

Khúc Thụy Du

Chuyện tình

Tranh Le Thuy Vinh

- 1 -

Kính gửi Việt Nam Thư quán và bạn đọc xa gần!

Một phần tiểu thuyết *Chuyện Tình* là sự thật, tác giả đã bồi đắp thêm da thịt và sáng tạo thêm rất nhiều để biến thành tác phẩm văn học. Câu chuyện tình kỳ lạ, kể về một đôi trai gái chung sống với nhau trong một thời gian ngắn.

Và chuyện gì sẽ xảy ra sau đó...

Chúc các bạn tìm được vài điều lý thú với *Chuyện Tình*.

Rất mong nhận được ý kiến đóng góp của các bạn.

Địa chỉ liên lạc:

Phone: 08.38598507 Vina: 0918423390

Email : khucthuydu@vnn.vn

Web: <http://nguyenthanhhoang.blogspot.com>

Người đàn bà cùng đưa con gái năm tuổi với hành lý gọn nhẹ ngồi ở băng ghế sau chiếc xe khách đường dài cũ mèm, lọc xọc, dính đầy bùn đất. Cỗ xe tròng trành vượt qua nhiều đoạn đường xấu nhiều ổ trâu ổ gà suốt gần ba giờ đồng hồ, uể oải cua nửa vòng tiến vào bến xe Miền Tây.

Xe vừa dừng bánh, hành khách tay xách nách mang lục tục bước xuống. Chờ hành khách bước xuống hết, người đàn bà mới khoác túi hành lý lên vai, nắm tay đưa con gái bước xuống. Đứa bé mặc chiếc váy ngắn, trên ngực có thêu hình bông hoa năm cánh đưa tay dụi mắt cho tỉnh ngủ. Nắng gay gắt. Quanh bên xe vương vãi đầy gói que kem, bịch ny lon đựng nước uống, vỏ đậu phộng luộc, bã mía... Bác tài xe ôm đen nhẻm như củ tam thất từ xa bước đến. Chị về đâu, tôi sẽ đưa chị đến đó. Tôi chỉ lấy giá hữu nghị thôi. Và khi nhận được cái lắc đầu người đàn ông thất vọng ra mặt, khẽ lau bầu trong mồm rồi bỏ đi. Đứa con gái đưa mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, quanh cảnh náo nhiệt làm con bé thích thú. Đây là lần đầu tiên con bé được lên

thành phố.

“ Đến nơi rồi, hả mẹ? “ con bé đưa tay mân mê lọn tóc đen bóng “ Sao nhanh thế! Ở đây đông vui quá, mẹ nhỉ. Con chưa từng thấy nơi nào đông người và xe cộ như thế này. “

Người đàn bà khẽ gật đầu:

“ Ở thành phố lớn bao giờ cũng đông người con ạ. Chúng ta đi thôi. Nóng quá! Con có thấy khát không? “

Con bé im lặng. Hai mẹ con cùng bước ra phía cổng. Người đàn bà ngược mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường ở quán cà phê đối diện.

“ Mười một giờ rưỡi rồi, “ người đàn bà lẩm bẩm “ Muộn gần ba mươi phút đấy. Nhà xe liên tục đón khách suốt dọc đường nên mới muộn như thế. Con đã ngủ suốt cuộc hành trình nên mới thấy nhanh đó thôi. “

Con bé quá náo nức chuyển lên thành phố nên cả đêm hầu như không chợp mắt. Người mẹ hỏi con đã đói bụng chưa, đứa con gái đáp đã đói rồi. Sáng nay nó chỉ ăn một gói xôi, bây giờ bụng sôi òng ọc. Mẹ con mình tìm thứ gì cho vào bụng nhé? Con muốn ăn gì?

Con bé suy nghĩ một lúc.

“ Ăn phở mẹ nhé? “

“ Phở không chắc bụng chóng đói. Con có muốn ăn cơm không? “

“ Không, con chỉ muốn ăn phở thôi, “ con bé nung nẩy nom rất đáng yêu “ ăn cơm hoài ngán lắm. “

Người đàn bà nhìn con mỉm cười:

“ Mẹ đành chiều con vậy. Ủ, thì phở! “

Hai mẹ con ghé vào quán phở đối diện với bên xe. Quán đông khách. Nhân viên phục vụ lảng xảng lấy thêm ghế. Hai mẹ con ngồi vào chiếc bàn trống kê gần cửa sổ và gọi hai tô phở tái.

“ Không, con ăn phở bò vò viên thôi, “ con bé nhanh nhẩu. “ Mẹ gọi cho

con chai xá xị nhé. “

Người đàn bà đặt chiếc túi xuống gầm bàn và gọi món ăn. Trong lúc chờ nhân viên phục vụ mang thức ăn ra, người đàn bà lấy khăn ăn lau đĩa một cách cẩn thận. Con bé lặng im quan sát rồi bắt chước mẹ nó. Nhân viên vừa đặt hai tô phở lên bàn, con bé gằn như vồ lấy và ăn uống xì xụp. Trời nắng lại ăn thức nóng nên mồ hôi từ cơ thể con bé tuôn ra như tắm.

“ Con ăn chậm thôi chẳng việc gì phải vội. Ngon không? “

“ Ngon lắm, mẹ, “ con bé gật đầu, gấp miếng bò vò viên chắm vào chén tương xay và cho vào mồm. “ Con có thể ăn liền ba tô đấy! “

Người đàn bà phì cười, lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán con bé:

“ Mẹ còn không ăn được từng ấy nữa là. Ba tô phở sẽ khiến bụng con nổ tung mất. Con mắt to hơn cái bụng! “

Con bé ngừng nhai đưa mắt nhìn mẹ nó:

“ Ăn xong, mình sẽ đi đâu hử, mẹ? “

Người đàn bà bảo, chúng ta sẽ tìm một chỗ trọ tắm rửa, nghỉ ngơi cho lại sức. Xung quanh bến xe có nhiều nhà trọ. Mẹ con ta sẽ thuê một căn phòng nhỏ.

Ăn uống xong, người đàn bà thanh toán tiền rồi nắm tay con tiến vào con hẻm gần đấy. Cả dãy nhà trọ nằm liền kề, phía trước đặt những tấm bảng “ Nhà trọ bình dân giá rẻ. “. Người đàn bà đi đến cuối hẻm đưa mắt nhìn dáo dác rồi nắm tay con quay ngược trở ra và chọn ngôi ngôi nhà trọ nằm giữa hẻm.

Chủ nhà trọ là một thương binh trạc sáu mươi tuổi, bị cụt mất một chân trái phải mang chân giả. Sau khi thỏa thuận giá cả, người đàn ông đưa cho chị chiếc chìa khóa bằng đồng.

“ Nhà vệ sinh, nhà bếp nằm cuối hành lang, “ chủ nhà trọ nói “ Mấy hôm nay nước chảy yếu, đội thi công cầu đường làm vỡ đường ống cấp nước và

họ đang khắc phục chắc vài hôm nữa mới xong. “ Chủ nhà trọ thở dài “
Chẳng hiểu họ làm ăn kiểu gì nữa. Chị thông cảm nhé. Cả khu vực này đều
chịu chung số phận như thế chứ không riêng gì nhà trọ của tôi. “

Căn phòng khoảng bốn mét vuông ngăn cách với những phòng khác bằng
những tấm ván mỏng. Bên trong có kê một chiếc giường cũ kỹ, chiếc quạt
máy treo tường, một chiếc đèn ống sáu tắc và một chiếc mắc áo tróc sơn lỗ
chỗ. Tất cả chỉ có vậy. Con bé đưa mắt nhìn xung quanh. Không gian chật
chội và tù túng khiến nó thất vọng. Nó cảm thấy như đang bị giam cầm trong
chiếc hộp vuông vức và ngột ngạt.

Người đàn bà bật đèn rồi đặt chiếc túi xuống nền nhà. Con bé có vẻ mệt gieo
người xuống giường. Chiếc quạt treo tường phát ra những tiếng ề ề một lúc
rồi xoay tít vài gió khắp nơi. Người đàn bà lấy quần áo treo lên mắc. Bảo
con nằm nghỉ một chốc cho ráo mồ hôi rồi đi tắm.

“ Chốc nữa tắm được không, mẹ? “ con bé xoay mặt vào tường và nhắm mắt
lại ” Con mệt và buồn ngủ quá. Con không thích căn phòng này chút nào cả.
Nóng và oi bức quá! “

Người đàn bà ngồi xuống cạnh con.

“ Chịu khó một chút, con ạ, nhà trọ bình dân chỉ có vậy. Ở khách sạn tiện
nghi và thoải mái hơn nhưng tiền thuê phòng đắt lắm và chúng ta không có
nhiều tiền. Mẹ đang tiết kiệm tiền để làm nhà. Mẹ sẽ xây cho con một căn
phòng rộng rãi và thoáng mát. “

Ngồi im một lúc người đàn bà đưa tay vỗ nhẹ lên hông con:

“ Dậy tắm cho mát rồi ngủ cho khỏe. Người con đầy mồ hôi như thế này.
Sao con ra nhiều mồ hôi thế nhỉ! ”

Con bé uể oải ngồi dậy. Người mẹ lấy khăn và quần áo dẫn con xuống nhà
tắm. Nhà tắm chật chội và ẩm thấp nối liền với nhà bếp. Vài người đang
chen chúc bên vòi nước. Gần hai mươi phút sau người mẹ đưa con về

phòng. Con bé đã tắm tấp sạch sẽ và thay chiếc váy liền thân màu sáng.

“ Mẹ không tắm à? “ con bé nằm duỗi chân trên giường.

“ Chốc nữa mẹ tắm. Đông người quá. “

Người mẹ nằm xuống cạnh con.

Con bé ngủ liền sau đó ít phút. Người đàn bà nhắm mắt nhưng không ngủ, những ý nghĩ mơ hồ xâm chiếm khiến chị không thể nào chợp mắt được.

Nằm im chừng ba mươi phút, chị sẽ ngồi dậy mang quần áo đi tắm.

Hai giờ, ba mươi phút chiều người đàn bà đánh thức con gái dậy. Con bé đưa tay dụi mắt cay sè:

“ Con muốn ngủ nữa, mẹ ạ. Mẹ cho con ngủ một chút nữa nhé? Một chút thôi, không lâu lắm đâu. “

“ Ta phải đi kéo muện con ạ. Hôm khác mẹ sẽ cho con ngủ bù, được chưa. Mẹ sẽ cho con ngủ đến chán thì thôi. ”

Con bé miễn cưỡng ngồi dậy. Hai mẹ con bước ra khỏi nhà trọ và tiến về phía bãi xe ôm đở cạnh cột điện. Người đàn bà trao đổi với bác tài xe ôm một lúc rồi hai mẹ con cùng ngồi lên xe. Bác tài cho xe lao đi.

*

Cuộc họp diễn ra muộn hơn so với dự kiến nguyên do ông Thái, phó tổng biên tập có việc đột xuất. Đây là cuộc họp quan trọng, ngoài nhân viên bảo vệ và cán bộ trực ban tất cả mọi người công tác tại tòa soạn đều không được phép vắng mặt. Hải Phượng ngồi ở hàng cuối cùng, đầu tựa vào tường, tay chân rã rời. Cả ngày hôm nay chị phải chạy vắt giò lên cổ để làm giúp thủ tục cho một gia đình hiếm muộn nhận một cô bé có số phận đáng thương làm con nuôi. Công việc vừa xong chưa kịp thở thì đã phải vội vã quay về

tòa soạn để kịp giờ họp.

Lúc này là ba giờ rưỡi. Cuộc họp vẫn tiếp tục và chưa có dấu hiệu sẽ kết thúc. Hai người ngủ gật và vài người đã xem đồng hồ và tỏ vẻ sốt ruột. Những tia nắng yếu ớt len lỏi qua ô thông gió chiếu xuống chỗ chị ngồi. Không khí bên trong ngột ngạt và nóng bức thật khó chịu. Phòng họp trước đây có lắp máy điều hòa dù sao cũng dễ chịu, nhưng từ khi có chỉ thị tiết kiệm điện của bà Thoa, tổng biên tập thì tất cả các máy điều hòa đều bị tháo xuống và thay vào đó là những chiếc quạt trần, quạt treo tường, oi bức chịu không nổi. Chết giọng đều đều không trầm không bổng và uể oải của lão Thái khiến chị buồn ngủ. Chị lấy tay che miệng ngáp vặt mấy cái. Để chống lại cơn buồn ngủ, chị uống một ngụm trà đặc do nhân viên phục vụ mang đến. Trước đây, Hải Phượng chỉ uống nước đun sôi hoặc nước lọc nhưng từ khi về công tác tại tòa soạn bỗng nghiện trà. Trong nhà chị có thể thiếu những thứ khác nhưng trà bao giờ cũng có sẵn.

Hải Phượng rót thêm một cốc trà rồi lấy bút vẽ nguệch ngoạc những ký tự vô nghĩa vào cuốn sổ tay thì cô Dung, cán bộ trực ban từ ngoài bước vào. Cô rón rén lách qua hàng ghế và bước đến cạnh Hải Phượng. Cơ thể cô thoảng ra mùi nước hoa rẻ tiền:

“ Có người cần gặp chị đây. Chị có thể sắp xếp thời gian gặp họ được không? “

Hải Phượng nói:

“ Ai vậy? Có phải cậu Quân bên báo Thanh Niên Việt Nam không? Chiều nay chị có cuộc hẹn với cậu ấy. Bây giờ muộn rồi. Em hẹn cậu ấy vào buổi sáng ngày mai sau buổi giao ban nhé. “

Cô Dung bảo, không phải anh Quân. Anh ấy đã gọi điện đến xin hoãn cuộc hẹn. Một độc giả tha thiết muốn gặp chị. Cô ta đến cùng cô con gái khoảng năm, sáu tuổi. Trông họ có vẻ từ xa đến.

“ Em thấy rồi đấy, chị đang bận họp không thể tiếp họ lúc này được. Em lạ gì tính khí của ngài phó tổng biên tập chúng ta nữa. Chị mà rời khỏi chỗ ngồi, lão ấy sẽ cạo sống chị ngay. Sao em không nói khéo cho họ về? “

Vài người ngoảnh cổ nhìn họ tỏ vẻ khó chịu. Cô Dung cầm ấm trà rót ra cốc rồi uống một ngụm:

“ Chị tưởng! Em đã nói đến khô nước bọt nhưng chị ta cứ nhất định sẽ chờ để gặp chị. Trông chị ta có vẻ căng thẳng và sốt ruột.”

Hải Phượng xem giờ, nói:

“ Muộn rồi. Em ra hẹn cô ấy vào dịp khác. Chị không thể bỏ dở cuộc họp được. Em nói khéo để họ thông cảm cho chị nhé? “

Cô Dung khẽ gật đầu, bước ra ngoài. Khoảng vài phút sau cô Dung lại quay trở vào, nhìn Hải Phượng lắc đầu:

“ Em nói mãi nhưng cô ấy không nghe. Cô ấy cứ dứt khoát gặp được chị mới thôi. Người gì mà kỳ cục quá chừng. “

Kết thúc cuộc họp, Hải Phượng còn phải đến trường đón con rồi cơ man là việc. Sao mà phiền toái thế nhỉ! Nếu chị ta muốn thì cứ việc chờ. Chị không thể tiếp khách trong lúc này được. Sao lão Thái cứ nói mãi mà chưa chịu nghỉ nhỉ, còn phần phát biểu ý kiến đóng góp nữa, có khi cuộc họp kéo dài đến tận nửa đêm mất.

Cuộc họp kết thúc lúc năm giờ mười lăm phút. Mọi người lục tục ra về. Hải Phượng thở phào nhẹ nhõm cho các thứ vào chiếc túi khoác rồi uể oải bước ra. Cũng may cậu Khả hôm nay đi công tác xa chưa kịp về, cậu ấy mà phát biểu ý kiến thì đến sáng vẫn chưa xong. Đang đi, chợt nhớ đèn trong phòng làm việc chưa tắt, Hải Phượng bèn quay trở vào tắt đèn, khi quay trở ra thì gặp phải ông phó tổng biên tập từ trong bước ra. Ông khẽ chạm nhẹ vào người chị:

“ Cô chưa về à. Sao lúc này cô không phát biểu gì cả. Những cuộc họp quan

trọng như thế cần phát biểu ý kiến chứ. Công việc thế nào cô thế nào rồi. Chuyện cô bé bị ngược đãi đấy? Con người thời hiện đại càng trở nên vô cảm đáng kinh ngạc, cô bé bị ngược đãi suốt một thời gian dài vậy mà chẳng ai thèm lên tiếng. Các cơ quan ban ngành, đoàn thể ở địa phương lập ra để làm gì nhỉ. ”

Hải Phượng bảo, tất cả đều đã ổn. Một đôi vợ chồng doanh nghiệp dột đã hoàn tất thủ tục nhận con. Và cô bé đã được đưa về chỗ ở mới. Đôi vợ chồng hiếm muộn cam kết sẽ thương yêu cô bé như con ruột. Công việc trước mắt họ sẽ đưa cô bé đến gặp các bác sỹ để chữa những rắc rối về tâm lý.

“ Vậy là tốt rồi. Cô giải quyết công việc chóng vánh và có hiệu quả thật. Tôi lúc nào cũng tin vào năng lực của cô. Tháng tới, Tòa soạn sẽ trích quỹ công đoàn tổ chức cho cán bộ nhân viên đi nghỉ mát một chuyến. Lần này, chúng ta không đi Vũng Tàu hay Long Hải nữa. Tắm biển mãi cũng chán. Tôi đã bàn với chị Thoa, chúng ta sẽ đi nghỉ ở suối nước nóng Bình Châu. Cô thấy thế nào? Tôi vội lắm. Thôi, tôi về trước nhé. Từng tuổi này mà lúc nào cũng quay tí như phụ nữ có con mọn, cô ạ. “

Ông Thái khẽ lau bầu trong mồm rồi rảo bước nhanh ra bãi giữ xe. Hải Phượng vừa đặt chân xuống bậc cấp thì người phụ nữ đang ngồi trên ghế đá dưới lùm cây râm mát, bên cạnh đứa bé gái có gương mặt bầu bĩnh dễ thương bỗng đứng dậy và tiến về phía chị. Hải Phượng thoáng ngạc nhiên vì đến giờ này hai mẹ con người phụ nữ vẫn chưa chịu về.

“ Xin lỗi, chị có phải là Hải Phượng phụ trách trang tư vấn Hôn nhân và Gia đình không ạ? “ người đàn bà nói ngắt quãng.

Hải Phượng khẽ gật đầu.

“ Vâng, tôi là Hải Phượng. Chị vẫn chưa về sao? “ Hải Phượng xẵng giọng, “ tôi bận lắm không thể tiếp chị lúc này được. Tôi phải đón con và chuẩn bị bữa tối cho cả nhà. Con trai tôi tan trường vào lúc năm giờ. “ Hải Phượng

xem giờ, “ đã muộn hai mươi phút rồi. Bây giờ cháu đang nóng lòng đợi tôi. Có chuyện gì để mai nói nhé. Chị biết rồi đấy, chúng tôi chỉ tiếp khách trong giờ hành chính. “

Người đàn bà đưa mắt nhìn Hải Phượng bằng cái nhìn van lơn lẫn bối rối. Đàng kia, đứa con gái đang nhặt những chiếc lá vàng xếp hình cánh bướm. Con bé có vẻ thích thú với trò xếp lá.

“ Thành thật cáo lỗi vì đã làm phiền đến chị, “ người phụ nữ nói. “ Tôi biết, gặp chị lúc này quả thật bất tiện. Mong chị thông cảm cho tôi..”

Người đàn bà bỏ lửng câu nói, cúi mặt nhìn xuống đất che giấu sự lúng túng. Nhân viên bảo vệ đóng cổng rồi quay vào trạm gác phì phà thuốc lá. Tiếng động cơ xe tải chói tai từ ngoài vọng vào.

Người phụ nữ ở tận Tiền Giang. Chị ta đã mua vé. Và vài giờ nữa xe sẽ lăn bánh. Chị khẩn thiết cầu xin Hải Phượng dành cho chị khoảng thời gian ngắn ngủi đó.

Người phụ nữ nói như khóc:

“ Vất vả lắm tôi mới đến được đây. Tàu xe khó khăn và công việc thì bận bẻ, nếu không gặp chị lần này, tôi không biết bao giờ mới có cơ hội gặp được chị. Mong chị thông cảm.”

Hải Phượng bảo, ở các tỉnh miền Tây cũng có các trung tâm tư vấn sao người đàn bà không tìm đến những địa chỉ đó nhờ họ giúp đỡ? Và nếu muốn, chị ta có thể liên lạc bằng thư hà tất phải lặn lội đường xá xa xôi đến tận đây. Và một khi đã quyết định lên thành phố thì tốt nhất chị ta nên gọi điện báo trước để chị sắp xếp lịch hẹn. Sự xuất hiện đột ngột của người khiến chị quá bất ngờ không kịp trở tay.

“ Vâng, lúc đầu tôi định gọi điện thoại cho chị không hiểu sao bỗng đổi ý không gọi nữa, “ người đàn bà thở dài. “ Nói thật, nhiều lúc tôi không hiểu nổi bản thân mình nữa. “ Ngừng một lúc người phụ nữ nói tiếp, ” chuyện

của tôi dài lắm không thể kể hết qua mấy trang giấy. Tôi tìm đến chị mà không đến các trung tâm tư vấn khác vì tôi tin chỉ có chị mới có thể giúp tôi thoát khỏi tình trạng bi đát này. Tôi thường đọc báo Đời sống Phụ Nữ, đọc những bài tư vấn của chị cho bạn đọc khắp nơi. Tôi thật sự rất có ấn tượng.

“

Hải Phượng ngắm kỹ người phụ nữ. Chị có gương mặt đẹp, cặp mắt to và buồn thê thảm. Chị chưa từng nhìn thấy đôi mắt buồn như thế.

“Chị lên thành phố từ lúc nào?” Hải Phượng nói. “Chị ở trọ tại khách sạn hay nhà người quen? Chị có thể ở lại vài hôm cho thư thả, sau đó tôi sẽ sắp xếp thời gian để tiếp chị, được chứ?”

“Tôi có mặt ở thành phố lúc gần giữa trưa. Thật tình tôi không có ai quen ở thành phố. “Người đàn bà đột ngột im lặng một lúc,” mà có đấy, nhiều nữa là đàn ông khác nhưng tôi không muốn gặp họ nữa, bởi vì..Thôi, tôi sẽ kể cho chị sau. Ban đầu tôi định ở lại nhà trọ ở lại vài hôm cho thư thả nhưng bé My không quen ngủ ở chỗ lạ. Một lần tôi đưa cháu thăm người bà con xa, lúc đầu định ở vài hôm nhưng do cháu không ngủ được nên tôi phải về sớm hơn dự kiến. Mong chị thương tình chiếu cố. Thật tình, tôi ngại quá.”

Đoạn người phụ nữ đưa mắt nhìn đứa bé gái đang chơi gần đó.

“Bé My lại đây mẹ bảo,” người phụ nữ nhẹ nhàng nói. “Chào bác đi con.”

Đứa bé khoảng năm, sáu tuổi, tóc thắt bím. Gương mặt hồn nhiên thánh thiện như thiên thần, vòng tay trước ngực, nói lí nhí, chào bác ạ.

“Cháu đẹp quá!” Hải Phượng thốt lên.

Gương mặt người phụ nữ bừng sáng.

“Cháu giống cha như tạc, chị ạ, nó chẳng giống mẹ chút nào cả. Đứa con này tôi để thuê cho cha nó đấy,” người phụ nữ nói. “Đã học đến lớp lá mà vẫn còn tè dầm đấy, chị ạ.”

Bé My xụ mặt tỏ vẻ không hài lòng nom rất đáng yêu:

“ Mẹ lại nói xấu con rồi, con tè dầm từ bao giờ? Ừ, con chỉ tè dầm vài lần thôi. Lâu rồi. Có chuyện đó mà mẹ cứ nhắc hoài. Con không thèm chơi với mẹ nữa. “

Hải Phượng đưa mắt nhìn hai mẹ con người phụ nữ rồi quyết định:

“ Được rồi, tôi sẽ tiếp chị. Mời chị vào bên trong nói chuyện cho tiện. Chồng và các con tôi sẽ có một buổi tối vất vả đây. “

Người phụ nữ dằn dò con vài câu rồi theo Hải Phượng bước vào bên trong. Hải Phượng đưa người đàn bà vào phòng *Tiếp bạn đọc*. Sau đó, gọi điện cho chồng bảo anh đón con và tự chuẩn bị bữa tối. Giọng chồng chị hốt hoảng trong ống nghe, chết thật, đón con thì được rồi nhưng chuẩn bị bữa tối thì anh chịu thôi. Em không về sớm hơn được à? Sao lúc nào em cũng bận rộn thế? Em quên mất sự tồn tại của gia đình rồi phải không? Hải Phượng cười vui vẻ, thỉnh thoảng em mới có việc đột xuất anh phải thông cảm chứ. Nếu không lo liệu được hay là mấy bố con dắt nhau đi ăn quán vậy nhé? Chắc phải vậy thôi, anh không còn chọn lựa nào khác, chồng chị thở dài chán nản. Được rồi, bố con anh sẽ tự lo cho mình mà không cần đến em. Anh sẽ đưa bọn trẻ ăn cơm gà Hải Nam, sau đó ghé vào rạp chiếu phim để giết thời gian thôi. Khi nào em về? Xong việc thì về nhưng, có lẽ hơi lâu đấy. Nhất trí như thế nhé. Tối nay bố con anh tha hồ tung tăng. Chúc mọi người đi chơi vui vẻ. Thôi, em cúp máy đây.

Hải Phượng gác điện thoại để lên bàn rồi rót nước mời khách:

“ Chị uống nước đi. Có chuyện gì, tôi nghe chị đây. Chúng ta không có nhiều thời gian. “

Người phụ nữ đưa mắt hững hờ nhìn xung quanh, bàn tay phải miết lên cạnh bàn tỏ vẻ xúc động. Trời tối rất nhanh. Hải Phượng đứng dậy bật công tắc. Chiếc đèn ống lóe vài cái rồi vụt sáng soi rõ gương mặt đẹp xanh xao, tuyệt vọng của người phụ nữ.

Khách và chủ nhìn nhau một hồi lâu. Bên ngoài vọng lại tiếng còi xe ô tô. Người đàn bà bỗng thở hắt ra một cái thật mạnh rồi cất giọng buồn thảm:

“Chị Hải Phụng này, chị có bao giờ tin vào số phận không?”

Hải Phụng bất ngờ trước câu hỏi tưởng chừng chẳng dính dáng đến câu chuyện sắp diễn ra. Những người luôn gặp bất hạnh không sao thoát ra khỏi cái vòng trầm luân nghiệt ngã thường tin vào số phận, có vẻ họ chấp nhận an bài như thế khi cuộc đào thoát khỏi bốn bức tường tuyệt vọng không thành. Số phận do chính con người tạo nên. Hạnh phúc hay đau khổ là kết quả những năm tháng ta gieo trồng trên cánh đồng số phận, những ai gieo hạt mầm hạnh phúc thì cây hạnh phúc sẽ đơm hoa kết trái và ngược lại, bất kỳ ai gieo hạt mầm đau khổ thì sẽ thu hoạch một mùa màng bội thu những nỗi thống khổ triền miên. Chính mỗi chúng ta tự quyết định số phận của mình, không ai có thể quyết định cuộc đời ta ngoài bản thân ta.

Người đàn bà gương cặp mắt buồn rười nhìn Hải Phụng. Đôi đồng tử như hai hố đen thăm thẳm. Chị nhìn thấy sự tuyệt vọng trong đôi mắt ấy.

“Tin vào sự an bài của số phận là chính bản thân ta tự đánh mất cơ hội cho chính mình,” Hải Phụng nói.

“Chẳng có cơ hội nào cho tôi cả,” người phụ nữ cười buồn, “cả đời tôi chỉ gặp toàn những biến cố đau buồn thôi. Tôi đã chờ đợi trong mỗi mòn tuyệt vọng. Và đến lúc này mọi hy vọng của tôi đã hoàn toàn tan biến. Tôi đã hằng mong một phép lạ xảy đến hoán cải cuộc đời tôi, số phận tôi nhưng tất cả chỉ là những ước vọng hão huyền. Hạnh phúc với tôi chỉ là một khái niệm rỗng, hoàn toàn trống rỗng, chị ạ.”

“Hạnh phúc không như chị nghĩ,” Hải Phụng nói, “nó hoàn toàn không trống rỗng và xa vời, nó rất thật và gần gũi với chúng ta, nó đang ở bên cạnh ta. Điều quan trọng và ta có nắm bắt nó hay không mà thôi.”

Người phụ nữ nghiêng người nhìn ra phía ngoài, bé My đang chơi lò cò

ngoài sân, bím tóc đóng đưa theo nhịp chân.

“Chị đã có gia đình rồi phải không?”

Hải Phượng gật đầu:

“Vâng, tôi lập gia đình cách nay gần mười năm và đã có hai con.”

Người đàn bà lại hỏi:

“Chị có hạnh phúc không?”

“Tôi hoàn toàn hài lòng với những gì đang có,” Hải Phượng nói. “Chồng tôi là người đàn ông tốt, anh ấy luôn quan tâm và chia sẻ với tôi. Các con tôi đều ngoan và học giỏi. Tôi bằng lòng với những gì đang có và không mong gì hơn.”

“Chị thật hạnh phúc!” người phụ nữ chép miệng nói. “Tôi ghen tỵ với những gì chị đang có. Giá như được một nửa may mắn của chị, tôi đã khóc lên vì vui sướng. Khi hạnh phúc viên mãn mọi việc đều trở nên rất dễ dàng. Từ lâu tôi vẫn định ninh chỉ có những người cùng cảnh ngộ mới thấu hiểu nỗi khổ của nhau mà thôi.”

Nhìn Hải Phượng có cuộc sống hạnh phúc như thế này, ít ai nghĩ rằng chị đã từng là người đàn bà đau khổ. Lúc ấy chị vô cùng tuyệt vọng và nghĩ rằng cuộc đời này chẳng còn ý nghĩa nào nữa. Thế giới của chị hoàn toàn vô vị và buồn chán. Chị hận người, hận đời và căm ghét bản thân mình ghê gớm. Và đã có lúc chị muốn tìm đến cái chết xem như sự giải thoát vẹn toàn. Chị đã yêu một người đàn ông bằng tất cả trái tim chân thành, cuồng nhiệt. Hạnh phúc lớn lao là được ở bên cạnh người đàn ông ấy, được đón nhận sự chăm sóc vuốt ve và ngả đầu vào bờ vai vạm vỡ của anh. Chị xem anh ta như Đấng cứu rỗi. Chị cảm ơn cuộc đời đã mang anh đến cho chị. Và chị không hiểu sẽ phải sống như thế nào nếu không có người đàn ông ấy bên cạnh. Thế nhưng, chị đã lầm, bởi anh ta là một gã lừa tình bẩm sinh. Anh ta đã bỏ rơi chị sau khi cướp đoạt được những gì anh ta muốn. Sau lần đổ vỡ

ấy phải mất khá nhiều thời gian chị mới gương dạy được.

“ Tôi không ngờ chị cũng có cảnh ngộ trái ngang như tôi, “ người phụ nữ thốt lên, ” tôi chân thành chia sẻ với những bất hạnh mà chị đã từng gánh chịu, nhưng, dù sao chị cũng đã có được hạnh phúc. Cuộc đời chị giống như tiểu thuyết, khởi đầu là những bất hạnh và một kết thúc có hậu. “

Bé My từ ngoài chạy vào, mặt đỏ bừng như say nắng. Người phụ nữ kéo con vào lòng, lấy khăn lau mồ hôi trên trán con.

“ Con đừng chơi lò cò nữa, mồ hôi tuôn ra khắp người rồi. Chốc nữa về nhà trợ mẹ phải tắm cho con nữa rồi. “

“ Con không muốn tắm, nước ở đó lạnh lắm, “ bé My nói. ” Mẹ không đun nước cho con tắm được à? Con chỉ thích tắm nước ấm như ở nhà thôi. “

“ Ở đây không có chỗ đun nước. Con chịu khó tắm nước lạnh vậy. Về nhà tha hồ tắm nước ấm.”

“ Mẹ ơi con đói. Bụng con lại sôi lên đây này” . Bé My cầm tay mẹ đặt lên bụng nó.

Người đàn bà lấy ổ bánh mỳ chuẩn bị sẵn trong túi xốp đưa cho con gái.

“ Sao chóng đói thế! Con ăn tạm ổ bánh nhé.

Con bé cầm lấy ổ bánh nhai ngấu nghiến.

“ Mẹ ơi, chừng nào mình về nhà? Con nhớ nhà quá. “

Người phụ nữ đưa tay vuốt tóc con.

“ Mới xa có một hôm đã nhớ nhà rồi à, “ người mẹ nhìn con bằng ánh mắt triu mến. “ Đêm nay mẹ con ta sẽ về. Sáng mai con không phải đến trường đâu nhé. Con cần phải ngủ cho lại sức. “

Con bé im lặng một lúc, trán nheo lại như quyết định một việc vô cùng khó khăn.

“ Chỉ một hôm thôi, mẹ nhé, “ bé My nói. ” Nghỉ nhiều cô giáo phạt đấy. Đi học vẫn thích hơn, mẹ ạ. ”

“ Chăm học như thế chắc cháu học giỏi lắm phải không? “ Hải Phượng xen vào.

“ Vâng ạ, cháu được năm bông hoa đấy! Cả lớp chỉ có mỗi mình cháu được năm bông hoa. Các bạn khác chỉ có ba bốn bông hoa thôi. Cháu còn được đi thi bé khỏe bé ngoan trên huyện đấy. “

Người đàn bà đưa tay vỗ nhẹ lên mông con:

“ Con ra ngoài ăn bánh. Khi nào khát nước thì vào lấy nhé? “

Bé My nhảy chân sáo ra ngoài. Hải Phượng và người phụ nữ nhìn theo.

“ Cháu đáng yêu quá, “ Hải Phượng nói, “ chắc là ba cháu cưng chiều lắm nhỉ? “

Mắt người đàn bà bỗng tối sầm lại, đôi môi mấp máy như muốn nói điều gì đó. Cảm thấy có điều gì bất ổn, Hải Phượng vội lãng sang chuyện khác:

“ Chị sống cùng gia đình chứ? “

“ Không, tôi sống riêng. Tôi có căn nhà nhỏ nằm gần trung tâm thị xã. Hiệu may của tôi lúc nào cũng đông khách. Gặp những dịp lễ Tết tôi phải làm thêm đêm để kịp giao hàng cho khách. Tôi chỉ nhận may y phục phụ nữ, đặc biệt là áo dài. Y phục nam, tôi cắt không được khéo. Nói chung về kinh tế, tôi chẳng phải lo lắng gì. Tôi đang dành dụm tiền để cất lại ngôi nhà từ lúc mua chưa một lần sửa sang đã xuống cấp thê thảm. Tôi chẳng có ai thân thích ngoài mẹ tôi. Bà sống Vĩnh Long, cách chỗ tôi ở khoảng hai mươi cây số. Tôi đã nhiều lần khuyên bà dọn về ở với tôi cho có mẹ có con nhưng bà không chịu, tôi đành phải tôn trọng quyết định của bà. Có vẻ, bà muốn tránh mặt tôi. “

“ Tại sao mẹ chị lại muốn tránh mặt chị? “ Hải Phượng nói, “ phải chăng giữa hai người đã xảy ra mối bất hòa sâu sắc? “

Người phụ nữ thờ người một lúc lâu, gương mặt đăm chiêu như đang đắm chìm theo dòng hồi ức xa xăm.

“ Vâng, bà ấy đã từng có lỗi với tôi, “ người đàn bà thở dài thườn thượt. “
Đã nhiều lần tôi tự hỏi, tại sao bà ấy lại nhẫn tâm với tôi như thế. Tại sao bà ấy có thể đứng vững trước nỗi đau con cái. “ Người đàn bà im lặng một lúc rồi bắt đầu giọng nói nhẹ nhàng hơn. “ Đã có thời gian căm thù bà ấy hơn tất cả những gì trên thế gian này. Tôi đã không xem bà ấy là mẹ suốt một thời gian dài. Tôi tự nhủ với lòng là sẽ không bao giờ tha thứ cho bà ấy. Và không biết tự bao giờ trong tâm tưởng của tôi hoàn toàn không có hình bóng của người mẹ. Mỗi khi có ai hỏi đến, tôi đều bảo mẹ tôi đã chết từ lúc mới sinh ra tôi, rằng tôi lớn lên như cục đất củ khoai hoàn toàn không có tình mẫu tử. Có lúc nghĩ lại tôi thấy ân hận những việc làm của mình nhưng khi nhớ lại những gì bà ấy đã mang đến cho tôi thì sự ân hận đó bỗng bay biến vào không trung và thay vào là lòng thù hận. Sự tha thứ, lòng khoan dung, với tôi là một điều gì đó hoàn toàn xa lạ! “

Hải Phượng bảo, cuộc sống cần phải biết tha thứ. Mang nặng thù hận trong lòng cũng như người mang khối u trong người và đến một lúc nào đó nó sẽ di căn khắp cơ thể, nó sẽ làm ta đau đớn đến kiệt sức. Và lại người đàn bà ấy lại là người đã sinh thành dưỡng dục ta nên người.

Mắt người phụ nữ ngân ngấn nước.

“ Vâng, nhưng để chữa lành vết thương đó cần có liều kháng sinh đặc trị, “ giọng người phụ nữ ngâm ngùi. “ Sự tha thứ bao giờ cũng khó, nó cần có thời gian và một hoàn cảnh cụ thể. “ Người đàn bà bỗng thở ra một cái thật mạnh như muốn trút đi bao ưu tư phiền toái trong lòng. “ Dù sao tôi cũng đã làm được một việc vô cùng khó là tha thứ cho bà ấy. Chị nói đúng, kể từ lúc đó tôi như người vừa trút xong gánh nặng, cuộc sống của tôi trở nên nhẹ nhàng và thanh thản hơn. Con đĩa thù hận đã hút máu tôi suốt một thời gian dài, nó đã biến tôi thành một kẻ vị kỷ đến tàn nhẫn. Tôi đã tự trách mình sao không làm việc đó sớm hơn. Tội tình chi mà tôi phải tự dày vò bản thân khổ

sở đến vậy. “

“ Chị đã làm một việc đúng, “ Hải Phượng gật đầu. “ Chị tìm đến tôi để nhờ tư vấn về mối quan hệ giữa chị và mẹ chị phải không? “

Người đàn bà im lặng một hồi lâu, gương mặt hiển hiện nỗi buồn khôn tả:

“ Không. Mối quan hệ mẹ con đang trở nên tốt hơn, tất nhiên để trở lại tình trạng như ban đầu cần phải có thời gian. Mẹ tôi đã già rồi, tôi muốn bà ấy sống vui vẻ trong những ngày còn lại. Tôi dự tính, sau khi cất xong nhà, tôi sẽ cố gắng thuyết phục và đưa bà về sống chung. Mẹ tôi rất yêu cháu ngoại, tuần nào bà cũng đến thăm và chơi với cháu cả buổi. Và bé My cũng quấn quýt với bà. Cháu là sợi dây nối liền giữa tôi với bà ấy. Và, tôi không biết mình sẽ sống như thế nào nếu không có bé My bên cạnh. Cháu là tất cả cuộc đời tôi. “

Đoạn người đàn bà buông tiếng thở dài não ruột.

“ Tôi tìm đến chị vì một chuyện khác, “ người phụ nữ nói khẽ. “ Thật tình, trước khi đến đây tôi không hy vọng gì cả. Tôi chỉ xin chị một lời khuyên...”

Người phụ nữ bỏ lửng câu nói, cúi mặt nhìn xuống đất, cử chỉ ngập ngừng lúng túng. Hồi lâu, chị thở hắt ra một cái thật mạnh.

“ Chị biết không, “ người đàn bà nói, “ cuộc đời tôi là cả chuỗi dài bất hạnh và lầm lạc. Tôi...tôi...” người đàn bà cất giọng run rẩy, nhát gừng. “ Tôi đã từng là gái điếm chuyên nghiệp đấy, chị ạ. “

Hải Phượng thật sự bất ngờ trước lời bộc bạch chân tình của người đàn bà. Chị không ngờ người phụ nữ có dung mạo đoan trang hiền thực như thế đã từng là gái điếm.

“ Cho tôi được san sẻ với những bất hạnh và lầm lỗi của chị, “ Hải Phượng nói, “ dù sao chị cũng đã kịp sửa chữa những sai lầm và trở thành công dân tốt. Rất nhiều phụ nữ không có được nghị lực như chị, thậm chí, họ mỗi ngày càng lún sâu xuống vũng bùn tội lỗi để rồi rốt cuộc phải nhận lấy

những bất hạnh do chính bản thân mình mang đến. Tôi thật sự khâm phục chị. “

Người đàn bà cười buồn.

“ Nhiều lúc hồi tưởng lại quá khứ đã qua, những việc mình đã làm, tôi cảm thấy ân hận khôn nguôi. “ Người đàn bà nói, “ thật tình, tôi chẳng có bản lĩnh hay nghị lực gì cả. Nếu số phận không run rủi cho tôi gặp anh ấy thì, có lẽ, giờ này tôi vẫn là một cô gái điếm mà thôi. “

Và người đàn bà bắt đầu kể chuyện đời mình.

*

Khi ấy tôi hai mươi hai tuổi, đang nằm trên chiếc giường nệm trải ra trắng muốt. Bây giờ là chín giờ sáng, và tôi chỉ rời khỏi giường khi đồng hồ chỉ đúng mười giờ. Đêm nào tôi cũng thức đến hai giờ sáng. Mỗi tối sau khi la cà ở các vũ trường, quán bar chán chê tôi thường rủ mấy người bạn đến ăn đêm ở quán *Chiều Tím*. Thức ăn ở đây đắt kinh khủng nhưng tiền bạc không là mối bận tâm của tôi, điều quan trọng là được sống theo sở thích của mình. Tôi thích phong cảnh trữ tình nơi đây, âm nhạc làm xao xuyến lòng người và thức ăn ngon. Bạn còn đòi hỏi gì hơn như thế! Trong khi ăn, chúng tôi thường bàn về thời trang, ẩm thực, giới tính và những cuộc vui liên tu bất tận. Tôi thích mặc đẹp, phụ nữ nào chẳng thế, hầu hết những hiệu thời trang danh tiếng trong thành phố đều nhắm mắt tôi. Và mỗi khi có hàng từ nước ngoài nhập về, họ đều gọi điện cho tôi. “ Có hàng cập nhật catalo vừa về, em là người đầu tiên chị gọi đấy. Đến ngay nhé.” Tất nhiên, nếu không bận bịu gì thì tôi lập tức lao đến ngay bằng tất cả sự nhiệt tình, (tôi

bao giờ cũng muốn là người đầu tiên chạm tay vào những sản phẩm cao cấp và vô cùng xa xỉ ấy và nếu có người nào khác đến trước thì tôi không còn hứng thú nữa). Những lúc bận không đến được thì chủ cửa hiệu sai nhân viên đến tận nhà giao hàng trực tiếp. Nếu có sẵn tiền thì tôi trả ngay, còn không thì thư thả vài hôm cũng chẳng sao. Tôi là người luôn giữ chữ tín. Thật tình, tôi rất khát khe trong việc chọn y phục. Phụ nữ trở nên lộng lẫy, hấp dẫn và giàu nữ tính là nhờ biết cách ăn mặc đúng thời trang đấy thôi. Trong phòng ngủ của tôi có đặt chiếc tủ quần áo khá to, to đến nỗi có thể chứa được vài người bên trong, treo đầy quần áo các loại, ngoài ra còn có một tủ nhỏ kê cạnh đấy chứa đầy giày dép. Tính tôi khá xa xỉ và chóng chán, có những bộ quần áo, giày dép mua bằng ngoại tệ chưa sử dụng lần nào, hoặc chỉ mặc một vài lần bỗng dưng thấy không cảm tình là tôi mang cho bạn bè. Tất nhiên chỉ quần áo thời trang là chưa đủ, phụ nữ đẹp là phải biết cách trang điểm. Và để trở thành người phụ nữ hấp dẫn tôi đã phải theo học lớp trang điểm ở Nhà văn hóa Phụ Nữ. Chính vì biết cách làm đẹp như thế, bạn bè đặt cho tôi biệt danh là *Ma nữ*. Tôi có thể hớp hồn bất kỳ gã đàn ông nào, cho dù người đó có trái tim bằng đá. Tôi thật sự hãnh diện về sắc đẹp và sự quyến rũ của mình.

Không khí xung quanh thật yên tĩnh. Tôi nằm úp mặt vào gối, chân duỗi thẳng. Âm nhạc Paul Moriat như bàn tay lướt nhẹ trên cơ thể. Tôi nhắm nghiền mắt thả hồn chơi vui lên mấy tầng không, và nếu như đĩa nhạc không kết thúc tôi không biết mình sẽ trôi dạt về phương nào. Lát sau, tôi xoay người nằm ngửa, ngược mắt nhìn lên trần nhà được chạm trổ bằng những hoa văn cầu kỳ và tinh xảo. Những người thợ lành nghề chắc phải mất khá nhiều thời gian để làm đẹp căn phòng này. Tôi chợt nhớ đến ba tôi, ông cũng là thợ xây và có đôi tay tài hoa khéo tay như người thợ kim hoàn. Ba tôi chẳng may mất sớm khi tôi lên mười. Ông bị ngã từ giàn giáo rơi xuống đất

và chết trước khi được đưa đến bệnh viện.

Đúng mười giờ sáng, tôi sẽ sàng ngồi dậy. Công việc đầu tiên của tôi là gấp chăn gối, tắt chiếc máy lạnh sau một đêm lao động cật lực để phục vụ nhân dân và mở cửa đón gió mới vào phòng. Tôi đứng lặng yên bên cửa sổ, neho mắt nhìn ra vườn. Hương thơm các loại hoa thoảng vào mũi gây cho tôi cảm giác thật dễ chịu. Phía trước, trên con đường trải nhựa một chiếc ô tô chạy vụt qua để lại một vệt khói trắng đục. Vài đứa trẻ đang tranh giành quả bóng nhựa trên bãi đất trống. Phía bên phải cách chỗ tôi đang đứng chừng vài chục mét, một anh công nhân đang điều khiển chiếc xe xúc húc đổ bức tường đổ nát phía trước. Chỉ một thời gian nữa, trên bãi đất này sẽ mọc lên một khách sạn mini với đầy đủ tiện nghi. Nghe bảo, chủ đầu tư khách sạn này là một Việt kiều.

Tôi uể oải bước vào nhà tắm. Sau khi làm vệ sinh cá nhân, tôi chậm chạp cởi quần áo treo lên chiếc mắc cố định trên tường. Tôi không tắm ngay mà ngắm nghía hồi lâu trước gương. Tôi uốn éo, làm dáng, mỉm cười với tôi trong gương rồi tôi lấy tay xoa nhẹ lên đôi ngực săn chắc. Mày hãy còn quyến rũ lắm, tôi nhũ thầm, sẽ còn nhiều gã đàn ông quỳ dưới chân mày xin chết.

Tôi vịn vòi hoa sen. Những tia nước mát lạnh gây cho tôi cảm giác dễ chịu. Tôi đưa tay vuốt nước trên mặt và lấy sữa tắm xát khắp người. Sau đó, tôi đứng im bất động để những tia nước mơn man khắp cơ thể. Tắm xong, tôi lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người rồi lấy chiếc khăn khác lau tóc và bước ra khỏi nhà tắm. Việc tắm gội mất khoảng ba mươi phút. Cho dù nhàn nhã hay bận rộn đến mấy thì thời gian tắm tấp của tôi không bao giờ thay đổi.

Tôi đang chọn quần áo thì điện thoại bỗng đổ chuông. Lúc đầu tôi cứ đinh ninh là điện thoại của Khánh Ly, bởi tối hôm trước gặp nhau ở vũ trường *Đêm Màu Hồng*, chúng tôi đã hẹn sẽ dùng điểm tâm ở nhà hàng *Vọng Các*

nhưng khi cầm máy lên tôi thật sự thất vọng, không phải Khánh Ly mà là lão Phiệt, nhân tình của tôi.

“ Em đang làm gì thế? “ lão Phiệt dò xét. “ Sao để anh đợi lâu vậy? Chuông đổ cả buổi mới chịu nhấc máy. Em đang có khách à? Nam hay nữ? “

“ Khách gì! “ tôi đáp. “ Em vừa tắm xong đang mặc quần áo. Rảnh rồi thế gọi điện cho em vào lúc này, không có việc gì làm à? “

“ Anh chẳng được thanh thoi như em đâu, “ lão Phiệt cất giọng ồm ồm. “ Việc ở ngân hàng khiến anh tối mắt tối mũi. Anh đang chủ trì cuộc họp hội đồng ban quản trị để chuẩn bị đại hội cổ đông sắp tới. Tranh thủ lúc giải lao gọi điện cho em. Chẳng lẽ anh không có quyền gọi cho em à? “

Tôi bảo, lão muốn gọi lúc nào tùy ý. Rằng lão không phải lo tôi không bốc hơi vào không khí. Tôi là nhân tình chứ không phải tội phạm đang mà lúc nào lão cũng giám sát chặt chẽ như thế. Nếu không tin tôi thì tốt hơn lão nên chia tay. Tôi đã chán sống trong cảnh tù túng hư thế này lắm rồi.

Thấy tôi phản ứng dữ dội, lão lập tức xuống nước. Chưa gì đã giận rồi à?

Lão bảo, đấy chẳng qua lão quan tâm đến tôi mà thôi. Và tôi phải hiểu rằng không có người đàn ông nào yêu tôi như lão. Bọn thanh niên thời nay chỉ yêu bằng mồm thôi.

Tôi thừa hiểu sự quan tâm của lão là như thế nào rồi! Chẳng qua lão nghi ngờ tôi, không tin tôi. Quan tâm kiểu gì mà một đêm gọi đến năm cú điện thoại. Lão đã làm cuộc sống của tôi bị đảo lộn và rối tung cả lên. Tôi bảo lão hãy để cho tôi yên thân!

“ Anh biết lỗi rồi đừng giận nhé. Anh hứa sẽ không gọi cho em sau mười giờ đêm nữa, “ lão Phiệt cười hề hề. “ Anh sẽ tạ lỗi với em vậy. “

Tôi chuyển ống nghe sang tay trái. Tay phải cầm chiếc máy sấy tóc. Tôi không biết lão sẽ tạ lỗi bằng cách nào. Lão bảo, chiều nay sẽ đến đón tôi đi ăn tối, sau đó, lão sẽ đưa tôi đến thương xá TAX mua sắm. Tôi có thể mua

bất cứ thứ gì tùy thích.

Lão Phiệt là chủ tịch hội đồng quản trị một ngân hàng cổ phần lớn, trụ sở chính đặt ở trung tâm thành phố và có nhiều chi nhánh khắp cả nước. Lão giàu nứt đố đổ vách, tài sản lên đến hàng nghìn tỉ. Tôi là gái gọi cao cấp trong đường dây má mì Kim Loan. Một lần tôi nhận lời đi Đà Lạt với lão trong thời gian một tuần. Và sau chuyến đi đó, tôi chấp nhận trở thành nhân tình của lão. Và đổi lại lão cung phụng cho tôi những thứ tôi cần; tiền bạc, nữ trang, quần áo...Ngôi nhà tôi đang ở là tiền lão bỏ ra mua và trực tiếp đứng tên. Đã vài lần tôi đề nghị lão sang tên cho tôi nhưng lão còn do dự, cứ hên lần hên lửa. Có vẻ lão chưa hoàn toàn tin tưởng ở tôi. Lão sợ tôi sẽ đá đít lão như tôi đã từng làm với những người đàn ông khác, sau khi làm chủ sở hữu ngôi nhà đáng giá mấy trăm cây vàng. Trên thương trường, lão là tay cáo già và trong lĩnh vực ái tình lão cũng không phải là tên ngốc.

Tôi thay quần áo, mang guốc và trang điểm xong thì chuông gọi cửa vang lên. Khánh Ly ngồi vắt vẻo trên chiếc xe tay ga với gương mặt phờ phạc. Chiếc váy ngắn để lộ cặp đùi thon trắng nõn.

“ Mày đến vừa đúng lúc đấy, “ tôi nói, “ tao cũng vừa xong việc. Vào nhà đi. “

“ Thôi, không phải vào đâu, đi luôn đi, tao đói lắm rồi, “ Khánh Ly rít vài hơi thuốc lá rồi ném mẩu đầu lọc xuống chân. “ Mày biết không, đêm qua tao chẳng chợp mắt được chút nào cả. Sáng ra người rũ như tàu lá héo. “

Tôi dắt chiếc SH ra ngoài. Khóa cửa lại cẩn thận rồi leo lên xe và ấn nút khởi động. Tôi hỏi nó, việc gì mà phải thức đêm? Đi khách à?

Chúng tôi rẽ ra lộ chính. Nhà hàng *Vọng Các* cách xa khoảng hai cây số.

“ Ủ, đi khách. “

Lúc nào nhỉ? Tôi nhìn nó và thốt lên ngạc nhiên. Lúc một giờ sáng tôi với nó còn ngồi uống cốc tai bên quầy rượu mà? Nó đi khách từ lúc nào sao tôi

không biết?

Sau khi tôi về, Khánh Ly gọi thêm một cốc rượu mùi. Định bụng uống xong thì chuẩn về nhà đánh một giấc. Đêm qua nó uống khá nhiều. Lúc chuẩn bị thanh toán tiền thì gã bartender bỗng rót cho nó một cốc Whisky, bảo là của một vị khách ngồi gần sân khấu mời. Khánh Ly bước lại định cảm ơn thì phát hiện khách là gã đàn ông mắt xanh mũi lõ, khoảng ba mươi tuổi. Qua trò chuyện Khánh Ly mới biết, hắn là người Hà Lan sang Việt Nam du lịch lần đầu.

“ Rồi sau đó hai người kéo nhau vào khách sạn à? “

“ Ừ, tất nhiên rồi, “ Khánh Ly nói, “ vào khách sạn chứ đi đâu nữa. Mà chỉ khéo hỏi đó! “

Rời khỏi quán bar, Khánh Ly theo gã đàn ông nước ngoài lên taxi đến một khách sạn sang trọng. Tất nhiên trước đó phải thỏa thuận giá cả. Khánh Ly đòi một trăm đô nhưng anh chàng Hà Lan bảo chỉ trả được năm chục thôi. Không hiểu sao lúc ấy nó lại đồng ý, có lẽ, do chất xúc tác của men rượu, và lại thằng Tây nom cũng đẹp trai như Robinhood, trông rất nam tính và gợi cảm, đối với những người đàn ông hấp dẫn như thế, nó sẵn sàng tình cho không biểu không. Vừa vào bên trong phòng, gã đàn ông đã nhấc bổng nó lên và ném lên giường như cách người ta ném một quả bóng, rồi hắn lao vào nó như vồ vập như loài thú ăn thịt vồ mồi. Cả hai ôm hôn nhau điên cuồng. Rồi thì hai bên thi nhau cởi quần áo cho nhau. Sau đó thì các kiểu làm tình lên bờ xuống ruộng. Đến khi hắn cho vào hậu môn, Khánh Ly đã kêu thét lên vì đau. “ No! No! “ nhưng hắn không nghe mà ngược lại cố đưa cái mả mẹ của hắn vào sâu bên trong rách cả hậu môn, đau đến tóe nước mắt. Cuối cùng Khánh Ly kết luận anh chàng người Hà Lan đích thị là một tên bệnh hoạn tình dục bẩm sinh.

Tôi cười đến chảy nước mắt. Một chiếc xe tải chở phân bón từ phía sau nhấn

còi xin đường, tôi lách xe vào lề. Chiếc xe tải lướt bụi cuốn mù mịt, tôi lấy tay che miệng, ho ran mấy tiếng.

“ Sao mày không bảo lão Phiệt sắm cho chiếc ô tô đi cho sướng, “ Khánh Ly từ phía sau vượt lên đi song song với tôi. “ Nếu tao là mày, tao sẽ bảo lão ấy mua phi thuyền cho tao để thám hiểm cung trăng. Phải biết tận dụng sắc đẹp của mình chứ. Có một nhà văn đã từng thốt lên, sắc đẹp là tài sản vô giá đấy. “

Tôi bảo, chưa từng nghĩ đến chuyện có một chiếc ô tô. Vả lại lão Phiệt xem vậy chứ moi tiền của lão cũng không dễ. Và tôi chưa từng lái ô tô bao giờ. Khánh Ly nói, không biết thì học, lo gì. Trường dạy lái xe nhan nhản ra đấy. Điều quan trọng là có tiền hay không mà thôi. Có tiền muốn làm việc gì mà không được.

Tôi im lặng, neho mắt nhìn ra phía trước. Một tốp học sinh bốn đứa đi xe đạp dàn hàng ngang choán hết mặt đường. Trên chiếc giỏ xe đưa đi ngoài cùng bên phải có đặt quả bóng da.

“ Mấy thằng ôn con tránh đường cho các chị! “ Khánh Ly quát lên. “ Chúng mày là học sinh trường nào? Đã học luật đi đường chưa? Có cần chị dạy lại không? “

Bọn trẻ dón dác tránh sang một bên nhường đường. Khánh Ly bỗng cười ré lên một tràng dài. Tôi hỏi nó có chuyện gì vui mà cười ngoác mồm như thế. “ Chẳng có chuyện gì. Bỗng nhiên muốn cười thế thôi. Nhiều lúc tao cứ như con điên, mày ạ. Chuyện ô tô mày tính như thế nào? “

Tôi không quan tâm đến chuyện này. Kể ra có chiếc ô tô đi cũng thích. Khánh Ly bảo tôi nên quan tâm đi là vừa. Một chiếc ô tô không chỉ đơn thuần là phương tiện đi lại mà còn chứng tỏ đẳng cấp thượng hạng của mình và tôi sẽ nhận được sự tôn trọng và ngưỡng mộ của những người khác. Thiên hạ thời nay chỉ đánh giá con người qua hình thức bên ngoài. Lão Phiệt

say tôi như điều đó phải biết tận dụng cơ hội. Sau này lão ấy chán tôi đi theo con khác, lúc ấy, tôi đừng hòng moi được một xu của lão.

Lão ấy chẳng cho không thứ gì cả. Tôi không muốn mình bị trói chân bởi những ý muốn trái khoáy và bệnh hoạn của lão.

“Mày đã trở thành con rối từ khi chấp nhận làm nhân tình của lão rồi đấy thôi,” Khánh Ly cười vang. “Mày có dám từ bỏ cả núi tiền của lão để trở thành công dân tự do không? Chắc chắn là không. Vậy mày còn suy nghĩ gì nữa mà không biến cái của lão thành cái của mình. Ngốc!”

Nhà hàng lác đác khách, có cả khách nước ngoài. Tôi và Khánh Ly ngồi vào chiếc bàn hình chữ nhật trải khăn trắng muốt. Nhân viên phục vụ mặc sơ mi trắng thắt nơ đỏ từ xa bước đến chào chúng tôi một cách lịch sự và chìa ra quyển thực đơn bọc da màu nâu sẫm.

Khánh Ly gọi một suất bò bít tết với khoai tây rán. Rồi đưa quyển thực đơn cho tôi, bảo tôi chọn món ăn.

“Tôi cũng bò bít tết và khoai tây rán,” tôi nói, “cho thêm một đĩa sa lát kiểu Nga nhé.”

“Vâng!” gã bồi bàn gật đầu. “Quý khách có gọi thức uống không? Vang đỏ của Pháp nhé?”

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu. Khánh Ly nhìn về phía người đàn ông nước ngoài khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, có mái tóc vàng óng đang ngồi ăn điểm tâm bên cạnh cửa sổ, trước mặt anh ta chiếc laptop. Thình thoảng anh ta ngừng ăn đưa tay gõ liên tục lên bàn phím.

“Anh chàng đẹp trai nhỉ!” Khánh Ly nói. “Mày ngồi ở đây để tao đến làm quen với anh chàng lãng tử này nhé.”

Khánh Ly dợm đứng lên tôi nắm tay kéo lại.

“Ngồi xuống!” tôi ra lệnh. “Chuyện đêm qua chưa khiến mày sợ à?”

Sợ gì. Khánh Ly miễn cưỡng ngồi xuống. Bọn Tây có cách làm tình khác

biệt với người Á Đông đã tham gia cuộc chơi là phải chấp nhận. Những việc mà dân ta cho là đòi bại thì bên Tây lại là một hình thức nghệ thuật. Đây gọi là nghệ thuật tình dục.

Tôi hỏi nó có dùng bao cao su không?

“ Bao cao su gì? “ Khánh Ly nhìn tôi ngơ ngác.

“ Anh chàng Hà Lan đêm qua có dùng bao cao su không? “

“ Không! “ Khánh Ly thản nhiên nói. “ Con người thời hiện đại càng trở nên hèn nhát và nhu nhược, lúc nào họ cũng bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi; sợ tai nạn, sợ bệnh tật, sợ đói nghèo, sợ cô đơn, nói tóm lại sợ tất cả. Tao nhổ toẹt vào nỗi sợ hãi đó! “

“ Mày không sợ bị si da à? “

Khánh Ly cười khinh bỉ. Chết là cùng chứ gì. Con người ai chẳng phải chết. Sống cũng là đang đi dần vào cõi chết đấy thôi. Nó bảo, đối với nó, cái chết như là sự giải thoát. Kinh Thánh có dạy rằng những người tốt sau khi chết được về đất Chúa. Còn những người tội lỗi như nó thì chỉ xuống địa ngục thôi.

“ Mày chán đời thế, “ tôi nói. “ Trước đây mày đâu như vậy. Đã có chuyện gì xảy ra với mày? Dù sao sống vẫn hơn chết chứ. Tao hoàn toàn không chấp nhận những suy nghĩ kỳ quặc và quá cực đoan của mày. “

Khánh Ly nhún vai. Và hỏi tôi có lúc nào tôi nghĩ lại bản thân mình một cách nghiêm túc chưa. Cuộc sống của chúng tôi chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Chúng tôi chỉ là loài lan sống ký sinh vào thân gỗ mục, dùng tuổi trẻ và nhan sắc của mình để có cơm ăn áo mặc và vô số những nhu cầu thiết yếu khác. Chúng tôi đã đánh đổi một cách rẻ mạt phần Người tốt đẹp để phục vụ cho phần Con thấp hèn. Biết là như vậy, nhưng chúng tôi không thể làm gì khác, bởi chúng tôi không thể cưỡng lại những cảm dỗ tầm thường. Khánh Ly thú nhận đã vài lần có ý định bỏ nghề bán thân xác nuôi thân, về một nơi

héo lánh nào đó mà thiên hạ không biết nó là ai và làm lại cuộc đời nhưng mỗi khi nghĩ đến những khó khăn sẽ gặp phải nó lại nản chí và từ bỏ ý định. Chủ nghĩa hưởng thụ đã ngấm vào xương vào tủy mất rồi.

Câu chuyện của Khánh Ly gieo vào lòng tôi nỗi buồn khôn tả. Suốt bữa ăn chúng tôi không nói thêm lời nào. Tôi mong bữa điểm tâm chóng kết thúc để khỏi phải nhìn thấy gương mặt tuyệt vọng của nó.

Sau khi thanh toán tiền, chúng tôi bước ra bãi gửi xe. Chúng tôi đưa thẻ, gã nhân viên vào bên trong mang xe ra cho chúng tôi. Tôi giúi vào tay gã tờ hai chục vì sự nhiệt tình. Gã cầm lấy cho nhanh vào túi và cảm ơn rồi rút.

“ Bây giờ mày sẽ đi đâu? “ tôi leo lên xe và ấn nút khởi động.

“ Về nhà đánh một giấc đến chiều, sau đó thức dậy tắm rửa, trang điểm, kiểm thử gì cho vào bụng rồi đến vũ trường tìm gã đàn ông háo sắc nào đó rồi dẫn nhau vào khách sạn để hoàn tất một ngày. Còn mày? “

Tôi sẽ đến thăm mỹ viện matxa da mặt, sau đó về nhà đánh một giấc. Chiều nay lão Phiệt đến đón tôi đi ăn tối và mua sắm.

“ Tối nay mày có đến vũ trường không? “

“ Chưa biết, “ tôi lắc đầu, “ có thể đêm nay lão Phiệt sẽ ở lại với tao. Mày nhớ bảo bọn con thằng Quân đừng gọi điện thoại cho tao nhé, lão ấy ghen kinh khủng. Tao khổ sở vì tính hay ghen của lão. “

Đến ngã tư tín hiệu đèn đỏ bật sáng, chúng tôi dừng xe lại. Khánh Ly bảo, lão Phiệt vung tiền ra và muốn biến tôi thành vật sở hữu tuyệt đối của lão.

Tôi có trong tay tất cả và cũng mất tất cả. Tôi thở dài.

Tín hiệu đèn xanh vụt sáng, chúng tôi cho xe chậm chậm lao lên phía trước.

“ Chẳng lẽ mày cứ chấp nhận làm con rôi như thế này mãi à? “ Khánh Ly nói. “ Mày có muốn, tao cho mày một lời khuyên không? “

“ Gì? “

Nó khuyên tôi hãy tranh thủ kiếm chác từ tài sản kếch xù của lão Phiệt. Sau

khi có được số vốn kha khá thì hãy cho lão ấy ra rìa và dùng số tiền đó mua một ngôi nhà và làm vốn kinh doanh rồi lấy chồng, sinh con như bao phụ nữ khác.

Ai thèm lấy một cô gái điếm như tôi làm vợ chứ?

“ Tất cả phụ nữ trên thế gian này đều là gái điếm, chẳng qua các nhà ngôn ngữ học, đạo đức học khéo vẽ vời đánh tráo khái niệm mà thôi. “

Tất cả phụ nữ trên thế gian này đều là gái điếm. Một bà vợ đảm đang, đức hạnh làm gái điếm cho mỗi vị khách duy nhất, đấy là người chồng. Bà ta không nhận tiền cho mỗi lần đi khách mà là hàng tháng, và gắn bó với trách nhiệm được khoác với cái tên mỹ miều - làm vợ làm mẹ.

Đến ngã rẽ chúng tôi chia tay. Khánh Ly phóng thẳng về nhà trọ còn tôi ghé vào thăm mỹ viện *Nhan Sắc*. Tôi vừa dừng xe chưa kịp tắt máy thì bà Kim Hồng, chủ cửa hiệu từ trong bước ra đón đả:

“ Chào em, em bốc hơi đầu mất mấy hôm. Chị nhấn tin vào số di động sao em không trả lời, chị cứ đinh ninh em quên mất bà chị khốn khổ này rồi đấy. Chà, mỗi ngày em càng đẹp ra. Vào đi. Vào đi. Chị có lô hàng mỹ phẩm mới nhập về, bảo đảm em sẽ thích. Bọn trẻ đầu ra đón khách quý này! “

Tôi đẩy chiếc cửa kính bước vào. Bên trong hoàn toàn vắng khách, đám nhân viên đang tùm tùm tán gẫu lập tức xúm xít quanh tôi. Một cô tên Hậu, có mái tóc màu hạt dẻ, tô môi đỏ chót lập tức đẩy tôi lên ghế.

“ Chị đắp mặt nạ nhé? “ Hậu tíu tít. “ Da mặt chị đẹp lắm cần phải đắp mặt nạ mỗi ngày để duy trì độ ẩm của da. “

Hậu nhanh nhẹn lấy típ kem sữa cho vào lòng bàn tay rồi xát lên mặt tôi. Tôi ngã người trên ghế, mắt nhìn vào chiếc gương đối diện. Hậu xoa kem một lượt, hai tay chập lại rồi vỗ nhẹ lên mặt tôi. Hậu hỏi tôi có cảm thấy dễ chịu không, rồi tiếp tục xoa kem lên mặt tôi. Lát sau gương mặt tôi phủ kín một lớp kem trắng đục. Tôi cảm thấy khó chịu. Người phụ nữ trong gương không

còn là tôi nữa.

Hậu ở Miền Tây, lên thành phố học nghề trang điểm. Sau khi kết thúc khóa học, Hậu không về quê mà ở lại thành phố làm thuê cho bà Kim Hồng. Công việc ở hiệu thẩm mỹ tuy không quá vất vả nhưng chiếm nhiều thời gian. Hậu phải có mặt từ lúc sáng sớm và không bao giờ về nhà trước lúc chín giờ tối mà tiền lương không được bao nhiêu, chủ yếu nhờ vào tiền boa của khách.

Hậu thích chăm sóc da cho tôi, bởi vì tôi luôn boa rất hậu hĩnh.

Hậu khoe với tôi, một anh chàng cùng dãy nhà trọ đã tỏ tình với Hậu. Anh ấy làm thợ sơn cho một tiệm tân trang xe.

“VẬY LÀ EM KHÔNG CÒN CÔ ĐƠN NỮA ĐÂU NHÉ, “ TÔI NÓI. “ HÌNH THỨC ANH TA NHƯ THẾ NÀO? “

Hậu bảo, anh ta khá đẹp trai, trông rất nam tính nhưng hơi cục mịch. Anh thợ tân trang xe máy ở cùng quê với Hậu, cách nhà Hậu khoảng hai cây số. Anh ấy đã từng là bạn học cấp hai với anh trai Hậu, tuy nhiên hai người không chơi với nhau. Anh của Hậu vốn điềm đạm, ít nói lại ngại va chạm nên hầu như không có bạn.

“TỐT QUÁ RỒI CÒN GÌ. EM ĐÃ CHẤP NHẬN LỜI TỎ TÌNH CỦA ANH TA CHƯA? “

“CHƯA, “ HẬU ĐÁP, “ EM CÒN ĐANG SUY NGHĨ. NHƯNG, CÓ LẼ, EM SẼ KHÔNG CHẤP NHẬN TÌNH CẢM CỦA ANH ẤY. “

“SAO VẬY? EM ĐÃ CÓ BẠN TRAI RỒI PHẢI KHÔNG? “

Hậu lắc đầu bảo chưa. Và thú nhận đang âm thầm chọn lựa người bạn đời cho mình. Người chồng tương lai của Hậu phải là dân thành phố, có điều kiện kinh tế tương đối, cho dù có già hay xấu trai một chút cũng không sao. Thì ra, Hậu không chấp nhận anh chàng thợ tân trang xe máy bởi anh ta là dân tỉnh lẻ và mắc bệnh nghèo kinh niên.

“CHỊ BIẾT RỒI ĐẤY, EM NGHÈO, ANH ẤY CŨNG NGHÈO, HAI CÁI NGHÈO CỘNG LẠI THÌ CHỈ CÓ NƯỚC CẠP ĐẤT MÀ SỐNG THÔI. ƯỚC MƠ MỘT TÚP LÈU TRANH HAI QUẢ TÌM

vàng đã trở nên lỗi thời rồi. Sống bây giờ là phải có tiền chị ạ.”

Bà Kim Hồng xen vào:

“Được rồi, con Hậu cứ ở lại đây với chị, chị sẽ tìm cho mày một ông chồng giàu, thật giàu. “

Bà Kim Hồng có quen một người bạn khoảng năm mươi tuổi. Ông này đang là giám đốc một công ty trách nhiệm hữu hạn một thành viên. Vợ ông ta chết vì bệnh ung thư vú cách đây vài năm. Và nếu Hậu đồng ý thì bà ta sẽ giới thiệu cho hai người làm quen với nhau.

“Năm mươi tuổi à! “ Hậu kêu lên “Chị có thấy như thế là hơi già so với em không. Em chỉ mười chín tuổi. Ba em cũng trạc tuổi này. Má em thậm chí còn kém ông ấy mấy tuổi. “

“Sao mày ngu thế! “ bà Kim Hồng nói. “Lấy chồng già nó mới chiều mình. Mấy thằng trẻ chỉ ăn mặn đái khai chẳng làm được tích sự gì. Nếu mày không chịu thì tao làm mai cho đứa khác. “

Hậu nói nhanh như sợ người khác tranh phần:

“Nhất trí! Lớn tuổi cũng được. Chị giới thiệu ông ấy cho em nhé. Chừng nào em có thể gặp mặt ông ấy? “

Bà Kim Hồng bảo vài hôm nữa. Chốc nữa bà sẽ gọi điện thoại cho ông giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn một thành viên. Dường như ông ấy đang ở Đắc Lắc bàn tính chuyện làm ăn với đối tác. Ông ấy lúc nào cũng quay tit như đèn cù. Cuối tuần này được không?

Hậu cười vui vẻ. Tất nhiên là được. Và hứa khi nào xong việc sẽ hậu tạ bà mai cái đầu heo quay, được chưa?

“Lấy chồng giám đốc mà chỉ hậu tạ mỗi cái đầu heo quay thôi à! Tao chỉ nhận cái đầu heo bằng vàng bốn con chín thôi. “

Thêm một người khách từ ngoài bước vào. Đây là người đàn bà gần năm mươi tuổi, dáng vẻ phốp pháp, sang trọng. Bà Kim Hồng vội bước ra đón

khách. Câu chuyện về ông giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn một thành viên dừng lại tại đây.

Người đàn bà ngồi vào ghế, hỏi có kem làm trắng da không?

Bà Kim Hồng gật đầu, đoạn bảo người giúp việc mở tủ kính lấy ra một tuýp kem in chữ nước ngoài. Và ra sức giới thiệu, đây là kem của Đức vừa trị mụn, trắng da, làm khít lỗ chân lông, kiểm soát chất nhờn trên da, là loại kem tốt nhất trên thị trường hiện nay.

Người đàn bà mở tuýp kem, đưa lên mũi ngửi rồi cho một ít vào lòng bàn tay.

“ Có thật là loại tốt nhất không? “ người đàn bà tỏ vẻ nghi ngờ. “ Lần trước tôi mua phải hàng dỏm, xúc vào bị dị ứng khắp người phải nằm viện cả tuần mới khỏi. “

“ Giá như chị đến đây sớm hơn thì đâu phải chịu cảnh tiền mất tật mang, “ bà Kim Hồng nói. “ Thăm mỹ viện của em là địa chỉ uy tín, chị hãy yên tâm. Loại kem này chị phải sử dụng liên tục ít nhất trong hai tuần sẽ có kết quả. Chị xúc thử nhé? “

Hậu hỏi tôi làm móng không, tôi im lặng gật đầu. Hậu vào bên trong mang ra thau nước nhỏ bảo tôi ngâm chân. Sau đó, Hậu lấy bông tẩm aceton cẩn thận lau sạch lớp sơn cũ. Công việc này mất khá nhiều thời gian. Sau khi tẩy sạch lớp sơn cũ, Hậu dùng kiềm cắt móng tay và móng chân. Hậu cắt rất khéo, vết cắt tròn đều và không gây đau.

“ Ngón tay của chị đẹp quá dài và thon nom như búp măng! “ Hậu xuýt xoa.

“ Giá như em có được bàn tay đẹp như của chị thì đời em không phải khổ như thế này. Những người có bàn tay như thế này chẳng bao giờ phải làm lụng vất vả, cho dù phải sống trong nghèo khổ vẫn cứ sượng như thường. Chị sơn màu gì? Như màu cũ nhé? “

Hậu lấy lọ sơn trong tủ kính và bắt đầu sơn. Hậu bảo, ở đây có quy định, làm

móng thì nhân viên được lấy tiền không phải đưa cho chủ. Vì thế, khi nào muốn làm móng thì tôi đến đây xem như giúp Hậu kiếm thêm đồng ra đồng vô. Rồi Hậu than, dạo này tiền boia ít quá.

Tôi gật đầu. Hậu lấy bông lau phần sơn lem ra ngoài. Hậu khoe, đã tiết kiệm được gần hai triệu. Và để có số tiền đó, cô bé phải thắt lưng buộc bụng gần nửa năm. Sống ở thành phố nhiều khoản tiêu quá. Máy đưa bạn của Hậu tháng nào cũng viết thư về nhà xin tiền cứu trợ. Hậu như thế vẫn còn may. Tôi hỏi Hậu định dùng số tiền đó làm gì? Gửi về nhà phải không?

“ Không, em chi tiêu cho bản thân, đành rằng gia đình em cũng có chút khó khăn. Nhưng mà...Em thích bộ đồ chị đang mặc. Hai triệu có mua đủ không? “

Tôi phì cười:

“ Gấp ba lần như thế. Hàng hiệu của Ý đấy.”

“ Những sáu triệu cơ à? “ Hậu thốt lên kinh ngạc. “ Sao đắt thế? “

“ Em thích bộ quần áo này lắm phải không? “

“ Vâng, em thích lắm nhưng biết đến bao giờ em mới có dịp chạm vào nó. Em thay đổi ý định rồi, em quyết định sẽ dành tiền để mua một chiếc xe gắn máy vậy. Ở thành phố mà không có xe chẳng khác nào bị chặt mất đôi chân. “

Tôi bảo, nếu Hậu thích tôi sẽ tặng Hậu bộ đồ này.

Hậu nhìn tôi ngơ ngác.

“ Chị nói thật đấy chứ? Chị sẽ cho em bộ đồ chị đang mặc ư? “

“ Những chuyện như thế này chị không bao giờ nói đùa, “ tôi nói. “ Chốc nữa em theo chị về nhà chị sẽ thay bộ quần áo khác và đưa em bộ quần áo đang mặc. “

“ Ôi, chị tốt bụng quá. Em cảm ơn chị nhiều lắm. “

Khúc Thụy Du

Chuyện tình

- 2 -

Tiếng còi ô tô từ ngoài vọng vào làm tôi tỉnh giấc. Biết là lão Phiệt nên tôi cứ mặc nguyên bộ đồ ngủ ra mở cửa. Lão mặc áo sơ mi kẻ sọc thắt ca vát đỏ, quần âu màu đen, chân mang giày đánh xi bóng láng. Cửa vừa mở, lão xộc vào ôm lấy tôi hôn tới tấp như mưa. Tôi chống đỡ một cách yếu ớt. Lão bỗng bẻ thốc tôi lên và đặt lên giường. Tôi cố vùng thoát khỏi ra khỏi cánh tay như gọng kềm của lão.

“ Hôi quá. Anh đi tắm đi, “ tôi nói. “ Nếu không đi tắm, em không cho lên giường. Người anh đầy mồ hôi và mùi thuốc lá. “

Lão không đi tắm ngay mà tiếp tục hôn và vuốt ve tôi. Bàn tay lão như con rắn độc trườn khắp cơ thể. Tôi cảm thấy khó chịu nhưng cố ngồi im. Lão lòn tay vào bên trong giắt chiếc áo ngực và mân mê bầu vú của tôi. Rồi lão vục mặt vào đấy mút chùn chụt như đứa con đang đói sữa. Tôi rúm người lại, khắp người nổi đầy gai ốc. Đoạn lão kéo đầu tôi thấp xuống và thò chiếc lưỡi nham nhám to như lưỡi lợn vào mồm. Lúc này tôi không thể nào chịu đựng được nữa, bèn đẩy lão ra. Lão nhìn tôi vừa ngạc nhiên vừa giận dữ. Em làm sao thế? Hôm nay thái độ của em kỳ lạ lắm. Tại sao đối xử thô bạo với anh như thế?

Tôi bảo, thấy trong người khó chịu, và không muốn ai chạm đến. Tôi giục

lão đi tắm.

Lão đi lại quanh phòng, liên tục rút thuốc lá và gặm gù tức tối như con hổ đói vồ huyệt con mồi.

“ Nói thật đi. Em có thằng nào rồi phải không? “

Tôi nói với lão, tốt nhất hãy bỏ thói ghen bóng ghen gió vô lối ấy đi. Tôi đã quá mệt mỏi trước những cơn ghen vô cơ của lão rồi. Nếu không tin nhau thì nên chia tay. Tôi không muốn cứ mãi sống trong tình trạng căng thẳng như thế này.

Lão ném mạnh mẩu thuốc lá xuống nền gạch rồi dùng gót giày đi đi lại lại nát bét.

“ Đây cô đã hiện nguyên hình là người đàn bà lăng loàn trác nết! Lúc cần đến tôi thì cô ra sức cầu cạnh và khi tìm được thằng khác thì cô sẵn sàng nói lời chia tay! Đàn bà như cô ghê gớm thật! “

Lão co chân đá mạnh chiếc ghế bần vào tường, đoạn cầm ấm trà tu ừng ực.

“ Thằng nào đã tán tỉnh cô? Nói! “

“ Thằng chủ tịch hội đồng quản trị ngân hàng tán tỉnh tôi, anh vừa ý chưa? “
tôi khiêu khích.

Lần nào cũng vậy, lão là người khởi xướng chiến tranh và cũng là người chủ động đàm phán hòa bình. Cuộc đấu võ mồm kéo dài chừng mười mười phút, lão bắt đầu xuống nước.

“ Thôi, đừng giận nữa, “ lão đưa tay vuốt nhẹ tóc tôi. “ Tất cả bởi vì anh quá yêu em, anh sợ mất em. “

Lão thè lưỡi liếm những giọt nước mắt trên má tôi. Rồi lão tiếp tục vuốt ve và hôn tôi. Tôi im lặng cố trấn mình ra mà chịu, thậm chí, tôi còn cố giả vờ đóng kịch để chiều lòng lão, bởi vì, tôi hiểu rằng nếu tôi có hành động nào chống cự lại thì lão sẽ tiếp tục nổi điên.

“ Anh đi tắm đi. Muộn rồi.”

“ Anh với em tắm cùng nhé, “ lão nói. “ Anh sẽ kỳ lưng cho em để chuộc lỗi, được chưa. “

Tôi miễn cưỡng để lão nắm tay kéo vào nhà tắm. Lão nhẹ nhàng cởi chiếc áo ngủ của tôi và treo lên mắc. Rồi lão ngồi thụp xuống cởi nốt chiếc quần lót bé xíu tôi mặc trên người. Khi mảnh vải cuối cùng trên người tôi được bóc xuống, gương mặt nung núc của lão bỗng đàn ra, rồi lão úp mặt vào khe hở giữa đùi và hít một hơi thật sâu. Và có lẽ lão cứ giữ yên tư thế đến chết nếu tôi không nhẹ nhàng đẩy lão ra. Lão bảo tôi cởi quần áo giúp lão. Tôi im lặng làm theo. Cơ thể lão là một tổ chức quái thai dị dạng; ngực lép, bụng to, cặp chân vòng kiềng khằng khiu như cây sậy. Thật gớm ghiếc, tôi nghĩ thầm và quay mặt sang nơi khác.

Lão bỗng ôm chầm lấy tôi, hôn lên mắt lên mũi. Khi lão định thò chiếc lưỡi nham nhám vào mồm tôi, thì tôi liền ngậm chặt miệng lại. Lão đưa tay bóp mồm tôi, bảo tôi há miệng ra. Rồi lão thò chiếc lưỡi vào vòm họng tôi. Kinh tởm quá, tôi muốn nôn ọe. Sau đó lão thè lưỡi liếm cổ tôi. Lão liếm từ phía dưới cằm đến đường lõm chân ngực. Lão úp mặt vào ngực tôi, đôi hàm răng nghiêng nhẹ lên đầu vú. Đoạn lão quỳ thụp xuống. Chiếc lưỡi nham nháp tuốt dần xuống bên dưới...Hồi lâu lão đứng lên, nắm lấy tay tôi đặt vào chỗ kín của lão. Nó mềm nhũn. Lão đè mạnh lên vai tôi bảo tôi quỳ xuống vào áp vào mồm tôi...Mặc dù tôi đã cố chiều lão nhưng *cái sự đời* của lão vẫn mềm oặt như cọng bún thiêu. Lão gầm lên tức tôi. Ở vào cái tuổi của lão luôn cần sự hỗ trợ của nền y dược tiên tiến.

Tắm xong, lão nhanh chóng thay quần áo và ra xe. Tôi mặc chiếc váy dạ hội dài đến gối, chân mang guốc cao gót. Lúc đầu tôi định để tóc xõa nhưng thấy không hợp với bộ y phục mặc trên người nên chọn cách vấn tóc. Kiểu tóc này làm tăng thêm vẻ thanh lịch và quý phái. Sau đó, tôi mang chiếc túi xách bằng da cá sấu bước ra. Lão Phiệt đã nổ máy xe chờ sẵn.

“ Em đẹp quá! “ lão thốt nhìn tôi không chớp mắt. “ Trông em như một mệnh phụ phu nhân! “

Tôi im lặng mở cửa xe và bước lên ngồi cạnh lão. Lão cho xe chậm chậm lao đi. Hoàng hôn buông nhẹ. Đường phố đã lên đèn. Lão đánh vô lăng sang phải tránh chiếc xe tải đi ngược chiều. Lão hỏi tôi muốn đi ăn ở đâu? Hải sản hay thịt thú rừng? Tôi im lặng. Mỗi khi nghĩ đến chuyện xuất hiện trước đám đông bên cạnh người đàn ông đáng tuổi cha của mình khiến tôi chẳng còn hứng thú gì nữa. Việc này đối với tôi là một cực hình khủng khiếp.

“ Sao lại im lặng như thế? “ lão nhìn tôi xét nét. “ Đàn bà lúc nắng lúc mưa thật khó hiểu! “

“ Tùy anh! “ tôi nói “ Em như thế nào cũng được. “

Lão suy nghĩ một lúc rồi quyết định.

“ Chúng ta sẽ đến *Làng Nướng* nhé, ở đây có nhiều món ăn ngon. Em đã ăn thịt ngựa chưa? “

Chỉ nghe đến thịt ngựa là tôi đã muốn nôn ọe. Tôi không nghĩ là thịt ngựa có thể ăn được như những thứ khác.

Lão bảo, thịt ngựa ướp gia vị đem nướng trên than hồng thì không món nào sánh bằng. Lão thường chiêu đãi khách quý bằng món này và mọi người đều rất hài lòng. Ai thích thì mặc họ. Tôi hoàn toàn dị ứng với món đó.

“ Không thích thì anh không ép, “ lão nhũn nhặn. “ Ở đây có hàng trăm món tha hồ mà chọn. Dù sao đối với anh, thịt ngựa vẫn là ngon nhất. “

Đi một đoạn chúng tôi bị bao vây bởi những chiếc xe gắn máy dày đặc. Mặc dù đã có ranh giới đường ô tô và xe hai bánh nhưng người ta vẫn vô tư lấn đường trái phép. Lão Phiệt giận dữ liên tục bấm còi và văng tục.

“ Mẹ kiếp! Chúng nó điếc hay sao mà không nghe thấy tiếng còi, “ lão cắn nhả. “ Còn lâu, dân mình mới văn minh như những nước bên châu Âu. “

Thoát ra khỏi đám đông, lão cho xe tăng tốc. Từ đây đến *Làng Nướng* còn

khoảng ba cây số. Tôi không thích chuyện ăn uống phải lách cách và mất nhiều thời gian như thế này.

Đang đi, lão bỗng đột ngột dừng xe rồi mở cửa bước xuống. Trong lúc tôi đang còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì lão đã nhanh chân tạt vào hiệu thuốc tân dược nằm cách chốt đèn giao thông chừng vài mét.

Lát sau lão trở ra và tiếp tục cho xe lăn bánh.

Tôi hỏi lão vào đó làm gì? Bị bệnh à? Nếu bị bệnh sao không nghỉ ở nhà cho khỏe? Tiếc tòng làm gì cho nhọc thân. Lão cười hề hề, lôi từ trong túi áo vỉ viagra dứ dứ trước mặt tôi. Phải có thứ này mới làm thẳng đàn ông được.

Khổ thế đấy! Đêm nay lão sẽ ngủ lại với tôi.

Tôi không chờ đợi điều này xảy đến:

“ Anh không sợ con sư tử Hà Đông ở nhà nổi cơn ghen à? “

Lão hút thuốc lá:

“ Em không phải lo, anh đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi. Lúc chiều anh gọi điện về nhà báo với mẹ ấy là anh sẽ đi công cán ở Đà Lạt vài hôm. “

Khói thuốc khiến tôi khó chịu, tôi bắt lão dập thuốc:

“ Anh sẽ ở với em vài hôm à? “

“ Tất nhiên rồi, “ lão đánh vô lăng rẽ vào con đường đất đỏ trộn lẫn với đá xanh. “ Anh đã mua cả ba vỉ viagra đấy. “

Tôi nén tiếng thở dài khi nghĩ đến những ngày phải ở bên cạnh lão.

Làng Nướng nằm đối diện với bờ sông. Cả khuôn viên hàng trăm mét vuông chật kín khách. Mùi thức ăn xộc vào mũi thơm phức. Lão đánh xe gửi vào bãi rồi nắm tay tôi bước lên tầng thượng, nơi đây cũng đông khách. Khi tôi và lão nắm tay nhau bước lên thì hầu như tất cả những ánh mắt đều dồn về phía chúng tôi. Bốn thanh niên ngồi bên cạnh lan can vừa nhìn tôi vừa bàn tán điều gì đó. Lão Phiệt chọn chiếc bàn trống nhìn ra bờ sông. Trong lúc lão xem thực đơn chọn món ăn thì tôi đưa mắt nhìn quanh quất khắp nơi. Bốn

người thanh niên vẫn nhìn về phía tôi. Một người cầm cốc bia uống cạn một hơi mà mắt vẫn không rời khỏi tôi. Tôi im lặng, xoay mặt sang hướng khác. Lão Phiệt chọn món thịt ngựa nướng, tắt nhiên rồi, tay gấu hầm thuốc bắc và món thịt nhím rô ti. Tất cả những món đó đều không hợp với khẩu vị của tôi.

“ Em chọn món nào để nhà bếp còn chuẩn bị. “

“ Có thịt gà không? “

Gã bồi bàn không nhin được cười.

“ Ở đây chỉ có thịt thú rừng thôi, “ gã nói.

Tôi lúng túng không biết chọn món gì.

Gã bồi bàn bèn gợi ý:

“ Chị chọn món chồn hương nhé? Đây là món đặc sản của nhà hàng chúng tôi đây. “

Tôi gạt bừa cho qua chuyện. Chồn hương, tay gấu, thịt ngựa hay đà điểu với tôi cũng như nhau cả thôi.

Trong khi chờ đợi thức ăn mang lên, chúng tôi uống rượu vang đỏ với nho khô và đậu phộng rang. Gã thanh niên bên lan can vẫn nhìn tôi đắm đắm.

Tôi không thích cái nhìn như lột truồng của gã. Gã còn trẻ chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Tôi đã quen rồi những cái nhìn thô lỗ như thế.

Lão Phiệt liên tục uống rượu tì tì. Tửu lượng của lão không phải là hạng xoàng, tôi đã từng chứng kiến lão một mình nốc cạn cả hai chai rượu vốt ca của Nga. Rượu vang vốn nhẹ độ, lão có thể nốc hết chai này đến chai khác. Tôi bảo lão uống ít thôi phải dành bụng để ăn nữa chứ.

Nhân viên phục vụ mang ra một bếp than hồng cùng với đĩa thịt ngựa đã được tẩm gia vị. Lão gấp từng miếng thịt xắt mỏng đặt lên vỉ nướng. Chờ cho thịt chín, lão gấp thịt nướng chấm vào chén chao vào đưa lên mồm tôi.

Em ăn thử đi. Ngon lắm, không ăn là phí cả đời.

Tôi lắc đầu. Lão cố ép. Tôi gạt tay lão ra, vô ý làm ngã cốc rượu vấy cả vào

váy. Tôi lau bầu, đứng dậy bước vào nhà vệ sinh.

“ Đã bảo em không ăn mà anh cứ ép! Nếu anh tiếp tục làm như thế em sẽ bỏ về đây. Quỷ tha ma bắt món thịt ngựa của anh đi! “

Nhà vệ sinh không có người. Tôi lấy khăn mùi soa thấm nước lau vết bẩn trên váy, sau đó tôi xả khăn và vắt cho ráo nước. Khi tôi từ nhà vệ sinh bước ra thì thấy gã thanh niên lúc nãy đứng đợi sẵn ngay lối đi. Trên chiếc áo phông có in dòng chữ *Love me please!* Tôi nhìn hẩn cảnh giác rồi nép người đi qua thì hẩn dang tay ngăn lại.

“ Đi đâu mà vội thế, người đẹp? “ giọng gã kéo nhựa. “ Em dành cho anh ít phút được không? Anh muốn nói chuyện với em. “

Tôi nghiêm mặt nhìn hẩn.

“ Tôi và anh chưa từng quen biết nên chẳng có chuyện gì để nói cả. “

“ Chưa quen rồi sẽ quen, “ hẩn cười hềnh hếch, mắt dán chặt vào ngực tôi. Cái nhìn của hẩn khiến tôi nổi gai ốc. “ Anh muốn làm quen với một người phụ nữ xinh đẹp như em. Em có cho anh một cơ hội? “

“ Chẳng có cơ hội nào cho anh cả, “ tôi nghiêm giọng. “ Anh hãy tìm người phụ nữ khác mà tán tỉnh, tôi là gái đã có chồng. Anh nghe rõ rồi chứ? “

“ Gã đàn ông đầu hói, bụng phệ ấy là chồng của em à! “ giọng gã nhạo báng.

“ Xinh đẹp như em mà phải lấy một gã đàn ông như thế coi như phí cả một đời. Bông hoa lài cấm bãi cứt trâu! “

“ Xin anh hãy tỏ ra tôn trọng, “ tôi nói. “ Chọn lựa ai là chuyện riêng của tôi. đề nghị anh nép sang một bên để tôi đi. Nếu anh tiếp tục làm phiền tôi sẽ hô hoán lên đây. “

“ Cho anh số phôn của em, “ hẩn ra điều kiện, “ anh sẽ để em đi. “

Cơn giận khiến máu nóng dồn lên mặt. Tôi không dám làm âm ỉ vì sợ lão Phiệt sẽ nghe thấy. Tôi ân hận vì đã theo lão Phiệt đến chỗ này.

“ Em lấy hẩn vì tiền phải không? “ hẩn thò tay vào túi quần lôi ra một xấp

tiền hươu hươu trước mặt tôi “ Anh cũng có những thứ em cần đây...”

Tôi giận dữ, vung cái tát nhưng hắn đã nhanh chóng chớp lấy tay tôi, rồi hắn kéo sát tôi vào người và đặt nụ hôn lên môi tôi. Tôi dùng hết sức bình sinh đẩy hắn ra và bước nhanh ra chỗ ngồi.

“ Sao đi lâu thế? “ lão Phiệt hững hờ nói. Đoạn cầm ly rượu uống một hơi hết sạch. Lão tỏ vẻ khó chịu vì món tay gấu hàm thuốc bắc mãi chưa thấy mang ra.

Gã thanh niên đã về chỗ ngồi. Hắn đưa mắt nhìn tôi cười đắc thắng rồi thì thầm với mấy thanh niên ngồi cùng bàn. Tất cả ánh mắt đều hướng về phía tôi. Tôi vừa tức giận vừa ngượng.

“ Anh đổi chỗ cho em, “ tôi nói.

“ Tại sao phải đổi chỗ? Có chuyện gì à? “ lão Phiệt nhìn tôi dò xét.

“ Không có gì, đơn giản là em muốn ngắm cảnh. Ngồi chỗ này thật bất tiện không thấy gì cả. “

Chúng tôi đổi chỗ cho nhau. Tôi ngồi xoay lưng về phía bốn người thanh niên tuy nhiên tôi vẫn cảm nhận hắn đang nhìn chằm chằm vào tôi từ phía sau.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi gặp phải hoàn cảnh khó xử như thế này. Những lần xuất hiện trước đám đông với lão Phiệt nếu không gặp chuyện này thì cũng gặp chuyện khác. Trong mắt mọi người tôi là một cô gái mặt hàng, đánh đổi nhan sắc và tuổi trẻ để có được những thứ tôi cần.

Ăn tối xong, lão Phiệt đưa tôi đến thương xá TAX. Lão bảo tôi có thể chọn thứ gì tùy thích. Những chuyện xảy ra trong bữa ăn khiến tôi mất hết hứng thú chẳng muốn mua sắm gì cả. Đi vòng vo một lúc, tôi kêu mệt và muốn về nhà. Lão Phiệt nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên.

“ Sao lại về? “ lão nói. “ Em không mua gì à? Em có thích đồng hồ Thụy Sĩ không? Anh mua cho em một chiếc nhé? “

Tôi lắc đầu, bước nhanh ra xe. Lão đứng lặng trên bậc cấp một lúc rồi đuổi theo tôi.

“ Còn sớm, chúng ta đi uống cà phê nhé? Cách đây vài chục mét có quán cà phê rất ngon mà phong cảnh cũng hữu tình. Em có muốn ngắm cảnh thành phố về đêm không? “

Tôi im lặng mở cửa xe và bước lên xe. Lão Phiệt lau bầu một lúc rồi cho xe lao đi. Suốt chặng đường từ thương xá TAX về đến nhà chúng tôi không trao đổi với nhau lời nào.

Về đến nhà, tôi ném chiếc túi khoác lên giường và mang quần áo đi tắm. Mùi thuốc lá của gã thanh niên vẫn còn bám trên người tôi. Lát sau tôi từ nhà tắm bước ra với chiếc khăn quấn quanh người. Lão Phiệt ngồi hút thuốc bên chiếc bàn mặt kính vội dụi điếu thuốc hút dở và uể oải bước vào nhà tắm. Tôi phát hiện vỉ viagra đã bị bóc mất một viên. Tôi ngồi vào bàn trang điểm dùng bông tẩy trang, uống một viên thuốc tránh thai rồi leo lên giường nằm.

Lão Phiệt bước ra với chiếc quần lót. Nước từ đầu lão chảy xuống ngực. Lão leo lên nằm cạnh và hôn tôi. Tôi tránh những cái hôn của lão bằng cách đổi tư thế nằm nghiêng. Lão dùng sức mạnh lật ngửa tôi và đưa cái lưỡi to như lưỡi lợn nham nhám vào mồm tôi. Lão hôn khắp cơ thể tôi một lúc, bỗng lão nhảy xuống giường nhìn tôi tức tối.

“ Em làm sao thế? “ lão thét lên. “ Anh chẳng hiểu làm sao nữa! “

“ Tại sao anh liên tục nổi giận với em? “ tôi ngơ ngác nhìn lão. “ Em đã làm gì sai à? “

“ Em phải tự biết điều đó chứ. Em không biểu lộ chút cảm xúc nào cả. Anh đang hôn hít và làm tình với con ma nơ canh. “

Thế đấy, lão muốn tôi phải rên rỉ, phải có cảm giác mê mẩn sung sướng. Làm sao tôi có thể có những cảm giác đó với một người đàn ông mà tôi kinh

tỏm? Chó chết đến thế là cùng.

La hét một lúc, lão lại tiếp tục ôm hôn tôi. Bàn tay chuối mẩn của lão thô bạo sờ soạng khắp cơ thể tôi. Dù không muốn tôi vẫn phải giả vờ nhắm mắt, và giờ rên rỉ, và vờ khoái cảm. Khắp người tôi nổi đầy gai ốc. Tôi muốn nôn ọe.

*

Kết thúc ván tennis, tôi và Khánh Ly vào căng tin giải khát. Khánh Ly gọi cốc cam vắt, tôi uống nước chanh dây. Trong căng tin có đông khách, tất cả đều là dân chơi tennis và đa phần là đàn ông. Họ đang bàn tán ầm ĩ về những chuyện làm ăn, những hợp đồng kinh tế và những cô bồ nhí.

Khánh Ly uống một ngụm nước, đưa mắt nhìn hai người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi đang uống bia với món mực nướng. Nó bảo với tôi, người đàn ông có bộ râu quai nón là cán bộ sở thương nghiệp thành phố đấy. Ông ta đến đây không phải chơi quần vợt mà chủ yếu bàn chuyện làm ăn mờ ám. Còn người đàn ông ngồi đối diện là giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Việt Thái, chuyên kinh doanh hàng thủy sản.

“ Sao mày rành quá vậy? “ tôi ngạc nhiên thốt lên” Mày quen họ à? “

“ Ủ, chỉ quen sơ thôi, “ Khánh Ly gật đầu “ Tao đã từng ngồi với họ. Tay cán bộ sở thương nghiệp hám gái lắm. Bò bịch, con rơi con rớt của hắn nhiều vô kể. Tao đang lên kế hoạch tấn công hắn đấy. Mày thấy thế nào? “

“ Tùy mày, “ tôi uống một ngụm chanh dây. “ Cẩn thận đấy nhé. Hạng người như hắn không dễ đánh đổ đâu. “

“ Tất nhiên rồi. Nhưng tao sẽ cố. Vớ được hắn chẳng khác nào chuột sa

chính gạo đấy. Lúc ấy, tao sẽ tha hồ vui chơi ca hát mà không phải bận tâm đến chuyện tiền bạc. Tao muốn tìm một bến đỗ như mày nhưng phải là một người đàn ông đẹp trai coi sạch nước cần chứ không bệ rạc, thô lỗ như lão Phiệt của mày. “

Tôi thở dài chán nản. Vài người từ trong bước ra và vài người từ ngoài đi vào. Hai người đàn ông vai mang túi đựng vợt ngồi xuống chiếc bàn đối diện với tôi.

“ Có ở trong chăn mới biết chăn có rận! “ tôi thở dài ngao ngán. “ Lão Phiệt bị chứng cuồng dâm. Lão bắt tao chiều theo những ý muốn trái khoáy và bệnh hoạn của lão. Nếu không sớm thoát khỏi tình trạng này tao sẽ điên lên mất. “

“ Mày có đủ can đảm từ bỏ cái mỏ vàng khổng lồ đó không? “ Khánh Ly khiêu khích. “ Nghe lời tao, cố chịu đựng lão Phiệt một thời gian nữa, sau khi có đủ số vốn cần thiết thì goodbye lão. Mày đã nói với lão về việc mua ô tô và sang tên chủ quyền nhà chưa? “

“ Chưa, mấy hôm rồi tao giận lão không nói chuyện với lão. “

“ Loại người như lão Phiệt cho dù có giận cả đời vẫn không hết. Nếu muốn đạt được mục đích mày phải nhẫn nhục chiều chuộng lão. Nghe nói, lão sắp đi công cán ở nước ngoài phải không? “

Tôi gật đầu bảo, vài hôm nữa lão Phiệt sẽ đi Hà Lan rồi qua Pháp và Thụy Điển. Sau đó tôi bảo Khánh Ly dọn đến ở với tôi trong những ngày lão Phiệt đi vắng. Ở một mình cũng buồn.

Khánh Ly suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

“ Nhất trí, chính xác là chừng nào lão ấy lên đường? “

“ Sáng thứ Hai tuần tới. Tao sẽ gọi điện cho mày. “

Ông cán bộ sở thương nghiệp đang trò chuyện với khách, vô tình xoay người qua và nhìn thấy Khánh Ly. Ông ta bèn cầm cốc bia bước đến ngồi xuống

bên cạnh.

“ Chào em, quả đất tròn có khác. Trong lúc anh tìm kiếm em một cách tuyệt vọng thì em bất ngờ xuất hiện như món quà hào phóng của Thượng đế ban tặng. “

Khánh Ly nháy mắt với tôi như thầm nói cá đã cắn câu.

“ Anh tìm em à? Em có thiếu nợ anh không nhỉ? “

Ông cán bộ sờ uống một ngụm bia.

“ Nợ tiền bạc thì không nhưng nợ tình thì có đấy. Em không nghĩ rằng chúng ta sinh ra để thuộc về nhau à? “

Khánh Ly cười ré lên. Chuỗi cười như súng liên thanh.

“ Em không dám thuộc về anh đâu! “ Khánh Ly lẳng lơ. “ Làm sao em có vinh dự làm quen một người có nhiều quyền lực như anh chứ. Loại người như em chỉ đáng xách dép cho chị ở nhà thôi. “

Ông cán bộ sờ cười chột nhẽ.

“ Vợ anh làm sao so được với một người phụ nữ thông minh và xinh đẹp như em. Anh có vinh dự được mời em đi ăn tối không nhỉ? “

“ Hôm nay à? “

“ Ừ, hôm nay. Anh biết một nhà hàng cơm nêu rất ngon. Em đã từng ăn cơm nêu chưa nhỉ? “

Khánh Ly lắc đầu:

“ Nghèo như em làm sao dám đặt chân đến những nơi sang trọng như thế. Cơm nêu là như thế nào, hờ anh? “

Khánh Ly giả vờ ngây thơ.

“ Cơm nêu là cơm được nấu trong cái nêu đất. “ ông cán bộ sờ giảng thích. “ Sau khi nấu chín người ta mang ra và đập vỡ nêu trước mặt khách. Cơm được nấu bằng nêu có hương vị rất ngon. “

“ Hay nhỉ! “ Khánh Ly reo lên. “ Chỉ nghe qua đã muốn ăn rồi. Tiếc quá, tối

nay em bận mất rồi. “

“ Vậy thì chiều mai nhé? “

“ Chiều mai em cũng bận, “ Khánh Ly suy nghĩ một lúc. “ Cuối tuần được không anh? “

“ Ừ, cuối tuần vậy. “ ông cán bộ sờ thò tay vào túi áo lôi ra tấm card visit. “ Đây là danh thiếp của anh, em có thể gọi bất cứ lúc nào. “

Hai người chuyện trò một cách tự nhiên dường như quên mất sự tồn tại của tôi. lát sau, ông cán bộ sờ bước về chỗ ngồi. Khánh Ly nhìn tôi cười đắc thắng.

“ Nhất định tao sẽ khuất phục cho kỳ được con bò rừng Nam Mỹ này. Tao sẽ khiến hần phải thất điên bát đảo vì tao. “

“ Tôi nay mày bận à? “

“ Chẳng bận gì cả. Đây là nghệ thuật chinh phục đàn ông, mày hiểu chưa. “ Khánh Ly uống nốt phần nước trong cốc.

“ Chốc nữa mày đi ăn trưa với tao nhé? “

“ Đồng ý. Sau đó mày sẽ làm gì? “

“ Tìm một quán rượu nào đó ngồi đồng cho hết ngày. Sáng may tao phải ra sân bay đón khách từ nước ngoài về Việt Nam. “

“ Khách Tây à? “

Khánh Ly bảo, không phải Tây mà là ta. Anh chàng người Pháp gốc Việt. Nó và anh chàng kỹ sư công nghệ thông tin này đã trò chuyện nhiều lần qua email, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

*

Kim Loan xuất thân là gái vườn dứa, thông minh, cực kỳ xinh đẹp và nuôi

nhiều khát vọng. Nhà Loan rất nghèo, nghèo đến nỗi không có một miếng đất cắm dùi. Ba má và các anh chị Loan đều thất học và sống bằng nghề làm thuê làm mướn. Từ thuở nhỏ, Loan đã ý thức được thân phận nghèo của mình và quyết tâm học hành cho thật giỏi để thay đổi số phận. Năm hai mươi tuổi, Loan mang chiếc va ly cũ sờn lên thành phố học đại học. Loan thi đỗ vào đại học Nông Lâm, ngành chăn nuôi gia súc. (Thật tình Loan muốn trở thành cử nhân kinh tế nhưng thi mấy lần đều bị trượt vô chuối.) Loan cùng mấy người bạn thuê nhà trọ bên cạnh Làng Đại Học. Ngoài giờ đến lớp, như bao sinh viên có hoàn cảnh khó khăn khác, Loan tranh thủ đi làm kiếm thêm thu nhập để trang trải việc học. Loan làm đủ nghề, từ chân gia sư đến nhân viên tiếp thị băng vệ sinh, bán hàng thuê và cuối cùng an phận làm chân phục vụ trong một nhà hàng sang trọng. Những ngày làm việc tại đây, Loan nhận thấy những cô gái trẻ đẹp ở đây kiếm tiền khá dễ dàng, chỉ cần ngồi với khách uống vài cốc bia là có trăm nghìn đút túi. Loan quen và kết bạn với Thi, một ca ve từ Miền Trung dạt vào Nam. Qua vài lần trò chuyện, biết rõ hoàn cảnh của Loan, Thi bảo Kim Loan có thể làm giàu nhanh chóng mà không phải mất công học hành vất vả. Với lại học thì cứ học thôi chứ sau khi tốt nghiệp chắc gì tìm được việc làm. Đám cave trong nhà hàng này có vài đứa từng tốt nghiệp đại học đấy. Bằng cấp chẳng có giá trị gì khi nó không được đặt đúng vị trí. Thiên hạ bây giờ kỹ sư với cử nhân hơi bị lạm phát.

“ Không tiếp tục học, tớ sẽ làm gì để kiếm ra tiền? “

“ Thì làm công việc như tớ đây. Cậu biết không, mỗi đêm tớ kiếm được vài triệu là chuyện vặt. “

“ Vài triệu chỉ trong một đêm! “ Loan ngơ ngác như người mộng du. “ Cậu không nói đùa đấy chứ? “

“ Chuyện nghiêm túc như thế này chẳng lẽ tớ lại đùa với cậu. “ Thi choàng

tay qua vai Loan. “ Cậu có cái mỏ vàng mà không biết cách khai thác! “

“ Mỏ vàng ư? “ Loan nhắc lại một cách máy móc.

“ Phải, sắc đẹp và sự thông minh là tài sản vô giá. Nếu cậu không biết tận dụng nó một cách triệt để thì thời gian sẽ cướp mất những gì cậu đang có. Hiểu chưa? “

“ Nhưng chỉ ngồi với khách làm sao được nhiều tiền như thế? “

“ Cậu ngây thơ quá! “ Thi cười vang. “ Phải đi khách chứ. Đi khách mới có tiền. Cậu biết không mỗi lần đi khách tớ bỏ túi vài chục đô đấy. Tớ đang dành tiền để cất nhà. Mảnh đất tớ mua ở Bình Chánh đã làm xong thủ tục sang tên rồi. Sau khi cất nhà tớ sẽ đưa cả gia đình ở Miền Trung về sống chung. Tớ sẽ cho mấy đứa em tiếp tục đi học. Tớ hy sinh đời chị để củng cố đời em! “

“ Mọi người trong gia đình có biết chuyện cậu đang làm không? “

“ Biết! “ Thi gật đầu “ Thời gian đầu tớ cố tình giấu nhem chuyện này nhưng cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Bây giờ dù muốn dù không thì sự sống của gia đình đều trông cậy vào tớ đấy. Cậu phát biểu thử xem, tớ nên vui hay buồn. “

“ Tớ sợ lắm. Đánh mất trinh tiết làm sao mà lấy chồng. Vả lại, tớ không đủ bản lĩnh như cậu. Tớ sợ tất cả. ”

“ Sống là để vì mình chứ không vì người khác. Ai nói gì thì mặc xác họ! “ Thi cave nhún vai một cái tỏ vẻ bất cần đời. “ Còn trinh tiết chẳng là cái gì cả, có tiền là bọn đàn ông lập tức câm miệng. Ở chỗ tớ trọ, có một ông chồng cứ tới đến là xách xe chở vợ đi bán dâm. Thế đấy! “

“ Đây là chuyện hệ trọng, cậu cho tớ suy nghĩ một tuần nhé? “

“ Cậu cứ suy nghĩ cho thật kỹ. Khi nào quyết định thì gọi cho tớ. Này, giá của một lần *bóc tem* là cả nghìn đô đấy. “

Một tháng sau, Loan chính thức bỏ học và trở thành gái gọi cao cấp. Sau

gần mười năm làm gái điếm hạng sang, Loan đã tậu cho mình một ngôi nhà khang trang và đầy đủ tiện nghi thời thượng trong khu đô thị mới. Loan không lấy chồng mà cặp bồ với những tay trọc phú no cơm rủng mỡ và kiêm nghề chần dặt gái, thiên hạ gọi là má mì. Trong tay má mì Kim Loan có quyển sổ ghi tên và số di động của các nữ sinh viên, người mẫu kể cả diễn viên kịch nói, diễn viên điện ảnh và cả những cô bé đang còn học cấp ba, tùy theo yêu cầu của khách má mì Kim Loan sẽ liên lạc với họ. Kim Loan bỏ túi ba mươi phần trăm tiền môi giới cho mỗi lần đi khách.

Mười giờ sáng, Kim Loan thức dậy. Sau khi tập thể dục với chiếc máy tập đa năng khoảng ba mươi phút, Kim Loan vào nhà vệ sinh tấp táp, thay quần áo mới, trang điểm thật kỹ rồi xách chiếc xe tay ga đi ăn sáng. Kim Loan thường ăn sáng ở quán *Pasion*. Nơi đây thường tập trung các cô cave, gái gọi cao cấp, người mẫu và cả giới văn nghệ sỹ. Quán đông khách, họ vừa ăn uống vừa nói chuyện rôm rả. Kim Loan bước vào và ngồi vào chiếc bàn trống gần lối ra vào. Gã bồi bàn mang đến quyển thực đơn. Kim Loan xua tay bảo không cần. Và gọi suất mì ống sốt cà chua, một đĩa sa lát và cốc sữa không béo.

Hai cô gái đang chuyện trò bên quầy rượu thấy Kim Loan bèn cầm cốc rượu đi đến và ngồi vào hai chiếc ghế trống.

“Chị Kim Loan đi đâu mấy hôm em không gặp?” cô gái mặc chiếc áo pull hở cổ nói. “Chị đi nghỉ mát với lão Yang, người Đài Loan phải không?”

Kim Loan uống một ngụm sữa, đoạn nheo mắt nhìn cô gái vừa nói:

“Tao ở nhà chứ đi đâu. Lão Yang chỉ thích con gái trẻ thôi, tao già rồi không phải là đối tượng của lão.”

“Chị chưa già đâu, ba mươi sáu tuổi chưa thể gọi là già. Và lại trông chị còn hấp dẫn lắm,” cô gái mặc chiếc váy ngắn xen vào. “Không biết sau này bằng tuổi chị em có còn giữ được vẻ trẻ trung như chị hay không? Chị có bí

quyết gì chỉ cho em với. “

Gã bồi mang thức ăn đặt lên bàn rồi lẩn vào bên trong mắt hút.

“ Chúng mày ăn gì thì gọi, tao khao. “ Kim Loan cầm thìa múc thức ăn cho vào mồm nhai chậm rãi.

“ Chúng em vừa ăn xong, “ cô mặc áo pull nói. “ Chị uống rượu không. Em gọi cho chị cốc rượu nhé? Rượu vang đỏ có lợi cho sức khỏe. “

“ Tao không uống rượu vào buổi sáng, “ Kim Loan lắc đầu, đoạn hướng cái nhìn về phía cô gái mặc váy. “ Tuần rồi mày đi Vũng Tàu với khách Hàn Quốc phải không? “

“ Vâng, em đi một tuần. Kiếm được hơn nghìn đô vừa đủ để trả nợ. “

“ Em, gần nửa tháng nay không tìm được khách nào cả, “ cô áo pull nói. “ Em chờ điện thoại của chị hoài mà không thấy. Chị quên em rồi! “

“ Có khách thì mới gọi chứ! “ Kim Loan nói. “ Tuần tới có đoàn khách Đài Loan sang Việt Nam du lịch, họ sẽ nghỉ tại khách sạn *Trung Hòa*, nhân viên lễ tân đã gọi điện thoại cho tao vào tối hôm qua. Mày chuẩn bị tinh thần đi là vừa. “

Ăn điểm tâm xong, Kim Loan ghé tiệm uốn tóc gội đầu và làm móng tay.

Sau đó Kim Loan vào hiệu thời trang mua vài bộ đồ lót và về nhà.

Về đến nhà, Kim Loan cởi quần áo, mặc thử mấy bộ đồ lót vừa mới mua.

Trong lúc Kim Loan đang ngắm nghía trước gương thì chiếc điện thoại cầm tay để trên bàn bỗng đổ chuông liên hồi. Số máy lạ.

“ A lô! Tôi, ai gọi đây? “

“ Xin lỗi, có phải chị là Kim Loan không? “ giọng đàn ông khàn khàn phát ra.

“ Vâng, tôi là Kim Loan. Tôi đang hân hạnh nói chuyện với ai vậy? “

Người đàn ông xưng là Ba Thương. Ông ta muốn gặp Kim Loan để trao đổi một số việc.

Kim Loan im lặng một lúc, tỏ vẻ cảnh giác.

“ Tôi không quen với anh, “ Kim Loan nói. “ Không biết anh muốn trao đổi với tôi về vấn đề gì? Làm sao anh biết số điện thoại của tôi? “

“ Cô đừng ngại. Cậu Bình, nhân viên lễ tân khách sạn Bình Minh cho tôi số điện thoại của cô. Chúng tôi đã quen nhau trước đó. “

“ Chúng ta có thể nói chuyện qua điện thoại được không? Tôi bận lắm không thể tiếp anh lúc này được. “

“ Chuyện khá dài dòng không thể nói một lúc qua điện thoại, “ người đàn ông nói. “ Cô có thể sắp xếp thời gian cho cuộc gặp được không? “ người đàn ông trấn an “ Cô đừng sợ, tôi không phải là *cán bộ nằm vùng*. Tôi tìm đến cô để hợp tác. “

Kim Loan suy nghĩ một lúc rồi quyết định.

“ Được rồi, hai giờ chiều chúng ta sẽ gặp nhau tại quán *Mây Ngàn Phương*, anh có biết quán đó không? Tôi sẽ đợi anh ở tầng một. “

“ Tất nhiên là biết. Tôi đã từng đến đây vài lần. Thôi, chào cô. “

*

Hai giờ chiều, Kim Loan có mặt tại điểm hẹn. Khách vẫn chưa đến. Kim Loan gọi một chai vang đỏ và một đĩa trái cây. Chừng năm phút sau một người đàn ông lái chiếc Toyota màu trắng sữa từ xa trở đến. Ông ta đánh xe vào bãi giữ xe nhà hàng rồi vội vã bước lên tầng một và tiến về phía Kim Loan. Khách cáo lỗi vì đến muộn. Giữa đường bị kẹt xe.

Ba Thường trạc gần bốn mươi, dáng vẻ săn chắc khỏe mạnh. Ông ta vận

chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu sáng thắt ca vát lụa nâu sẫm. Kim Loan rót rượu ra cốc rồi đẩy về phía khách.

“ Anh uống tạm rượu vang nhé, “ Kim Loan nói. “ Tôi không quen uống rượu có nồng độ cao. Một lần tôi bị ép uống loại Whisky Scotland phải nằm mấy hôm mấy hôm mới tỉnh rượu. Bây giờ hề nhìn thấy rượu có nồng độ cao là tôi hãi. “

Ba Thường uống một ngụm nhỏ, rồi bóc quả nho cho vào mồm. Mặc dù là buổi trưa nhưng quán khá đông khách.

Sau vài câu chào hỏi xã giao, Ba Thường bắt đầu vào việc chính. Ông ta muốn nhờ Kim Loan tìm giúp một cô gái.

Chuyện ấy đơn giản thôi. Kim Loan uống một ngụm rượu. Và hỏi tiêu chuẩn lựa chọn của Ba Thường là như thế nào? Độ tuổi? Nghề nghiệp? Hạng Trung bình hay hàng cao cấp? Có thích diễn viên điện ảnh không?

Ba Thường hút thuốc lá.

“ Những chuyện đó không quan trọng, “ Ba Thường nói.

Kim Loan không giấu vẻ ngạc nhiên:

“ Sao lại thế? Lần đầu tiên tôi mới gặp trường hợp như thế này. Khách hàng tìm đến tôi luôn yêu cầu những tiêu chuẩn cụ thể như; lứa tuổi, chiều cao, cân nặng và cả học vấn. Chẳng lẽ những chuyện đó không quan trọng với anh? “

“ Tất nhiên là có tiêu chuẩn đấy, “ Ba Thường nói, “ nhưng không hoàn toàn như những điều cô vừa nói. “

“ Vây anh nói đi, đó là những tiêu chuẩn nào? “ Kim Loan tỏ vẻ sốt ruột. Ba Thường rót rượu ra hai chiếc cốc rồi đặt điếu thuốc lá hút dở lên chiếc gạt tàn.

“ Tiêu chuẩn của tôi như thế này; cô gái ấy phải cao một mét sáu mươi trở lên, có làn da trắng, mái tóc dài ngang vai, nhất định phải tóc dài ngang vai

đấy. Cô gái ấy phải có gương mặt trái xoan, đôi mắt to, chiếc mũi thẳng, tính tình hiền thực, dịu dàng và phải thạo việc nội trợ. “

Nghe đến đây Kim Loan bỗng cười phá lên.

“ Nghe anh nói, tôi cứ đình ninh anh đến để chọn vợ thì đúng hơn! “ Kim Loan vừa nói vừa cười. “ Tôi chưa từng gặp ai có những yêu cầu kỳ lạ như thế. “

Ba Thường gật đầu xác nhận.

“ Cô nói đúng. Chọn vợ! “

Kim Loan ngơ ngác nhìn khách hồi lâu.

“ Cái gì? Chọn vợ à? “ Kim Loan thốt lên. “ Vậy thì anh đã đến nhầm địa chỉ rồi. Tôi chưa bao giờ xem mai mối là công việc của mình. Có vẻ như chúng ta đã mất thời gian cho những việc vô ích. “

Kim Loan dợm đứng dậy, Ba Thường đưa tay ngăn lại:

“ Cô hãy ngồi xuống đi. Đây là một chuyện hoàn toàn nghiêm túc. Tôi muốn tìm một người đồng ý làm vợ trong thời gian nửa tháng. Tất nhiên ngoài chuyện sinh hoạt chăn gối, người vợ phải đảm đương cả việc nội trợ và chăm sóc chồng. “

“ Anh đã lập gia đình chưa? Kim Loan nói.

Ba Thường bảo đã lập gia đình cách nay hơn mười năm và đã có hai đứa con. Đứa con gái lớn đang học lớp bốn còn thằng nhóc đang đi mẫu giáo, lớp chồi.

“ Đã có gia đình, vậy anh thuê người làm vợ để làm gì? “ Kim Loan thắc mắc.

Ba Thường bật cười sang sảng.

“ Cô lầm rồi. Không phải cho tôi mà cho người khác. “

“ À, thì ra là vậy, “ Kim Loan gật đầu ra chiều đã hiểu. “ Nhưng tại sao người đó không trực tiếp tìm tôi mà phải nhờ anh làm trung gian? “

Ba Thường bảo, đây là vấn đề tế nhị, Kim Loan cũng chẳng cần bận tâm làm gì. Điều quan trọng, chị ta có tìm được người phụ nữ như thế hay không mà thôi.

“ Tôi không thể hứa với anh điều gì cả, bởi đây là một việc hoàn toàn lạ lẫm không chỉ đối với tôi mà cả bọn lính tráng. Tôi sẽ mất khá nhiều thời gian chọn lựa người theo yêu cầu của anh. Tuy nhiên, nếu tìm được người đàn bà như thế sẽ mất không ít tiền. “

“ Tôi sẵn sàng trả gấp đôi cái giá cô đưa ra, ngoài ra tôi sẽ trả công môi giới cho cô một số tiền hậu hĩnh. Tôi chỉ có một đề nghị...”

“ Anh có đề nghị gì? “

“ Để không phải mất nhiều thời gian, tôi muốn trực tiếp chọn lựa. Cô có đồng ý không? “

Kim Loan suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

“ Đồng ý. “

“ Vậy thì tốt quá. Cô nên tiến hành công việc càng sớm càng tốt, bởi vì sau khi chọn được người vừa ý, chúng tôi cần phải làm thêm một số việc nữa.

Trong tuần này được không? “

Kim Loan lấy card visit đưa cho Ba Thường.

“ Tôi e không kịp, thuyết phục bọn chúng không phải chuyện dễ. Nếu anh chọn một người phụ nữ làm bạn tình trong vài ngày thì mọi chuyện sẽ dễ dàng. Làm vợ là một chuyện khác, khó khăn và phức tạp hơn nhiều. Tôi không hiểu anh bạn của anh nghĩ như thế nào mà có ý thích kỳ lạ như thế, chẳng thà anh ta tìm một cô nào vừa ý rồi lấy một cô làm vợ chính thức đang hoàng, đang này lại là chồng hờ vợ tạm. Buồn cười quá. Được rồi, tôi sẽ hết sức cố gắng tìm một người phụ nữ theo yêu cầu của anh nhưng nhanh nhất cũng phải đợi đến tuần sau. ”

“ Không sớm hơn được à? “ Ba Thường tỏ vẻ thất vọng.

“ Không được. Mua một con gà cũng cần thời gian để lựa chọn nữa là...Nhu thể là nhanh đấy. Anh suy nghĩ và quyết định để tôi còn bắt tay vào việc. “

“ Được rồi. Tôi đồng ý. “

“ Cho tôi số di động của anh để tôi liên lạc.”

Ba Thường đọc số điện thoại của mình để Kim Loan lưu vào máy.

Khúc Thụy Du

Chuyện tình

- 3 -

Hôm nay tôi dậy sớm hơn mọi ngày, tám giờ sáng tôi đã rời khỏi giường. Điều này đối với tôi thật khó chịu, nếu không có công việc thì tôi sẽ tiếp tục ngủ đến mười giờ sáng. Sau khi tắm tấp qua loa, tôi ngồi vào bàn trang điểm. Tôi xoa phấn lên mặt, phủ thêm một lớp kem mỏng, tô môi bằng loại son bóng rồi cẩn thận kẻ chân mày. Tôi làm công việc này bằng tất cả sự nỗ lực và có phần phấn khích. Sau khi cảm thấy hài lòng, tôi đặt các thứ vào vị trí của nó rồi đứng dậy tiến về tủ quần áo. Lúc đầu tôi định mặc váy nhưng rồi tôi nhanh chóng thay đổi ý định. Tôi suy nghĩ một lúc không biết nên mặc quần áo nào cho hợp. Thật ra tất cả quần áo trong tủ đều hợp với tôi, nếu không, tôi đã không phải tốn kém thời gian và tiền bạc để mua nó. Cuối cùng tôi quyết định chọn mặc áo pull và quần jean. Tôi mặc vào ngắm nghía trước gương. Tôi cảm thấy hài lòng với bộ trang phục này, tất cả đều vừa vặn bó sát làm nổi bật những đường cong trên cơ thể. Sau đó tôi mở tủ giày

dép. Tôi quyết định đi giày thể thao. Đôi giày Adidas hàng hiệu này tôi chỉ mang có vài lần rồi bỏ xó và quên hẳn sự tồn tại của nó. Bây giờ tôi quyết định trả lại sự công bằng cho nó.

Bây giờ chín giờ, kém mười. Tôi bấm điện thoại gọi vào số di động của Trân.

“ Cậu đang ở đâu vậy? “ tôi nói “ Đã chuẩn bị xong chưa? Chờng nào ra sân bay? “

Tiếng Trân phát ra hòa lẫn với tiếng còi ô tô:

“ Tớ đang trên đường ra sân bay. Cậu chưa đi à? Mười một giờ máy bay sẽ cất cánh đây. “

“ Hãy còn sớm, vội làm gì. Còn những hai giờ nữa. “

“ Còn phải làm một số thủ tục nữa. Thà sớm một chút hơn là muộn. Căn bệnh chủ quan của cậu mãi vẫn không chữa khỏi. “ Trân cười khúc khích.

“ Được rồi, tớ sẽ ra ngay. “ Suy nghĩ một lúc tôi nói, “ tớ sẽ gặp cậu ở đâu. Sân bay rộng mênh mông, tớ biết đâu mà tìm? “

“ Tớ sẽ chờ cậu ở cổng tin sân bay. Cậu nhớ là ga hàng không quốc tế nhé. “

“ Biết rồi. Thôi, tớ tắt máy đây. “

Tôi tắt điện thoại, rồi mở tủ lạnh lấy chai nước suối và quả táo to. Sau khi thanh toán hết khẩu phần bữa sáng, tôi dắt xe ra khỏi nhà.

Khoảng ba mươi phút sau, tôi có mặt ở ga hàng không quốc tế. Không tìm thấy Trân ở cổng tin, tôi dáo dác đi tìm. Gần năm phút sau, tôi tìm thấy Trân ở nơi gửi hành lý. Hai đứa chúng tôi kéo nhau vào cổng tin.

“ Không có ai tiền cậu à? “ tôi nói.

“ Không, “ Trân lắc đầu buồn bã, “ cậu là người duy nhất đến tiền tớ. “

Trân trước đây là cave và là gái gọi cao cấp trong đường dây má mì Kim Loan. Trong một lần đi khách nước ngoài, Trân đã chiêm trợn cảm tình một

thương gia người Đức. Sau gần một năm thư từ qua lại, hai người phát triển mối quan hệ bằng một đám cưới linh đình ở khách sạn năm sao. Bây giờ Trân đang chuẩn bị sang Đức để sum họp với chồng.

“Chúc mừng cậu, “tôi nói” cuối cùng số phận của cậu cũng đã có một kết thúc có hậu. “

“Tớ không mong gì hơn thế, “Trân mơ màng “nhiều lúc tớ cứ nghĩ đây chỉ là một giấc mơ. Và tớ luôn lo sợ giấc mơ đó sẽ nhanh chóng tan biến. Bây giờ tớ có thể yên tâm rồi. “

Tôi uống một ngụm cam vắt.

“Đời những con điểm mặt hạn như bọn mình có được một tấm chồng là mãi nguyện lắm rồi. “Trân nói, “tớ cứ đinh ninh số phận của mình sẽ kết thúc bi thảm như bao người làm nghề bán thân nuôi miệng. Vậy mà tất cả những gì đang xảy ra như có phép lạ từ trên trời rơi xuống. “

Nhà ga bắt đầu đông khách, đa phần là khách nước ngoài. Làm dâu xứ lạ không phải là chuyện dễ dàng, nhất là hai bên lại khác biệt về ngôn ngữ, văn hóa, ẩm thực và cả lối sống. Trân đã chuẩn bị gì để đón nhận những thử thách?

“Tớ lo lắm, lo muốn bạc cả tóc. Nhưng tớ sẽ cố. Tớ tin, tình yêu sẽ giúp tớ vượt qua tất cả. Cậu biết không, trong thời gian chờ làm thủ tục xuất cảnh tớ đã học ngoại ngữ, học nấu các món ăn Tây phương, và đọc những quyển sách nói về văn hóa của họ. “

Trân chuẩn bị như thế là đúng. Tôi hỏi, sau khi định cư bên ấy, Trân sẽ làm gì? Lo việc nội trợ, chăm sóc gia đình hay tìm kiếm một công việc nào đó? Trân bảo, thời gian đầu sẽ hoàn thiện ngoại ngữ và sau đó sẽ tìm một việc làm. Trân không muốn trở thành kẻ sống bám, vả lại, công việc sẽ mang đến cho ta niềm vui vô bờ bến.

“Cậu thay đổi nhiều quá! “tôi thốt lên. “Cậu đã không còn là kẻ chán đời,

tuyệt vọng như ngày nào. Tôi thật sự khâm phục và ganh tỵ với cậu đấy. “

“ Phải thay đổi thôi, cậu ạ, “ Trân nói. “ Đôi khi nghĩ lại đoạn đường tôi lỗi đã qua tôi thấy kinh hãi và ghê tởm chính bản thân mình. Đây là những điều xuất phát từ đáy lòng của tôi, cậu đừng giận nhé? “

“ Tôi chẳng việc gì phải giận cậu, những điều cậu nói hoàn toàn chính xác. Tôi phải cảm ơn cậu mới phải. “

“ Nếu cho là đúng sao cậu không thay đổi? Cậu còn chờ gì nữa. Phải thay đổi ngay từ bây giờ, nếu tiếp tục chần chừ, tôi sẽ muộn mất. Hãy bắt đầu cuộc đời mới, cậu ạ. “

Tôi im lặng nén tiếng thở dài. Tôi không biết bắt đầu cuộc đời mới như thế nào.

*

Chia tay Trân, tôi ghé vào quán *Lâu Đài* ăn trưa rồi mới phóng xe về nhà.

Lúc này đang giữa trưa. Nắng chói chang. Tôi vào phòng bật máy lạnh, thay bộ quần áo mặc trong nhà rồi lên giường nằm nghỉ. Trong lúc tôi đang thiu thiu ngủ thì chuông điện thoại vang lên. Tôi uể oải ngồi dậy nhắc điện thoại.

“ Em đang làm gì thế? “ giọng khàn khàn cổ hũu của lão Phiệt vang lên “ Ngủ à? “

“ Ủ, ngủ, “ tôi đáp. “ Anh đang ở đâu vậy? “

Lão ở Paris, đang đứng dưới chân tháp Eiffel. Lúc này là bảy giờ tối. Khí hậu và phong cảnh nơi đây thật tuyệt. Lão khoe, sáng nay đã đi thuyền ngắm cảnh sông Xen. Rồi lão hết lời ca ngợi, sông Xen được xem là huyền thoại, là biểu tượng của thủ đô Paris và của cả nước Pháp, là niềm cảm hứng

của các thi sĩ, nhạc sĩ và những kiến trúc sư. Sông Xen từng hiện diện trong vô số các tác phẩm nghệ thuật nhưng bao giờ cũng được ví như cô gái đẹp, đầy quyến rũ và vô cùng bí ẩn. Và chính vì thế, ai cũng muốn một lần khám phá sông Xen, coi đây là điểm đến đầu tiên khi đến Paris.

Tôi cảm thấy sốt ruột.

“ Anh không gọi điện thoại cho em để kể chuyện phong cảnh nước Pháp đây chứ? “ tôi gay gắt. “ Em mệt và muốn chợp mắt một chút. Hãy để em yên có được không? Có phải anh đang giám sát em từ xa có phải không? “

“ Sao em lại có thể nói những lời nặng nề như thế với anh nhỉ! “ lão Phiệt cười hềnh hếch. “ Đơn giản là anh nhớ em, và muốn nghe giọng nói của em. Em biết không, anh nhớ em đến phát điên! “

“ Chùng nào anh về? “

Lão bảo, kế hoạch có thay đổi, có lẽ, sẽ nán lại hơi lâu, có thể là cả tháng. Ở đây phong cảnh đẹp, con người văn minh nhưng thức ăn không hợp khẩu vị với lão. Món trứng cá hồi được xem là đặc sản thì kinh quá nuốt không vào.

“ Khi nào về đến sân bay, anh gọi điện cho em ra đón. Nói xong chưa? Em gác máy đây. Em muốn đi tắm. “

“ Guợm đấy! Mới nói được vài câu mà em đã muốn gác máy. Vợ chồng nỡ đối xử với nhau như thế à? “ giọng lão khôì hài.

“ Em chưa là vợ của anh. Nói lại đi! “

“ Ủ, chưa là vợ chồng trên pháp lý, chứ kỳ thực chúng ta đã như vợ chồng rồi. Thôi, không nói đến chuyện này nữa. Anh có mua quà cho em đây. Đây, anh bảo trước, em đừng ra sân bay đón anh nhé. Mụ vợ của anh hôm ấy cũng ra đón, anh không muốn xảy ra những chuyện rắc rối. Em đã kiểm tra tài khoản chưa? “

“ Chưa. “

Lão bảo, trước khi đi lão đã cẩn thận chuyển tiền vào tài khoản của tôi. Lúc

nào cần chi tiêu hay mua sắm thứ gì tôi cứ việc đến ngân hàng rút tiền. Rồi lão hỏi ở nhà có gì mới không?

“ Không. Khánh Ly đang ở với em đây. “

“ Sao em lại tự tiện đưa người lạ về nhà? “ lão tỏ vẻ bức tức.

“ Sao anh lại tức giận với em? Khánh Ly với anh đâu còn lạ gì nữa. Nó là bạn thân của em. Chẳng lẽ chuyện này khiến anh khó chịu? “

“ Đúng vậy, anh rất khó chịu. Tư cách và đạo đức của cô ấy rõ ràng là có vấn đề, anh không muốn em giao du với hạng người như thế. Đi với Phật mặc cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Em bảo cô ấy dọn đi nơi khác. “

“ Không thể được! Ít ra anh phải biết giữ thể diện cho em chứ. Không phải Khánh Ly tìm đến em mà chính em đã chủ động mời Khánh Ly. Bây giờ anh lại bảo đuổi, mặt mũi đâu em nhìn bạn bè nữa. Anh đừng khiến em phải khó xử. “

Lão Phiệt im lặng một lúc như đang suy nghĩ:

“ Thôi được, anh tạm chiều cố lần này vậy. Chỉ một lần thôi nhé. Cô cô ấy ở nhà không? Anh muốn nói chuyện với cô ấy. “

Tôi bảo, Khánh Ly rời nhà từ sáng. Khi tôi tỉnh dậy thì nó đã đi rồi. Tôi hỏi lão có chuyện gì quan trọng muốn nói thì cứ nói với tôi và tôi nhắn lại. Lão bảo không cần, chỉ là chuyện vặt. Tôi hỏi lão đã tìm được cô đầm nào để bầu bạn chưa. Lão bảo, phụ nữ Tây có lối sống rất phóng túng hoàn toàn không thích hợp với lão. Sau đó lão hỏi han vài câu rồi tắt máy.

Tôi đặt ống nghe xuống, dán mắt vào chiếc đồng hồ treo tường. Đã một giờ trưa mà Khánh Ly vẫn chưa về nhà. Tôi muốn gọi cho Khánh Ly rồi nhanh chóng thay đổi ý định. Ngủ đã.

Tôi ngủ được chừng mười lăm phút thì chuông gọi cửa bỗng vang lên. Định ninh là Khánh Ly đã về nhà, tôi ngồi dậy, vừa mở cửa vừa lau bầu. Cửa hé mở, trước mặt tôi là người đàn ông khoảng ngoài năm mươi tuổi, gầy gò,

đen đũa, trong bộ y phục nhàu nát và đôi dép nhựa sút quai. Người đàn ông lúng túng nhìn tôi vài giây rồi cất giọng khàn khàn, xin lỗi, đây có phải là nhà của cô Nguyệt Hà?

Tôi giật mình, ngạc nhiên, bởi cái tên ấy từ khi lên thành phố tôi đã khai tử nó và đổi cái tên mới - Bích Ly.

“ Sao chú biết tên thật của tôi? Chú là ai? Tôi có quen chú không? “

Tôi mời người đàn ông vào nhà rồi lấy nước lọc mời khách. Ông ta có vẻ khát, cầm cả cốc tu một hơi hết sạch. Đoạn, ông ta đưa mắt nhìn xung quanh và tỏ vẻ ngạc nhiên về cuộc sống sung túc của tôi.

“ Tôi không quen biết cô, “ người đàn ông nói, “ nhưng tôi biết má của cô. “ người đàn ông ngừng nói đưa mắt nhìn tôi dò xét. “ Ngôi nhà thật đẹp. Tôi không ngờ cô sống sang trọng như thế này. “

“ Chú biết mẹ của tôi! “ tôi thốt lên “ Chú cùng quê với mẹ tôi à? “

Không, người đàn ông lắc đầu. Ông ta ở Định Quán – Đồng Nai. Và cũng chỉ biết mẹ tôi cách đây vài hôm.

“ Chú quen mẹ tôi trong trường hợp nào? “ tôi lo lắng “ Đã có chuyện gì xảy ra với mẹ tôi?

Ông khách bảo, mẹ tôi đang nằm mê man trong bệnh viện không một người thân, không một xu trong túi. Bác sỹ bảo, bà ấy bị bệnh rất nặng cần phải mổ gấp thì mới hy vọng kéo dài sự sống.

“ Mẹ tôi bị bệnh gì mà phải mổ? “ tôi sốt ruột ngắt lời.

“ Bà ấy bị sỏi túi mật, sỏi trong gan... nói tóm lại là bị rất nhiều thứ bệnh. Cô biết rồi, muốn được mổ cần phải có người ký vào tờ cam kết và đứng ra chịu toàn bộ chi phí. Nói thật với cô, nghèo như tôi nếu chẳng may bị bệnh như thế thì chỉ có nước nhắm mắt chờ chết. “

“ Mẹ tôi nhập viện từ bao giờ? Tình trạng sức khỏe của bà ấy bây giờ ra sao?

“ tôi nói.

“ Bà ấy nhập viện cách đây đúng năm hôm. Bà ấy đến một mình với chiếc túi vải chứa vài bộ quần áo. Sau khi làm các xét nghiệm các bác sỹ chỉ định phải mổ. Bà ấy không có tiền để ăn nữa là thì lấy đâu chi phí để mổ xẻ. “

“ Vậy những ngày ấy mẹ tôi sống bằng gì? “

“ Sống bằng lòng từ tâm của bá tánh. Nhìn thấy cảnh ngộ đáng thương của bà ấy, những người nghèo nằm cùng phòng đã san sẻ phần cơm của mình. Tuy nhiên, người ta chỉ có thể giúp đỡ đến thế mà thôi. Khi chúng tôi hỏi về gia đình, người thân thì bà ấy ngồi thờ người một lúc lâu rồi lắc đầu bảo không có ai thân thích, rằng bà ta là người phụ nữ cô đơn, hoàn toàn cô đơn. Tuy nhiên nhìn thấy cử chỉ bối rối, chúng tôi đoán bà ấy đang cố giấu kín điều gì. Mãi đến chiều hôm qua bà ấy mới bảo có một cô con gái đang sống tại thành phố và đưa cho tôi cái này. “

Người đàn ông thò tay vào túi áo lôi ra chiếc phong bì. Tôi nhận ra ngay, đây là lá thư tôi gửi cho con Hiền, bạn học cùng cấp ba cùng quê. Đã hơn năm năm tôi hoàn toàn không liên lạc với mẹ nhưng thường xuyên gửi thư cho bạn học. Và điều này giải thích tại sao mẹ tôi biết được chỗ ở của tôi.

“ Nếu tôi có tò mò thì xin cô thông cảm bỏ qua. Tôi thật sự ngạc nhiên khi nhìn thấy sự giàu có của cô, trong khi mẹ cô thì sống rất nghèo khổ. Bà ta đang bị bệnh thập tử nhất sinh, trong khi cô trẻ trung, xinh đẹp...” giọng người đàn ông hàm chứa sự trách móc.

Tôi hỏi bệnh viện và số phòng nơi mẹ tôi đang điều trị, người đàn ông cẩn thận ghi vào giấy và đưa cho tôi. Tôi cảm ơn vị khách tốt bụng và đưa cho ông ta một ít tiền nhưng ông lắc đầu từ chối.

“ Cô cất đi, tôi đến gặp cô không phải vì tiền, “ người đàn ông nói. “ Tôi khuyên cô nên nhanh chóng vào bệnh viện xem bà ấy như thế nào. Thật sự là rất thê thảm. Chào cô tôi về. “

Người đàn ông nhanh chóng bước ra khỏi nhà. Tôi ngồi im một lúc để trấn

tĩnh tĩnh thần rồi thay quần áo rồi lấy xe đến ngân hàng. Ngân hàng đang nghỉ trưa, tôi vào quán cà phê đối diện gọi một chai nước lọc chờ đến giờ làm việc. Đúng một giờ, ba mươi phút ngân hàng mở cửa đón khách. Tôi thanh toán tiền nước rồi dắt xe vào bãi. Sau khi làm vài thủ tục quy định, tôi xin rút hết số tiền trong tài khoản. Cô nhân viên ngân hàng vừa đếm tiền vừa nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên.

“ Sao chị không để lại một ít tiền để duy trì tài khoản. Nếu rút hết thì tài khoản của chị sẽ không còn tồn tại và lần sau chị phải lập một tài khoản mới rất tốn thời gian. Chị đi xa à? “

Tôi gửi lại vài trăm nghìn để giữ số tài khoản. Rồi lấy xe và phóng thẳng đến bệnh viện.

Phòng bệnh có tám giường. Mẹ tôi đang nằm thêm thiếp trên chiếc giường kê trong cùng. Trên người bà phủ chiếc chăn mỏng màu trắng. Lúc này mọi người đang nghỉ trưa. Một vài người đọc sách báo, những người khác thì ngủ. Khi tôi bước vào, những người đang còn thức lập tức ngồi dậy, họ nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên. Tôi khẽ gật đầu chào mọi người rồi tiến về phía chiếc giường mẹ tôi đang nằm. Tôi đứng lặng nhìn mẹ hồi lâu trong lòng bồi hồi bao cảm xúc. Mẹ già nhanh quá. Ngày tôi đi, tóc mẹ hãy còn xanh mà bây giờ đã bạc gần hết mái đầu. Thời gian và những chứng bệnh kinh niên đã biến mẹ thành một bà lão nhăn nheo, tàn tạ. Bất giác tôi bật khóc.

Bà ấy vừa chớp mắt được một lúc, “ người đàn bà nằm bên cạnh cửa sổ nói. ” Cả ngày hôm nay bà ấy chỉ ăn có lưng bát cơm. Cô là gì của bà ấy? “

Tôi bảo là con gái.

“ Thì ra cô là con gái của bà ấy. “ giọng người đàn bà kéo dài cố ý châm chọc. “ Cô đi đâu sao không chăm sóc mẹ mình? “

Tôi đành nói dối, bận công việc xa và chỉ vừa hay tin.

Người đàn ông ngồi trên chiếc giường kê bên cửa sổ ném mạnh tờ báo

xuống mặt tử cá nhân rồi đưa mắt nhìn tôi. Có cần đánh thức bà ấy dậy không. Nếu biết cô đến thăm chắc bà ấy mừng lắm. Cả buổi chiều hôm qua bà ấy chỉ nhắc đến con gái của mình.

Tôi bảo, không cần. Thật tình tôi không muốn mẹ thức dậy và nhìn thấy tôi. Tôi chưa sẵn sàng tha thứ cho bà.

Ngồi nói chuyện một lúc, tôi đến gõ cửa phòng bác sỹ trưởng khoa. Đây là người đàn ông to béo, đáng vẻ phịch phịch. Khi tôi bước vào ông ta đang truy cập dữ liệu trên máy vi tính.

“ Cô là con của bệnh nhân Lê Thị Ngà à? “ ông bác sỹ rót trà ra cốc và đưa cho tôi. “ Cô uống đi. Trà hơi loãng cô thông cảm. “

Tôi hỏi han bệnh tình của mẹ tôi. Bác sỹ trưởng khoa rút tập hồ sơ bệnh án trên giá đưa cho tôi. Ông ta bảo, sức khỏe của mẹ tôi rất kém phải phẫu thuật mới giữ được sự sống. Cũng may là kết quả xét nghiệm, mẹ tôi không bị chứng đái tháo đường, cao huyết áp và tim mạch. Nếu rơi vào những chứng bệnh ấy thì việc phẫu thuật sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Tuy nhiên trước mắt mẹ tôi cần phải được liên tục truyền đạm và ăn uống đầy đủ dưỡng chất thì mới có thể tiến hành mổ được.

“ Kết quả cuộc phẫu thuật có khả quan không, thưa bác sỹ? “ tôi lo lắng nói. Bác sỹ trưởng khoa gật đầu bảo, nói chung là sẽ không gặp trở ngại gì lớn. Mật sẽ được cắt bỏ, sau đó sẽ tiến hành lấy sỏi trong gan. Và bệnh nhân sẽ nhanh chóng hồi phục sức khỏe.

Tôi hỏi chi phí ca mổ là bao nhiêu, ông bác sỹ trưởng khoa tính toán một lúc rồi nói:

“ Kể cả chi phí phát sinh hậu phẫu ước đến dăm bảy chục triệu. Tôi chưa thể đưa ra con số chính xác. “

Căn phòng nơi mẹ tôi nằm quá đông người và ngột ngạt. Tôi muốn đưa mẹ tôi đến căn phòng rộng rãi và tiện nghi hơn.

“ Tất nhiên là được, “ ông bác sỹ trưởng khoa nói. “ Nếu khả năng tài chính cho phép, cô nên chuyển mẹ cô sang khu dịch vụ điều trị cho tốt hơn. Ở đây bệnh nhân sẽ hưởng thụ những tiện nghi và cả sự chăm sóc tận tình của các nhân viên y tế. Cô thấy như thế nào? “

Vâng, tôi đồng ý. Tôi muốn trong ngày hôm nay mẹ tôi sẽ được chuyển sang khu điều trị dịch vụ. Ở chỗ cũ quá phức tạp và mẹ tôi sẽ khó lành bệnh khi phải nằm những nơi như thế.

Ông bác sỹ trưởng khoa đưa cho tôi bản kê những khoản tiền phải đóng cho ca mổ. Trước mắt tôi cần thanh toán các khoản này rồi làm thủ tục để chuyển sang khu điều trị mới. Tôi cũng cần ký vào tờ cam kết. Thấy tôi lộ vẻ căng thẳng, ông bác sỹ trưởng khoa lập tức trấn an, bảo tôi đừng quá lo lắng, đây chẳng qua là thủ tục bắt buộc trước khi phẫu thuật mà thôi. Và mẹ tôi sẽ nhanh chóng bình phục sau ca mổ.

Tôi ký tên vào bản cam kết rồi nhanh chóng xuống quầy thu ngân đóng tiền. Sau khi nhận tờ biên lai thu tiền, tôi đến gặp cô hộ lý đang lau sàn bệnh viện hỏi chị ta ở đây có dịch vụ chăm sóc bệnh nhân không? Cô hộ lý ngừng tay, đưa cườm tay quệt mồ hôi trán, bảo dịch vụ chính thức thì không có nhưng muốn tìm thì không khó. Xung quanh bệnh viện có vài người chuyên sống bằng nghề chăm sóc bệnh nhân. Tôi đề nghị cô đưa tôi đến gặp họ. Và chị ta lập tức đồng ý.

Cô hộ lý dẫn tôi gặp người đàn bà trạc bốn mươi tuổi đáng vẻ chất phác thật thà. Qua trò chuyện mới biết chị tên Lành, quê ở Long An. Trước đây chị từng chăm sóc người chồng bị bệnh. Sau khi chồng khỏi bệnh về nhà, chị ở lại và sống bằng nghề này.

“ Chị cứ yên tâm, “ chị Lành trấn an tôi, “ tôi đã làm công việc này gần năm năm. Tôi lúc nào cũng xem bệnh nhân như người nhà của mình. “

Sau khi thỏa thuận giá cả tôi đưa cho người đàn bà số tiền vừa trả công chăm

sóc vừa mua thức ăn và các thứ linh tinh cho mẹ tôi. Cuối cùng tôi đưa cho chị ta sổ di động của tôi và dặn chị mỗi ngày phải liên lạc với tôi.

Tôi quay trở lại phòng bệnh. Tôi không vào bên trong mà đứng nép bên cửa nhìn vào. Mẹ tôi đã thức dậy và đang nói chuyện với những người cùng phòng, chốc chốc lại đưa mắt nhìn ra phía cửa như đang muốn tìm tôi.

“ Không ngờ bà có cô con gái xinh như thế, “ người đàn bà giường bên cạnh nói, “ nom như người mẫu ấy. Tôi thấy thái độ của cô ấy rất lạ. Giữa hai mẹ con đã xảy ra chuyện gì à? “

Mẹ im lặng, lúng túng. Gương mặt mẹ xanh xao, mệt mỏi hẳn những nếp nhăn. Sáu mươi tuổi mà trông mà già như bà lão tám mươi. Tôi muốn chạy vào lao vào lòng mẹ khóc òa như đứa trẻ nhưng lý trí lại ra lệnh tôi phải dừng lại.

“ Nhìn con gái bà có vẻ no đủ và hạnh phúc lắm. Người khôn là người biết tìm bến trong để neo đậu. Con gái tôi lấy phải thằng chồng nghèo lại có thói vũ phu xem như khổ cả một đời. “ người đàn bà bên cạnh tiếp tục huyên thuyên.

Lời nói vô tình tựa nhát roi vụt xuống, tôi bỗng ôm mặt khóc nức nở. Và cả mẹ tôi cũng đang khóc. Tiếng khóc của tôi gây sự chú ý của mọi người bên trong, và mẹ đã nhận ra tôi, bà lập cập bước ra phía cửa. Tôi vụt chạy đi.

“ Nguyệt Hà, con ơi, “ mẹ gào lên thê thảm. “ Hãy tha thứ cho mẹ và về với mẹ đi con! “

Tôi lao nhanh ra bãi giữ xe và phóng xe bạt mạng. Tôi đã khóc suốt đoạn đường từ bệnh viện về nhà.

*

Gần mười giờ đêm Khánh Ly về nhà, say khướt. Tôi hỏi nó đi đâu từ sáng sớm đến bây giờ?

“ Mệt quá, mày để tao thở một chút có được không. “ Khánh Ly lè nhè. “ Nếu có thương người mày pha cho tao cốc nước chanh để đã rượu thay vì nằm trên giường ca cẩm như mù dì ghê khó tính! “

“ Tự mà làm lấy, tao không phải là con hầu của mày. Nốc cho lắm vào. “ Nói thế, tôi vẫn ngồi dậy pha nước chanh cho nó. Nó đón ly nước từ tay tôi và tu ừng ực loáng một cái đã hết sạch.

“ Cảm ơn nhé, “ Khánh Ly kéo dài giọng châm chọc.

“ Uống xong rồi. Nói đi. Đi đâu từ sáng đến giờ? “

Khánh Ly kể, cả ngày hôm nay đi chơi với thằng da đen Nigieria. Nó sang Việt Nam du lịch nhưng mục đích chính là tìm việc. Ở bên ấy thất nghiệp nhiều vô kể. Và nó cứ đinh ninh Việt Nam là miền đất hứa. Sao mà nó ngu thế! Khánh Ly gặp thằng Tây đen ở nhà hàng *Khuê Các*. Lúc ấy nó đang ngồi uống rượu một mình và đang suy nghĩ không biết làm gì để tiêu hết một ngày nhàm chán thì bất ngờ thằng Tây đen cầm cốc rượu tiến đến, và bằng thứ tiếng Anh phát âm rất chuẩn hần xin được ngồi cùng bàn. Chẳng có lý do gì để từ chối, Khánh Ly lập tức gật đầu. Sau vài lần chạm ly, cả hai trở nên thân mật như đôi bạn thân lâu ngày gặp lại. Phải công nhận thằng Nigieria này nói chuyện rất có duyên và cuốn hút phụ nữ. Về hình thức thì không chê vào đâu. Cao khoảng một mét chín, đây là phỏng đoán thôi, có thể cao hoặc thấp hơn một chút, vạm vỡ, to lớn rất nam tính, thoát nhìn hao hao như diễn viên da đen Washington của Mỹ. Hai đứa ngồi uống rượu khoảng một tiếng thì thằng Tây đen mời nó đến phòng trọ của hần ở gần bến xe Miền Đông.

“ Mày có đi không? “ tôi xen vào.

“ Đi chứ! “ Khánh Ly bình thản đáp. “ Tôi gì không đi. Da trắng, da vàng, tao đều biết cả chỉ có da đen là chưa phải thử một lần cho biết chứ. “

“ Mà sa đọa quá rồi! “ tôi kêu lên.

“ Bản chất con người sinh ra là đã sa đọa rồi, “ Khánh Ly triết lý cùn, “ có hư hỏng thêm một chút cũng chẳng chết ai và thế gian này cũng chẳng nổ tung ra đâu. Mà đừng ngắt lời tao có được không! “

Rồi Khánh Ly tiếp tục câu chuyện.

Căn phòng của thằng Tây đen tòi tàn hết chỗ nói, chẳng khác gì cái ổ chó mà tao từng thấy. Tao và nó phải dọn dẹp mất vài phút mới gọi là tạm tạm. Sau đó nó lấy chai rượu còn một nửa ra mời tao. Cả hai cùng uống và nhìn nhau tình tứ. Rồi nó hôn tao. Và tao là người chủ động cởi quần áo cho nó. Khi nó ném chiếc quần lót xuống gầm giường, nhìn vật giữa hai đùi của nó, tao thật sự kinh hoàng. Trời ạ, “ súng ống “ của nó to vật vờ! Rồi nó bảo tao tao thủ dâm cho nó. Và tao đã làm việc đó với tất cả lòng cuồng nhiệt. Nó đưa vào miệng tao, tao mút vài cái nhưng không cảm thấy thích. Rồi nó giúp tao cởi quần áo. Sau đó nó xốc tao đứng lên. Hai cặp môi dính vào nhau. Đôi bàn tay nó như hai con mãng xà trườn xuống hông, nó kéo một chân tao lên và khom người xuống. Khi nó đi vừa vào trong thì tinh trùng đã phóng ra ồ ạt. Ngừng một lúc, Khánh Ly nói tiếp:

“ Sau đó cả hai tiếp tục uống và làm tình, rồi lại uống và làm tình suốt cả ngày hôm nay. Hắn đã đưa tao lên đến tận cùng khoái cảm. Hắn tỏ ra rất sành nghệ thuật làm tình. Trước khi về hắn còn đòi thêm một lần nữa nhưng tao đã hoàn toàn kiệt sức. Đến lúc này mới xảy ra một chuyện cười ra nước mắt. Mà biết không, tao đã cười suốt đoạn đường về nhà đấy. ”

“ Chuyện gì? “ tôi nói.

Khánh Ly đứng dậy mở tủ lạnh lấy chai nước lọc uống đỡ tu ừng ực.

Sau khi hôn từ biệt người bạn tình, Khánh Ly xoay người định bước ra ngoài

thì anh chàng da đen bỗng kéo tay lại và xòe tay đòi tiền. Lúc ấy, Khánh Ly ngỡ ngác chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“ Em phải trả tiền cho tôi “ gã da đen Nigeria nói một cách nghiêm túc.

Khánh Ly hỏi tiền gì?

“ Tiền phục vụ. “

Khánh Ly cười ré lên.

“ Đấy mà gọi là phục vụ à! Buồn cười quá! “

“ Em đã có một ngày vui vẻ đúng không? “

Khánh Ly gật đầu, im lặng.

“ Vậy em phải trả tiền cho những khoảnh khắc vui vẻ ấy. Tôi đã cố hết sức làm cho em được vui, vì thế, em phải trả tiền. “

Khánh Ly giận dữ gào lên:

“ Cút đi! Đồ quỷ tha ma bắt! Đừng hòng nhận được một xu của tôi. Đồ tồi! “

“ Em phải trả! “ gã da đen Nigeria nói bằng giọng nghiêm chỉnh và cương quyết. “ Đấy là chọn lựa tốt nhất. Em đừng khiến tôi phải nổi giận. “

“ Anh sẽ làm gì tôi? “ Khánh Ly nghênh mặt thách thức.

Gã da đen bỗng túm lấy cổ áo và nhấc bổng cô lên.

“ Nếu không đưa tiền thì cô không thể mang cái xác này về nhà. Cô rõ chưa? “

Đoạn hấn ném mạnh cô vào xó phòng và co chân đạp một cái thật mạnh khiến đầu cô va vào tường.

“ Tôi chưa bao giờ gặp một kẻ bẩn thỉu như anh! Được rồi anh cần bao nhiêu tiền? Nói đi. “

Khánh Ly mở chiếc xác tay trút tất cả những gì bên trong xuống giường; tiền, đô la, hộp trang điểm, danh thiếp và sim điện thoại.

“ Anh muốn bao nhiêu thì cứ lấy. Đồ quỷ tha ma bắt! “

Gã da đen chọn tờ một trăm đô cho vào túi quần.

“ Tôi chỉ lấy đủ phần của tôi, phần còn lại cô hãy mang về. “

Khánh Ly bước ra ngoài, gã còn nói đuổi theo:

“ Nếu hôm nào buồn thì em cứ đến đây nhé! “

*

Khoảng ba giờ sáng, giật mình tỉnh giấc thì không thấy Khánh Ly nằm bên cạnh, tôi ngồi dậy và đi tìm. Tôi nhìn thấy nó đang ngồi trong phòng khách ôm mặt khóc nức nở. Sợ khóc thành tiếng nó đưa nắm đấm vào mồm. Nước từ hai hố mắt chảy ra như suối.

*

Chín giờ sáng, chị Lành gọi điện thoại cho tôi. Chị ta báo tin, mẹ tôi đã được chuyển sang khu điều trị dịch vụ, đang được truyền đạm. Và, nếu không có gì thay đổi sẽ được mổ trong hai ngày tới. Tôi hỏi, mẹ tôi có ăn ngủ có được không, chị Lành đáp, bà ăn rất ít và ngủ không được nhiều. Và nếu không truyền đạm có lẽ bà đã kiệt sức. Tôi tỏ vẻ không hài lòng. Tại sao chị không cố thuyết phục bà. Chị Lành thở dài chán nản, bảo đã cố hết sức nhưng mẹ tôi không nghe. Từ lúc gặp tôi ở bệnh viện mẹ tôi cứ khóc và gọi tên tôi. Chị khuyên tôi nên vào gặp mẹ. Tôi bảo, đang bận giải quyết một số công việc ở một nơi khá xa không thể đến với bà được. Và dặn chị hãy cố thuyết phục mẹ tôi ăn ngủ điều độ để có sức khỏe. Tôi sẽ thăm bà ấy sau khi xong việc. Chị Lành đồng ý. Bảo tôi dù sao thì cô cũng nên gặp người đã sinh ra mình:

“ Nhìn cách cư xử của cô, dường như...Mà thôi, tôi không nên xen vào chuyện riêng của hai người. Tôi có một lời khuyên không biết cô có chịu nghe không? “

Tôi bảo chị cứ nói.

“ Cần phải biết tha thứ, cô Nguyệt Hà ạ, “ chị Lành nói. “ Sự tha thứ muộn màng có khi sẽ khiến ta ân hận suốt đời. Tôi muốn nói với cô thật nhiều nhưng lời lẽ bỗng dưng bay biến đi đâu mất. Tôi vụng về lắm, chẳng bao giờ nói được một câu nên hồn cả. Hy vọng cô sẽ suy nghĩ thật kỹ những lời tôi vừa nói. “

Tôi tắt điện thoại để lên bàn. Tôi đứng nhìn Khánh Ly hồi lâu. Nó có kiểu ngủ rất khác người luôn nằm úp mặt vào gối, hai tay duỗi thẳng cặp sát hông. Tôi không hiểu làm sao nó có thể nằm ngủ với tư thế bất tiện như thế. Tôi vào nhà vệ sinh chải răng, rửa mặt và tắm qua loa. Sau đó, tôi thay quần áo. Và đánh thức nó dậy.

“ Để tao ngủ một chút, “ Khánh Ly làu bàu. “ Mọi khi tao ngủ đến mười một giờ. Bây giờ hãy còn sớm. “

“ Dậy rửa mặt, thay quần áo rồi đi ăn sáng với tao, “ tôi nói .

“ Tao không ăn sáng. Mà đi một mình vậy. “

“ Ăn một mình buồn lắm. Dậy đi! “

Tôi dựng nó dậy. Nó lại gieo người nằm xuống. Tôi bèn lấy nước vẩy vào mặt nó, ngay lập tức nó bật dậy như cái lò xo. Và thét vào mặt tôi rằng nó thật sự thấy ân hận vì đã nghe lời xúi dục của tôi dọn đến đây. Nếu không có việc gì làm tôi hãy phá tung ngôi nhà này sau đó xếp đặt mọi thứ vào vị trí cũ chứ đừng làm phiền nó như thế. Buồn ngủ quá.

Khánh Ly vừa ngáp vặt vừa vào nhà vệ sinh. Lát sau từ bên trong vọng ra tiếng nước chảy róc rách. Tôi hỏi nó, đêm qua có chuyện gì mà ngồi khóc lóc một mình như cha chết. Nó bảo chẳng có chuyện gì. Khóc cho đỡ buồn

vậy mà.

Khóc cho đỡ buồn! Tôi phì cười trước lý lẽ của nó. Chỉ có buồn người ta mới khóc chứ có ai khóc cho đỡ buồn bao giờ. Chắc là chuyện thằng Tây đen người Nigieria rồi.

“ Có mà điên tao mới khóc vì những chuyện vớ vẩn đó. Nghĩ cũng buồn cười thật, cả đời mình đi ngủ với đàn ông đều được tiền, vậy mà, lần này tao lại phải mất tiền cho thằng khốn đó. “

“ Đáng đời mày lắm. Đã sợ chưa? “

“ Sợ gì? “ Khánh Ly nói “ Chẳng việc gì tao phải sợ cả. Nếu lúc nào cần tình tao sẽ tìm đến hần. Cảm giác được phục vụ vẫn thích hơn là phải phục vụ. “ Chúng tôi đi ăn sáng. Sau đó Khánh Ly về nhà tiếp tục ngủ. Còn tôi đi đến bệnh viện. Phải mất vài phút tôi mới tìm được chỗ mẹ tôi nằm. Đứng từ ngoài nhìn vào, tôi thấy, chị Lành đang đút cháo cho mẹ tôi ăn. Thỉnh thoảng chị Lành ngừng tay lấy khăn lau miệng cho mẹ. Rồi hai người thì thăm điều gì đó, mẹ tôi liên tục gật đầu. Ăn xong bát cháo, chị Lành cho mẹ uống nước rồi đỡ bà nằm xuống giường. Chị Lành làm công việc đó bằng tất cả lòng tận tụy, tôi thấy phần nào yên tâm. Tôi đứng ở đấy thêm vài phút rồi xuống bãi lấy xe và đi về nhà.

*

Mẹ tôi được đưa vào phòng mổ lúc chín giờ sáng ngày thứ Sáu. Tối thứ Năm chị Lành đã gọi điện thông báo cho tôi việc này và hỏi tôi có về kịp hay không, tôi bảo sẽ cố thu xếp thời gian để có mặt đúng lúc. Tôi đứng từ xa quan sát các nhân viên y tế đặt mẹ lên chiếc giường đẩy đưa vào phòng

mổ. Sau khi chắc chắn bà đã được đưa lên bàn mổ tôi mới bước đến và ngồi phía bên ngoài cạnh chị Lành.

“ Cô đến kịp lúc nhỉ. Từ sáng đến giờ tôi cứ lo chị sẽ không về kịp. Công việc của cô như thế nào? “

Tôi lại phải nói dối, là công việc tạm ổn và còn một số chuyện cần giải quyết nốt. Và tôi sẽ phải đi ngay sau ca mổ. Chị Lành tỏ vẻ thất vọng. Bảo sáng nay mẹ có nhắc đến tôi.

“ Rất tiếc là tôi không thể nán lại được, “ tôi nói. “ Tất cả tôi trông cậy vào chị. Tôi đã suy nghĩ những lời chị nói hôm nọ. Cảm ơn chị rất nhiều. “

“ Cô chẳng cần cảm ơn tôi, “ chị Lành nói. “ Tôi chỉ nói những điều cần nói. Dân quê chúng tôi chỉ quen nói thật dù có khi sẽ làm người khác mất lòng. Chị thông cảm cho tôi nhé? “

Tôi hỏi, trong những ngày mẹ tôi nằm viện có ai đến thăm không?

“ Không, chẳng có ai. Chỉ có mỗi mình tôi chăm sóc bà ấy. Sao cô lại hỏi thế, mẹ cô bảo với tôi không có ai thân thích ngoài cô ra. “

“ Không có ai thật sao? Chị có thấy một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, cao lớn, vạm vỡ, có vết sẹo dưới chân mày không? “

“ Không có người đàn ông nào cả, “ chị Lành nói. “ Người đàn ông cô vừa nói có quan hệ gì với mẹ cô? “

“ Tôi chỉ hỏi vậy thôi. “ tôi lảng sang chuyện khác. “ Chắc các bác sỹ đang gây mê nhỉ? “

Thế đấy, hẳn đã không đến. Hẳn đã bỏ rơi mẹ.

Gần một giờ trưa, cánh cửa phòng mổ hé mở, ông bác sỹ bác sỹ trưởng từ trong bước ra, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi. Tôi hỏi tình trạng của mẹ tôi sau ca mổ như thế nào, ông bác sỹ bảo ca mổ phức tạp hơn dự kiến nhưng dù sao thì mọi việc đã kết thúc theo ý muốn. Và chúc mừng tôi.

“ Tôi có thể vào thăm mẹ tôi được không? “ tôi nói.

“ Lúc này thì không, “ ông bác sỹ lắc đầu. “ Bệnh nhân sẽ được đưa sang phòng hồi sức đợi thuốc gây mê hết tác dụng, lúc đó cô có thể gặp bà ấy. “

*

Lão Phiệt ngày nào cũng gọi điện cho tôi. Tôi đã quá mệt mỏi với những câu hỏi xét nét và dâm ô của lão. Bao giờ lão cũng bắt đầu bằng những câu đại loại như; cả ngày em đi đâu? Làm gì? Với ai? Lão thậm chí còn chụp mũ lên đầu tôi rằng lão đã biết tổng đêm qua tôi đưa bạn trai về nhà và làm tình trên chiếc giường của lão. Rằng tuy lão đang ở một nơi rất xa nhưng lúc nào cũng biết những việc làm vô liêm sỉ của tôi. Rằng lão có tay chân và vệ tinh theo dõi nhất cử nhất động của tôi. Lão đe dọa sẽ cho tôi một bài học thích đáng và sẽ cắt viện trợ hoàn toàn. Và sau khi thấy những trò rung cây nhất khi không hiệu quả lão bèn xuống nước năn nỉ. Lão bảo trên thế gian này chỉ có lão là yêu tôi nhất, và nếu phải mổ óc moi tim để chứng tỏ tình yêu của lão đối với tôi thì lão cũng sẵn lòng. Và, sau khi kết thúc những lời yêu thương say đắm sắc mùi tiểu thuyết Quỳnh Dao, lão bắt đầu tra tấn tôi bằng những lời dâm ô tục tũ. Em mặc quần lót màu gì? Anh muốn úp mặt vào bộ ngực vĩ đại và khóc thét lên vì sung sướng. Anh muốn hôn lên khắp cơ thể của em...Cuối cùng lão than phiền công việc quá bận rộn và kế hoạch có thay đổi và có thể phải mất cả tháng mới bay về Việt Nam được. Mừng quá, suýt nữa tôi đã hét lên vì vui sướng trong ống nghe. Tôi sợ lão như cách người ta tránh xa gã bệnh hủi. Thoát khỏi tay lão ngày nào là hạnh phúc ngày ấy. Tôi thông báo cho lão biết bệnh tình của mẹ tôi, và việc tôi đã rút hết số tiền trong tài khoản để trang trải chi phí điều trị.

“ Mẹ em à? “ lão tỏ vẻ hồ nghi. “ Sao từ trước đến nay anh không nghe em nhắc đến? Anh nhớ rồi có lần em bảo với anh rằng mẹ em đã chết khi em còn bé, sao bây giờ bỗng nhiên xuất hiện thêm một bà mẹ nữa? Mẹ ở đâu mà lắm thế! Nói thật đi, em lấy tiền anh cho trai phải không? “

Tôi bảo rằng người mẹ của tôi thật sự còn sống và bà đang nằm trong bệnh viện. Còn chuyện tôi bảo mẹ tôi đã chết là vì một nguyên nhân sâu xa khác không tiện nói ra.

“ Không biết, anh có nên tin em hay không, “ lão nói. “ Con người của em quá phức tạp, anh không hiểu nổi. “

Tiếp theo là cuộc tranh cãi tóe lửa trên điện thoại.

“ Thôi được, anh tạm thời tin em, “ lão dịu giọng. “ Tất nhiên việc này cần phải xác minh rõ ràng. Mẹ em đang nằm ở bệnh viện nào? “

Tôi đọc tên bệnh viện, số phòng, tên tuổi của mẹ tôi và cả tên bác sỹ điều trị.

“ Bây giờ anh đã hài lòng chưa? Nếu chưa tin, anh có thể gọi điện đến bệnh viện để xác minh. “

“ Anh đùa tí thôi! “ giọng lão trở nên nhẹ nhõm. “ Anh sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho em. Khi nào cần em cứ đến ngân hàng rút tiền. Cho anh gửi lời chúc sức khỏe mẹ nhé “

Tôi và Khánh Ly đến nhà hàng ăn trưa. Trong bữa ăn tôi nhắc đến chuyện ông cán bộ sở thương nghiệp. Khánh Ly uống cạn cốc rượu zin rồi lấy thuốc lá châm lửa rít vài hơi:

“ Tao goodbye hấn rồi. “

“ Sao nhanh thế? “ tôi nói.

“ Nhìn bề ngoài nom hấn cũng chừng chặc, đằng hoàng đúng phong thái cán bộ lãnh đạo, nhưng đến khi lên giường hấn mới hiện nguyên hình là tên bạo dân bẩm sinh! “

*

Sau khi ăn tối. Hai người dắt nhau vào khách sạn. Tất nhiên trước đó, hai bên phải thỏa thuận giá cả. Khánh Ly đưa ra cái giá năm mươi đô cho mỗi lần đi khách nội địa. Nếu đồng ý thì cả hai sẽ vào khách sạn.

“ Anh sẽ trả cho em gấp đôi số tiền đó, “ tay cán bộ sở thương nghiệp ra điều kiện, “ nhưng em phải hết sức chiều anh. “

“ Anh trai hào phóng thế! “ Khánh Ly nói “ Tất nhiên rồi, đây là nghề của em mà. Em sẽ không làm anh thất vọng. Anh đưa tiền trước cho em nhé? “

“ Em sợ anh sẽ quyt tiền em à? “ cán bộ sở khó chịu nói.

Khánh Ly bảo, em không nghĩ anh là hạng người như thế. Nhưng tất cả bọn em đều như vậy, anh trai ạ. Anh thông cảm cho em nhé, cần tắc vô áy náy anh ạ. Mấy đứa bạn của em đã từng bị chơi quyt và bị đánh đập đấy. Anh hào hoa và lịch sự như thế mà... Em hứa sẽ đưa anh lên bờ xuống ruộng. Em hứa với anh rồi nhé? Ông cán bộ sở thương nghiệp vừa lấy tiền đưa cho Khánh Ly vừa đe kiêu nửa đùa nửa thật, phải đưa anh đến cỏi thiên thai đấy. Lơ tơ mơ là không yên với anh đâu.

Cả hai thuê phòng khách sạn ở khu du lịch Văn Thánh. Ông cán bộ sở bảo nhân viên mang bia và trái cây lên phòng. Sau đó cả hai vừa uống bia vừa trò chuyện được một lúc thì ông cán bộ sở lôi ra từ trong cặp một chiếc đĩa vào đầu VCD.

“ Gì thế? Phim sex à? “ Khánh Ly cầm miếng táo cho vào mồm. “ Chẳng cần công cụ hỗ trợ đâu, em sẽ phục vụ anh tận tình hết như những gì xảy ra trong phim. Cát đi anh trai ạ. Hay là *thằng bé* của anh ngóc đầu không nổi,

có cần em giúp đỡ không? ” Khánh Ly bỗng cười ré lên.

Hóa ra, không phải phim sex mà là bộ phim kinh dị của Mỹ. Ông cán bộ sờ bật máy lạnh hết công suất rồi tắt đèn. Ban đầu Khánh Ly định phản đối nhưng nghĩ lại nên thôi. Cô hoàn toàn không hiểu, phim kinh dị thì có ảnh hưởng đến chuyện sinh hoạt tình dục.

Cảnh trong phim thật kinh khủng, liên tiếp xảy ra những vụ giết người vô cùng dã man. Kẻ sát nhân lần lượt sát hại các nạn nhân, sau đó làm tình với xác chết rồi hất dùng cưa máy xẻ nạn nhân ra thành nhiều đoạn và đing điểm tột cùng của sự ghê tởm là tên sát nhân mổ bụng lấy lá gan của nạn nhân cho vào mồm nhai ngấu nghiến. Nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng đó, Khánh Ly ôm mặt thét lên. Ôi, khủng khiếp quá! Anh tắt máy và bật đèn lên đi. Kinh tởm quá, em không thể nào chịu đựng được nữa. Tắt đi!

Ông cán bộ sờ chẳng những không nghe mà cầm remote chỉnh âm thanh lớn hơn. Những âm thanh rùng rợn, gào thét phát ra từ chiếc tivi màn hình phẳng khiến Khánh Ly sợ hãi toàn thân run lên cầm cập.

“ Anh làm sao thế? Em đã bảo anh tắt máy cơ mà. “ Phim kinh dị thì có liên quan gì đến chuyện này chứ? Nếu anh không tắt thì em sẽ tắt. “

Khánh Ly bước đến định tắt tivi thì ngay lập tức bị hứng trọn một cái tát khá mạnh khiến Khánh Ly ngã vật xuống nền nhà.

“ Cô không được chạm vào nó khi chưa có sự đồng ý của tôi, “ ông cán bộ sờ rít lên.

“ Đồ quỷ tha ma bắt! “ Khánh Ly gào lên “ Anh dám đánh tôi à! Con này không phải là đứa dễ bắt nạt đâu nhé. “

Khánh Ly bật dậy và lao đến . Ông cán bộ sờ thương nghiệp giữ chặt tay Khánh Ly và co chân đạp mạnh vào bụng, Khánh Ly bị bắn vào tường, đưa tay ôm bụng rên hừ hự. Tay cán bộ sờ đe, nếu muốn được yên thân hãy tỏ ra ngoan ngoãn. Còn tiếp tục bướng bỉnh thì sẽ phải đón nhận những điều vô

cùng tệ hại. Rằng hắn ta không dọa suông.

Khánh Ly lấy tiền ném vào mặt gã:

“ Tôi trả tiền lại cho anh đây. Hãy để tôi yên! Đồ chết tiệt! “

Khánh Ly đứng dậy, toan bước đi thì gã đàn ông nắm tay cô kéo lại và vung cái tát. Sau đó hắn lao vào đấm đá túi bụi.

“ Rượu mời không muốn, muốn uống rượu phạt. “ gã nắm tay cô lôi xềnh xệch vào bên trong. “ Cô chỉ được phép rời khỏi chỗ này sau khi thực hiện xong hợp đồng. Nghe rõ rồi chứ. “

Đoạn gã rót đầy cốc bia đưa cho cô.

“ Uống đi và tiếp tục xem phim, “ gã dịu giọng, đưa tay vuốt ve cô. “Đừng có chống chọi lại anh, vô ích. Anh có thói quen bao giờ cũng xem phim kinh dị trước khi làm tình. “

Khánh Ly đành im lặng chiều theo ý muốn bệnh hoạn của gã. Bộ phim kết thúc, Khánh Ly chưa kịp thở phào thì gã đàn ông bỗng lôi từ trong cặp ra một đoạn dây thừng.

“ Anh định làm gì thế? “ Khánh Ly kinh hãi thốt lên. “ Định trói tôi à? “

Gã chẳng nói chẳng rằng chập đôi đoạn dây thừng và vụt xuống người cô. Khánh Ly thét lên vì đau đớn.

“ Đồ khốn! “ Khánh Ly vừa gào thét vừa rúm người lại và đưa tay chống đỡ.

“ Sao anh lại đánh tôi? “

Khánh Ly bị dồn vào góc phòng. Gã vừa đánh vừa vụt roi xuống như mưa.

“ Hét lên! Hét thật to vào! Rên rĩ đi! Chẳng phải cô đã bảo sẽ chiều tôi là gì? ”

Khánh Ly, miệng không ngớt nguyên rủa và rên rĩ. Gã đàn ông cười khùng khục trong cổ họng, tỏ vẻ thích thú tiếp tục vụt roi xuống. Cả người cô hằn những vết roi rướm máu.

Sau đó hắn vắt roi và lao đến xé rách chiếc váy cô mặc trên người và nhấc bổng cô ném lên giường.....

Khúc Thụy Du

Chuyện tình

- 4 -

Sau ca mổ, mẹ tôi bình phục rất nhanh. Tôi vẫn đến thăm bà mỗi ngày và chỉ đứng từ ngoài nhìn vào. Tôi chưa sẵn sàng tha thứ cho bà. Chị Lành cho mẹ tôi ăn rồi nhẹ nhàng đỡ bà nằm xuống giường. Khi chị cầm chiếc phích xuống căng tin mua nước, tôi kéo chị ngồi vào bàn. Và gọi hai cốc cam vắt. Tôi hỏi thăm sức khỏe mẹ tôi, chị Lành bảo sức khỏe của bà hồi phục từng ngày. Các bác sỹ đang tiếp tục theo dõi và tiêm thuốc đều đặn. Chị có biết khi nào mẹ tôi xuất viện. Chị bảo, nếu mọi việc diễn ra tốt đẹp thì tuần sau mẹ tôi sẽ ra viện. Chị nói thêm, mấy ngày qua mẹ tôi ngủ ngon giấc. Mỗi bữa, bà ăn được gần hai bát cơm. Rồi chị hỏi tôi sao cô không chịu gặp bà.

Tôi bảo, chuyện riêng của chúng tôi chị không phải bận tâm làm gì? Tôi hỏi, số tiền tôi đưa chị đã tiêu hết chưa?

Chị bảo, còn một ít. Hôm qua đã đóng viện phí.

“ Chưa xuất viện mà đóng viện phí à? Sao lạ thế! “ tôi ngạc nhiên.

Quy định của bệnh viện cứ mười ngày thì đóng một lần. Họ làm như vậy cốt để phòng bệnh nhân trốn viện. Trước đây không có quy định như thế, nhưng nhiều người trốn viện quá, họ phải làm cách này.

Tôi lấy cọc tiền trong túi xách đẩy về phía chị, bảo chị cầm lấy mà xoay xở khi cần. Chị lắc đầu không nhận:

“ Cô không phải đưa nhiều như thế đâu. Cách thu tiền như thế, bệnh nhân thường nhận tiền thừa do bệnh viện trả lại. Tuần sau bà ấy xuất viện rồi chẳng việc gì phải chi tiêu nhiều. Tôi chỉ lấy một ít thôi. “

“ Còn bao nhiêu thì chị giữ lấy xem như đây là tiền thưởng cho sự tận tụy của chị. “

“ Cảm ơn cô, “ chị Lành cho tiền vào túi. “ Cô thật tốt bụng. “

“ Tôi có một yêu cầu; khi nào mẹ tôi xuất viện chị hãy đưa bà ấy ra bến xe Miền Tây và mua vé cho bà ấy về quê. Chị làm được chứ? “

“ Tất nhiên rồi, “ chị Lành gật đầu “ tôi sẽ làm theo lời cô dặn. Cô có cần tôi đưa bà ấy về tận nhà không? “

“ Như thế thì tốt quá. Chị giúp tôi nhé. “ Tôi dặn, “ nếu mẹ tôi có hỏi, thì chị hãy cứ bảo rằng tôi bận công việc không thể gặp bà ấy. “

Trên đường về nhà tôi ghé tạt qua chợ mua một bó hoa và trái cây. Khi tôi dẫn xe ra bãi giữ xe thì điện thoại cầm tay bỗng reo lên. Chị Kim Loan gọi tôi. A lô! Có chuyện gì mà chị gọi cho em thế? Lâu rồi không gặp, em cứ định ninh chị đã phải lòng ông Tây mắt xanh mũi lõ nào và định cư ở nước ngoài rồi đấy.

“ Chỉ có Tây da vàng thôi, chán lắm. “ Kim Loan nói “ Chị già rồi, ai mà thèm. Giá như chị trẻ trung và xinh đẹp như em. Em đang ở đâu vậy? “

Tôi bảo đang mua sắm ở chợ và chuẩn bị về nhà.

“ Đến nhà chị đi, “ Kim Loan nói. “ Chị có việc cần em giúp đây. “

“ Chuyện gì? “

“ Chuyện dài lắm không thể nói qua điện thoại. Em đến ngay nhé. “

Tôi cất điện thoại vào túi và quay đầu xe hướng về phía khu đô thị mới. Tôi dừng xe và đưa tay ấn nút chuông. Chừng vài giây sau, chị Kim Loan bước ra mở cửa. Chị mặc chiếc váy ngắn màu hồng làm nổi bật làn da trắng muốt. Chị luôn biết cách làm đẹp. Chị khen tôi vẫn xinh đẹp như xưa. Đoạn mở toang cổng cho tôi dắt xe vào. Hơn tám tháng rồi, từ khi cặp bồ với lão Phiệt tôi chưa đến nhà chị.

Trong phòng khách đã có mặt vài cô gái, tôi đều biết mặt họ, và một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi dáng vẻ khỏe mạnh, ăn mặc sang trọng. Tôi khẽ gật đầu chào mọi người rồi ngồi xuống ghế xa lông bọc nhung. Chiếc máy lạnh trên tường phát ra những tiếng ù ù.

Chị Kim Loan lấy nước lọc trong tủ lạnh đưa cho tôi, đoạn đưa mắt nhìn mấy cô gái bảo họ về nhà. Chừng nào có việc chị sẽ gọi.

Mấy cô gái ném về phía tôi cái nhìn không thiện cảm rồi lục tục bước ra. Chị Kim Loan lấy điều thuốc bạc hà châm lửa hút.

“ Giới thiệu với anh Ba, đây là Bích Ly. Còn đây là anh Ba Thường. Hai người hãy làm quen với nhau. “

Ba Thường nheo mắt nhìn hồi lâu. Cái nhìn của nhà khảo cổ học đang đánh giá niên đại cổ vật rồi chìa tay cho tôi bắt. Sau đó chúng tôi nhìn nhau và im lặng. Tôi cảm thấy lúng túng.

“ Anh thấy thế nào? “ chị Kim Loan phá tan bầu không khí im lặng “ Có vừa ý không? Đây là cô gái cuối cùng đây, nếu anh không chịu thì tôi cũng đành bó tay thôi. Tiêu chuẩn anh đưa ra khắt khe quá. “

Ba Thường lại nhìn tôi hồi lâu rồi gật đầu tỏ vẻ hài lòng, bảo tôi chính là người mà anh ta đang tìm kiếm; hình thức, kiểu tóc và gương mặt đều vượt qua sự mong đợi. Tuy nhiên Ba Thường cần tìm hiểu thêm một số vấn đề nữa. Vấn đề gì thì tôi không biết. Tôi ngơ ngác nhìn chị Kim Loan. Ánh mắt

như muốn nói, chuyện gì đang xảy ra.

“Cứ thông thả rồi chị sẽ giải thích cho em rõ. “Đoạn Kim Loan quay mặt về phía Ba Thường. “Có chuyện gì anh nói đi, chúng ta không có nhiều thời gian. “

Ba Thường uống một ngụm bia rồi lấy thuốc lá ra hút. Ông ta hỏi tôi có biết nấu ăn không, tôi khó chịu ra mặt, bảo biết, tuy nhiên, tôi chỉ nấu được những món thông thường thôi, còn nấu tiệc đám thì tôi chịu.

“Như thế là được rồi, chúng tôi cũng không đòi hỏi gì hơn. Vài món dân dã; canh chua, cá rô kho tộ, canh khổ qua hoặc vài món được chế biến từ mắm, như thế là được rồi. Cô có ăn được mắm không? “

Tôi gật đầu bảo có. Tôi thích món mắm kho ăn với rau sống. Món mắm cá lóc chưng cách thủy cũng rất ngon, tuy nhiên lâu rồi tôi chưa ăn những món đó, ở nhà hàng không có những món mắm chỉ toàn là món Tây thôi.

Ba Thường bảo thích ăn mắm cá trên trộn với tỏi ớt ăn kèm với dưa chuột. Và món mắm cá thu chưng gừng ăn vào những hôm trời lạnh thì không thứ gì sánh bằng. Tôi thật sự ngạc nhiên, khi không đến đây để nói về chuyện ăn uống. Ba Thường hỏi tôi biết may vá không?

Tôi gật đầu bảo biết, nhưng không thạo lắm. Ở trường phổ thông, tôi có học môn nữ công. Tuy nhiên tôi chỉ biết may vá đơn giản. Còn những kiểu cầu kỳ, phức tạp thì phải ra hiệu may. Lâu rồi tôi không động đến kim chỉ. Tôi thắc mắc, không biết Ba Thường đề cập đến những chuyện này nhằm mục đích gì, tôi chẳng hiểu gì cả.

Ba Thường day mặt về phía chị Kim Loan:

“Bà chủ xinh đẹp đây sẽ nói rõ với cô. Chốc nữa cô thử trở tài làm bếp nhé? “

“Chị đã chuẩn bị các thứ cả rồi, “chị Kim Loan xen vào, “em chỉ việc bắt tay vào nấu nướng thôi. Chị sẽ phụ bếp cho em. “

Tôi im lặng nhìn mọi người và cảm thấy khó chịu. Ba Thường uống nốt phần bia trong lon, ném vỏ lon bia xuống gầm bàn, rồi đưa mắt nhìn tôi từ đầu đến chân. Cái nhìn khiến tôi nổi gai ốc.

“ Tôi không thích bộ đồ cô đang mặc nom nó Tây quá, “ Ba Thường cất giọng rề rề. “ Cô có những bộ quần áo đặc trưng của người Việt không? Áo dài, áo bà ba hoặc áo túi chẳng hạn. Tôi nghĩ, cô sẽ đẹp hơn khi mặc những bộ trang phục thuần Việt. “

Tôi hoàn toàn dị ứng với những loại y phục đó. Thật tình, từ lúc ở quê lên tôi có mang theo vài bộ nhưng thấy không hợp nên đã mang cho cả rồi. Tôi không hiểu hai người đang toan tính điều gì và tôi thật sự cảm thấy rất khó chịu. Đoạn tôi xoay mặt về phía chị Kim Loan, nếu chị không nói toạc móng heo ra thì tôi sẽ đi về.

Chị Kim Loan đưa tay giữ tôi lại.

“ Gượng đã! Làm gì mà nôn nóng thế. Được rồi, nếu em muốn thì chị sẽ nói cho em biết. “ Kim Loan đưa mắt nhìn tôi, “ anh Ba đây cần một phụ nữ làm vợ.”

Cái gì? “ tôi ngạc nhiên thốt lên. Làm vợ à? Tôi sẽ làm vợ cho người đàn ông này à? Tôi quá bất ngờ và chẳng hiểu gì cả. Tại sao tôi phải làm vợ cho người đàn ông này? không biết, tôi có nghe nhầm không nhỉ?

Chị Kim Loan bảo, chỉ là vợ tạm thôi. Tất nhiên chị phải hỏi qua ý kiến của tôi. Nếu đồng ý thì ý tôi sẽ có một số tiền khá lớn. Dẫu biết rằng với tôi tiền nong không là vấn đề quan trọng, lão Phiệt, nhân tình của tôi có cả núi tiền, tôi muốn bao nhiêu là không được. Coi như tôi giúp chị. Và đây cũng là cách thay đổi cuộc sống đơn điệu, nhàm chán. Cuối cùng chị bảo tôi suy nghĩ rồi trả lời cho chị biết.

Ba Thường muốn thuê tôi làm vợ trong thời gian nửa tháng và sau đó tôi sẽ trở về cuộc sống thường nhật. Ông ta bảo, nếu tìm được người khác thì đã không làm phiền đến tôi. Mấy hôm rồi, ông ta đã tiếp xúc với hàng chục cô gái nhưng chẳng ai khiến ông ta vừa ý cả.

Im lặng một lúc, Ba Thường thú nhận, ông ta thuê tôi cho một người đàn ông khác. Và tôi là người duy nhất có đủ tiêu chuẩn lựa chọn. Tất nhiên ông ta sẽ không nói gì về người đàn ông đó khi chưa được sự đồng ý anh ta. Nhưng có một điều Ba Thường chắc chắn rằng anh ấy là người đàn ông tốt, một người đàn ông chân chính nhất trong hàng vạn người đàn ông chân chính. Và tôi có thể vững tin vào tư cách và đạo đức của anh ấy.

Làm sao tôi có thể tin một người mà tôi chưa từng tiếp xúc? Và lại tôi chưa sẵn sàng làm một việc kỳ quặc như thế này. Và tôi quyết định từ chối.

Ba Thường cố nài nỉ tôi đồng ý, bởi ông ta đã hứa sẽ làm việc này giúp người bạn rất thân. Và, nếu không làm được việc này, ông ta không biết trả lời với người bạn ấy như thế nào.

Đoạn Ba Thường thò tay vào túi áo lôi ra bức ảnh màu đưa cho tôi. Tôi cầm lên ngắm nghía một lúc. Người đàn ông trong ảnh trạc ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, có gương mặt vuông chữ điền, cặp lông mày rậm như hai lưỡi mác nom rất nam tính. Chiếc mũi dọc dừa và đôi môi dày. Ấn tượng nhất là đôi mắt to và buồn u ầu như đang mang nặng tâm sự trong lòng.

“Nhìn người có thể đoán được tính cách,” Ba Thường nói. “Anh ấy là người đàn ông trung thực. Hy vọng cô sẽ thay đổi ý định.”

Phải chăng họ đang toan tính điều gì? Tôi không nghĩ thế gian lại có người chơi ngông bỏ ra số tiền khá lớn để có một cô vợ hờ trong thời gian nửa tháng.

“Thật sự là như thế,” Ba Thường nói. “Cô chỉ làm vợ thôi, ngoài ra không có chuyện gì khác, tôi xin cam đoan với cô. Nếu cô còn có ý nghi ngờ, tôi sẽ

soạn hợp đồng một cách chi tiết. Và nếu ai vi phạm hợp đồng sẽ phải chịu bồi thường theo thỏa thuận. Cô đồng ý cho tôi nhờ. “

“ Đồng ý đi em. Bao nhiêu đưa muốn được như em mà không được. Nói thật, em đừng buồn, nếu cho cả đồng vàng mà phải sống với lão Phiệt thì chị cũng xin xá ba xá. Người gì mà hôi như chuột chù! Vả lại, lão ấy đang còn du hý tận bên trời Âu cả tháng nữa mới về. Lo gì, em. “

Không hiểu sao lúc ấy lại gật đầu đồng ý. Có lẽ, một phần do nể nang và một nguyên do nào đó mà tôi không giải thích nổi. Tôi không thể ngờ rằng cái gật đầu ấy đã thay đổi hoàn toàn số phận của tôi.

“ Vậy thì tốt quá! “ Ba Thường tỏ vẻ hài lòng “ Bây giờ muộn rồi. Chúng ta sẽ ăn trưa, nghỉ ngơi một chút, sau đó, tôi sẽ đưa cô đi mua sắm vài thứ và may vài bộ quần áo.”

Tôi có rất nhiều quần áo không cần phải may thêm để khỏi phải mất thời gian và tốn tiền.

Ba Thường bảo những bộ quần áo như thế này hoàn toàn không thích hợp cho một người vợ đảm đang, đoan trang và hiền thực. Ông ta sẽ đưa tôi đến hiệu may vài bộ áo truyền thống. Và hy vọng tôi không phản đối.

Tôi im lặng, bước xuống nhà bếp chuẩn bị bữa cơm trưa. Đã lâu rồi tôi chưa vào bếp nên cảm thấy không được tự tin. Sau khi cắm nồi cơm điện, tôi bắt đầu làm cá. Con cá lóc khá to khoảng một cân rưỡi vẩy dành vạch trên sàn bếp. Tôi đập cho nó chết hẳn rồi đánh vẩy, móc ruột. Trong lúc làm cá tôi luôn bị ám ảnh bởi câu chuyện vừa xảy ra. Sau đó tôi lấy phần đầu nấu canh chua còn phần còn lại thì cắt thành những khúc nhỏ đem ướp với hành tỏi, nước mắm, gia vị để kho. Xong việc, tôi bắc nồi nước lên bếp, cho cái đầu cá và bộ lòng đã làm sạch vào nồi, cho thêm một vắt me. Trong khi chờ nước sôi, tôi mang giá, cà chua, đậu bắp, bạc hà đem đi rửa sạch. Giá, tôi cho vào chiếc rổ cho ráo nước, còn đậu bắp và bạc hà thì cắt theo đường

chéo. Cà chua tôi cắt ra làm sáu phần đều nhau. Nước sôi, tôi vớt me ra dầm để lấy nước chua. Đợi canh sôi một lúc thì vớt đầu cá ra đĩa rồi cho cà chua, đậu bắp và bạc hà vào nồi. Canh vừa sôi, tôi hành ớt thái nhuyễn vào nồi và nêm gia vị cho vừa ăn, cho giá vào và nhắc xuống bếp. Làm như thế này giá mới giữ được độ giòn. Sau đó tôi xoay sang kho cá. Trước tiên tôi đặt chiếc nồi đất lên bếp, cho vào vài thìa dầu rồi bỏ một ít đường và dùng đũa đảo đều. Khi đường sôi thành chất sền sệt màu nâu sẫm, tôi cho cá vào và vặn lửa thật nhỏ. Rồi tôi quay sang xào món lòng vịt với măng. Và sau gần bốn mươi phút, tôi đã chuẩn bị xong thực đơn bữa trưa. Bữa cơm được dọn ra. Ba Thường ném thử rồi gật gù khen ngon. Chị Kim Loan cũng tỏ vẻ ngạc nhiên trước tài nội trợ của tôi. Chị bảo, chị chỉ biết mỗi món mỳ ăn liền và trứng luộc thôi. Quen ăn ngoài rồi phải vào bếp chị ngại lắm. Không biết từ bao giờ chị quên mất khái niệm về các món ăn dân dã.

Ba Thường rót rượu cho tôi. Nhưng tôi không đồng ý.

“ Hôm nay là một ngày đáng nhớ cô nên để đầu óc lơ lửng một chút. “ Ba Thường kéo nài “ Một cốc thôi, tôi không ép cô uống nhiều đâu. Rượu chè nói chung là phải biết điều độ. Tửu nhập tâm như cầu cuồng tại thị! “

Tôi uống một ngụm rượu rồi bắt đầu ăn cơm. Tôi không ngờ mình có thể nấu được một bữa cơm đáng hoàng như thế.

“ Khi nào việc này sẽ được tiến hành? “ Kim Loan nói.

“ Sau khi có được những thứ cần thiết, tôi sẽ đến đưa cô Bích Ly đi ngay. “

Ba Thường ngược mắt nhìn Kim Loan nói. “ Tất nhiên, trước đó tôi sẽ thanh toán đầy đủ các khoản tiền đã hứa. “

“ Đi à? Đi đâu? “ tôi nói.

“ Đi về phía biển. Ở thành phố quá ngột ngạt hoàn toàn không thích hợp cho việc hưởng tuần trăng mật. “ Ba Thường ném về phía tôi cái nhìn lém lỉnh.

“ Hưởng tuần trăng mật ư? “ tôi ngạc nhiên thốt lên. “ Tại sao anh ấy không

lấy một người vợ thật sự mà phải bỏ tiền để thuê một người làm vợ như thế này? Có vẻ anh ta là một người khá lập dị và kỳ khôi. “

Ba Thường bảo, thật tình, anh ấy sống rất chan hòa với mọi người. Đây không chỉ là quan điểm riêng của cá nhân ông ta mà những ai đã từng tiếp xúc với anh ấy đều nhận xét như vậy. Còn chuyện, tại sao anh ấy có thái độ kỳ quặc như vậy, thú thực, ông ta cũng không rõ. Và ông ta cũng khuyên tôi cũng đừng nên bận tâm đến chuyện này làm gì. Công việc của tôi là hoàn thành tốt vai trò người vợ trong vòng mười lăm ngày, sau đó là nhận tiền và đường ai nấy đi xem như kết thúc hợp đồng.

Ăn cơm xong, chị Kim Loan bố trí cho Ba Thường nghỉ trưa tại căn phòng bên cạnh phòng khách. Còn hai chị em chúng tôi thì nghỉ ở tầng trên. Chị Kim Loan bật máy lạnh rồi nằm xuống cạnh tôi. Tôi cảm thấy bồn chồn không yên. Nếu lão Phiệt biết được chuyện này thế nào cũng lời thôi to. Lão ấy ghen kinh khủng.

“ Mặc xác lão ấy! “ chị Kim Loan nói “ Tại sao em cứ lo sợ thái quá như thế? Chẳng lẽ trên thế gian này, ngoài lão ra em không tìm được người đàn ông nào khác? Thông minh, xinh đẹp như em tội tình gì phải trói buộc cuộc đời với một kẻ cộc lốc tục tằn như lão. Nếu đặt vào hoàn cảnh của em, chị đã cho lão ra rìa từ lâu rồi. Và, nếu em đồng ý chị sẽ tìm cho em một người đàn ông ra đàn ông chứ không phải đồ lại cái như lão Phiệt nhân tình của em. “

Thật tình, tôi chưa nghĩ đến chuyện cắt đứt với lão Phiệt. Điều lo lắng của tôi là những việc sắp xảy tới. Trước đây tôi đã từng đi chơi với khách nước ngoài thậm chí hàng tháng trời nhưng chẳng bận tâm lo lắng gì cả. Vậy mà, lần này... Linh cảm mách bảo sẽ có chuyện gì xảy ra.

“ Đẹp cái linh cảm vớ vẩn của em đi! “ chị Kim Loan nói “ Lo làm gì cho nhọc xác, chẳng ai làm gì em đâu mà sợ. Thôi, chị ngủ đây. “

Đoạn chị xoay mặt vào vách và ngủ thiếp đi. Tôi trần trọc mãi, không tài nào chợp mắt được.

*

Hai giờ chiều, Ba Thường đánh xe hơi đưa tôi đến một hiệu may có tiếng trong thành phố. Hiệu may đông người, khách ra vào tấp nập. Ba Thường bảo tôi chọn vải. Tôi loay hoay một lúc mới chọn được vài mẫu vải vừa ý. Trong lúc chủ cửa hiệu dùng chiếc thước dây đo vai, vòng eo và cổ tay của tôi thì Ba Thường bỗng hỏi chừng nào mới may xong. Bà chủ hiệu may kéo đôi mực kính xuống mũi, đoạn ném chiếc thước dây lên mặt bàn.

“ Hai bộ áo dài, ba bộ áo bà ba, áo túi...” bà chủ hiệu may nhẩm tính một lúc. “ Sau hai tuần chúng tôi may xong...”

“ Hai tuần à? “ Ba Thường thốt lên “ Chúng tôi không thể chờ ngần ấy thời gian. Bà có thể giao hàng sớm hơn được không? “

Bà chủ hiệu cau mày suy nghĩ một lúc. Nếu khách cần gấp, bà ta sẽ cố gắng hoàn tất trong mười ngày. Không thể nhanh hơn được.

Ba Thường ra điều kiện trong hai ngày và sẽ trả tiền gấp đôi. Chúng tôi sắp đi xa và không thể chờ lâu hơn như thế.

“ Không được. Hai ngày là quá ngắn để hoàn thành từng ấy công việc. Một tuần nhé? “

“ Mặc dù không là dân trong nghề nhưng theo tôi biết, với lực lượng nhân viên đông đảo và giỏi tay nghề như thế này chỉ cần làm việc trong một ngày là xong. Bà thông cảm cho, tôi thật sự là rất bận. Tôi sẽ trả gấp ba lần cái giá bà đưa ra. Bà giúp tôi nhé? “

“ Không được, “ bà chủ hiệu may lắc đầu cương quyết, “ chúng tôi còn phải giao hàng kịp thời gian cho khách, và chúng tôi không thể vì cái lợi trước mắt mà đánh mất chữ tín. Xin ông hiểu cho. “

Phải đến hiệu may thứ ba mới có người đồng ý giao hàng trong hai hôm, tất nhiên cái giá phải trả không rẻ chút nào. Trong tưởng tượng của tôi, gã chồng hờ của tôi là người đàn ông cổ lỗ và khó tính. Nhất định là như thế, nếu không tại sao anh ta lại dị ứng với những bộ quần áo hợp thời trang và rất gọi cảm. Tự nhiên tôi cảm thấy lo lắng không yên.

Ba Thường dừng xe trước siêu thị năm tầng. Ông ta bước xuống mở cửa xe và đưa cho tôi xấp tiền bảo tôi hãy mua sắm tùy thích, tất nhiên, đó phải là những thứ phục vụ cho đời sống vợ chồng. Đây là lúc tôi chứng tỏ sự đảm đang, chu toàn của người vợ. Tôi đứng tần ngần một lúc rồi đẩy cánh cửa kính nặng trĩu và bước vào.

Siêu thị khá đông khách đến mua sắm. Tôi đứng tần ngần một lúc tính toán phải mua thứ gì trước. Rốt cuộc, tôi quyết định mua cho mình trước rồi sẽ tính sau. Tôi ghé vào gian hàng mỹ phẩm mua vài lọ dầu gội, dầu xả, kem dưỡng da, một thỏi son tô môi, một chiếc gương con và hộp phấn trang điểm. Sau đó tôi ghé gian hàng quần áo phụ nữ mua một lúc ba chiếc váy ngủ với ba màu khác nhau, vài chiếc quần lót, khăn tắm. Sau đó, tôi cho tất cả vào chiếc xe đẩy và đẩy đi khắp nơi. Tôi thật sự lúng túng không biết phải mua thêm thứ gì. Một người đàn ông sẽ cần gì trong sinh hoạt thường ngày, tôi vắt óc suy nghĩ. Phải rồi, anh ta cần một chiếc dao cạo, kem cạo râu, bàn chải chà răng, kem đánh răng. Ngoài ra anh ta cũng cần vài chiếc ca vát, xi đánh giày, keo vuốt tóc và gì nữa...Đúng rồi, anh cần vài chiếc quần lót, (chỉ nghĩ đến chuyện này cũng khiến tôi đỏ mặt vì ngượng) vài bộ quần áo mặc lúc ngủ, và lọ nước hoa dành cho đàn ông (không hiểu anh ta có dùng nước hoa hay không nhưng tôi cứ mua). Và gì nữa..., tôi không thể

nghe tiếp. Sau cùng tôi mua vài hộp cà phê loại ngon, một ít bánh bích quy, vài cuộn giấy vệ sinh, nước hoa xịt phòng và vài thứ linh tinh khác. Tôi không ngờ mình lại làm được nhiều việc như thế, tôi cảm thấy hài lòng với thành tích của mình. Gần một tiếng đồng hồ hí hục mua sắm, tôi bước ra với linh kinh hàng hóa, khắp người nhễ nhại mồ hôi mặc dù bên trong siêu thị có gắn máy điều hòa. Nhác thấy bóng tôi, Ba Thường từ xa trò xe tới. Ông ta giúp tôi cho hành lý vào cốp xe.

“ Anh đợi tôi một chút nhé, “ tôi nói. “ Tôi sẽ nhanh chóng quay lại. “

“ Cô đi đâu thế. Muộn rồi. “

“ Chỉ vài phút thôi, “ tôi nói.

Tôi vào hiệu thuốc tân dược mua một vỉ thuốc tránh thai. Tôi định mua vài chiếc bao cao su nhưng ngại quá nên thôi. (Trước đây tôi thường nhờ Khánh Ly hoặc mấy người bạn mua giúp mua giúp.) Trước khi rời khỏi hiệu thuốc, tôi quyết định mua một ống mười viên UPSA C sau khi nghe ông dược sĩ có cái đầu quả dưa quảng cáo rằng, đây là loại thuốc chữa những chứng suy nhược cơ thể, bệnh cảm, sổ mũi, nhiễm trùng và tăng sức đề kháng. Cuối cùng tôi cũng muối mặt hỏi ông ta có bao cao su tránh thai không, tôi phải nói dối là vợ chồng chúng tôi vừa lấy nhau và chưa có ý định có con, ông ta cười hềnh hếch bảo đủ cung cấp toàn thành phố và đưa cho tôi một hộp bao cao su. Tôi cầm lấy, thanh toán tiền và lao nhanh ra khỏi hiệu thuốc.

Chiếc ô tô bò chậm chạp trên con phố đông đúc. Tôi ngồi tựa vào thành ghế, mắt nhìn ra phía trước quan sát đám đông đang lưu thông trên đường. Ba Thường liên tục rút thuốc lá. Khói thuốc làm tôi khó chịu. Tôi bảo ông ta hoặc là mở cửa xe cho thông thoáng hoặc dụi thuốc lá đi. Ông ta nhìn tôi mỉm cười rồi chọn cách thứ hai là dụi điếu thuốc hút dở vào chiếc gạt tàn cố định trên xe. Đoạn ông ta đưa tay ấn nút *play* máy cat set. Giai điệu bài

Chiếc áo bà ba trỗi lên khiến lòng tôi bồi hồi xao xuyến. Đã lâu rồi tôi mới nghe lại bài hát này.

“Ca sỹ Hương Lan hát đây, “Ba Thường nói. “Rất nhiều ca sỹ hát bài này nhưng trình bày thành công nhất vẫn là ca sỹ Hương Lan. Cô có thích Hương Lan không?”

Tôi gật đầu bảo thích. Ba Thường lại hỏi, tôi thích nhất bài nào của ca sỹ Hương Lan.

“Tôi thích nhất là bản *Em đi trên cỏ non*. Anh có biết bài hát đó không?”

“Biết chứ, “Ba Thường gật đầu. “Hương Lan hát dân ca bài nào cũng hay. Cậu Hưng cũng rất thích Hương Lan.”

“Hưng à? Anh ta là ai thế?” tôi nói.

“Ô hay, thậm chí tên chồng của mình mà cô còn không biết nữa à?” Ba thường cất giọng khôi hài.

“Thì ra anh ta tên Hưng.” tôi khẽ làu bàu trong mồm. Ít ra tôi cũng đã biết được tên của anh ta.

Đến ngã tư gặp tín hiệu đèn đỏ, xe dừng lại. Ba Thường mời tôi đi ăn tối.

Lúc đầu tôi định từ chối vì chưa thấy đói, vả lại tôi có hẹn đi ăn với Khánh Ly nhưng sau suy nghĩ lại tôi gật đầu đồng ý, tôi muốn tận dụng cơ hội này để tìm hiểu thêm về Hưng, người mà tôi đã đồng ý làm vợ trong thời gian mười lăm ngày.

Xe dừng lại trước quán ăn sang trọng và yên tĩnh. Ba Thường chủ động gọi thức ăn và đồ uống. Trong khi chờ thức ăn mang ra, ông ta liên tục hút thuốc lá. Ba Thường bảo mỗi ngày phải đốt hết hai bao thuốc lá.

“Bạn của anh có nghiện thuốc lá không?” tôi tránh nhắc đến tên anh ta.

“Cô muốn hỏi đến ai? Cậu Hưng à?” Ba Thường khẽ gật đầu, nói, “cậu ấy cũng hút thuốc lá nhưng không nghiện như tôi. Một bao thuốc lá, cậu ấy hút trong ba ngày. Hút như thế thì chưa gọi là nghiện. Tuy nhiên những lúc uống

rượu hay có tâm sự cậu ấy đốt thuốc lá như hun muỗi. “

“ Anh có thể cho tôi biết, anh ấy làm công việc gì được không? “ tôi nói “
Thật ra chuyện này đối với tôi không quan trọng nhưng tôi vẫn muốn biết. “

“ Tiếc rằng tôi không được phép tiết lộ công việc của cậu ấy. Tôi chỉ có thể
cho cô biết, cậu ấy là một người khá thành đạt. Cô đừng hỏi gì thêm nữa. “
Thức ăn được mang ra. Chúng tôi cùng ăn những món Tây và uống rượu
vang. Những ý nghĩ về Hưng cứ ám ảnh tôi như con đĩa đói bám chặt vào cơ
thể, và tôi lại phá lệ.

“ Anh Hưng gì đó đã có vợ rồi phải không? “ tôi rụt rè nói “ Đàn ông ở độ
tuổi này thường đã có vợ con đang hoàng. “

“ Đã bảo là chúng ta không đề cập đến chuyện này nữa! “ Ba Thường tỏ vẻ
khó chịu. “ Những chuyện này hoàn toàn không liên quan đến cô và cô cũng
không cần mất thời gian tìm hiểu nó. “

“ Sao lại không liên quan? “ tôi nói “ Giả sử vợ anh ta bất ngờ xuất hiện và
làm rùm beng lên thì tôi biết xử sự như thế nào? Nói thật với anh, nếu anh ta
có vợ có thể tôi sẽ suy nghĩ lại. “

Ba Thường cam đoan với tôi chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra. Ông ta
khuyến tôi hãy yên tâm thực hiện hợp đồng. Nếu có chuyện gì, ông ta xin
hoàn toàn chịu trách nhiệm.

“ Trách nhiệm gì chứ? “ tôi khó chịu “ Khi chuyện đã xảy ra rồi thì mọi
trách nhiệm đều trở nên vô nghĩa. “

Tôi đã từng bị đánh ghen. Một lần tôi một vị giám đốc đi nghỉ mát ở Nha
Trang thời gian là một tuần. Chúng tôi nghỉ ở một khách sạn cạnh bãi biển
và mọi việc đều diễn ra suôn sẻ nhưng đến ngày thứ năm thì mẹ vợ dữ dằn
cùng mấy đứa con bỗng xuất hiện. Họ gào thét, chửi bới làm náo loạn cả
khách sạn. Và, nếu không có sự giúp đỡ của các nhân viên bảo vệ khách sạn,
có lẽ, tôi đã bị một trận đòn như xương. Sau lần đó tôi luôn cân nhắc rất kỹ

trước khi quyết định đi với ai.

“ Sẽ không có chuyện gì xảy ra. “ Ba Thường nhìn tôi, dịu giọng “ Xin cô hãy tin ở tôi. Chẳng lẽ một người như tôi không gieo cô cô được một niềm tin. “ Im lặng một lúc Ba Thường nói, ” cậu Hưng chưa có vợ. Cô yên tâm rồi chứ? “

Sau đó chúng tôi im lặng suốt bữa ăn. Thật không thể nào tin được, một người đàn ông chịu bỏ ra một khoản tiền khá lớn để thuê một người phụ nữ làm vợ mà không nhằm mục đích gì cả.

Ăn xong, Ba Thường thanh toán tiền và uống nốt phần rượu trong cốc.

“ Bây giờ tôi sẽ đưa cô về nhà. “ Ba Thường nói. “ Tôi cần biết chỗ ở của cô. Cô ở một mình à? ”

Tôi bảo đang ở cùng một người bạn. Ba Thường cho xe lao đi. Gần mười lăm phút sau thì đến nơi. Ba Thường nhìn ngôi nhà sang trọng và thốt lên ngạc nhiên:

“ Nhà của cô à? Tôi không nghĩ chỗ ở của cô lại sang trọng như thế. “

Tôi bảo, không phải nhà của tôi. Của một người bạn.

Ba Thường giúp tôi khuân các thứ vào nhà. Tôi bảo ông ta nán lại uống cốc nước nhưng ông ta từ chối vì còn nhiều việc phải làm. Và hẹn gặp tôi vào những lần sau.

Khánh Ly từ trên lầu bước xuống. Nhìn thấy đồ đạc chất đống trên nền nhà, nó thốt lên kinh ngạc. Nó hỏi tôi định bê cả siêu thị về nhà hay sao mà mua nhiều thứ thế? Tôi im lặng không trả lời. Khánh Ly ngồi xuống, cầm vài thứ lên ngắm nghía rồi đặt vào chỗ cũ. Nó bảo, lão Phiệt vừa gọi điện cho tôi. Thế à? Không gặp được tôi lão tỏ vẻ tất tưởi giận, luôn mồm văng tục. Chủ tịch ngân hàng mà nói năng như dân mỗ heo!

“ Mặc xác lão! “ tôi nói “ Lão có nói gì không? “

“ Có, lão vắn vẹo tao đủ trò. Tự trung là lão ghen! Mà định đi đâu à? “

Tôi gật đầu. Và kể vắn tắt câu chuyện. Nghe xong, Khánh Ly bỗng cười ré lên.

“Mày định làm vợ hờ à? Tao có nghe nhầm không đấy. Mày không sợ lão Phiệt sẽ ăn tươi nuốt sống mày à?”

Tôi bảo, tôi đã quá mệt mỏi với lão ấy rồi. Tôi muốn cắt đứt quan hệ với lão. Nếu đặt Khánh Ly vào hoàn cảnh của tôi, nó sẽ hiểu lão kinh tởm như thế nào.

“Tao định ninh chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, trẻ đẹp như mày có khối cơ hội tìm được thằng chồng phong độ, giàu có, tội tình chi phải trói chặt cuộc đời vào một người bần tính như lão nhưng trước quyết định đột ngột của mày cũng khiến tao quá đỗi bất ngờ. Có phải vì chuyện này mà mày muốn chia tay với lão phải không?”

Tôi bảo, chuyện này chẳng liên quan gì đến lão, chẳng qua tao muốn thay đổi hoàn cảnh trong một thời gian ngắn.

“Làm vợ thuê, nghe có vẻ khôi hài và không kém phần thú vị,” Khánh Ly nói, “tuy nhiên, nếu có một lời đề nghị như thế nhất định tao sẽ từ chối, chẳng thà dìu nhau lên giường...Và sau đó đường ai nấy đi. Tao không biết mày suy nghĩ như thế nào mà chấp nhận làm việc kỳ cục đó. Đôi lúc tao cảm thấy mày quá đỗi ngây thơ!”

“Trong thời gian tao đi vắng mày vẫn ở lại đây chứ?” tôi lảng sang chuyện khác. “Mày sẽ giúp tao chăm nom nhà cửa chứ?”

“Ở một mình buồn lắm. Tao sẽ dọn về chỗ ở cũ. Ngôi nhà này kiên cố như một pháo đài chẳng ai vào được đâu mà mày sợ, mà nếu có mất thì đó là tài sản của lão Phiệt chứ đâu phải của mày. Tao đói rồi. Minh đi ăn tối thôi. Chờ mày cả buổi, bụng tao sôi lên òng ọc.”

Tôi bảo vừa ăn xong. Khánh Ly căn nhắc một lúc rồi dắt xe ra khỏi nhà. Đi được một đoạn, nó ngoáy đầu lại bảo đêm nay nó sẽ về muộn. Và tôi cứ

ngủ trước. Nếu có chuyện gì mày gọi điện thoại cho nó.

Khánh Ly cho xe lao đi.

Tôi ngồi im một lúc rồi đi tắm. Tắm xong, tôi leo lên giường định ngủ một giấc nhưng tôi không tài nào chợp mắt được. Những chuyện xảy ra trong ngày cứ ám ảnh tôi.

*

Chín giờ sáng, chị Lành gọi điện báo tin; hai hôm nữa mẹ tôi sẽ xuất viện. Và hỏi tôi có thể vào bệnh viện gặp bà một chốc được không. Tôi bảo đang ở một nơi rất xa và không thể về được. Chị Lành tỏ vẻ thất vọng và không vui. Tuy nhiên chị sẽ đưa mẹ tôi về đến nhà như đã hứa. Sau đó chúng tôi nói chuyện qua loa vài câu rồi tắt máy. Tôi vào nhà vệ sinh tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi vào bàn trang điểm. Trong lúc trang điểm thì điện thoại cầm tay của tôi bỗng đổ chuông. Ba Thuởng gọi cho tôi. Ông ta thông báo mười giờ sáng hôm nay sẽ đến đón tôi. Và dặn tôi hãy chuẩn bị các thứ để khi nào ô tô đến là đi liền. Từ đây ra đến Vũng Tàu mất vài tiếng đồng hồ.

“ Vâng, tôi đã sẵn sàng. Anh còn dặn gì nữa không? “

Ba Thuởng dặn tôi chỉ nên trang điểm phơn phớt thôi. Da tôi trắng, môi đỏ như son không cần trang điểm vẫn cứ đẹp. Ông ta bảo, lạm dụng mỹ phẩm nói chung là không tốt.

Tôi quen trang điểm đậm rồi, và tôi khó lòng thay đổi thói quen của mình.

“ Vậy, lần này cô nên thay đổi đi. Cậu Hưng vốn không thích phụ nữ son phấn lòe loẹt, tất nhiên nói như thế không có nghĩa là buộc cô không được làm đẹp. Tôi hiểu, làm đẹp là nhu cầu chính đáng của phụ nữ. Điều tôi muốn nói là sự lạm dụng thái quá. Cô có thể bôi một ít kem dưỡng da, xức một ít

nước hoa và tô môi bằng son màu nhạt. “

Cách trang điểm như thế chỉ dành cho phụ nữ có tuổi. Tôi không thích người khác can thiệp vào sở thích riêng của mình. Tôi sẽ tiếp tục dùng phấn và tô môi bằng gam màu lạnh.

“ Tùy cô, “ Ba Thường tỏ vẻ không hài lòng. “ Tôi hy vọng, không vì chuyện nhỏ nhặt này sẽ phá hỏng tất cả. Tốt nhất, cô nên nghe lời khuyên chân tình của tôi. “

Tôi im lặng. Ba Thường lại dặn tôi nên chọn mặc những bộ quần áo vừa may xong. Rằng tôi sẽ càng trở nên duyên dáng và nữ tính hơn trong những bộ trang phục truyền thống. Tất nhiên tôi có thể mang theo vài bộ đồ mà tôi thích. Nhưng tôi chỉ nên mặc vào những lúc khác thích hợp hơn. Ông ta bảo dáng tôi mặc áo dài rất đẹp. Và khuyên tôi nên mặc áo dài.

“ Tôi phải mặc áo dài ư? “ tôi nói.

“ Đúng vậy. “ Ba Thường nói “ Tôi tin cậu Hưng sẽ rất có ấn tượng nếu cô xuất hiện trong bộ áo dài truyền thống. “

“ Chán thật! “ tôi thốt lên “ Các anh đòi hỏi ở tôi nhiều quá. Và điều này khiến tôi cảm thấy không thoải mái và rất bức mình. “

“ Cô thông cảm. “ Ba Thường nói “ Tôi biết rằng thay đổi một thói quen là một việc không đơn giản. Nhưng...”

Ba Thường im lặng một lúc.

“ Thôi được, cô muốn làm như thế nào tùy ý. Tôi không muốn ngày đầu tiên lại xảy ra những chuyện bức mình không đáng có. Dù sao, tôi vẫn hy vọng cô sẽ suy nghĩ những điều tôi vừa nói. “

Ba Thường còn dặn thêm một số việc rồi tắt điện thoại.

Trang điểm xong tôi ngắm nhìn tôi trong gương hồi lâu. Tôi bước ra mở cửa sổ đón gió vào rồi lại ngồi vào bàn trang điểm. Sau một hồi suy nghĩ, tôi dùng bông tẩy lớp phấn trên mặt và trang điểm lại từ đầu. Tôi chỉ bôi một

lớp kem mỏng và tô môi bằng son màu nhạt. Tôi cảm thấy rất khó chịu khi nhìn người lạ trong gương. Gã đàn ông tên Hưng đáng lẽ phải được đưa vào viện bảo tàng từ lâu rồi. Tôi cảm thấy ghét cay ghét đắng người đàn ông đó. Và thâm ân hận vì quyết định có phần vội vã của mình. Tôi chưa hình dung được những bất tiện mà tôi sẽ phải đón nhận.

Khánh Ly từ nhà vệ sinh bước ra. Vừa nhìn thấy tôi lúng túng trong chiếc áo dài, nó đã cười phá lên.

“ Eo ôi, ai thế này? Trông mày như một nhà mô phạm khả kính! Mày khiến tao buồn cười quá. Mày mặc như thế này bước ra phố thế nào cũng có người nghĩ mày là cô tiểu thư nhà lành đấy. Tha hồ cửa sừng làm nghề nhé. “

“ Đêm qua mày đi đâu mãi gần sáng mới về? “ tôi nói.

“ Tao với một thằng sinh viên sau khi uống rượu say dúi nhau vào nhà trọ lạch cạch suốt đêm. Tình cho không biểu không đấy. Thằng nhóc ấy, trong túi không còn đến một xu, tao phải trả tiền rượu lẫn tiền phòng đấy. Khi tao cởi quần áo ra, hấn mắt chữ O, mồm chữ A rồi đứng im bất động như bị sét đánh. Lần đầu tiên, hấn nhìn thấy phụ nữ khỏa thân. “ Khánh Ly cười vang “ Thế là, sau một đêm tao đã biến gã trai ngờ nghệch trở thành người đàn đàn ông thật sự. Một thành tích đáng tự hào đấy chứ. “

“ Mày cứ sống như thế này hoài sao? “

“ Vậy tao phải sống như thế nào, mày chỉ tao với. “ Khánh Ly lấy bao thuốc lá nhón một điếu, châm lửa và rít vài hơi.

“ Tao chán ngán cuộc sống này lắm rồi, “ Khánh Ly chán nản “ tao mong nó chóng kết thúc để đầu thai một kiếp khác. Và nếu có kiếp sau thì tao sẽ không làm con người nữa, có thể làm một con vật hay một loài vô tri vô giác như gỗ đá chẳng hạn nhưng nhất định tao sẽ không làm người. Làm người nhục lắm! “

Nói chuyện tào lao một chút, tôi dặn nó có thể ở lại đây tùy ý. Nhưng nếu

rời khỏi nhà thì nhớ khóa cửa cẩn thận. Nó cũng phải dọn dẹp và xếp đặt mọi thứ cho gọn gàng, nhất là cái giường. Lão Phiệt không muốn ai leo lên giường của lão.

“ Nếu lão Phiệt gọi điện hỏi mày tao sẽ trả lời như thế nào? “ Khánh Ly vừa nói vừa cho mẩu thuốc lá vào chiếc gạt tàn.

Tôi bảo, nó trả lời như thế nào cũng được, bởi lão Phiệt chắc chắn sẽ không tin. Tôi sẽ tìm cách đối phó với lão. Tôi hứa sẽ thường xuyên liên lạc với nó. Và nếu có chuyện gì nó nhớ gọi điện cho tôi.

“ Ừ, tao sẽ gọi cho mày. Mày đi, tao cũng sẽ đi ngay trong hôm nay thôi. Không hiểu sao tao có cảm giác ngôi nhà này như một nắm mồ! Nắm mồ chôn những linh hồn sống! “

Vậy mà tôi đã ở trong nắm mồ này gần một năm rồi đấy. Máy giờ rồi nhỉ?

“ Đúng mười giờ “ Khánh Ly xem đưa tay đồng hồ.

Bên ngoài có tiếng còi ô tô vọng vào. Ba Thường mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay, quần kaki xám, chân đi giày thể thao từ ngoài bước vào. Ông ta tỏ vẻ hài lòng khi thấy tôi ăn mặc và trang điểm theo đúng yêu cầu.

“ Trông cô thật xinh và duyên dáng, “ Ba Thường nói. “ Chúng ta đi thôi, kéo muộn. “

Ba Thường và Khánh Ly giúp tôi mang hành lý ra xe. Bỗng nhiên tôi cảm thấy lo lắng. Nỗi lo sợ mơ hồ không sao giải thích nổi.

Ba Thường mở cốp xe cho hành lý vào bên trong. Khánh Ly nắm tay tôi siết mạnh:

“ Không biết lần này tao với mày còn có dịp gặp nhau nữa không. Thôi, đi vui vẻ nhé. “

“ Mày nói năng kiêu gì thế, con quỷ? “ tôi nói “ Chẳng lẽ mày bốc hơi vào không khí à? Đạo này mày toàn nói những lời khó hiểu. “

Chúng tôi chia tay nhau. Xe vòng vèo trong nội thành gần hai mươi phút thì

ra đến đường quốc lộ. Ba Thường nhấn ga cho xe lao nhanh. Ba Thường hỏi tôi đã đi Vũng Tàu bao giờ chưa.

“ Đi rồi. Vài lần. “ tôi đáp cộc lốc.

“ Tôi hầu như tháng nào cũng ra Vũng Tàu. Công việc mà. “

Tôi chẳng buồn quan tâm đến công việc của ông ta. Do thức dậy sớm nên đầu óc tôi quay tít như cái chong chóng.

Ba Thường giảm ga, đánh vô lăng tránh chiếc xe tải chạy cùng chiều. Nắng chang chang, những làn khói mỏng như ảo ảnh bốc ra từ mặt đường trải nhựa. Giá như lúc này có được một chỗ ngả lưng thì tuyệt biết mấy. Tôi không thể nào chợp mắt trong chiếc ô tô ngột ngạt và chật chội bên cạnh người đàn ông lạ mặt liên tục rít thuốc lá. Tôi bảo ông ta tắt thuốc.

Tôi thấy khát. Ba Thường vừa lái xe vừa nhoài người ra phía sau lấy chai nước đưa cho tôi. Tôi uống một ngụm nhỏ rồi đóng nắp lại và đặt lên chiếc kệ phía trước.

Đến Long Thành, Ba Thường cho xe rẽ vào quán ăn ven đường. Một mẻ, sau chặng hành trình dài tôi chẳng muốn ăn gì cả nhưng tôi cần đi vệ sinh và rửa mặt cho tỉnh táo. Sắp đến Vũng Tàu rồi, tôi khẽ lau bầu trong mồm. Và cảm thấy trong lòng bất an.

“ Cô ăn gì? phở hay cơm? Cơm nhé? “

Ba Thường gọi hai lon bia và một chai nước suối. Cơm ở đây khá ngon nhưng vì quá mệt và lo lắng nên tôi ăn không thấy ngon.

“ Đến nơi, anh sẽ ở lại vài hôm hay về ngay? “ tôi nói.

“ Phải về ngay, cô ạ “ Ba Thường cầm lon bia tu ừng ực. Bọt bia dính đầy mép. “ Công việc cấp bách, tôi không thể nán lại được. Nhưng nhất định tôi sẽ đến thăm và dùng cơm với các bạn. Tôi sẽ gọi điện thoại báo trước để mọi người chuẩn bị. Tôi sẽ đưa bà xã tôi đi cùng nữa đấy. Lâu rồi bà ấy chưa ra Vũng Tàu. “

Tôi hỏi vợ Ba Thường làm nghề gì?

“ Bà ấy là chiếc máy sản xuất búp bê! “ Ba Thường cười vang.

Ăn uống xong, chúng tôi lại lên đường. Khoảng gần một giờ chúng tôi đến thành phố Vũng Tàu. Ba Thường cho xe len lỏi qua những khu dân cư sầm uất rồi men theo con đường mòn dọc bờ biển. Phong cảnh ở đây rất đẹp.

“ Cô đã từng làm công việc này lần nào chưa? “

“ Chưa, “ tôi đáp “ đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Tất cả là do tính hiếu kỳ. Tôi không hiểu mình đã quyết định đúng hay sai lầm. “

Ba Thường khuyên tôi không nên căng thẳng như thế. Hãy nghĩ mọi việc hết sức đơn giản, lúc ấy tôi sẽ trở nên nhẹ nhõm.

Xe rẽ vào con đường hẹp chừng bốn mét. Hai bên đường là những ngôi nhà sang trọng. Đến ngã ba, Ba Thường cho xe rẽ phải và dừng lại trước ngôi nhà có hàng rào sắt bao quanh.

“ Đến nơi rồi! “ Ba Thường nói và mở cửa xe bước xuống.

Tôi đứng im một lúc, đưa mắt nhìn quanh quất khắp nơi. Ngôi nhà được xây cất theo lối hiện đại, nước sơn còn mới chứng tỏ nó được xây cất chưa lâu.

Phía trước ngôi nhà có sân khá rộng. Con đường dẫn vào nhà được lát bằng gạch in hình chữ triện, hai bên rải đầy sỏi và có trồng rất nhiều hoa, hương thơm của chúng theo gió thoảng ra ngoài. Một mùi thơm nồng nàn dễ chịu.

Ba Thường thò tay vào túi quần lôi ra chùm chìa khóa rồi tra chìa vào chiếc ổ to tướng treo trên cổng. Sau đó chúng tôi mang hành lý vào bên trong. Và phải qua một lần cửa nữa chúng tôi mới vào được bên trong ngôi nhà.

Phòng khách khá rộng và đầy đủ tiện nghi được ngăn cách với gian trong bằng một bức tường dán giấy bồi màu nâu nhạt. Kê sát tường là chiếc tủ búp phê, bên trên có đặt một chiếc ti vi màn hình phẳng, đầu đĩa VCD, máy tăng âm. Cặp loa được cố định trên tường. Trong tủ búp phê có đặt vài món hàng trang trí , vật lưu niệm. Phía bên trái một giá sách, trên giá có rất nhiều sách,

chúng được xếp riêng thành từng nhóm; sách kinh tế, luật, văn học, sách nghiên cứu. Kế bên giá sách có đặt một tủ rượu, bên trong có nhiều loại rượu của nhiều hãng danh tiếng. Giữa nhà có kê một bộ ghế xa lông có chỗ gác tay được bọc nhung màu huyết dụ. Cạnh đó có đặt chiếc bàn thấp hình chữ nhật. Trên bàn có để sẵn một ấm trà, chiếc gạt tàn thuốc lá. Dưới gầm bàn có để vài quyển tạp chí vài tờ báo và một cái phích nước.

Chúng tôi đặt hành lý xuống nền nhà. Ba Thường ngồi xuống ghế xa lông, lấy tay che miệng ngáp vặt mấy cái.

“ Kể từ giờ phút này cô là chủ nhân ngôi nhà sang trọng này. Trong ngôi nhà này có tất cả những thứ cần thiết nhưng còn thiếu một thứ duy nhất, đó là một người phụ nữ. Và cô là nhân tố lấp đầy khoảng trống đó. “

Vẫn chưa thấy người đàn ông ấy xuất hiện. Tôi muốn lên tiếng hỏi nhưng nghĩ lại thấy không tiện nên thôi. Có lẽ anh ta bận một công việc gì đó.

Tôi buồn ngủ quá! “ Ba Thường lại ngáp vặt “ Cả đêm qua tôi chỉ chợp mắt được vài tiếng. Cô nên tranh thủ xem xét xung quanh ngôi nhà và xếp đặt các thứ vào vị trí của nó. Tôi ngả lưng một chút đây. Nghĩ đến đoạn đường xa lắc về thành phố tôi ớn quá. “

Nói rồi Ba Thường ngả người lên ghế và nhắm mắt lại. Tôi đứng im một lúc rồi dò dẫm bước vào bên trong. Phòng ngủ liền kề với phòng khách có chu vi khá rộng, bên trong có kê một chiếc giường đôi, nệm mút trải ra trắng toát. Bên cạnh giường có kê chiếc bàn gỗ, bên trên có đặt chiếc đèn ngủ, đồng hồ báo thức và một quyển lịch. Đối diện với chiếc giường là chiếc tủ đựng ti vi và những thiết bị nghe nhìn khác. Sát góc nhà về phía bên phải có đặt một chiếc tủ quần áo ba cửa khá lớn. Ở khoang thứ nhất có treo vài bộ quần áo nam giới; áo sơ mi, quần Âu, ca vát. Nhìn chiếc quần tôi đoán người đàn ông này cao khoảng một mét bảy mươi lăm, một mét bảy mươi sáu. Hai khoang còn lại hoàn toàn để trống. Ngoài ra, trong phòng ngủ còn có kê một

chiếc bàn trang điểm, một chiếc bàn hình chữ nhật và vài chiếc ghế. Phòng ngủ có bốn cánh cửa lùa nhìn ra vườn hoa.

Tôi lấy quần áo cho vào máy và treo vào tủ, sau đó tôi lấy dụng cụ trang điểm để vào bàn trang điểm. Kem đánh răng, bàn chải, dao cạo tôi đặt vào chiếc kệ trong nhà vệ sinh...Khi tôi vừa xong việc thì cũng là lúc Ba Thường giật mình thức giấc.

“ Tôi ngủ được một lúc rồi nhỉ. Cô xong việc chưa? “

Tôi im lặng gật đầu. Ba Thường vung vai đứng dậy vặn mình mấy cái bảo, cậu Hưng bận một số việc chiều mới về. Và dặn tôi nên tranh thủ nghỉ ngơi rồi chuẩn bị bữa tối. Ông ta hỏi tôi biết sử dụng bếp ga và lò vi sóng không, tôi gật đầu bảo biết. Nhà tôi có lò vi sóng tuy nhiên thỉnh thoảng tôi mới dùng đến. Tôi hỏi, chợ có xa nơi đây không, Ba Thường bảo có. Từ đây đến chợ khoảng hai cây số, tuy nhiên cạnh đây có siêu thị, và tôi có thể đến đây mua sắm. Hàng hóa ở siêu thị tuy có đắt hơn ở chợ một ít nhưng chất lượng thì hơn hẳn. Ba Thường còn cẩn thận chỉ đường cho tôi. Từ đây thẳng đến ngã ba thì rẽ phải. Siêu thị cách đó chừng hai mươi mét.

“ Tôi chẳng biết phải nấu những món gì, “ tôi thú nhận, “ đã lâu rồi tôi không vào bếp. Tôi chỉ đi ăn quán thôi. Tôi...”

Ba Thường bảo tôi không nên quá lo lắng về chuyện này. Hãy nấu những món tôi thích. Cậu Hưng rất dễ tính, món gì cậu ấy cũng ăn được. Tuy nhiên cậu ấy không thích các món Tây lắm.

Ba Thường hút thuốc lá:

“ Cậu ấy có thói quen uống cà phê mỗi buổi sáng, cô nên chuẩn bị sẵn cà phê cho cậu ấy. Và mỗi bữa ăn cần phải có thêm vài quả ớt. Cậu ấy ăn ớt như sáo! “

“ Anh ấy thường ăn điểm tâm ở đâu? “

“ Ở nhà thì càng tốt, nếu không, thì kéo nhau ra quán. “ Ba Thường nói. “

Nhưng, theo tôi, cô nên chuẩn bị sẵn điểm tâm tại nhà. Tất cả mọi người đàn ông đều muốn sống trong không khí gia đình ấm cúng. “

Tôi hỏi han thêm một số thông tin về người đàn ông mà tôi sẽ gọi là chồng chừng mười lăm phút thì Ba Thường đứng dậy và đưa cho tôi chùm chìa khóa.

“ Đây là chìa khóa cổng và tất cả căn phòng trong ngôi nhà này cô giữ lấy. Tôi phải về đây. Chúc cô có những ngày vui vẻ. “

Tôi tiễn Ba Thường ra cổng. Anh ta khởi động xe, vẫy tay chào tôi rồi mới cho xe từ từ lăn bánh.

Tôi quay vào bên trong, ngồi im bất động trong phòng khách. Bắt đầu từ giờ phút này tôi đã là một người vợ! Ý nghĩ ấy khiến đầu óc tôi bị quay cuồng như một hòn sỏi bị ném vào chiếc máy ly tâm. Tôi chưa chuẩn bị gì cả. Và tôi phải làm gì để hoàn thành công việc của người vợ. Cuộc sống của tôi suốt một thời gian dài không hề bận bịu lo toan bởi những việc vặt vãnh. Vậy mà, bây giờ tôi không chỉ lo cho bản thân mình mà thậm chí phải lo thêm một người khác. Nỗi lo như quả núi lớn đè nặng lên vai khiến tôi kiệt sức. Tôi cảm thấy ân hận vì đã dấn thân vào cuộc phiêu lưu này.

Ngồi một hồi lâu, tôi đứng dậy ngắm nghía ngôi nhà một lần nữa. Phải thừa nhận một điều, chủ nhân ngôi nhà này rất có óc thẩm mỹ. Tất cả được phòng ốc và đồ dùng được xếp đặt một cách ngăn nắp và hài hòa. Và, nếu ta dịch chuyển bất kỳ thứ gì cũng sẽ làm mất sự cân đối của chúng, tựa như một bức tranh hoàn hảo lại có một vết tì. Sau khi đi vòng xung quanh một lượt, tôi mang quần áo vào nhà tắm. Tôi treo quần áo vào mắc rồi xả nước vào bồn, sau đó tôi ngâm mình trong làn nước ấm. Lúc này, tôi mới phát hiện ra là tôi đã quên theo chiếc máy walkman (Tôi có thói quen nghe nhạc trong khi tắm.) Tôi nhớ, tôi hôm trước tôi đã cất chiếc máy nghe vào chiếc va li đựng quần áo, vậy mà, bây giờ không tìm thấy đâu. Có lẽ, Khánh Ly mang đi sử

dụng và quên trả lại chỗ cũ. Tắm xong, tôi trang điểm qua loa, thay quần áo và chuẩn bị thực đơn cho buổi tối.

Tôi chẳng biết phải chuẩn bị món gì cho ra hồn. Ban đầu tôi định nấu món canh chua, cá bống kho và thịt bò xào củ hành. Tôi đã lên danh sách những thứ cần mua nhưng đến phút chót tôi bỗng thay đổi ý định. Thật ra những món trên tôi đều rất thích nhưng tôi hoàn toàn không biết Hưng có cùng sở thích như tôi hay không. Thật khó lòng làm vừa ý một người, trong khi hoàn toàn không biết sở thích của anh ta. Tôi suy nghĩ hồi lâu rồi chọn các món; canh khoai môn, mực nhồi thịt và cá mè kho. Sau khi đã quyết định xong, tôi xách giỏ bước ra cửa. Nhưng rồi tôi lại thay đổi ý định và quay trở vào. Canh khoai môn chẳng có gì hấp dẫn, món mực nhồi thịt cũng chẳng hơn gì, còn món cá mè kho thì mới thật sự khủng khiếp! Tôi ngồi vắt óc hồi lâu và cảm thấy cảm thấy vô cùng lúng túng. Sau khi suy nghĩ gần hai mươi phút tôi quyết định chọn ba món; canh đậu hũ, gà xào sả ớt và món cá lóc kho thơm. Và nếu có thời gian tôi sẽ làm thêm món gỏi nhưng bây giờ đã khá muộn và tôi đành phải bằng lòng với những món vừa chọn.

Siêu thị khá đông khách. Tôi chọn mua một cân thịt nạc, một con gà làm sẵn, một con cá lóc khoảng một cân và vài miếng đậu hũ non. Sau đó tôi tạt qua quầy rau quả mua một cân cà chua, họ, một quả thơm và vài thứ linh tinh khác. Trong lúc xếp hàng bên quầy tính tiền, chợt nhớ đến bữa điểm tâm, tôi bèn quay trở vào mua một ít lá mì và vài thứ để chuẩn bị cho bữa ăn sáng.

Tôi trở về một lả. Đã lâu rồi tôi mới vắt vẻo như thế này. Và nếu không phải đắm đầu vào việc ngu ngốc này thì giờ này tôi đang nằm dài trên giường xem ti vi hoặc cùng mấy đứa bạn la cà ở sân tennis. Tôi trách mình đã mua dây buộc mình. Và bây giờ có hối tiếc cũng đã muộn rồi. Một quá, tôi chẳng màng đến chuyện bếp núc nữa. Nếu chốc nữa anh ta về thì tôi sẽ bảo cách tốt

nhất là kéo nhau ra quán. Tôi sẽ tạo ra gương mặt thảm não để anh ta siêu lòng. Bây giờ thì cho tất cả vào tủ lạnh và đánh một giấc mặc cho sự thể xảy ra như thế nào. Tôi tự bào chữa những ý nghĩ tiêu cực của mình rằng tôi là vợ của anh ta chứ không phải con ỏ mà có nghĩa vụ phải phục vụ cho anh ta. Và tôi có quyền được sống theo ý thích của mình. Nghĩ như thế, tôi yên trí cất tất cả các thứ vừa mua vào tủ lạnh và bước lên giường. Tôi sẽ ngủ đến khi nào anh ta về và gọi tôi dậy.

Nhưng người đánh thức tôi dậy không phải là gã chồng hờ của tôi mà là chiếc điện thoại cầm tay đáng ghét. Tôi uể oải ngồi dậy, cầm điện thoại lên. Chị Kim Loan gọi tôi. Tôi cau nhàu, có việc gì mà chị gọi cho tôi lúc này? Tôi mệt và buồn ngủ quá!

Chị Kim Loan bảo, tất nhiên có chuyện chị mới gọi cho tôi. Chị hỏi tôi đã đến nơi rồi phải không?

“ Vâng, đến rồi. Em vừa đi siêu thị về. Mệt quá chị ạ. “

“ Sống nhàn nhã quen rồi bây giờ có việc phải động tay động chân tất nhiên là mệt rồi. Em đã gặp mặt chồng chưa? “

Chị cô tình nhún nhá từ *Chồng* cố ý trêu tôi.

“ Chưa, em không bận tâm đến chuyện này. Mặc xác anh ta! Em thật ngu ngốc mới đồng ý làm công việc này. Tất cả là tại chị! “

“ Sao lại như thế? “ chị Kim Loan nói “ Em đã đồng ý làm vợ người ta thì phải làm tròn bổn phận người vợ chứ. Đừng đổ lỗi cho chị. Nếu không thích thì ngay từ đầu em đừng đồng ý. Bây giờ có thoái thác trách nhiệm cũng không được. Ba Thường vừa gọi cho chị đấy. “

Anh ta gọi cho chị Kim Loan để làm gì nhỉ?

Thì ra Ba Thường nhờ chị Kim Loan nói với tôi hãy cố gắng thực hiện hợp đồng. Dù muốn dù không tôi phải hoàn thành vai trò một người vợ tốt. Và chị Kim Loan cũng có liên quan đến chuyện này vì chị ấy là người đứng ra

giới thiệu. Nếu có chuyện gì xảy ra thì cũng sẽ ảnh hưởng đến uy tín của chị.

“ Thì em đang cố đẩy thôi. “ tôi khó chịu, “ Chẳng lẽ em đã làm gì sai à?

Sao mà lão Ba Thường lảm lòi thế nhỉ! “

Chị Kim Loan phì cười. Tìm cách hạ nhiệt cái đầu nóng của tôi. Chuyện trò một lúc, chị hỏi tôi mấy giờ rồi.

“ Sao bỗng dưng chị lại hỏi giờ? “ tôi tỏ vẻ ngạc nhiên, tuy nhiên tôi đưa tay xem đồng hồ “ Năm giờ kém mười. Có chuyện gì hả, chị? “

“ Tất nhiên là có chuyện rồi. Ông chồng đi làm sắp về trong khi cô vợ lại đứng đưng nằm ngủ như không có chuyện gì xảy ra! Em định để chồng mang bụng đói đi ngủ à? Dậy đi, động đậy tay chân và chui vào bếp để làm tròn phận sự người vợ. Một người vợ đảm đang phải biết chu toàn mọi việc. “

Tôi tắt máy và ngồi im một lúc. Đúng là tai bay họa gửi. Bỗng dưng tôi có một ông chồng và tôi có bốn phận phục dịch cho hắn. Tôi cảm thấy mình bị xúc phạm và tổn thương ghê gớm. Từ trước đến giờ tôi chưa phải vất vả phục vụ cho ai cả, chỉ có người khác phục vụ cho tôi mà thôi. Tại sao tôi lại dính vào chuyện ngớ ngẩn này nhỉ? Tôi không ngừng tự sỉ vả mình một cách thậm tệ. Và cuối cùng tôi quyết định đi ngủ mặc cho sự thể xảy ra như thế nào. Và, nếu hắn có những lời nói hoặc cử chỉ xúc phạm đến tôi thì tôi cũng sẽ không ngần ngại cho hắn một bài học thích đáng. (Trừng phạt bằng cách nào nhất thời tôi chưa nghĩ ra.) Và cuối cùng tôi sẽ hủy bỏ hợp đồng và xách va li trở về thành phố.

Sau khi đã quyết định xong, tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi lên giường và nhắm mắt lại và dần đi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Tôi giật mình thức giấc bởi tiếng ô tô từ ngoài vọng vào, tiếng mở khóa lách cách. Anh ta đã về, tôi nhủ thầm và đổi tư thế nằm xoay mặt vào tường.

Tiếng chân người mỗi lúc một gần, tim tôi run lên vì hồi hộp. Tiếng chân

dừng lại ở phòng khách. Tôi nghe tiếng tập hồ sơ ném lên mặt bàn, tiếng nước chảy từ ấm trà vào cốc. Im lặng một lúc. Tôi đoán có lẽ anh ta đang nằm ngả người trên xa lông và hút thuốc lá, vì tôi ngửi thấy mùi khói thuốc. Khoảng vài phút sau, tôi lại nghe tiếng gót giày nện trên nền gạch. Anh ta đi vào nhà bếp và mở tủ lạnh. Rồi cánh cửa phòng ngủ hé mở. Anh đứng lặng im bên khung cửa và quan sát tôi rất lâu. Sau đó anh quay trở ra. Lát sau tôi nghe tiếng dao thớt từ nhà bếp vọng vào. Chẳng lẽ anh tự làm bếp, tôi nghĩ thầm. Rón rén bước ra nấp phía sau bức tường quan sát. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, thắt ca vát bằng lụa chấm bi, quần Tây đen, chân mang giày da màu nâu sẫm, đang xẻ thịt con gà. Anh làm công việc đó thành thục như bà nội trợ thật sự. Sau khi chặt gà xong anh chọn phần xương cho vào bọc ny lon và cất vào tủ lạnh. Đoạn anh dùng dao bóc vỏ ngoài củ gừng, thái nhuyễn rồi quay sang bóc vỏ tỏi và ướp thịt gà. Anh trộn gừng và tỏi nghiền nát với thịt gà, cho vào vài thìa nước mắm, đường, bột ngọt và một ít dầu mè. Sau khi ướp xong thịt gà anh bắc chiếc nồi inox lên bếp rồi cho thịt nạc băm nhuyễn và đậu hũ non cắt miếng cho vào nồi...Anh làm việc này bằng tất cả sự khéo léo và say mê đến kỳ lạ.

Tôi trở lại giường và cảm thấy ray rứt như người có lỗi. Cánh cửa phòng ngủ lại hé mở, anh nhẹ nhàng bước vào như con mèo đang rình chuột. Tôi cứ đinh ninh anh sẽ đánh thức tôi dậy nhưng không, anh tiến lại tủ lấy bộ quần áo và chiếc khăn tắm rồi nhẹ nhàng bước ra và khép cửa lại. Chừng vài chục giây sau tôi nghe tiếng nước chảy róc rách từ nhà tắm vọng ra.

“ Dậy đi em, dậy ăn tối, muộn rồi, “ giọng anh vang lên một cách nhẹ nhàng và êm ái.

Tôi nằm im giả vờ ngủ say. Anh gọi thêm vài lần nữa và vẫn bằng cái giọng nhẹ nhàng như thế. Cuối cùng anh đưa tay chạm nhẹ vào người tôi.

“ Dậy đi, cô bé! “ anh nói “ Xe cô cả ngày mệt lắm rồi phải không? “

Tôi hé mắt ra và bắt gặp gương mặt mà tôi đã từng nhìn thấy trong ảnh. Tôi cảm thấy ngượng và vô cùng lúng túng.

“Mấy giờ rồi nhỉ?” tôi nói vu vơ.

Gần bảy giờ rồi, anh nhìn tôi bằng cái nhìn đầm ấm và thân thiết cứ như là chúng tôi đã quen tự bao giờ. Nếu không vì bữa cơm tối thì anh đã không đánh thức tôi dậy. Cần phải có thứ gì vào bụng trước khi đi ngủ chứ.

“Chết thật, em ngủ say quá quên cả việc chuẩn bị bữa tối,” tôi giả vờ thốt lên. “Em phải vào bếp đây!”

Anh nhìn tôi không chớp mắt. Bảo, đã chuẩn bị xong cả rồi. Do không kịp thời gian nên chỉ nấu có hai món; canh đậu hũ và thịt gà xào gừng thôi. Món cá lóc kho thơm để mai hẩm tính.

Tôi ngồi dậy cảm thấy máu nóng dồn lên tận chân tóc. Chúng tôi nhìn nhau hồi lâu. Trông anh trẻ và nam tính hơn trong ảnh rất nhiều. Tôi cảm thấy ngượng và xoay mặt sang nơi khác.

“Anh không ngờ em xinh đẹp và duyên dáng đến thế. Cảm ơn em rất nhiều.”

Cảm ơn tôi ư? Về điều gì? Tôi chưa giúp anh được gì sao lại nói lời cảm ơn nhỉ. Ngộ quá!

Cuộc trò chuyện nhất gừng diễn ra chừng vài phút. Trong khi tôi cảm thấy vô cùng lúng túng và khó xử bao nhiêu, thì anh lại tỏ thái độ chân tình và gần gũi bấy nhiêu. Tôi không hiểu tại sao anh chóng làm quen như vậy. Có vẻ như chuyện này thường xuyên xảy đến với anh.

“Mình đi ăn cơm thôi, em” anh nói. “Anh đói mềm rồi đây. Trưa nay vội quá, anh chỉ lót dạ một ổ bánh mì, bây giờ ruột cứ sôi lên.”

Tôi miễn cưỡng đứng dậy, theo anh vào nhà bếp. Tất cả đã được bày sẵn gọn gàng và đẹp mắt. Thêm một bất ngờ nữa.

Tôi xới đầy bát cơm đưa cho anh. Anh đón lấy rồi gạt bớt một ít cơm trong

bát vào nồi. Tôi chỉ xới cho mình lưng bát.

“ Anh vụng chuyện bếp núc lắm em đừng cười nhé. “

Tôi nếm thử mấy món anh nấu rồi gật đầu khen ngon. Anh tỏ vẻ rất vui sướng.

“ Thật à? “ anh nói như reo. “ Đây là lần đầu tiên có người khen anh nấu ăn ngon đấy. Anh chưa bao giờ nghĩ mình có thể nấu được một bữa cơm đáng hoàng và thơm tất đâu nhé. Em khen để anh vui có phải không? Không cần phải như thế đâu. Nếu anh nấu quá tệ thì em cứ thẳng thắn. Việc nội trợ đối với anh chỉ là cưỡi ngựa xem hoa mà thôi. Ba Thường bảo em nấu ăn rất ngon. “

“ Không, anh nấu ngon thật đấy, “ tôi nói “ Đây là em nói thật lòng, thậm chí em còn không nấu được món ngon như thế này đâu. Em cần phải học thật nhiều mới có thể trở thành người nội trợ đảm đang. Anh học làm bếp từ ai mà tài thế? Từ mẹ anh phải không? “

Anh im lặng, cử chỉ lúng túng, một vệt mây đen lướt qua gương mặt và rất nhanh anh trở về trạng thái vui vẻ ban đầu.

Anh bảo, học từ bạn bè. Trước kia anh cùng trọ với một người bạn rất rành rẽ chuyện bếp núc. Mẹ của anh ta là bếp trưởng một nhà hàng nổi tiếng. Bà ấy đã truyền nghề lại cho cậu con trai. Và người bạn ấy đã chỉ dạy lại cho anh.

Như vậy anh có thể nấu được tất cả các món à? Tài thế!

“ Không, anh chỉ biết nấu vài món đơn giản thôi. “ anh nói. “ Thật ra người bạn chỉ anh rất nhiều món, Tây, Tàu đủ cả nhưng anh quên hết rồi. Nấu ăn là một nghệ thuật, và mỗi người đầu bếp là một nghệ sỹ. Đã là nghệ thuật thì đòi hỏi phải có năng khiếu, anh thì chẳng có chút năng khiếu nào cả. Anh chỉ có thể nếm thử và phát biểu ý kiến thôi. “

Ăn xong bát cơm đưa bát cho tôi xới thêm bát nữa. Tôi xới đầy bát, anh lại

gạt một ít cơm vào bát của tôi rồi chan canh vào. Lúc này tôi mới biết, anh không thích xới đầy bát.

Anh nhìn vào bát của tôi rồi giục tôi gấp thức ăn. Tôi nhìn anh lắc đầu. Anh dùng đũa gấp liền mấy miếng thịt đùi cho vào bát. Anh nấu ăn kém quá em nuốt không trôi phải không? Nếu không, chúng ta phải thanh toán hết phần thức ăn này. Em biết rồi thức ăn để qua đêm sẽ mất ngon.

“ Anh đừng gấp cho em nhiều thế! ” tôi thốt lên “ Không còn chỗ để em và cơm rồi đây. ”

Tôi gấp miếng thịt trong bát cho vào bát của anh. Rồi chúng tôi nhìn nhau một hồi lâu và cùng cười vang. Không khí bữa cơm tối trở nên nhẹ nhõm.

“ Thôi, chúng ta không đẩy đưa cho nhau nữa, ” anh nói “ Bây giờ anh và em cùng nhau thi ai ăn nhiều hơn thì sẽ thắng và người thua cuộc sẽ phải rửa bát. Em có đồng ý không? ”

“ Em phải rửa bát thôi, ” tôi nói, “ em ăn không được nhiều. Vả lại phụ nữ không ăn khỏe như đàn ông. Em chỉ có thể ăn nốt phần thức ăn trong bát phần còn lại anh thanh toán nốt nhé? ”

“ Một mình anh không thể ăn hết số thức ăn này, ” anh kêu lên và cười vui vẻ.

“ Sao anh lại phải ở nhà trọ? ” tôi nói “ Anh đã từng là sinh viên à? ”

“ Anh từng là sinh viên, ” anh đáp “ anh học khoa quản trị kinh doanh. Đây là những năm tháng vô cùng rất vả và có nhiều kỷ niệm đáng nhớ. Nhiều lúc anh thậm chí ao ước được sống lại những ngày như thế. Tiếc rằng con người không thể quay ngược bánh xe thời gian. ”

“ Giả sử chuyện ấy xảy ra anh sẽ làm gì? ”

Anh bảo, sẽ sống tốt, vị tha và rộng lượng hơn. Và nhất định anh sẽ không bao giờ bỏ qua những cơ hội hiếm hoi. Có người bảo, chỉ có con người từ bỏ cơ hội chứ cơ hội không bao giờ từ bỏ con người. Anh cho rằng đây là

những nhận xét rất đúng đắn. Anh đã bỏ rất nhiều cơ hội trong đời mình và bây giờ anh đang cố tạo ra nó. Anh hỏi tôi, nếu cỗ xe thời gian quay ngược về quá khứ thì việc đầu tiên tôi sẽ làm là gì?

Tôi không biết phải làm gì cả. Có vẻ mọi thứ đã chuôi khỏi tầm tay của tôi rồi, không còn cơ hội nào cho tôi. Tôi hỏi, anh có tin vào số phận không? Anh bảo, đây là một vấn đề đang gây nhiều tranh cãi. Và hỏi tôi nghĩ thế nào về vấn đề này?

Tôi tin mỗi con người đều có phần số khác nhau và con người không thể nào quyết định được vận mệnh của mình, bởi tất cả đều do một sức mạnh vô hình chi phối. Khi sinh ra ai cũng muốn mình được sống hạnh phúc, ấm no và đầy đủ, tuy nhiên không phải ước muốn nào cũng trở thành sự thật. Anh thấy đấy, ngoài kia có rất nhiều những mảnh đời bất hạnh. Và họ đang chống chọi số mệnh đã an bài một cách tuyệt vọng.

Anh không đồng ý với tôi điểm này. Anh bảo, họ gặp bất hạnh bởi họ không nỗ lực vươn lên. Họ chấp nhận thua cuộc trong canh bạc cuộc đời mà thôi. Tôi không nghĩ như thế, thực tế có những người không ngừng nỗ lực nhưng, họ không chấp nhận thực tại nghiệt ngã, họ muốn vươn lên mạnh mẽ nhưng cứ hết tai họa này rồi đến tai họa khác ập xuống đầu họ và cuối cùng những cố gắng tuyệt vọng của họ bỗng chốc thành công dã tràng. Tôi nghĩ, số phận của mỗi người đều đã được định trước và mọi sự chống chọi chỉ trở nên vô ích mà thôi.

“ Quan điểm của em cũng đáng để suy gẫm. Tranh luận với em thật thú vị.

“ Kiến thức của em nông cạn lắm, anh đừng cười. “ Anh ăn thêm một bát nữa nhé? “

Tôi đón cái bát từ tay anh. Và lần này tôi chỉ xới lưng bát cơm.

“ Sáng mai em định cho anh ăn món mỳ hoành thánh phải không? “ anh vừa và cơm vừa nói.

“ Sao anh biết? “

“ Anh thấy mỳ lá và xương heo trong tủ lạnh. “

“ Anh tinh ý nhỉ! Anh thích món mỳ hoành thánh không? “

Anh bảo rất thích. Lần nào ra quán anh cũng ăn một lúc hai bát. Mọi người cứ nhìn anh như người từ hành tinh khác. Tại sao thiên hạ thích soi mói vào chuyện ăn uống của người khác thế nhỉ.

“ Vậy sáng mai em sẽ làm thật nhiều cho anh ăn. Nhưng em báo trước, em nấu không ngon như ở quán đâu đấy. “

Tôi đảo mắt nhìn quanh khắp lượt:

“ Anh vẫn tự nấu ăn à? “

“ Không, hôm nay là lần đầu anh chui vào bếp đấy. “

Nếu không tự nấu ăn thì anh mua đầy đủ những dụng cụ làm bếp này để làm gì nhỉ? Chẳng lẽ để ngắm à?

“ Đây không phải là nhà của anh. Nhà thuê, em ạ. “ Anh nói, “ khi anh đến thuê thì những thứ này đã có sẵn rồi. Sống một mình ngại chui vào bếp lắm, vả lại anh làm gì có thời gian. “

“ Em hiểu rồi, “ tôi nói “ Vậy anh đi ăn cơm quán à? “

Buổi trưa anh ăn cơm ở công ty. Thật ra công ty của anh không có nhà ăn. Cơm và thức ăn được một doanh nghiệp chuyên về ẩm thực mang đến. Mỗi tháng thanh toán một lần. Còn buổi chiều anh ăn cơm quán. Anh chỉ thích ăn ở những quán cơm bụi, cơm bình dân, không phải vì tiếc tiền mà vì anh thích không khí ở đấy. Thỉnh thoảng bạn bè làm cơm mời anh đến ăn chung với họ. Anh đến vài lần rồi thôi, anh không muốn làm phiền đến mọi người. Anh hỏi tôi tự nấu ăn phải không? Phụ nữ bao giờ cũng thích tự chăm lo bữa ăn cho mình.

Không, tôi lắc đầu. Cũng như anh, tôi toàn đi ăn ngoài. Đã lâu rồi tôi chưa chui vào bếp. Việc nội trợ, với tôi, chỉ còn là một khái niệm xa lạ.

“ Như vậy, em cũng sống một mình như anh à? “

“ Vâng, em thường sống một mình. Nếu có bạn bè thì rủ nhau ra ăn quán. “

Trước đây tôi có đặt cơm tháng, mỗi ngày người ta mang cơm và thức ăn đến tận nhà. Nhưng do tôi thường bỏ bữa nên không đặt nữa.

Anh mấp máy môi định nói điều gì đó thì điện thoại cầm tay bỗng reo lên.

Anh đứng dậy nói “ Xin phép “ rồi bước ra ngoài. Có vẻ đây là cuộc gọi quan trọng. Lát sau anh quay trở vào, gương mặt lộ vẻ căng thẳng.

Tôi thu dọn chén bát mang đi rửa. Tôi có cảm giác anh đang nhìn chăm chăm vào tôi. Khi tôi xoay người nhìn lại thì bắt gặp ánh mắt thiết tha triu mến của anh, tự nhiên tôi thấy mặt nóng bừng.

Rửa bát xong tôi úp chén bát vào chạn rồi lấy giẻ lau bàn. Xong việc, tôi cẩn thận lấy cước chà bồn rửa cẩn thận. Tôi thực hiện công việc một cách dễ dàng và thoải mái, tôi không nghĩ mình có thể nhanh chóng làm quen với công việc đến thế.

Tôi bước lên phòng khách. Anh đang ngồi đọc tạp chí *Thời báo kinh tế*. Điều thuốc hút dở đặt trên chiếc gạt tàn. Thấy tôi bước ra, anh ngẩng mặt lên và chỉ vào chiếc ghế trống bảo tôi ngồi. Tôi hỏi anh uống cà phê hay uống trà? Cà phê có làm anh mất ngủ không? Và nếu anh không phản đối tôi sẽ pha cho anh cốc cà phê.

Anh gật đầu. Tôi xuống bếp đun nước, cho cà phê vào hai chiếc phin rồi đổ vào vài thìa cà phê. Nước sôi, tôi cho nước vào và đập nắp lại. Sau đó tôi cho một ít trà khô vào ấm và đổ nước sôi vào. Khi tôi bung trà và cà phê ra thì anh đang tựa lưng vào thành ghế ngủ gật. Nghe tiếng động anh hé đôi mắt ngáy ngủ nhìn tôi như người có lỗi. Lúc trưa bận nhiều việc quá không ngả lưng được. Mới đọc vài trang báo mặt đã díp chặt lại. Tôi bảo, mệt thì anh đi nghỉ đi. Đừng uống cà phê nữa.

Anh lắc đầu bảo, hôm nay anh phải thức đêm để giải quyết một số công

việc. Bắt đầu từ ngày mai anh sẽ ở nhà với tôi.

Tôi im lặng cầm quyển tạp chí viết bằng tiếng Anh lật hững hờ vài trang rồi để lên bàn. Tôi thật sự kinh ngạc và thán phục khi anh có thể đọc được sách báo bằng tiếng nước ngoài. Anh bảo, tất cả đều do công việc. Anh lấy bằng TOFLE cách đây hơn bốn năm. Theo quy định, hai năm phải thi lại một lần nhưng anh không có thời gian.

“ Cà phê thơm nhỉ, chỉ ngửi mùi đã muốn uống. Em thật chu đáo. Cảm ơn em! “

Chờ cà phê trong phin rơi hết xuống cốc tôi gạt hai chiếc phin ra và múc vài thìa đường cho vào cốc và khuấy đều.

“ Anh uống đi. Nếu muốn uống ngọt thì anh cho thêm đường nhé. “

Anh cầm tách cà phê uống một ngụm nhỏ.

“ Ngon lắm. Em có nghiện cà phê không? “

Tôi không nghiện cà phê nhưng ngày nào cũng uống. Tôi chỉ uống vào buổi sáng. Những lúc khác tôi thường uống nước lọc.

Sực nhớ đến mấy bịch bánh bích quy tôi vội vào bên trong lấy bánh quy xếp ra đĩa và mang lên. Sau đó chúng tôi vừa uống cà phê vừa ăn bánh ngọt.

Anh bảo, anh biết hầu hết tất cả các quán cà phê ở thành phố Vũng Tàu này. Những lúc rỗi rãi anh thường giết thời gian bằng cách la cà ở các quán cà phê. Anh thường uống cà phê ở quán *Những Người Bạn*. Nếu tôi thích hôm nào anh sẽ đưa em đến đó, anh tin tôi sẽ thích.

Tôi không biết cà phê ở đây có ngon như cà phê Sài Gòn không. Và hỏi anh đã từng uống cà phê Sài Gòn chưa, anh bảo, uống rồi. Còn ngon hay dở còn tùy vào khẩu vị của mỗi người. Riêng anh, anh thích cà phê ở đây bởi vì nó có mùi rất đặc biệt không lẫn vào đâu.

Sau khi uống xong cà phê, tôi mang các thứ xuống nhà bếp chỉ để lại cho anh chiếc cốc và ấm trà. Lúc này tôi cảm thấy mệt nhoài, cả ngày hôm nay

tôi đã lao động cật lực. Tôi muốn đi nằm nhưng thấy người đầy mồ hôi tôi quyết định đi tắm.

Tôi mang đồ lót và chiếc váy ngủ vào nhà vệ sinh. Sau khi cởi hết quần áo, tôi bắt đầu chải răng. Tôi bao giờ cũng làm công việc này bằng tất cả sự cẩn thận và khéo léo, chính vì thế, mà ba mươi hai chiếc răng của tôi lúc nào cũng trắng sáng như ngọc. Sau khi chà răng, tôi bắt đầu tắm. Tôi không xả nước vào bồn mà đứng tắm dưới vòi sen. Tôi lấy lấy sữa tắm xát lên khắp người để mặc cho những tia nước mỏng lướt khắp cơ thể. Tắm xong, tôi mặc quần lót, trùm chiếc váy ngủ lên người và bước vào phòng ngủ. Bên ngoài vọng vào tiếng bàn phím kêu lách cách. Tôi rón rén bước ra thì thấy anh đang đánh vật với chiếc máy laptop, trán nhăn lại như đang suy nghĩ điều gì. Tôi ngấm nhìn anh hồi lâu, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác nôn nao mà tôi không thể diễn tả thành lời. Tôi quay trở về phòng, ngồi vào bàn phấn trang điểm qua loa và xúc một ít nước hoa rồi leo lên giường nằm.

Tôi không thể nào ngủ được mặc dù tôi rất mệt. Chiếc đồng hồ sinh học của tôi đã hoạt động theo một thời gian biểu nhất định. Mỗi ngày tôi không bao giờ lên giường trước nửa đêm và không bao giờ thức dậy trước lúc mười giờ sáng hôm sau. Bây giờ hãy còn quá sớm để ngủ. Tôi bèn bật ti vi xem để giết thời gian. Sau khi xem qua hết tất cả các kênh, cuối cùng tôi chọn xem một bộ tình cảm của Hàn Quốc... Tiếng lạch xạch của bàn phím bên ngoài vẫn vang lên đều đặn. Có lẽ anh sẽ ngồi bên chiếc máy vi tính xách tay cả đêm. Thế là tôi đã trải qua một ngày làm vợ. Và ý nghĩ ban đầu về anh là rất tốt. Tôi không ngờ anh lại dễ gần và chan hòa đến thế. Chúng tôi đã trò chuyện ăn uống một cách vui vẻ như hai người bạn thân thật sự. Anh đang giả vờ đóng một vai một người chồng hoàn hảo để ráp tâm làm một chuyện gì khác hay đó là tính cách của anh? Và nếu đây là sự thật của anh thì anh bỏ ra một số tiền lớn để thuê tôi làm vợ là nhằm mục đích gì? Anh cô đơn cần

người tâm sự hay muốn tìm một người bạn tình lúc chẵn đơn gối chiếc. Nếu như thế, tại sao anh không tìm một người phụ nữ làm vợ? Anh có thừa khả năng để làm việc này. Tôi cảm thấy người đàn ông này thật khó hiểu. Thôi, chẳng cần bận tâm đến chuyện này làm chi cho nhọc xác. Tôi sẽ cố gắng làm tròn phận sự người vợ trong mười lăm ngày và sau đó đường ai nấy đi. Thế thôi.

Lúc này đã là mười một giờ đêm. Tiếng gõ bàn phím thưa dần và im hẳn. Định ninh anh đang ngủ gật, tôi bèn nhẹ nhàng bước ra. Anh ngủ thật, đầu cúi xuống để lộ cái gáy to khỏe. Lưng áo lấm tấm mồ hôi. Màn hình chiếc laptop hiện lên những bông hoa và những lời răn từ Kinh Thánh. Tôi bước đến, nhẹ nhàng đặt anh nằm xuống và lấy chiếc áo vét để cạnh đấy phủ lên người. Anh giật mình tỉnh dậy.

“ Anh lại ngủ quên nữa rồi, “ anh cười ngượng.

“Anh mệt lắm rồi nên đi ngủ thôi. Công việc hãy để sáng mai. “

“ Không được. Sáng mai sẽ muộn mất. “ Anh vừa nói vừa lấy tay che miệng ngáp vặt, “ em pha cho anh thêm cốc cà phê nữa nhé. “

Tôi pha cà phê và mang lên cho anh. Anh đón lấy và uống một ngụm lớn.

“ Em chưa ngủ à? “

“ Chưa, “ tôi đáp.

“ Tại anh mà em phải thức khuya, “ anh nói như người có lỗi.

Tôi bảo anh không phải bận khoăn về chuyện này. Tôi thường ngủ rất muộn và dậy cũng rất muộn.

Anh đưa tay chạm nhẹ vào bàn phím. Những bông hoa và dòng chữ trong Kinh Thánh biến mất thay vào đó là chương trình Microsoft word.

“ Anh sắp xong rồi. “ anh nói, “ còn khoảng hai mươi phút nữa thôi. Em chờ anh một chốc? “

Tôi gật đầu, im lặng quan sát anh làm việc. Anh hỏi tôi có biết sử dụng máy

vi tính không, tôi bảo có biết nhưng không thạo lắm. Tôi không đến những trung tâm tin học mà học lóm từ mấy đứa bạn.

“ Em biết những gì? “

Tôi biết mở máy, tắt máy, nhận và gửi email, ngoài ra tôi còn biết đánh văn bản nhưng đánh rất chậm và phải nhìn bàn phím nên gõ toàn sai thôi.

“ Như vậy là được rồi. Em đọc cho anh địa chỉ email của em đi. “

“ Để làm gì? “ tôi ngạc nhiên.

“ Anh muốn gửi thư cho em. “

Tôi đọc tên địa chỉ. Anh khởi động chương trình yahoo rồi bắt đầu soạn thư.

“ Em không được nhìn chốc nữa em mở thư sẽ rõ.”

Tôi xoay mặt sang hướng khác. Anh gõ bàn phím một lúc rồi nheo mắt nhìn tôi.

“ Xong rồi! Em nhận và đọc thư đi. “

Nhưng tôi không quen sử dụng máy vi tính xách tay. Tôi chỉ quen dùng loại vi tính để bàn thôi.

“ Cũng như nhau cả thôi, “ anh nói “ chỉ khác máy vi tính xách tay không có con chuột. Em ngồi xuống đây để anh hướng dẫn em cách sử dụng. Không khó lắm đâu và anh tin em sẽ nhanh chóng sử dụng được nó. ”

Tôi ngồi xuống cạnh anh. Anh dạy tôi cách rê nuôm xoay sau một hồi lúng túng tôi đã có thể điều khiển tương đối thạo.

Tôi vào trang yahoo nhập tên vào ô Tên truy cập rồi nhập mật khẩu vào ô Mật khẩu. Ở hộp thư đến tôi có tất cả sáu thư nhưng có đến năm thư rác, còn lá thư cuối cùng cũng là lá thư của anh.

Tôi hồi hộp mở thư ra. Thư vền vẹn năm từ “ Bích Ly, anh yêu em! “ Tôi đỏ mặt nhìn anh hồi lâu. Anh giục tôi trả lời thư. Tôi chỉ mỉm cười rồi đứng dậy bước vào bên trong. Em vào trong đây. Ngồi ở đây quấy rầy biết chừng nào anh mới xong việc.

Một người đàn ông tỏ tình với tôi, biết rằng đây chỉ là những lời giả dối tại sao tim tôi vẫn xao động.

Khoảng mười một giờ hai mươi phút anh đã xong việc. Anh tắt máy vi tính và vào nhà vệ sinh chải răng, chừng vài phút sau anh bước vào với chiếc áo thun chui đầu ngắn tay và chiếc quần cộc. Anh nằm xuống cạnh tôi.

“ Em buồn ngủ quá rồi, “ tôi nói và xoay mặt vào phía trong, “ em ngủ đây. “

Anh cũng xoay người nằm nghiêng, chân gác qua người và đầu áp vào gáy tôi. Tôi nghe rõ từng hơi thở nóng bỏng của anh phả vào cổ. Chân của anh liên tục di chuyển lên từ đùi đến bàn chân của tôi. Tôi cảm giác những đám lông chân của anh lướt nhẹ trên da thịt tôi và gây cho tôi cảm giác khoan khoái, dễ chịu. Rồi anh đưa tay lướt nhẹ lên mái tóc tôi, anh đưa lên mũi hít một hơi thật sâu và cho những sợi tóc trôi qua kẽ tay. Sau đó anh lướt những ngón tay xuống cổ rồi xuống lưng. Anh xoa nhẹ lên cặp mông tròn rồi lật người tôi nằm ngửa. Anh hôn lên trán, lên mắt rồi hôn môi. Tôi ôm lấy đầu anh, đưa tay xoa xoa tóc hai bên thái dương. Khi lưỡi anh chạm nhẹ vào môi tôi, tôi khẽ há miệng ra. Hai chiếc lưỡi cuộn vào nhau. Ban đầu anh hôn tôi một cách nhẹ nhàng rồi anh ghi chặt người tôi và hôn thật mạnh thật lâu. Điên cuồng. Dữ dội. Anh bồng chổng một chân làm điểm tựa rồi xoay người tôi lên phía trên. Lúc này tôi nằm úp lên người anh. Hai chiếc lưỡi dính chặt vào nhau như keo. Tóc của tôi trùm kín mặt anh. Rồi chúng tôi lại tiếp tục đổi tư thế cho nhau. Anh thè lưỡi liếm nhẹ lên tai tôi rồi chuôi dần xuống cổ, bàn tay kéo tung chiếc váy lên. Anh úp mặt lên ngực, và dùng răng nghiến nhẹ vào đầu vú của tôi. Trong cơn mê ly thân xác tôi đã ghi chặt đầu anh vào ngực. Anh hôn xuống phía dưới bầu vú rồi hai tay cởi chiếc quần lót bé xíu trên người tôi...Trong cơn cực cảm tôi vẫn kịp trông chiếc bao cao su...Khi anh vừa đi vào cơ thể của tôi thì tinh dịch đã bắn ra ào ạt.

“ Anh thật kém cỏi quá! “ anh nhìn tôi lúng túng.

Tôi ghì anh vào lòng và hôn anh.

“ Anh không cần phải trách bản thân như thế rồi mọi việc sẽ đâu vào đấy thôi. Ban đầu ai chẳng thế! “ tôi đưa tay xoa lên tấm lưng vạm vỡ của anh “ Với em như thế là đủ rồi. Anh có hạnh phúc không? “

Anh khẽ gật đầu rồi đưa tay vuốt má tôi.

“ Hạnh phúc! Anh cảm ơn em! “

Đêm hôm ấy chúng tôi hòa quyện vào nhau ba lần. Và mỗi lần như vậy, anh nằm ngửa mắt nhìn về nơi xa vắng, nhẹ nhàng, khoan khoái. Trông anh thỏa mãn và hồn nhiên như đứa trẻ sau khi được mẹ cho bú mớm no nê.

Chuyện tình

- 5 -

Chín giờ sáng, tôi thức dậy, nhìn sang bên cạnh thì không thấy anh đâu cả. Có lẽ anh đang ở trong nhà vệ sinh. Tôi lắng tai cố nghe tiếng động từ nhà tắm nhưng tôi chẳng nghe thấy gì. Chắc anh đang ở phòng khách hoặc trên phòng làm việc ở tầng trên. Mệt quá, tôi chỉ muốn nằm im trên giường, chưa bao giờ tôi thèm ngủ như lúc này. Cả đêm tôi chỉ chợp mắt được vài tiếng. Và nếu không phải bận rộn vì bữa điểm tâm tôi sẽ đánh một giấc đến trưa. Tại sao tôi không được sống theo ý thích của mình mà phải nhọc thân lo

lắng cho người khác? Tôi nghĩ thầm và cố nhắc người khỏi giường. Tôi uể oải bước vào nhà vệ sinh và ngắm tôi trong gương. Tôi trong gương là một người đàn bà xa lạ với dáng vẻ mệt mỏi, phờ phạt, cặp mắt quầng thâm sưng húp vì thiếu ngủ. Mà sao? Tôi kêu lên và đứng im bất động một lúc.

Vệ sinh cá nhân xong, tôi bước lên tầng trên tìm anh nhưng không thấy. Anh cũng không có ở phòng khách. Tôi bước ra chỗ để xe thì không thấy chiếc ô tô đâu. Vậy là anh đã rời khỏi nhà từ sáng sớm. Anh đi đâu, tối qua anh bảo hôm nay sẽ ở nhà với tôi. Hay là anh có việc đột xuất? Như thế lại càng hay, tôi sẽ không phải tắt bật chuẩn bị bữa sáng và có thể ngủ thêm một lúc. Tôi quay về phòng định ngủ tiếp nhưng trong lòng cứ thấp thỏm không yên. Cuối cùng tôi quyết định gọi cho anh.

“ Anh đi đâu vậy? “

Anh nói:

“ Anh ra ngoài có chút việc. Lúc ấy em còn ngủ nên không tiện đánh thức em dậy. ”

“ Chờng nào anh về? “

“ Anh sẽ về trong vài phút nữa. Em đã dậy chưa? “

“ Dậy rồi. Anh có dùng điếm tâm không? “

“ Tất nhiên rồi. Anh đang dành bụng để thưởng thức món mỳ hoành thánh của em đây. “

“ Anh về ngay nhé. Hoành thánh để nguội ăn không ngon. “

Tôi xuống bếp, mở tủ lạnh lấy xương heo đã mua từ hôm trước cho vào nồi, cho nước vừa đủ và bắc lên bếp. Sau đó trộn băm thịt với củ hành tím, mộc nhĩ, gia vị rồi lấy lá mỳ bọc lại...Món mỳ chuẩn bị vừa xong thì anh về tới. Hôm nay trông anh rất khác trong chiếc áo pull ngắn tay, quần jean xám.

“ Anh về kịp lúc đấy, “ tôi múc mỳ cho vào bát.

Anh bước đến vòng tay qua bụng tôi và hôn nhẹ lên gáy tôi. Tôi xoay người lại, hai môi chạm vào nhau. Cặp môi anh lạnh giá.

Chúng tôi ngồi vào bàn. Anh cầm thìa múc một thìa dùng cho vào mồm rồi gật đầu khen ngon. Khởi phải nói tôi hạnh phúc đến thế nào.

“ Anh đi đâu mà sớm thế? “

Anh im lặng nhìn tôi cười bí hiểm. Anh đang cố giấu chuyện gì.

“ Anh có tập thể dục mỗi buổi sáng không? “ tôi nói.

Anh gật đầu bảo có. Mỗi ngày anh đều thức dậy vào lúc năm giờ sáng tập thể dục. Và, nếu tôi muốn thì anh sẽ đánh thức tôi dậy. Hai người cùng tập thể dục sẽ vui hơn.

“ Năm giờ sáng à! “ tôi thốt lên “ Sớm thế! Em không quen dậy sớm. Em thường tập thể dục ở các trung tâm vào buổi chiều. Vào giờ ấy cho dù có cầm súng bên tai em mà siết cò thì em vẫn cứ ngủ. “

“ Em thường dậy muộn lắm à? “

Tôi nói:

“ Vâng, em dậy rất muộn. Nếu không phải vì bữa điểm tâm em đã ngủ đến trưa. “

Anh bảo rất thích ngắm bình minh lên trên biển. Đứng trước vẻ đẹp kỳ ảo của thiên nhiên anh thấy lòng trở nên thư thái và nhẹ nhõm vô cùng. Anh hỏi tôi đã bao giờ ngắm cảnh mặt trời mọc trên biển chưa, tôi lắc đầu bảo chưa. Anh nói, biển đẹp nhất là lúc bình minh và hoàng hôn, không ngắm thì thật là uổng.

“ Em đã tắm biển bao giờ chưa? “

Tôi đã đến đây tắm biển vài lần. Lúc nào buồn tôi và các bạn thường thuê xe ra biển để ngắm cảnh và tắm biển. Tôi thích bãi biển Nha Trang hơn ở Vũng Tàu. Theo nhận xét của tôi và của mọi người, cảnh biển ở Nha Trang đẹp và thơ mộng hơn.

“ Anh đã một lần đến đây, “ anh nói, “ tuy nhiên không phải để ngắm cảnh mà vì công việc. Dù sao Nha Trang cũng để lại ấn tượng trong anh rất sâu đậm. Tiếc rằng anh chưa có điều kiện đến đó lần thứ hai. “

Bữa điểm tâm kết thúc tôi mang bát đi rửa. Anh ngồi yên tại chỗ hút thuốc lá và quan sát tôi. Rồi anh đứng dậy, bước đến bên cạnh và đưa tay chạm nhẹ lên tóc của tôi. Anh có vẻ thích mái tóc dài của tôi.

“ Em có mái tóc đẹp lắm. Anh rất thích phụ nữ có mái tóc dài. “ Anh đưa tay mon trớn và hôn nhẹ lên tóc tôi.

Tôi hỏi anh, hôm nay anh ăn những món gì lên thực đơn đi để tôi còn biết đường đi chợ. Anh bảo, trưa nay chúng tôi sẽ không ăn ở nhà và tôi không phải bận rộn chuyện bếp núc nữa. Anh hỏi tôi có muốn đi tắm biển không?

“ Có. “ tôi reo lên thích thú. “ Hôm nay không phải là ngày cuối tuần chắc biển sẽ rất vắng người, anh nhỉ? “

Tôi đun nước pha cà phê. Chúng tôi ngồi uống cà phê và ăn bánh ngọt trong phòng khách. Anh nhìn tôi hồi lâu rồi thò tay vào túi áo lôi ra chiếc hộp đựng nữ trang và đặt vào lòng bàn tay tôi.

“ Anh tặng em. Anh thật lúng túng không biết vừa ý em hay không. “

Tôi mở nắp hộp ra và reo lên vui sướng. Bên trong hộp là chiếc nhẫn vàng nạm kim cương.

“ Đẹp quá! “ tôi thốt lên “ Em không ngờ anh tặng cho em món quà quý giá như thế này. Anh mua bao nhiêu vậy? Chắc là đắt lắm. “

Tôi cầm chiếc nhẫn lên ngắm nghía hồi lâu.

“ Tiền bạc không quan trọng, “ anh tỏ vẻ hài lòng khi thấy tôi thích thú với món quà, “ miễn sao em thấy thích là anh vui rồi. “

Thì ra, anh vắng nhà lúc sáng là để mua quà cho tôi. Nhưng hôm nay có sự kiện gì mà anh tặng quà cho tôi chứ? Tôi thật sự bất ngờ và vô cùng hạnh phúc.

Anh nheo mắt nhìn tôi. Ánh mắt lấp lánh những con sóng tình nghịch:

“ Chẳng lẽ chồng tặng quà cho vợ phải cần lý do à? “ anh cười vang “ Em có thấy thoải mái khi ở với anh không? Anh đeo nhẫn cho em nhé? “

Anh cầm tay tôi và đeo nhẫn cho tôi. Tôi nhìn anh bồi hồi xúc động. Tôi đã từng nhận rất nhiều quà tặng quý giá của những gã đàn ông nhưng tất cả chẳng để lại cho tôi chút ấn tượng nào, còn món quà của anh đã khiến tôi thật sự xúc động. Sao thế nhỉ?

“ Anh tốt với em quá! “ tôi nói “ Em sẽ giữ chiếc nhẫn này bên mình cả những lúc không có anh bên cạnh. “

Anh ôm tôi vào lòng. Tôi nhắm mắt lại đón nhận những nụ hôn nóng bỏng của anh. Tôi ao ước lúc này đây thời gian hãy dừng lại.

“ Anh yêu em, Bích Ly ạ. “ anh nói qua hơi thở gấp gáp “ Chúng ta sinh ra là để thuộc về nhau. “

Tôi bàng hoàng nhìn anh hồi lâu. Và tôi không tìm thấy sự giả dối trong đôi mắt ấy. Anh yêu tôi thật sao? Chuyện gì đang xảy ra?

“ Em có yêu anh không? “ giọng anh mê đắm.

Làm sao em có thể yêu anh được chứ. Chúng ta chỉ đóng vai vợ tạm chồng hờ trong mười lăm hôm rồi đường ai nấy đi. Thế giới của chúng ta hoàn toàn khác biệt như nước với lửa, như đêm với ngày, thì làm sao có thể đến được với nhau. Phải chăng anh đang cố tình huyễn hoặc với em và cả bản thân mình?

*

Anh lái xe đưa tôi ra bãi biển. Dọc đường chúng tôi ghé qua siêu thị mua

sắm vài thứ. Tôi mua một bộ đồ tắm, một hộp kem chống nắng. Thật ra tôi có vài bộ đồ tắm ở nhà nhưng không mang theo vì tôi không nghĩ đến chuyện sẽ tắm biển. Anh mua một bao thuốc lá, chiếc hộp quẹt ga, vài chai nước suối và mấy lon bia. Sau đó, anh còn mua cho tôi cặp kính râm. Anh bảo, ngoài biển rất chói nắng và việc đeo kính râm là cần thiết. Gần hai mươi phút sau chúng tôi ra đến biển. Anh gửi xe vào bãi rồi vào phòng thay quần áo. Khi tôi bước ra với bộ đồ hai mảnh, anh đã nhìn tôi một lúc lâu không chớp mắt.

“ Em mỗi lúc càng đẹp ra! “ anh thốt lên “ Anh không thể hình dung em xinh đẹp đến thế. Anh thật sự ngưỡng mộ em. “

Chúng tôi thuê một chiếc bàn xếp, hai cái ghế và một cây dù sát bãi biển. Anh bày các thứ lên bàn rồi ném chiếc túi xuống bãi cát. Những con sóng xanh xô dạt vào bờ tràn đến chỗ tôi ngồi. Bàn chân tôi giẫm nhẹ lên lớp cát mịn. Tôi đeo kính và nhìn ra phía trước quan sát những người chơi lướt ván, rồi hỏi anh có biết chơi lướt ván không?

Anh lắc đầu:

“ Không, anh chưa thử bao giờ. Nhưng chắc không khó lắm. Em thích lướt ván à? “

“ Không, “ tôi đáp, “ em chỉ hỏi vậy thôi.

Tôi mở hộp kem chống nắng xoa khắp người.

“ Anh có dùng kem chống nắng không? “

Anh lắc đầu. Uống một ngụm bia. Một người đàn bà đáng vẻ lam lũ từ xa bước đến. Bà ta hỏi chúng tôi có ăn ghẹ luộc và mực nướng không. Tôi hỏi mực nướng là như thế nào, bà ta ồm ồm giải thích, mực tươi câu từ biển vào ướp gia vị và đem nướng. Món này chấm với tương ớt thì ăn hoài không biết chán. Anh hỏi có mù tạt không, người đàn bà lắc đầu bảo không.

“ Nhưng tôi sẽ mua giúp anh nếu anh có cần, “ người đàn bà nói.

Anh gọi một cân ghẹ luộc và một ít mực nướng. Chúng tôi ăn vài con ghẹ và một ít mực rồi xuống biển tắm.

Biển vắng người. Tôi bơi một lúc thì cảm thấy mệt. Anh thuê một cái phao làm từ ruột xe tải bảo tôi mang vào rồi anh một tay giữ chặt phao, chân đạp nước đẩy tôi ra xa. Những ngọn sóng lưỡi búa từ ngoài xô vào. Chúng tôi đã bơi khá xa bờ. Lúc này tôi bắt đầu hốt hoảng.

“ Vào đi anh. Ra xa như thế này em sợ lắm. “

“ Anh sẽ đưa em đến tận bên kia bờ biển, “ anh cười vang và cố đẩy tôi ra xa.

“ Em sợ lắm. Đưa em vào bờ đi, nếu không em sẽ chết ngất vì sợ đấy! “ tôi hét lên.

“ Nói *Em yêu anh*, anh sẽ đưa em vào bờ, “ anh ra điều kiện.

“ Không, em không yêu anh. Em ghét anh! Anh là người đàn ông đáng ghét nhất mà em từng tiếp xúc! ” Tôi cười vang và tóa nước vào anh.

“ Anh đáng ghét như thế à? “ anh nói và cố đẩy tôi ra phía trước.

Tôi sợ quá, la oai oái. Những đợt sóng lớn phủ xuống đầu tôi. Tôi bị sặc nước.

“ Đồ quỷ tha ma bắt! Em căm ghét anh! Được rồi. Em yêu anh! “

“ Hãy nói to lên! Anh muốn biển xanh chứng giám tình yêu của chúng ta.

“ Em yêu anh! “ tôi gào lên thật to.

Anh bật cười sang sảng rồi kéo tôi sát vào người anh. Sau đó anh hôn tôi. Nụ hôn của chúng tôi có vị mặn của nước biển.

Bơi một lúc, anh dìu tôi vào bờ. Tôi ném chiếc phao lên bãi cát và nằm xuống thở dốc. Anh vốc cát ướt ném lên người tôi. Tôi ngồi bật dậy và đuổi theo anh. Anh chạy chậm có ý chờ tôi và những lúc tôi chuẩn bị bắt kịp thì anh bắt đầu tăng tốc. Chúng tôi chạy dọc suốt chiều dài bãi biển. Và đến khi kiệt sức tôi gieo người xuống cát ướt. Những con sóng trườn qua người tôi.

Anh quay trở lại nằm cạnh tôi.

“ Anh nằm im nhé, “ tôi nói, “ em sẽ đắp cát lên người anh. “

Tôi vốc từng bụm cát to ném lên người anh. Anh nằm im ngoan ngoãn như một cậu học dễ bảo. Khoảng hai mươi phút sau, tôi đã đắp xong ngôi mộ cát. Tôi chưa kịp hài lòng với thành tựu của mình thì sóng biển đã nhấn tâm cuốn trôi đi.

Chúng tôi quay về chỗ cũ. Tôi nằm ngả người trên ghế xếp. Anh khui bia ra uống và hỏi tôi có uống chút bia không. Tôi lắc đầu bảo không nhưng cũng cầm lon bia anh đưa và nhấp một ngụm nhỏ. Tôi nheo mắt nhìn ra phía trước, một luồng sáng chênh chếch chiếu xuống bãi biển, biến mặt cát ẩm thành một vệt trắng. Trên nền trời một cánh chim hải âu vọt lên với đôi cánh giang rộng, quay ngoắt bằng một động tác thật dứt khoát rồi bất ngờ lao thẳng xuống mặt biển dậy sóng thẳng băng như một mũi tên vừa rời khỏi cánh cung.

Ba giờ chiều. Tôi mệt rã rời chân tay. Anh bảo nếu mệt thì chúng ta sẽ về nhà. Tôi biết anh chiều tôi, thật tình anh muốn ở lại đến khi hoàng hôn buông xuống biển. Tôi cảm thấy áy náy nhưng anh bảo không sao còn nhiều dịp để ngắm biển. Tôi vào buồng thay quần áo. Lúc quay trở ra thì anh đã ăn mặc chỉnh tề, đang ngồi trên xe.

“ Chúng ta đi ăn nhé? “

Tôi không thấy đói, vả lại lúc này còn quá sớm cho bữa tối. Tôi muốn được nghỉ ngơi một lúc. Tôi mệt.

“ Để tối được không, anh? Em mệt quá, chẳng nuốt trôi được thứ gì. “

“ Vậy chúng ta về nhà nhé. Anh cũng cần ngả lưng một chút. “

Về đến nhà, tôi chui vội vào nhà tắm. Sau đó tôi thay chiếc váy ngủ và lên giường nằm. Một lúc sau anh bước vào và ngồi xuống cạnh tôi.

“ Em ngủ đi. Hôm nay em không cần phải chuẩn bị bữa tối đâu. Chúng ta sẽ

đi ăn ngoài. “

Tất nhiên tôi đồng ý ngay lập tức. Bây giờ mà phải ngồi dậy ra siêu thị mua sắm và sau đó phải chui vào bếp tất tả với việc bếp núc chẳng khác nào một cực hình.

“ Anh tốt với em quá! Cảm ơn anh! “

Anh đưa tay chạm nhẹ vào má tôi.

“ Anh cảm ơn em mới phải. Cảm ơn em vì em đã mang đến cho anh một ngày vui vẻ như thế này. “

Anh nằm xuống cạnh tôi. Tôi cảm nhận hơi nóng từ cơ thể anh truyền sang tôi.

Tôi hỏi anh ngày mai anh có đi làm không, anh bảo sẽ đến công ty vào buổi sáng. Cả buổi chiều anh sẽ ở nhà với tôi.

“ Sao lạ thế? Công ty chỉ làm việc một buổi thôi sao? “

“ Làm cả ngày chứ. Anh muốn có nhiều thời gian ở bên em. “

Tôi gõ đầu lên cánh tay săn chắc của anh. Mũi tôi chạm vào cổ anh.

“ Anh sẽ ăn trưa ở công ty hay ở nhà? “

“ Ở nhà, “ anh nói.

Anh đưa tay nâng cằm tôi và cúi xuống đặt một nụ hôn.

Anh bảo tôi chốc nữa ủi sẵn cho anh vài bộ đồ để sáng mai mặc đi làm.

Trước đây anh thường mang quần áo ra hiệu giặt ủi. Họ làm rất cầu thả, quần áo toàn những nếp nhăn. Làm ăn tắc trách như thế, vậy mà, họ vẫn thản nhiên nhận tiền của khách mà không ngại ngần gì cả. Đi chơi cả ngày đã thấm mệt, anh bảo tôi nên chợp mắt một chút.

“ Anh sẽ nằm với em chứ? “

“ Tất nhiên anh sẽ nằm với em đến khi nào em thức dậy. Công việc anh đã thu xếp xong chẳng có gì phải bận tâm. “

Tôi áp mặt vào ngực anh và lắng nghe tiếng nhịp tim anh đập liên hồi.

“ Sao tim anh đập nhanh thế? “

Anh chỉ mỉm cười không trả lời và đưa tay nắn nhẹ ngực tôi. Rồi anh luồn tay vào bên trong kéo chiếc áo nịt ngực trễ xuống. Anh áp mặt vào ngực tôi và hít một hơi thật sâu. Tôi đưa tay xoa nhẹ lên tóc anh.

Anh ngồi bật dậy, hai tay nắm vạt váy kéo ngược lên trên. Tôi đưa hai tay lên để anh kéo tuột chiếc ra khỏi người. Anh nằm úp lên người tôi, hai gối tì xuống giường. Hơi thở của anh như ngọn lửa cháy bỏng phả lên cổ tôi. Tôi rúm người lại và quàng tay ôm lấy vai anh.

Anh hôn lên khắp người tôi. Nụ hôn chuỗi dần xuống bên dưới. Tôi oằn người lên như con giun bị xéo...Tôi giúp anh cởi quần áo. Lúc này anh ở trạng thái cương cứng. Tôi đưa tay vuốt nhẹ rồi đưa lên mồm. Anh khẽ kêu lên khe khẽ. Tôi dùng lưỡi lướt nhẹ và từ từ cho sâu vào mồm. Anh khẽ rùng mình và giật mạnh ra khỏi mồm tôi. Tinh trùng xuất ra ồ ạt vào ngực tôi.

Anh quỳ xuống ôm tôi và thầm thì vào tai tôi những lời yêu thương say đắm.

“ Anh yêu em! Cảm ơn cuộc đời đã mang em đến cho anh. “

*

Chúng tôi đến ăn tối tại nhà hàng *Phuong Đông*. Nhà hàng đông khách. Và chúng tôi phải chờ mất vài phút, nhân viên phục vụ mới sắp xếp được chỗ cho chúng tôi. Chỗ ngồi khá bất tiện, bên cạnh lối ra vào nhưng chúng tôi không còn chọn lựa nào khác.

Gã bồi bàn mang thực đơn đến. Anh bảo tối nay sẽ đổi món bằng những món Tây. Tất nhiên tôi chẳng có gì phải phản đối, tôi thích những món Tây. Tôi hơi bất ngờ trước thay đổi khẩu vị có phần đột ngột của anh. Hay là anh

có ý chiều tôi.

Anh gọi hai suất bò hầm đậu, hai suất gà nướng phó mát, cá hồi sốt cà chua, bánh mì, sa lát và một chai rượu vang.

Chúng tôi uống rượu vang đỏ trong chiếc cốc có chân. Dãy bàn bên cạnh một tốp khách khoảng mười người sau khi đã no say lão đảo bước ra. Vài người bước vào. Một nhóm gồm bốn người đàn ông ngồi xuống cạnh tôi. Một người có ria mép lún phún lông từ trong túi xộp ra một gói thịt chó lớn tướng. Họ gọi một chai rượu Tây nặng độ và nhai thịt chó ngồm ngoàm. Ngửi phải mùi chó tôi muốn nôn ọe.

“Mình tìm chỗ khác đi anh, em không thể ngửi được mùi thịt chó.”

Chúng tôi chọn một chỗ ngồi khác dịch vào phía trong một chút, bên cạnh hai người đàn ông nước ngoài. Anh uống một ngụm nhỏ rồi ngược mắt nhìn tôi.

“Em đã ăn thịt chó bao giờ chưa?”

Trời ạ, chỉ ngửi mùi tôi đã suýt ngất rồi. Chẳng thà bắt tôi bỏ tù còn hơn là phải ăn những thứ kinh khủng như thế.

“Anh đã từng ăn thịt chó rồi à?”

Anh khẽ gật đầu.

“Có ngon không? Mùi vị như thế nào?”

“Ngon!” anh đáp cộc lốc.

“Kinh quá! Em không ngờ anh lại ăn cả thịt chó.”

Anh nói, tất cả là thói quen ẩm thực mà thôi. Thật ra thịt chó rất ngon nếu biết chế biến đúng cách và có đủ gia vị. Anh bảo, nếu phở là món ăn quốc hồn quốc túy của ta thì món thịt chó là món quốc hồn quốc túy của người Triều Tiên. Anh đã từng đến ăn tại một nhà hàng của người Bắc Triều Tiên ở Sài Gòn. Thực đơn ở nhà hàng này, mười món thì quá nửa các món được chế biến từ chó. Và họ luôn tự hào về điều này. Tuy nhiên phải thản thảng

mà nói thịt chó của họ làm không ngon như ở ta. Họ thường ninh thịt thật mềm ăn chóng ngán.

Thức ăn được mang ra. Do bị ám ảnh bởi câu chuyện vừa rồi, tôi nuốt không vào.

“ Em ăn đi kéo đêm đến bị đói ngủ không được. Và sẽ rất lãng phí khi gọi món rồi mà không chịu ăn. “

Tôi ăn một ít bò hầm đậu rồi im lặng nhìn anh ăn một cách ngon lành. Quả thật, anh là người rất dễ tính trong chuyện ăn uống.

Anh gọi nhiều món như thế này làm sao ăn hết? Đáng lẽ anh đừng nên gọi món cá hồi sẽ đỡ tốn một khoản tiền.

Anh uống một ngụm rượu rồi gấp miếng gà nướng pho mát cho vào bát.

Trong kinh doanh, anh luôn tính toán chi li từng xu nhưng khi cần chi tiêu thì anh chẳng tiếc gì cả. Anh khuyên tôi không cần phải bận tâm về những chuyện như thế này, và hãy cứ thoải mái.

Tôi ăn thêm một ít cá hồi. Phải công nhận một điều, đầu bếp nhà hàng này chế biến món cá rất ngon.

Lúc này nhà hàng đã bắt đầu vắng khách. Ban nhạc đã ngừng chơi. Một vài người ngồi vào bàn uống rượu với khách.

“ Em thường ăn ở nhà hàng phải không? “

“ Sao anh biết? “

“ Nhìn cách cầm ly, cầm thìa là đoán ra thôi. Em thường đi ăn với những ai? “

“ Em đi với các bạn. “ Tôi không nói rõ là với bạn nào, nam hay nữ.

“ Em có biết khiêu vũ không? “

“ Biết, “ tôi gật đầu, “ nhưng không thạo lắm. Anh hỏi thế để làm gì? “

Anh mỉm cười im lặng rồi bước đến anh chàng nhạc công đang ngủ gà ngủ gật trên sân khấu. Hai người trao đổi với nhau điều gì đó, rồi anh lấy tiền

đưa cho anh ta. Sau đó anh quay lại chỗ ngồi.

“ Anh vừa nói chuyện gì với họ thế? “ tôi thắc mắc.

Anh mỉm cười nhìn tôi. Những người trong ban nhạc quay trở lại sân khấu.

Và âm nhạc trỗi lên. Đây là giai điệu một ca khúc nước ngoài, điệu valse.

“ Anh và em cùng khiêu vũ nhé? “

Tôi không thạo điệu valse, vả lại tôi chưa từng khiêu vũ ở những nơi như thế này bao giờ. Ngượng lắm.

Anh bảo, khiêu vũ là một hình thức giao lưu văn hóa chẳng việc gì phải ngượng cả. Nếu tôi nhảy chưa thạo, anh sẽ dìu tôi.

Từ chối hoài không được, tôi đành để anh dìu ra trước khoảng trống cạnh sân khấu. Anh bảo tôi một tay đặt lên vai anh, tay kia choàng qua vai. Anh một tay nắm tay tôi một tay choàng qua người tôi. Những bước đầu tiên tôi lúng túng giẫm lên chân anh nhưng sao đó quen dần. Anh dìu tôi những bước thật đều luyện thuần thục như một vũ công với tốc độ nhanh dần, nhanh dần và người tôi xoay tít như chong chóng, phút chốc tôi thấy tất cả xoay tròn. Rùng rợn. Đam mê...

Bản nhạc kết thúc tôi vẫn chưa nguôi xúc động. Thực khách trong nhà hàng vừa vỗ tay tán thưởng vừa nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Tôi ngả đầu vào ngực anh lắng nghe trái tim đang âm vang trong lồng ngực. Chưa bao giờ tôi vui như lúc này. Tôi thật sự cảm thấy hạnh phúc khi được ở bên anh.

Giai điệu slow tiếp tục trỗi lên. Vài cặp trai gái bước ra và bắt đầu khiêu vũ. Anh dìu tôi trở lại bàn. Tôi thắc mắc, anh học khiêu vũ từ bao giờ mà giỏi thế. Anh bảo lâu rồi. Anh học để tiện việc giao tiếp. Những buổi tiệc chiêu đãi của người Tây phương thường có khiêu vũ. Làm ăn với họ nếu không biết khiêu vũ là tự tước đi cơ hội của mình.

Tôi không ngờ chuyện này lại quan trọng đến thế. Nói chuyện với anh thật

thú vị. Nhờ anh mà tôi hiểu biết thêm một số vấn đề mà từ trước đến giờ em còn ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Hơn mười giờ đêm chúng tôi rời nhà hàng. Trên đường về tôi hỏi anh mấy giờ thì đến công ty, anh bảo khoảng bảy giờ. Như vậy tôi phải dậy sớm để chuẩn bị đi làm cho anh.

“ Chết thật, em chưa mua gì cả! “ tôi kêu lên “ Sáng nay anh ăn cơm với món cá lóc kho nhé? Số xương gà cất trong tủ lạnh có thể nấu một nồi canh nhưng phải có thứ gì đó cho vào. Bây giờ thì chẳng thể mua thứ gì được nữa, muộn quá rồi và tất cả siêu thị và quán xá đã đóng cửa. “

“ Như thế là được rồi. Bữa đi làm tôi không cần phải nấu nhiều món. Lâu rồi anh chưa ăn món cá lóc kho. “

“ Ngày mai em sẽ đi chợ và trữ các thứ trong tủ lạnh để khi cần là có cái ăn. Anh thông cảm nhé, chỉ một hôm thôi. “ tôi nói như người có lỗi.

Về đến nhà thì đã hơn mười giờ rồi. Chúng tôi tắm rửa qua loa rồi đi nằm. Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ thôi. Và tôi biết chắc chắn đêm nay tôi sẽ ngủ rất ngon. Anh đã kịp thay bộ đồ trong nhà và ngồi xuống cạnh tôi.

“ Hôm nay quả là một ngày đáng nhớ. Chưa bao giờ anh vui như thế này. “ Anh cúi xuống hôn tôi. Chúng tôi trao nhau những nụ hôn say đắm.

“ Em ngủ trước nhé? “ anh nói “ Anh phải check mail đây. Anh đang chờ thư từ Cộng hòa liên bang Nga.”

“ Anh không để sáng mai được à? “ tôi tỏ vẻ không hài lòng.

“ Không, em ạ, “ anh nói. “ Đây là lá thư quan trọng, anh cần biết ngay nội dung của nó để bàn bạc với lãnh đạo công ty vào buổi giao ban sáng mai. “

Anh đưa tay nắn ngực tôi, “ anh sẽ vào ngay với em. “

Anh bước vội ra ngoài. Lát sau tôi nghe tiếng lạch xạch bàn phím từ ngoài vọng vào. Chừng mười phút vào anh đẩy cửa bước vào. Tôi hỏi anh đã xong việc chưa. Chuyện thư từ đây kết quả như thế nào.

“ Rất tệ, em ạ, “ anh trả lời chán nản và nằm xuống cạnh tôi “ Thưa, anh nhận rồi nhưng kết quả không như mong đợi. Họ hẹn vài hôm nữa sẽ trả lời cụ thể. Như thế thì muộn mất. Chẳng hiểu họ làm ăn như thế nào nữa. Chán thật. “

Anh nằm ngửa, mắt hướng lên trần nhà, gương mặt tỏ vẻ đăm chiêu.

“ Anh hút thuốc lá được không? “

Tôi nói, anh cứ tự nhiên. Mặc dù tôi rất ghét phải ngửi mùi thuốc lá. Lão Phiệt cũng chưa bao giờ hút thuốc lá trong phòng mỗi khi có tôi (Ngoại trừ những lúc lão tức giận) . Anh là trường hợp ngoại lệ đầu tiên. Nhớ đến lão Phiệt, tôi cảm thấy bất an. Nhất định lão đang điên tiết tìm tôi. Lão không thể liên lạc được với tôi vì tôi đã thay sim khác và chỉ có Khánh Ly và một số ít người biết được.

Anh ngồi dậy hút thuốc lá. Những cụm khói trắng đục lớn vờn trong phòng không sao thoát được ra ngoài. Tôi xoay người vào bên trong chun chun cánh mũi mấy cái. Tôi không muốn anh nhìn thấy sự khó chịu của tôi. Suốt một thời gian dài, tôi buộc mọi người phải sống theo ý thích của tôi và bây giờ tôi lại phải chiều theo ý muốn của người khác.

Hút xong điếu thuốc anh nằm xuống. Chúng tôi chỉ ôm nhau chứ không làm tình. Gần mười hai giờ đêm, đang thiêu thiêu ngủ tôi bỗng giật mình ngồi bật dậy. Chết thật! Tôi chưa ủi cho anh mấy bộ đồ.

Anh bảo sáng mai ủi cũng được nhưng tôi không chịu. Buổi sáng nhiều việc lắm e không kịp. Tôi bước xuống giường lấy tấm trải bằng simili trải lên nền nhà rồi lấy mấy bộ quần áo treo trong tủ đặt lên tấm trải. Tôi cầm bàn ủi.

Trong lúc đợi bàn ủi nóng lên tôi cẩn thận chọn quần ra quần, áo ra áo. Khi cầm chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng tôi thấy mất hết một chiếc cúc. Điều khiến tôi ngạc nhiên là chiếc cúc không phải bị sút hay sòn chỉ mà là một vết cắt.

“ Áo anh bị mất một chiếc cúc rồi, “ tôi nói.

“ Ủ, nó bị bong chỉ tuột ra lúc nào không hay. Em khâu lại giúp anh nhé. “

“ Đây không phải là vết bong. Em thấy đây là một vết cắt bằng dao. “

Anh phì cười.

“ Chẳng lẽ anh lại tự cắt chiếc cúc áo à. Nó bị bong chỉ đấy. “

Tôi thắc mắc:

“ Áo còn mới như thế này làm sao bong chỉ được nhỉ? “ tôi nói “ Sau khi ủi xong đồng quần áo này em sẽ khâu lại cho anh. “

“ Anh e em sẽ thức cả đêm mất. “

Nhưng chiếc áo này anh sẽ mặc vào sáng mai. Tôi sẽ khâu lại ngay bây giờ.

Ngủ muộn một chút cũng chẳng sao. Tôi giục anh ngủ đi trước.

Anh không ngủ mà quan sát tôi làm việc bằng ánh mắt rạng ngời hạnh phúc.

Tôi không hiểu việc tôi làm có gì mà anh vui sướng.

“ Nếu không ngủ thì anh mắc hộ em mấy bộ đồ vừa ủi xong vào mắc, “ tôi nói như ra lệnh “ Và, nếu còn thời gian anh xỏ chỉ giúp em nhé? “

Anh đứng dậm hai chân vào nhau, tay đặt lên trán ở tư thế chào:

“ Xin tuân lệnh! “

Chúng tôi nhìn nhau cười vang. Ủi xong đồng quần áo đã hơn mười hai giờ ba mươi phút. Bây giờ tôi phải đơm cúc áo. Việc này khá dễ dàng và không mất nhiều thời gian chỉ loáng một cái là xong.

Tôi chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại cầm tay bỗng vang lên. Nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, tôi biết Khánh Ly gọi tôi. Tôi vội vào phòng khách để anh khỏi phải nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng tôi. Chẳng biết có việc gì mà Khánh Ly gọi tôi vào lúc này?

“ Buồn quá gọi cho mày không được à? Có chồng rồi khó tính nhì. “ giọng nó lè nhè như vừa ngoi lên từ bể rượu.

“ Mày lại uống rượu nữa phải không? “ tôi cần nắn “ Uống mãi mày không

thấy chán à? Không khéo mày sẽ chết vì bệnh xơ gan thôi. “

“ Tao không hy vọng sống đến ngày đó đâu, “ Khánh Ly nói. “ Không uống rượu tao biết phải làm gì? Đời buồn lắm phải biết tạo niềm vui để mà sống. Niềm vui của tao là rượu và sex. “

Tôi sốt ruột hỏi nó có chuyện gì mới không.

“ Tất nhiên là có. Mày muốn biết về chuyện của tao hay của mày? “

“ Cả hai! “

“ Vậy thì, tao kể chuyện của tao trước. Tối qua thằng sinh viên mà tao đã từng kể với mày đến tìm tao, thằng nhóc hí mũi chưa sạch ấy không biết kiếm đâu ra mà lắm tiền thế, toàn là giấy bạc loại lớn, mày ạ. Tao định ninh thằng nhóc này không đánh cướp nhà băng thì cũng cạy tủ sắt thiên hạ mà thôi. Ngỡ ấy đào đâu ra tiền chứ? Lúc ấy tao đang ngồi với hai thằng người Mã Lai. Kế hoạch của tao là sau khi uống rượu thì vào khách sạn một chọi hai, thì bất ngờ thằng nhóc ấy bước đến nó nắm lấy tay tao giật mạnh và bảo tao phải đi với nó. Tao bảo với nó rằng này chú em, hôm nọ là tình không biểu không chứ hôm nay là phải có tiền đây nhé? Thôi, chú em đi chỗ khác chơi để chị làm ăn. Nó lập tức móc hết số tiền trong túi dẫn mạnh lên bàn, mắt long lên sòng sọc. Bao nhiêu đây đủ chưa? Tao bảo, chị không cần tiền của em. Và em hãy để chị yên thân. Hai ông khách Mã Lai này chị phải cưa mãi mới đổ đây. Nghe lời chị về nhà bú mẹ đi. Thằng nhóc lập tức bước đến túm cổ ông khách xô một tràng tiếng Anh rất chuẩn rằng tao là người yêu của nó. (chó chết thật!) Và nó sẵn sàng trừng phạt những kẻ dám động vào tao. Nhìn thái độ dữ tợn của thằng nhóc, hai ông khách nước ngoài vội chuồn thẳng. Tao giận quá tát nó một tát nảy lửa. Nó khóc, bảo rằng đã yêu tao! (Thế có chết không chứ!). Sau đó, tao với nó vào khách sạn uống rượu và làm tình suốt đêm. Trong một đêm, tao đã khai sáng cho nó cách làm tình các kiểu. Trước khi ra về tao ném trả tiền lại cho nó và bảo, đây là lần cuối

cùng. Nếu nó còn tiếp tục tìm đến thì tao sẽ cho nó một bài học. Nó bảo, sẽ tiếp tục tìm tao cho dù sự thể có xảy ra như thế nào...”

Khi không lại mua dây buộc mình. Đáng lẽ, nó không nên lên giường với anh chàng sinh viên đó thêm lần nào nữa. Và, nếu nó cứ tiếp tục chiều theo ý muốn của anh ta thì anh ta nhất định sẽ còn tìm đến nó.

“ Tao cũng biết vậy, nhưng nhìn thấy nó tội quá nên tao...Khó giải thích quá. Đại để là...”

“ Sao mày lúng túng như ngậm hột thị vậy? “ Tôi nói “ Mày thích anh chàng sinh viên đó rồi phải không? Nói thật đi! “

“ Ừ, thì cũng có một chút cảm tình. Nhưng đấy không thể gọi là tình yêu trai gái. Tao xem nó như một đứa em. Một thằng em to xác và ngu ngốc. “

“ Xem như em mà lên giường với nhau à! Mày nói chuyện nghe mâu thuẫn quá! “ tôi nói.

“ Ừ, tao thật sự có tình cảm với hắn, “ Khánh Ly thú nhận. “ Nhưng rõ ràng chuyện này sẽ không đi đến đâu. Nó trong sáng quá, trong khi tao đã là người vất đi rồi. Mặc dù nó thề thốt đã yêu tao và nhất quyết lấy tao làm vợ nhưng làm sao tao có thể chấp nhận một chuyện trái khoáy như thế. Tao không muốn nó phải gặp bất hạnh như tao. Bọn đàn ông trăm thằng như một, dễ dàng tha thứ cho một người phụ nữ nhưng không bao giờ quên quá khứ tội lỗi của họ... “

“ Chuyện của mày đã kết thúc chưa? “ tôi sốt ruột ngắt lời “ Muộn lắm rồi, tao không có thời gian để nghe những chuyện con cà con kê của mày.

Chuyện của tao như thế nào? Có phải lão Phiệt không? “

Lão Phiệt đang điên tiết tìm tôi. Lão cố liên lạc với tôi mà không được nên gọi cho Khánh Ly và xin số điện thoại của tôi. Tất nhiên Khánh Ly bảo không biết. Lão liên tục văng tục trong điện thoại. Và kết tội nó bao che cho tôi. Đàn bà các cô cùng một giuộc với nhau! Nếu tôi phát hiện cô vẽ đường

cho hươu chạy thì đừng trách. Giọng lão sặc mùi hiếu chiến. Khánh Ly bảo tôi phải hết sức cẩn thận. Nếu tìm thấy tôi đang chung sống với người đàn ông khác lão sẽ róc thịt tôi.

Tôi im lặng và cảm thấy bất an.

“ Công việc của mày như thế nào? “ Khánh Ly nói “ Cảm giác làm vợ chắc là thú vị lắm nhỉ? “

Tôi kể vắn tắt câu chuyện. Nghe xong, Khánh Ly bỗng cười ré lên:

“ Tao không ngờ mày lại dễ dàng và nhanh chóng thích ứng đến như vậy. Mày đã trở thành người đàn bà đảm đang rồi đấy. Phép lạ nào đã thay đổi một con người có nguyên tắc sống bảo thủ như mày? “

Chẳng có phép lạ nào cả. Anh ấy đối xử tốt với tôi và tôi thấy mình phải đền đáp lại như thế. Những người đàn ông tôi gặp trước đây rất một lũ đê tiện. Họ chỉ muốn chiếm hữu thân xác của tôi mà thôi. Anh ấy không phải là một người như vậy. Tôi thật sự thấy hạnh phúc khi được ân cần chăm sóc và có được sự tôn trọng.

Khánh Ly bảo tôi đang nằm mơ. Hạnh phúc đối với những kẻ như chúng tôi chỉ là một khái niệm hết sức mơ hồ và trừu tượng. Nó còn bảo, anh đang rắp tâm một điều gì đó. Vung tiền để thuê một cô vợ hờ, rồi chăm sóc nâng niu cô ta như người vợ thật sự, có giá thú hẳn hoi là một chuyện rất vớ vẩn, hoặc anh là người mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt.

Rắp tâm điều gì chứ? Anh ấy sẽ lợi dụng được những gì ở tôi? Tôi chẳng có gì để anh ta lợi dụng ngoài một thân xác rã rời đã qua tay hàng trăm người đàn ông.

“ Tao không biết. Nhưng mọi chuyện nhất định không đơn giản như thế.

Trường đời đã dạy tao phải hết sức cảnh giác trước lòng tốt bất ngờ của thiên hạ. Mày thử nghĩ xem, anh ta có đầy đủ tố chất của một người đàn ông mà các cô gái hằng mơ ước; đẹp trai, có học thức và địa vị xã hội. Với điều

kiện như thế anh ta có thừa khả năng tìm một người phụ nữ lý tưởng để làm người bạn đời trăm năm. Vậy tại sao anh ta không nhanh chóng thực hiện nghĩa vụ mà tạo hóa đã giao phó để hoàn thành phận sự làm người mà lại thuê một cô gái điếm làm vợ trong một thời gian ngắn. Anh ta làm như thế là vì mục đích gì? Chẳng lẽ chỉ để thỏa mãn tình dục? Mà không nhận thấy vấn đề này rất khó hiểu à? “

Tôi về phòng ngủ. Những lời nói của Khánh Ly cứ ám ảnh tôi mãi. Anh đã ngủ. Tôi vặn chuông báo thức rồi nhẹ nhàng nằm xuống cạnh anh.

Chuyện tình

- 6 -

Tôi thức dậy trước lúc chuông đồng hồ báo thức vang lên. Tôi không nghĩ mình có thể dậy sớm như vậy. Anh đã rời khỏi nhà, chắc là đi tập thể dục. Ngồi im một lúc tôi mở tủ lạnh lấy con cá lóc ngâm vào nước rửa đông rồi cắm nồi cơm điện. Sau khi vệ sinh cá nhân tôi lấy dao cắt khứa con cá thành nhiều khúc rồi ướp gia vị. Trong thời gian chờ cá thấm gia vị tôi tranh thủ trang điểm rồi thay quần áo. Tôi mặc chiếc áo bà ba màu xanh lá mạ rồi trở vào bếp bắt tay vào kho cá. Cá kho gần xong thì anh từ ngoài bước vào với bộ đồ đồng phục thể thao, khắp người ướt đẫm mồ hôi. Anh chào tôi, hỏi tôi đêm qua ngủ có ngon không, tôi gạt đầu bảo ngon. Anh ngồi xuống tháo

giày đặt vào chiếc kệ để bên cửa rồi ngồi xuống ghế quan sát tôi làm bếp.

Lúc này đi tập thể dục anh gặp ông tổ trưởng dân phố. Ông ấy hỏi anh đã đăng ký tạm trú chưa, anh bảo rồi. Ông ấy lại hỏi cô gái sống cùng với anh là bạn gái hay là vợ, anh bảo là vợ. Ông ấy lại thốt lên, thì ra vợ chồng anh chọn Vũng Tàu là nơi hưởng tuần trăng mật phải không? Anh gật đầu. Ông ấy bảo, thanh niên bây giờ sướng thật, thời của tôi làm gì có chuyện đó. Lấy nhau hôm trước, thì hôm sau đã phải ra đồng làm việc cật lực. Cô vợ của anh xinh đấy, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào xinh đẹp như thế. Anh phải cẩn thận đấy nhé, có phụ nữ đẹp cũng như có được tài sản quý giá trong nhà nếu không gìn giữ cẩn thận người khác sẽ đến cướp đi mất. Bọn đàn ông trăm thẳng như một hể thấy phụ nữ đẹp là động lòng tà.

Tôi dọn cơm ra bàn rồi tranh thủ pha cà phê. Anh vừa ăn cơm vừa nhắc lại công việc của ngày hôm nay. Anh bảo sẽ nghỉ cả buổi chiều và hỏi tôi có muốn đi đâu không, tôi lắc đầu bảo không. Đi cả ngày hôm qua, sáng nay vẫn còn mệt. Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

“Được rồi, chúng ta sẽ ở nhà cả buổi chiều. Tối nay anh sẽ đưa em đến phòng trà *Những Người Bạn* nhé? Anh tin em sẽ thích.

“Phòng trà ấy có gì đặc biệt mà anh đoán chắc em sẽ thích?” tôi gấp khứa cá kho cho vào bát anh.

Anh bảo, cà phê ở đây rất ngon và âm nhạc rất hấp dẫn. Nhạc sống hẳn hoi chứ không phải là loại nhạc được phát ra từ các thiết bị điện tử, tất cả nhạc cụ đều bằng gỗ; đàn guitar thùng, đàn cello, sáo trúc và đàn bầu. Khách đến quán đa phần là giới trí thức, văn nghệ sỹ, những người có trái tim yêu âm nhạc. Và mọi người đối xử với nhau rất chân tình như những người bạn, đúng như tên gọi của quán.

“ Thích nhỉ! “ tôi nói “ Họ thường chơi những dòng nhạc gì anh nhỉ? “

Anh bảo, họ thường chơi nhạc tiền chiến, nhạc Trịnh, dân ca, và rất thành công. Nếu có yêu cầu của khách họ sẽ chơi nhạc cổ điển hoặc nhạc flamenco. Tuy nhiên phải thật lòng thú nhận họ không mấy thành công với loại nhạc này. Mỗi nhóm nhạc đều có sở trường riêng của mình. Và nếu từ bỏ sở trường mà theo đuổi sở đoản chắc chắn sẽ thất bại. Khách uống cà phê đã làm hỏng họ. Theo anh, *Những Người Bạn* không nên dễ dãi chiều theo thị hiếu của khách.

Ăn xong, anh vội thay quần áo rồi xách cặp và chiếc laptop bước vội ra xe. Tôi tiễn anh ra cửa. Anh đặt các thứ lên xe rồi quay trở lại ôm hôn tôi.

“ Anh đi làm nhé. Tạm biệt em! “

Anh khởi động xe. Trước khi cho xe lăn bánh anh còn đưa tay vẫy chào tôi. Tôi cũng vẫy tay chào anh và nhìn theo chiếc ô tô đến khi khuất dạng mới quay trở vào bên trong.

Tôi bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa. Tôi nhận thấy trong nhà có rất nhiều rác và bụi và cần phải dọn sạch. Ban đầu tôi dùng chổi gom rác đổ vào chiếc thùng rác bằng nhựa có nắp đậy, sau đó tôi dùng đồ lau nhà có cán dài xả nước thật sạch rồi bắt đầu lau nhà. Sau khi làm sạch phòng khách, tôi bắt đầu dọn dẹp phòng ngủ. Phòng ngủ trải thảm nên phải dùng đến máy hút bụi. Tôi tìm thấy chiếc máy hút bụi trong căn phòng trống ở tầng một bám đầy bụi và mạng nhện chứng tỏ từ lâu không được dùng đến. Tôi lấy giẻ lau sạch rồi ịch mang xuống tầng trệt. Tôi chưa từng sử dụng máy hút bụi bao giờ nên cảm thấy rất lúng túng. Tôi cắm dây dẫn vào ổ điện nhưng máy không hoạt động. Sau một hồi loay hoay, tôi mới hiểu rằng muốn máy chạy tôi cần phải đóng công tắc điện. Tôi tự giễu bản thân mình, những việc đơn giản như thế mà nghĩ mãi mới ra.

Sau khi làm sạch phòng ngủ tôi gần như kiệt sức. Tôi chưa bao giờ phải lao

động vất vả như thế này. Ngôi nhà mà tôi đang ở, hàng ngày đều có người đến quét tước dọn dẹp và cả việc chăm sóc cây cảnh, tôi chẳng phải làm gì động đến cái móng tay. Người đàn bà lao công do lão Phiệt thuê và trả lương hàng tháng. Chị ta vốn là nhân viên tạp vụ công ty xe khách thành phố, ngoài việc ở công ty chị còn tranh thủ làm thêm để có tiền nuôi người chồng thường xuyên bị thất nghiệp và hai đứa con đang tuổi ăn tuổi lớn. Chuông gọi cửa vang lên. Tôi cứ đinh ninh là anh nhưng không phải, trước mặt tôi là một người trạc bốn mươi tuổi, ăn mặc giản dị sạch sẽ, trên tay cầm bó hoa to tướng được bọc trong giấy bóng kính. Tôi nghĩ là chị ta đã làm nhà.

“ Chào chị! “ người đàn bà nói “ Chị có phải là Bích Ly? “

“ Vâng, là tôi, “ tôi gật đầu, đoạn quan sát người đàn bà từ đầu đến chân.

Chị ta tỏ vẻ lúng túng trước cái nhìn của tôi. “ Sao chị biết tên tôi? “

Người đàn bà thè lưỡi liếm cặp môi khô cong. Chị tự giới thiệu là chủ tiệm hoa ở gần chợ. Sáng nay có một người đàn ông đi ô tô đến mua hoa và nhờ tôi mang đến đây trao tận tay cho tôi. Không cần phải hỏi, tôi biết ngay người đó là anh.

Tôi đón bó hoa từ tay người phụ nữ, đoạn gửi vào tay chị ta một ít tiền nhưng chị lắc đầu không nhận.

“ Cảm ơn cô, “ người đàn bà lắc đầu, nói “ tôi đã nhận được tiền thù lao hậu hĩnh trước đó và tôi không có lý do gì để nhận thêm nữa. Chào cô. “

Tôi tìm thất tám thiệp đặt trong bó hoa. Bên trong tám thiệp có ghi dòng chữ “ *Chúc em một ngày vui vẻ! Anh yêu em.* “. Tôi đặt tám thiệp lên bàn trang điểm rồi đưa bó hoa lên mũi và hít một hơi thật mạnh. Cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp cơ thể. Mặc dù bận rộn công việc nhưng anh vẫn quan tâm đến tôi.

Vào siêu thị, tôi không đến ngay gian hàng thực phẩm mà la cà sang những

quầy mỹ phẩm, quần áo, quà lưu niệm... Tôi muốn mua một món quà tặng cho anh nhưng suy nghĩ mãi tôi không biết phải chọn thứ gì. Tôi muốn có món quà có giá trị và đầy đủ ý nghĩa. Nhưng là thứ gì thì tôi chịu không tài nào nghĩ ra. Cuối cùng tôi đành cầu cứu cô nhân viên bán hàng.

“ Tôi muốn tặng một món quà cho chồng tôi nhưng không biết chọn món nào. Cô có thể tư vấn cho tôi được không? “ Tôi cảm thấy thật lúng túng khi nói đến từ *Chồng*. Buồn cười quá.

“ Chồng chị làm nghề gì? “

“ Làm nghề gì ư? “ tôi bối rối “ Thật sự là tôi không biết. “ Nhưng anh ấy là một người bận rộn. “

Cô nhân viên bán hàng ngạc nhiên nhìn tôi:

“ Thậm chí, chị còn không biết chồng mình làm công việc gì à? Chị không nói đùa đấy chứ? Lần đầu tiên tôi mới nghe một người vợ không biết công việc của chồng mình đấy. “

Sao cô ta lảm lời thế nhỉ, tôi nghĩ thầm.

“ Anh ấy là cán bộ lãnh đạo, có vẻ như thế. Anh ấy luôn bận rộn lúc nào cũng chạy đua với thời gian. ”

Cô nhân viên bán hàng suy nghĩ một lúc rồi khuyên tôi nên tặng anh một chiếc đồng hồ đeo tay. Cô ta bảo, món quà này thật sự có ý nghĩa với anh. Mỗi khi xem giờ anh ấy sẽ nhớ đến tôi và chiếc đồng hồ sẽ giúp anh chủ động thời gian. Xem như nhất cử lưỡng tiện.

“ Tôi đồng ý. Cô chọn cho tôi một chiếc đồng hồ loại tốt nhất nhé. “

Sau khi mua đồng hồ, tôi rẽ vào gian hàng thực phẩm chọn mua vài thứ và nhanh chóng về nhà. Hôm nay tôi phải chuẩn bị vài món khá cầu kỳ nên sẽ mất khá nhiều thời gian.

Vừa về đến nhà tôi lập tức chui vào bếp. Trong lúc tôi dùng dao lam làm sạch lông cái giò heo thì chuông cửa lại vang lên. Tôi khẽ lau bầu trong

mồm, đưa tay chùi vào tạp dề rồi bước ra mở cửa. Đứng trước mặt tôi là người đàn ông ngoài sáu mươi, tóc bạc trắng, dáng vẻ săn chắc, khỏe mạnh. Ông ta gật đầu chào tôi. Và hỏi anh có ở nhà không?

“ Anh ấy đi làm rồi. Có việc gì không? “

Người đàn ông không trả lời câu hỏi của tôi mà hỏi ngược lại:

“ Cô là gì của cậu ấy? “

“ Tôi là vợ của anh ấy, “ tôi xoay mặt sang hướng khác để che giấu sự lúng túng của mình.

Người đàn ông khẽ gật đầu:

“ Tôi có thể vào nhà được không? Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Tôi nhường lối cho người đàn ông bước vào. Sau khi uống một ngụm nước thông cỏ, người đàn ông tự giới thiệu:

“ Tôi tên Phát, thứ hai, nên mọi người gọi là Hai Phát. Tôi là chủ ngôi nhà này. Tôi cho cậu Hưng thuê lại...”

“ Thì ra ông là chủ ngôi nhà này! “ tôi thốt lên “ Chồng tôi không nói gì cả nên tôi không biết. Mong ông thông cảm. “

Hai Phát bảo, nhà đã cho thuê thì khách sẽ làm chủ và chủ sẽ là khách.

Muốn vào nhà cũng phải hỏi ý kiến chủ nhà. Và tôi chẳng việc gì phải áy náy. Thật tình, ông ta không muốn làm phiền đến chúng tôi. Nhưng mà...

“ Có chuyện gì ông cứ nói, “ tôi nói.

“ Ngôi nhà này tôi xây để bán. Trong thời gian chưa có khách đến mua tôi tạm cho cậu Hưng thuê lại. Cách đây vài hôm có người muốn mua ngôi nhà này. “ Đoạn Hai Phát đưa mắt nhìn tôi trấn an. “ Cô yên tâm, việc mua bán chỉ diễn ra sau khi chấm dứt hợp đồng thuê nhà. “

Hai Phát đột ngột im lặng uống nước ừng ực.

“ Như vậy, chẳng có chuyện gì để nói cả, “ tôi nói. “ Sau khi kết thúc hợp đồng chúng tôi sẽ dọn đi và người mua nhà sẽ dọn đến. “

“ Tất nhiên là như thế. Nhưng bên mua muốn được xem qua ngôi nhà trước khi đưa ra quyết định sau cùng. Cô hiểu ý tôi chứ? “

“ Tôi hiểu rồi, “ tôi nói “ nhưng tôi không thể quyết định được. Tôi cần hỏi qua ý kiến của chồng tôi. “

Hai Phát tỏ vẻ không vừa lòng:

“ Chẳng lẽ chuyện cón con như thế này, cô không thể quyết định được hay sao! Chúng tôi chỉ xem trong ít phút rồi sẽ đi ngay. Tôi không nghĩ sự việc đơn giản như thế bỗng trở nên phức tạp. “

“ Thật sự là tôi không thể quyết định được điều gì. “ tôi nói “ Ông nên trao đổi trực tiếp với chồng tôi. Chiều nay anh ấy sẽ ở nhà, và ông có thể gặp anh ấy bất kỳ lúc nào. “

“ Chiều nay tôi bận rồi! “ Hai Phát xẵng giọng một cách gay gắt “ Tôi nghĩ cô chỉ muốn gây khó khăn cho tôi mà thôi. Nếu biết các vị khó khăn như thế này tôi đã không cho các vị thuê nhà. Chỉ mỗi chuyện vật như thế mà phải chờ ý kiến của chồng ư? Đúng là vụng chèo khéo chống! Đã thế không phải xin phép gì nữa. Tôi sẽ đưa người đến xem nhà bất chấp sự phản đối của các người. “

Hai Phát giận dữ bước ra khỏi nhà. Tôi đứng thờ người một lúc rồi quay vào bếp tiếp tục công việc. Mười một giờ, ba mươi phút việc nấu nướng đã hoàn tất. Tôi tắm rửa qua loa, thay bộ đồ mới và chờ anh về.

Mãi gần một giờ trưa anh mới về đến nhà. Nghe tiếng ô tô, tôi vội bước ra đón anh. Anh hôn tôi, đưa chiếc laptop cho tôi rồi thở phào nhẹ nhõm.

Xong việc nhẹ cả người. Anh cứ định ninh không về kịp bữa cơm trưa. Sáng nay anh nhận được email từ Cộng hòa liên bang Nga.

“ Công việc thế nào hả, anh? “ tôi xen vào.

Anh bảo, nói chung là tốt. Chi tiết hợp đồng cơ bản đã hoàn tất chỉ còn vài chữ ký nữa là xong. Có lẽ, tuần sau ông Antonov sẽ bay sang Việt Nam và

hoàn tất bản hợp đồng.

Anh gieo người xuống ghế, gương mặt hiển hiện sự mệt mỏi. Tôi lấy nước trong tủ lạnh đưa cho anh.

“ Anh uống nước và nghỉ ngơi một chút rồi ăn cơm. Vừa rồi ông Hai Phát đến tìm anh đấy “ tôi nói.

Anh đặt cốc nước lên bàn, đưa mắt nhìn tôi:

“ Thế à! Ông ấy tìm anh có việc gì? “

Tôi kể vắn tắt. Nghe xong, anh tỏ vẻ ngạc nhiên, bảo chuyện ấy chẳng cần hỏi qua ý kiến của anh và tôi có thể tự quyết định.

Tôi đưa mắt nhìn anh như muốn nói, em chỉ là cô vợ hờ và em không thể quyết định được điều gì.

“ Lần sau nếu gặp những chuyện tương tự như thế em hãy tự giải quyết nhé.

“ anh nói. Anh đã đọc được ý nghĩ thầm kín của tôi.

Thực đơn bữa trưa gồm có; gỏi ngó sen, tôm lăn bột chiên, giò heo hầm măng và món bò bóp thấu.

“ Không ngờ em biết nhiều món đến như thế, toàn là những món anh thích. Em học ở đâu mà tài thế? “ Đoạn anh đưa tay bóc con tôm lăn bột cho vào mồm.

Tôi học từ mẹ. Bà là người phụ nữ giỏi giang. Khi tôi lên mười, bà đã lôi tôi vào bếp. Mẹ tôi bảo con gái học hành thành đạt đến đâu mà không thạo việc nội trợ cũng xem như vất. Bà chỉ bảo tôi rất cẩn thận và tận tình, chính vì thế năm mười sáu tuổi tôi đã có thể nấu cỗ được rồi.

“Ồ, anh không ngờ em lại giỏi đến thế! “ anh reo lên “ Vậy mà anh dám múa rìu qua mắt thợ. Chắc em buồn cười lắm nhỉ. Chúng ta uống một chút rượu nhé? “ anh đề nghị.

Tôi khẽ gạt đầu. Anh mở tủ lấy ra chai rượu vang trắng, rót đầy vào hai chiếc cốc. Chúng tôi chạm cốc và uống một ngụm nhỏ.

Sực nhớ đến món quà vừa mua ở siêu thị, tôi bèn đứng dậy đi vào phòng ngủ lấy chiếc hộp và đưa cho anh.

“ Quà tặng của em đây, “ tôi nói.

“ Em tặng quà cho anh à! Cái gì đây nhỉ? Ồ, một chiếc đồng hồ! “

“ Thật tình em không biết có vừa ý anh hay không nhưng em thấy thích nên cứ mua nếu anh không thích em sẽ đổi cho anh thứ khác. Cô bán hàng đã nói với em như thế. “

“ Thích! Anh rất thích. Em biết không, anh cũng định mua một chiếc đồng hồ để xem giờ đây. “ Anh đeo đồng hồ vào tay “ Dường như, em đọc được suy nghĩ của anh vậy. Cảm ơn em. “

Chúng tôi vừa ăn uống vừa trò chuyện vui vẻ. Mãi gần hai giờ bữa ăn mới kết thúc. Anh phân công tôi pha trà, còn anh giành phần rửa bát.

“ Anh rửa không sạch đâu. Để em! “

Anh kể, hồi còn là sinh viên anh đã từng rửa bát thuê. Một quán ăn có đến vài chục bàn vậy mà họ chỉ thuê có hai người rửa bát. Có hôm người bạn bạn công việc gì hay đau ốm thế là một mình anh phải thanh toán cả núi bát đĩa bẩn. Công việc thì nhiều, chủ quán lại luôn mồm giục phải làm nhanh. Làm nhanh nhưng không được bẩn, chỉ cần nhìn thấy vết bẩn trên bát là họ sẵn sàng trừ mất nửa tháng lương.

“ Không ngờ anh cũng có thời gian cơ cực đến thế. Nhìn dáng vẻ công tử của anh, em cứ định ninh anh được sinh ra trong một gia đình giàu có đấy. Nhìn anh bây giờ không ai nghĩ anh đã từng phải lăn lộn nhiều trong cuộc sống. “

Anh đột nhiên im lặng, gương mặt thoáng buồn. Tôi rót trà ra cốc, anh ngồi xuống uống một ngụm, đoạn lấy bao thuốc lá trong túi áo ra hút. Tôi hỏi anh, ngoài việc rửa bát anh còn làm gì nữa?

“ Trước đó, anh đi dạy kèm. Công việc dạy kèm không vất vả như rửa bát

mà thu nhập cũng tốt hơn và được mọi người tôn trọng. “

Tôi thắc mắc, tại sao anh không tiếp tục công việc ấy mà đâm đầu vào việc nặng nhọc mà thu nhập không đáng là bao?

Một lần anh nhận dạy kèm môn toán cho một học sinh lớp sáu. Thằng bé mãi ham chơi nên đã hoàn toàn mất căn bản. Và anh phải bồi dưỡng kiến thức lại từ đầu. Ngôi nhà ba tầng lầu rộng thênh thang chỉ có hai người ở; thằng bé và mẹ nó, người đàn bà gần bốn mươi tuổi, trắng trẻo, xinh đẹp và khá sắc xảo. Mãi sau này, anh mới biết chồng bà ta là thuyền trưởng tàu viễn dương quanh năm suốt tháng lênh đênh trên biển, mỗi năm chỉ về nhà mấy lần. Bà ta đối xử với anh rất tốt có phần thái quá. Thỉnh thoảng bà ta mời anh cùng đi ăn ngoài và thậm chí rủ anh đi xem phim, và tất nhiên anh đều lịch sự từ chối. Một lần bà ấy gọi điện thoại nhắn anh đến gấp. Anh nghĩ chắc lại là chuyện học hành của thằng bé nên vội vã đến ngay. Cánh cửa nhà vừa khép lại, người đàn bà đang hồi xuân bỗng xuất hiện với trang phục của nàng Eva. Bà ta ôm chầm lấy anh và bảo anh thực hiện bổn phận của thằng đàn ông. Anh hốt hoảng đẩy bà ta ngã lăn ra nền nhà và đạp xe một mạch về nhà. Và kể từ đó, anh bỏ hẳn công việc dạy thêm.

“ Thật kinh khủng! “ tôi thốt lên phẫn nộ “ Không ngờ thế gian lại có những người như thế. “

Uống xong cốc trà, chúng tôi đi nằm. Anh bảo tôi nằm phía trong, anh nằm ngoài để khi có điện thoại gọi đến anh không phải quấy rầy giấc ngủ của tôi. Anh duỗi thẳng tay để tôi gối đầu lên tay anh. Ở bên anh tôi tìm được sự bình yên, thanh thản. Chúng tôi nằm bên nhau và im lặng hồi lâu. Anh xoay người hôn tôi.

“ Em đang suy nghĩ gì thế? Nhớ nhà à? “

“ Không, em không nhớ nhà mà nhớ Sài Gòn, anh ạ “ tôi nói “ Xa Sài Gòn mới vài hôm mà em thấy nhớ, cứ như người mắc bệnh tương tư! “ tôi cười.

“ Em nhớ gì? “

“ Em nhớ tất cả những gì thuộc về nó. “

“ Em cũng khá lãng mạn và sâu sắc nhỉ? “ anh trêu tôi.

Thật ra tôi không sâu sắc như anh nghĩ đâu. Con người tôi hơi hợt lảm. Tôi chưa bao giờ làm việc gì ra hồn cả, bởi vì tôi luôn nản chí. Đôi với tôi sự kiên nhẫn là một khái niệm rỗng.

“ Em không nên tự trách bản thân như thế. Nguyên do là em chưa gặp phải những cảnh ngộ khó khăn, vì nếu gặp khó khăn người ta nhất định phải tìm mọi cách để thoát khỏi tình trạng đó. Có một nhạc sỹ đã từng thốt lên *Cuộc đời như biển rộng, ai không bơi sẽ chìm!* Có vẻ mọi việc với em đều suôn sẻ và thuận lợi. “

“ Không. “ tôi lắc đầu, nói ” Anh đoán sai rồi. Thật sự em gặp rất nhiều bất hạnh trong cuộc sống nhưng em không đủ bản lĩnh để vượt qua và đành chấp nhận tất cả xem như là sự an bài của số phận. Nếu cuộc đời em chỉ toàn màu hồng thì em đã không...” Tôi không đủ can đảm để nói hết phần còn lại câu chuyện.

Chúng tôi lại im lặng, mỗi người đeo đuổi theo ý nghĩ riêng của mình.

“ Nghe anh kể, em biết anh đã trải qua một quãng đời khá vất vả. Ba mẹ và gia đình không giúp được gì cho anh sao? “

Anh im lặng không nói. Dường như anh không muốn nói về bản thân mình. Anh đóng chặt cánh cửa lòng và không cho ai lên vào.

“ Ngày mai là thứ Bảy, anh có phải đến công ty không? “

“ Không, “ anh đáp. “ Anh sẽ nghỉ hai ngày cuối tuần. Em có muốn đi đâu không? “

Tôi không muốn đi đâu, tôi chỉ muốn ở bên anh.

“ Thành phố này với em còn lạ lẫm em chẳng biết đi đâu cả, “ tôi nói.

“ Anh tình nguyện làm hướng dẫn viên miễn phí cho em. “ anh nói “ Thật ra,

Vũng Tàu ngoài bãi biển và *Thích Ca Phật đài* thì chẳng có gì đáng xem cả. Em đã từng đến *Thích Ca Phật đài* chưa? “

“ Đến rồi. Lần nào đến đây, em đều đến viếng *Thích Ca Phật đài*. Đây là ngôi chùa đẹp nhất mà em từng thấy. “

Anh gật đầu tán đồng. Những lúc rỗi rãi anh thường ghé thăm chùa, không phải vì một niềm tin tôn giáo mà vì những kiến trúc độc đáo. Đây là công trình được xây dựng kết hợp giữa cảnh quan thiên nhiên với bàn tay khéo léo của con người, tạo nên các tác phẩm nghệ thuật điêu khắc kiệt tác để từ đó trở thành một thắng cảnh nổi tiếng của thành phố Vũng Tàu.

“ Anh ở đây đã lâu chưa? “ tôi nói.

Anh bảo đã ở được ít lâu. Rồi anh lái sang chuyện khác. Anh hỏi tôi, đã từng đến Vũng Tàu, vậy tôi có biết nhà hàng *Quê Hương* không?

“ Không, “ tôi lắc đầu, nói. “ Em chưa đến đây bao giờ và chỉ mới nghe nó lần đầu tiên từ chính miệng anh. Ở đó có gì đặc biệt hả, anh? “

Quê Hương nằm cạnh núi Nhỏ nơi có tượng *Đức Chúa đang tay* cao ba mươi hai mét và chỉ kém tượng Chúa ở thành phố Rio de Janerio - Barasil sáu mét. Đây là nhà hàng thuần Việt chuyên cung cấp những món ăn dân dã và rất ngon. Sẽ chẳng có gì đáng phàn nàn, nếu họ không lấy tiền quá đắt. Chỉ món cá rô kho tộ, canh chua cá lóc mà họ hét đến vài trăm nghìn, thậm chí còn đắt hơn những món Tây từ hai đến ba lần, trong khi những loại thực phẩm tươi sống ấy, ngoài chợ chỉ vài chục nghìn. Rõ ràng đây là điều vô cùng bất hợp lý.

Như vậy, họ tính tiền phục vụ quá đắt. Tôi vốn tiêu xài hoang phí nhưng sẽ chẳng bao giờ đặt chân đến những nơi như thế. Mọi thứ phải được đặt đúng vị trí của nó và mọi sự thái quá là không thể chấp nhận được. Mấy trăm nghìn cho một bữa cơm trưa với những món đơn giản là một chuyện lỗ bịch! Anh bỗng nhào người đặt nụ hôn lên môi tôi và giữ tư thế ấy một hồi lâu.

Tôi đưa tay xoa nhẹ lên lưng anh.

“ Anh thích ăn món canh chua cá lóc và cá rô kho tộ à? Tôi nói. “ Nếu vậy, ngày mai em sẽ nấu cho anh ăn nhé? Tất nhiên, em không nấu ngon như ở nhà hàng với những đầu bếp chuyên nghiệp. “

Anh khẽ gạt đầu, đưa tay xoa nhẹ đùi tôi rồi luồn tay vào chiếc quần lót. Tôi cúi nhẹ vào vai anh. Đoạn anh rút tay ra và đổi tư thế nằm ngửa. Tôi gói đầu lên tay anh.

“ Em nằm như thế này anh có bị tê tay không? “

“ Không, “ anh nói. “ Anh thích như thế. “

“ Vậy em sẽ nằm tư thế này nhé. Em lo, anh sẽ thấy khó chịu thôi. “

“ Tóc em thơm mùi bồ kết “ anh hít một hơi thật sâu. “ Anh rất thích mùi bồ kết và mỗi lần như thế anh cảm thấy thật khoan khoái. “

Thật tình, tôi chỉ thích dầu gội bạc hà. Chai dầu bạc hà đã hết nên tôi dùng tạm dầu gội bồ kết. Nếu anh thích, tôi sẽ gội đầu bằng dầu gội bồ kết.

Anh đưa cặp môi ngậm lấy chiếc mũi của tôi.

“ Cảm ơn em! “ anh thì thào “ Em tốt với anh quá! Em không cần phải thay đổi thói quen của mình đâu. Dù sao thì mùi bạc hà cũng rất dễ chịu. Em có cái mũi rất thanh tú. “

“ Thật à? “ tôi thốt lên vui sướng “ Chưa ai khen em có cái mũi đẹp bao giờ. Anh đừng phỉnh em đấy nhé! “ Ngừng một lúc tôi nói “ Em đã quyết định dùng dầu bồ kết và anh không phải băn khoăn vì chuyện này. ”

Chuyện trò một lúc, tôi ngủ lúc nào không hay. Khi tôi thức dậy thì thấy anh đang ngồi bên chiếc bàn thấp uống trà và hút thuốc lá. Lúc này đã gần ba giờ chiều.

“ Anh dậy từ bao giờ thế? “ tôi ngồi dậy, đưa tay buộc lại mái tóc.

Anh bảo tôi đừng cột tóc. Anh thích ngắm tôi với mái tóc xõa xuống lưng.

Anh có thói quen không biết tự bao giờ, mỗi khi tiếp xúc với phụ nữ thì việc

đầu tiên của anh là nhìn mái tóc của họ. Anh không thích phụ nữ để tóc ngắn nom họ mất hết nữ tính. Mái tóc dài với chiếc nón lá bài thơ đã đi vào thơ ca, âm nhạc và là biểu tượng của phụ nữ Việt Nam .

Tôi ngồi xuống cạnh anh. Ấm trà đã cạn, tôi xuống bếp đun nước và pha ấm trà mới. Khi tôi quay trở lên với ấm trà trên tay thì anh đang nhắn tin cho ai đó. Sau đó, anh đặt chiếc điện thoại lên bàn và rót trà ra cốc. Tôi hỏi anh, uống trà xong anh sẽ làm gì, anh bảo sẽ check mail. Mạng ADSL ở đây cứ chập chờn gửi có lá thư mãi mà không xong. Chán thật!

“ Em sẽ cho quần áo vào máy giặt. “ tôi nói “ Anh có bộ đồ nào bản đưa em giặt luôn thể. “

“ Đồ bản anh treo trong nhà vệ sinh em lấy hộ anh nhé? “

“ Anh có cần em pha thêm ấm trà để mang lên phòng làm việc không? “ tôi nói.

“ Không cần. “ Rồi anh lại đổi ý “ Ừ, em pha cho anh thêm một ấm nữa nhé. Anh thích uống trà đặc. “

Tôi pha trà cho anh. Sau đó, mang quần áo bản cho vào máy giặt. Trong lúc máy đang giặt, tôi tranh thủ chà rửa nhà tắm. Tôi dùng nước rửa bồn cầu *Con Vịt* làm sạch bồn tắm, sàn nhà và bồn cầu. Chưa bao giờ tôi phải làm công việc nhọc nhằn và bẩn thỉu như thế này. Không hiểu tại sao tôi lại nhanh chóng thích ứng đến thế. Phải chăng tôi làm tất cả là vì anh? Ý nghĩ đó khiến tôi bật cười giễu bản thân mình.

Làm sạch nhà vệ sinh xong thì quần áo giặt đã xong. Tôi lấy quần áo đem phơi và chuẩn bị đi tắm thì anh từ tầng trên bước xuống. Nhìn thấy nhà tắm sáng như gương anh tỏ vẻ rất vừa lòng.

“ Không ngờ anh có một cô vợ đảm đang và chịu khó như thế này! “ anh nheo mắt nhìn tôi cười cười. “ Cảm ơn em nhiều lắm! “

“ Cảm ơn em về chuyện gì? Đây là bổn phận em phải làm. Anh đã xong việc

rồi à? “ tôi nói “

Anh bảo, chưa xong, nhưng nóng nực quá anh muốn đi tắm. Ngồi ở trên ấy có một lúc mà người anh đầy mồ hôi.

“ Em cũng đang chuẩn bị tắm đây! “ tôi nói “ Thôi, anh tắm trước đi. Em ưu tiên cho anh đây! “

Anh bước vào trong và khép cửa lại. Tôi cầm miếng giẻ lau sạch bàn ăn rồi bước đến bồn rửa bát xả sạch miếng giẻ và đặt lên vòi nước.

“ Em vào đây kỳ lung hộ anh! “ giọng anh từ bên trong vọng ra.

“ Chẳng cần em phải giúp đâu, “ tôi nói “ Có miếng bông tắm đấy và anh có thể dùng nó để chà lưng. Anh đã tìm thấy chưa? “

“ Anh chỉ muốn bà xã kỳ lung cho anh thôi, “ anh năn nỉ “ Em vào giúp anh nhé? anh cảm thấy bất tiện khi sử dụng những thứ này. Hai vợ chồng mình cùng tắm nhé? “

Tôi đẩy cửa bước vào. Anh trần truồng đứng dưới vòi hoa sen mặt xoay ra phía ngoài. Tôi nhìn anh thoáng lúng túng rồi cởi quần áo treo lên mắc.

“ Có mỗi việc kỳ lung anh cũng phải nhờ đến em à? “ Tôi nói như ra lệnh, “ anh xoay người lại! “

Anh ngoan ngoãn làm theo lời tôi. Tôi dùng tay miết nhẹ lên lưng anh. Tôi phát hiện giữa sống lưng anh có một nốt ruồi vừa to vừa tròn.

“ Anh có nốt ruồi quý tướng đấy. Người ta bảo, những ai có nốt ruồi ở vị trí này thì dễ phát vương lắm đây. “ Tôi nói, “ nếu anh sinh ra sớm hơn chừng vài trăm năm chắc sẽ được làm vua đây! “

“ Anh chẳng thấy may mắn chút nào cả, mà chỉ gặp toàn những bất hạnh thôi. Em tin vào tướng số à? “

Tôi không tin lắm. Nhưng dẫu sao cũng có cái đúng. Chị bạn tôi có nốt ruồi to ở đuôi mắt trái. Thầy tướng số bảo đấy là nốt ruồi *thương phu tích lệ*. Lúc đầu chị ấy không tin cho là ông thầy nói quàng nói xiên. Vậy mà những lời

nói của ông thầy tướng số đều đúng cả. Chị ấy có hai đời chồng và tất cả đều lần lượt qua đời trong một thời gian ngắn. Bây giờ, mặc dù còn rất trẻ nhưng chị ấy không dám nghĩ đến chuyện lấy chồng nữa. Tôi có nốt ruồi dưới cổ tay trái, thầy tướng số bảo, tôi sẽ gặp nhiều bất hạnh trong cuộc đời.

“ Em thấy như thế nào? “ anh nói “ Có đúng như thế không? “

“ Đúng, anh ạ, “ tôi cất giọng buồn buồn “ Chắc kiếp trước em vụng tu nên kiếp này phải chịu khổ. “

“ Tất cả nhân loại đều phải chịu khổ, em ạ, “ anh nói “ Đau khổ luôn gắn liền với kiếp người và không ai có thể cưỡng lại được, điều quan trọng là ta đừng bận tâm đến nó và biết tạo niềm vui để mà sống. “

“ Anh nói năng cứ như nhà hiền triết đang thất cơ lỡ vận! “ tôi phì cười.

Kỳ lưng xong, tôi lấy xà phòng xát lên người anh. Tôi bắt đầu từ gáy rồi xát xuống lưng và mông rồi xát ngược trở lên. Tôi làm công việc ấy bằng sự nhẹ nhàng như người họa sỹ với cây cọ vẽ trên tay. Đoạn tôi ôm sát anh từ phía sau. Ngực tôi chạm vào lưng anh. Và chúng tôi giữ nguyên tư thế ấy một lúc lâu. Những tia nước mát lạnh từ vòi sen phun xuống cuốn đi lớp bọt xà phòng trên người anh. Anh bỗng xoay người lại. Cặp môi chúng tôi chạm vào nhau. Chúng tôi hôn nhau dưới vòi nước. Tôi lấy xà phòng xát lên ngực anh rồi xuống bụng... Anh thở gấp gấp, trong trạng thái cương cứng. Bỗng anh kéo chân tôi lên rồi đi vào cơ thể tôi, một tay bám vào vai một tay nắm chặt tay tôi. Tôi kêu lên khe khẽ... Anh thực hiện công việc của người đàn ông bằng sự đam mê đến kỳ lạ. Tôi đã từng làm tình với rất nhiều người đàn ông nhưng chưa từng gặp ai như anh. Có vẻ tình dục với anh là một việc hết sức quan trọng như là một sự sống còn. Bàn tay anh lỏng dần. Anh buông tôi ra và áp mặt vào ngực tôi.

“ Anh có thích không? “

“ Thích! “ anh nói “ Tình dục giúp anh thăng hoa. Và bao nhiêu lo toan và

phiền muộn phút chốc tan vào không khí. Thật dễ chịu biết bao! “ anh đưa tay nắn nhẹ ngực tôi, “ Cảm ơn em! “

Anh kỳ lưng cho tôi. Bàn tay thô ráp của anh không làm tôi khó chịu. Chúng tôi lại hôn nhau. Mùi thuốc lá khiến tôi ngây ngất. Anh muốn làm tình thêm một lần nữa nhưng tôi không đồng ý. Tôi muốn anh dành sức cho buổi tối. Tắm xong, anh lên tầng trên tiếp tục công việc. Tôi thay quần áo và xách giỏ đi siêu thị. Trước khi rời nhà tôi hỏi anh có cần mua thứ gì không, anh suy nghĩ một lúc rồi dẫn tôi mua một tút thuốc lá, một cái hộp quẹt và vài chiếc dao cạo. Anh tỏ vẻ tiếc là không thể đi siêu thị với tôi bởi công việc khá bận rộn. Tôi bảo, tôi sẽ đi một mình. Từ đây đến đó chỉ mất vài phút. Anh cứ làm công việc của mình. Thôi, không làm phiền anh nữa. Em đi đây.

Sau khi mua sắm về, từ ngoài tôi đã thấy anh đi lại trong phòng khách và đang nói chuyện với ai đó bằng điện thoại di động. Anh có vẻ xúc động, gương mặt đỏ bừng và có vẻ giận dữ.

“ Các anh làm ăn như thế à? “ anh hét lên “ Tôi không phải là trẻ con mà các anh muốn xỏ mũi lúc nào tùy ý. Tôi chán cái kiểu làm việc của các anh lắm rồi! “

Tôi bước vào. Anh ra hiệu cho tôi vào bên trong. Tôi đi thẳng xuống bếp. Từ phòng khách vẫn vang lên cuộc đối thoại căng thẳng giữa anh với ai đó.

Giọng anh lúc trầm lúc bổng và khá gay gắt. Bỗng tôi nghe rầm một tiếng, tiếp theo là tiếng loảng xoảng của đồ sành sứ. Tôi hoảng hốt bước lên thì thấy chiếc bàn trà đổ kênh giữa nhà. Những mảnh vỡ ấm trà các ly tách bắn tung tóe khắp nơi. Tôi định thu dọn thì anh lừ mắt nhìn tôi nói như hét:

“ Vào trong! “

Tôi nhìn ngạc nhiên nhìn anh như thầm hỏi tại sao anh có thể đối xử với em như thế.

“ Vào trong, em có nghe không? “ anh co chân đá vào không khí. Nét mặt

thật dữ tợn “ Hay là em muốn anh dìu em vào trong ấy? “

Tôi đứng dậy và bước nhanh vào bếp. Anh gào thét một lúc rồi tắt điện thoại và bước lên tầng trên. Tôi nghe tiếng đánh rầm của cánh cửa, tiếp theo là tiếng bực dọc của các ngón tay gõ mạnh lên bàn phím.

Chuyện gì đã xảy ra đã khiến anh tức giận? Và tại sao anh đối xử với tôi thô bạo đến thế?

Bữa cơm tối diễn ra trong im lặng và khá căng thẳng. Anh không nói gì suốt bữa ăn. Nhiều lần tôi định lên tiếng nhưng thấy không tiện nên thôi. Lúc này anh đã trở thành một người hoàn toàn khác.

“ Anh uống trà hay cà phê? “ tôi nói nhát gừng. “ Em có mua một ít táo, để em gọt cho anh ăn nhé? “

Anh im lặng không trả lời và liên tục rít thuốc lá, nét mặt tỏ vẻ căng thẳng và tức giận. Tôi thu dọn các thứ mang đi rửa. Không khí căng thẳng như thùng thuốc súng chỉ cần một mồi lửa là sẽ nổ tung tức thì.

Rửa bát xong, tôi về phòng ngủ. Tôi cứ miên man suy nghĩ những gì đang xảy ra. Con người anh thật phức tạp khó hiểu. Và tôi tự nhủ với lòng, tôi đã làm gì sai mà anh lại đối xử với tôi như thế. Thật bất công khi anh gặp rắc rối trong công việc lại trút nỗi tức giận đó lên người tôi.

Trời tối nhưng tôi không màng đến chuyện mở đèn. Anh vẫn ngồi im ngoài phòng khách và liên tục rít thuốc lá. Không khí xung quanh yên ắng đến lạ thường.

Lát sau anh đẩy cửa bước vào. Tôi lập tức xoay người vào bên trong. Anh bật công tắc đèn và ngồi xuống bên cạnh tôi. Bàn tay anh chạm nhẹ lên người tôi.

“ Em đang giận à? “

Tôi im lặng không đáp. Anh cúi xuống mũi chạm vào tóc tôi.

“ Thôi, đừng giận nữa. Chúng ta đi uống cà phê nhé? “

Tôi vẫn im lặng. Anh kéo người tôi nằm ngửa rồi đưa tay véo nhẹ lên mũi tôi.

“ Anh đã hành động không đúng, cho anh xin lỗi nhé. Lúc giận, nom em buồn cười lắm! “

“ Tại sao anh lại đối xử với em như thế? “ tôi khóc
Anh thè lưỡi liếm những giọt nước mắt trên má tôi.

“ Áp lực công việc nặng nề quá em hãy tha thứ và thông cảm cho anh. Anh hứa sẽ không khiến em phải buồn nữa. Em biết không, đôi lúc, anh thậm chí không hiểu nổi mình nữa. “

*

Chúng tôi đến quán cà phê *Những Người Bạn* vào lúc chín giờ tối. Trước đó, anh đồng ý để tôi mặc váy. Tôi nghĩ, đây là cách anh chuộc lỗi với tôi. Khi tôi mặc chiếc váy ngắn màu hồng có viền đăng ten trắng từ phòng ngủ bước ra anh đã nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

“ Anh không ngờ em xinh đến thế! “ anh thốt lên “ Em là một Pharaon chứa đầy những điều bí ẩn kỳ diệu mà mỗi lúc anh càng muốn khám phá. “

Anh mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay, quần jean bạc màu và đi giày thể thao.

Trông anh rắn chắc, khỏe mạnh như một vận động viên thể hình. Anh lịch sự mở cửa xe cho tôi bước lên rồi khởi động xe và cho xe lao đi.

“ Anh thường ra quán uống cà phê buổi tối à? “ tôi nói.

Anh bảo, chỉ thỉnh thoảng thôi. Những lúc muốn thư giãn đầu óc sau những giờ căng thẳng với công việc, anh hay la cà ở các quán cà phê, tuy nhiên anh lại không thích không khí ồn ào. Anh bị dị ứng với những âm thanh được

khuếch đại bởi những dụng cụ điện tử. Vì thế, anh chọn *Những Người Bạn*, ở đây rất thích hợp với những người thích yên tĩnh. Anh hỏi tôi có biết quán *Buồn Ở Sài Gòn*?

Quán gì tên nghe lạ thế, tôi mới nghe lần đầu đấy. Chắc họ đặt tên ẩn tượng như thế cốt để câu khách thôi. Bây giờ người ta có hàng trăm kiểu câu khách rẻ tiền như thế.

Anh lấy bao thuốc lá trong cốp xe định châm lửa hút bỗng nhiên đổi ý cất vào chỗ cũ.

“ Có thể là như vậy. Nhưng quán buồn thật, em ạ, “ anh nói. “ Nơi đây người ta tạo ra một không gian buồn thảm, âm nhạc buồn và cả nhân viên phục vụ cũng mang gương mặt rầu rĩ. Có vẻ, nơi đây thích hợp cho những kẻ chán đời. “

“ Quán có đông khách không, anh? “

“ Rất đông nhưng nhờ không gian khá rộng nên khách không có cảm giác chật chội và tù túng và mỗi người tha hồ đeo đuổi theo suy tư của mình mà không sợ ai quấy rầy. “

“ Cảm giác anh thế nào khi đến quán ấy? “ tôi nói.

“ Khi đến rất buồn và khi về lại càng buồn thêm. Anh đến đó được vài lần rồi không đến nữa. “

Hay nhỉ! Khi nào quay về Sài Gòn nhất định tôi sẽ đến quán *Buồn* một lần cho biết để xem nó buồn như thế nào. Anh còn nhớ địa chỉ quán đó không? Quán bar *Những Người Bạn* lúc này khá đông khách, họ đều ăn mặc lịch sự và có phong thái lịch lãm chứng tỏ là người có học. Tất cả đều dồn mắt hướng về sân khấu nhỏ, nơi các nghệ sỹ đang trình diễn. Sự có mặt của chúng tôi không khiến mọi người bận tâm. Anh chọn chiếc bàn trống rồi kéo tôi ngồi xuống. Ban nhạc đang trình bày nhạc phẩm *Một cõi đi về* của Trịnh Công Sơn. Tiếng đàn guitar duyên dáng hòa lẫn cùng tiếng đàn bầu réo rắt,

cùng tiếng bè trầm của đàn cello tạo thành thứ âm thanh du dương làm xao xuyến lòng người. Nhân viên phục vụ bước đến hỏi chúng tôi uống gì. Anh chọn cà phê đen, còn tôi thì chọn kem dâu trộn sô cô la. Kết thúc bài *Một cõi đi về*, một anh mang kính cận có vẻ là sinh viên đề nghị ban nhạc diễn tấu bản *Cô gái da đỏ*, đây là bản nhạc thuộc dòng nhạc flamenco. Và ngay lập tức những người chơi đàn bầu, cello chuyển sang chơi nhạc cụ khác, người thì cầm trống, kẻ khác thì các loại lắc, xập xõa... Anh thì thào vào tai tôi, những nhạc công ở đây có thể chơi nhiều nhạc cụ khác nhau. Bản *Cô gái da đỏ* vừa kết thúc, ban nhạc tiếp tục trình diễn bản *Dư Âm* của nhạc sỹ Nguyễn Văn Tý. Tôi rất thích bản nhạc này và lâu rồi mới được nghe lại.

“ Họ chỉ chơi hòa tấu chứ không có hát hả, anh? “ tôi nói.

“ Ừ, họ chỉ chơi hòa tấu thôi, bởi phòng trà không đủ tiền để thuê ca sỹ. Thật ra trước kia có một cô thỉnh thoảng có đến trình diễn chung với ban nhạc. Nhưng sau cô ấy đã có gia đình và sinh con. Từ đấy cô ấy không đến đây nữa. “ Đoạn anh ngược mắt nhìn tôi, “ em có muốn lên hát không? Anh sẽ bảo họ đệm đàn cho em. “

“ Không. Em chỉ hỏi như vậy thôi. Em hát dở lắm vả lại em không quen xuất hiện trước đám đông. “

Tôi vừa dứt lời thì có bốn thanh niên từ ngoài bước vào với gương mặt đỏ bừng, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đoán ra họ đã uống rượu trước đó. Nhân viên bảo vệ phòng trà lập tức ngăn họ lại.

“ Xin lỗi, chúng tôi không thể tiếp các anh trong tình trạng như thế này. Mong các anh thông cảm. “

Gã thanh niên mặc chiếc áo jean hở ngực để lộ những hình xăm kỳ quái, hát hàm một cách trịch thượng.

“ Mày chê bọn tao không có tiền à? “

“ Không phải như vậy, “ nhân viên bảo vệ nhã nhặn nói “ Quy định của

phòng trà là không tiếp những người đã uống rượu. Hy vọng lần khác chúng tôi sẽ hân hạnh được tiếp các anh.”

“ Mẹ kiếp! “ gã thanh niên mặc áo kẻ sọc đứng sau tên áo jean luôn mồm văng tục “ Hoặc chúng mày để các ông vào, hoặc cái phòng trà này sẽ biến thành đồng gạch vụn! “

Đôi co một lúc gã áo jean bỗng túm lấy cổ áo anh nhân viên bảo vệ và dứ dứ nắm đấm.

“ Mày có tránh đường cho bọn ông vào không? “

Anh nhân viên bảo vệ vừa gạt tay hấn ra thì nhận ngay một cú đấm vào giữa mặt. Cú đấm khá mạnh khiến anh bảo vệ lão đảo suýt ngã. Lúc này khách đã bắt đầu nhón nháo, vài người đã nhanh chân bước ra ngoài, chỉ có ban nhạc là vẫn chơi một cách thản nhiên, có vẻ như họ đã khá quen với những cảnh tượng như thế này. Nhìn dáng vẻ cô hồn của đám thanh niên, tôi thấy lo lắng.

“ Minh về thôi, anh, “ tôi lo lắng, nói “ Em nghĩ bọn chúng đến đây có tình gây sự. “

“ Em cứ ngồi yên đấy, chẳng việc gì phải sợ bọn chúng. “ anh trấn an tôi và tỏ vẻ không bận tâm đến đám thanh niên kia và tiếp tục dán mắt lên sân khấu.

Nghe ồn ào, chủ phòng trà từ trong bước ra. Người thanh niên bị đánh vừa lấy khăn mùi soa lau máu trên mặt vừa kể lể toàn bộ câu chuyện. Chủ phòng trà nhìn đám thanh niên, nói nhỏ nhẹ:

“ Quy định của chúng tôi không tiếp những vị khách đã có hơi men trong người, bởi trước đây đã từng xảy ra những vụ đáng tiếc. Và chúng tôi phải mời công an phường đến can thiệp. Nếu các anh thật lòng muốn đến đây nghe nhạc thì xin mời các anh vào bên trong. Đây là một điểm giao lưu văn hóa, mong các anh giữ trật tự, tránh làm phiền những người xung quanh. “

Đoạn người phụ trách phòng trà giục nhân viên kê thêm bàn, lấy thêm ghế cho khách. Gã áo jean ngửa cổ cười đắc thắng, đoạn khoát tay ra hiệu cho bọn đàn em bước vào. Bọn chúng ngồi xuống chiếc bàn trống cạnh chỗ ngồi của chúng tôi.

“ Anh không làm phiền người đẹp chứ? “ gã áo jean hút thuốc lá và nhả khói vào mặt tôi. Tôi bấm tay ra hiệu anh đổi chỗ ngồi cho tôi.

Kể từ lúc đó bọn chúng liên tục hút thuốc lá, văng tục và thốt lên những lời bình phẩm thiếu văn hóa với những người trong ban nhạc.

“ Đàn như con c...của người ta! Đánh như thế chó cũng biết đàn guitar! “

“ Này, nhìn cái thằng gõ trống sao mà tao ngứa mắt thế! Có cần dạy nó một bài học không nhỉ? “

“ Bọn chúng đàn loại nhạc đéo gì mà tao không nhá nổi. Chúng đang chơi nhạc hay phá hoại âm nhạc đấy? Bảo bọn chúng cút đi để tao lên đánh đàn còn hay hơn! “

Thêm vài người trong phòng trà bước ra. Một cô gái ăn mặc duyên dáng từ ngoài vừa bước vào gặp phải bọn chúng bèn xoay người bước ra bỏ lại sau lưng những lời nhạo báng của đám thanh niên vô học.

Anh ngồi im, môi mím lại tỏ vẻ tức giận. Tôi nắm tay anh ra hiệu anh đừng dây dưa với bọn chúng. Minh về thôi, anh, tôi ghé vào tai anh nói thầm. Tôi chẳng còn hứng thú để xem nữa.

“ Chờ anh một chút. Anh vào nhà vệ sinh sẽ ra ngay, “ anh nói “ Sau đó chúng ta sẽ ra bờ biển hóng mát. “

Anh đứng dậy và bước đi. Chỉ chờ có thế tên áo jean bèn ngồi vào chiếc ghế của anh.

“ Này, cái thằng gà mái ấy là gì của em vậy? “

Tôi im lặng, xoay mặt sang hướng khác. Gã bèn đưa tay chạm vào đùi của tôi.

“ Anh hỏi, sao người đẹp không trả lời. Cái thằng gà mái ấy là gì của em? “
hắn gằn giọng.

“ Xin anh tôn trọng cho! “ tôi đẩy tay hắn ra và nghiêm mặt nhìn hắn, nói “
Anh ấy là chồng của tôi! “

“ Một người xinh đẹp như em mà lấy một kẻ hắn coi như phí cả một đời! Em
hãy đá đít hắn. Về với anh em sẽ sung sướng cả đời! “

Tôi cố kiềm chế cơn giận đứng dậy. Hắn nắm lấy tay tôi kéo mạnh khiến tôi
ngã vào người hắn. Hắn giữ chặt tay tôi và cố hôn tôi. Tôi chống trả một
cách quyết liệt nhưng cuối cùng hắn cũng làm được điều hắn muốn. Tôi gào
thét kêu cứu. Đám đông vội chạy ra ngoài, ban nhạc ngừng chơi. Một người
định xông vào can thiệp nhưng thấy bọn chúng quá dữ tợn đành phải đứng
im. Nghe tiếng tôi, anh từ trong vội vàng bước ra.

“ Buông cô ấy ra! “

Tên áo jean vẫn giữ chặt người tôi, đưa mắt nhìn anh khiêu khích.

“ Có vợ đẹp thì cho mỗi người hưởng hương hoa một chút. Làm gì
mà khó khăn với nhau thế? “

“ Buông cô ấy ra trước khi tao nổi giận! “ anh rít lên.

“ Nổi giận à? Mày sẽ làm gì tao? “ Đoạn hắn hát hàm cho mấy tên đàn em “
Chúng mày cho hắn một bài học đi! “

Ba tên thanh niên vây lấy anh. Anh lùi lại một bước thủ thế. Một thằng vừa
xông đến ngay lập tức bị một cú đấm vào giữa mặt. Hắn kêu rú lên rồi đưa
tay ôm mặt. Một tên khác cầm vỏ chai nước ngọt đập mạnh vào bàn và lấy
đó làm vũ khí tấn công. Anh anh nhện tránh được cú đấm của hắn đồng thời
đưa tay chộp lấy cổ tay của hắn vặn mạnh. Gã kêu rú lên đánh rơi cái vỏ
chai xuống nền nhà. Và bằng một động tác thật điêu luyện anh xoay nửa
vòng, huých cùi chỏ vào ngực hắn. Lúc này tên quần jean cũng bỏ tôi ra và
xông vào trợ chiến. Anh vừa chống đỡ vừa lùi ra phía ngoài. Ra khỏi phòng

trà thì dừng lại. Bốn tên thanh niên vây anh thành vòng tròn. Một tên thò vào người lấy ra con dao bén ngót. Tôi sợ quá khóc như ri. Nhân viên bảo vệ phòng trà vội bấm điện thoại gọi công an phường. Anh liên tiếp bị trúng đòn. Và bị một nhát dao đâm vào bắp tay máu tuôn ra như xối. Tuy nhiên bọn thanh niên cũng bị trúng đòn khá nặng. Bọn chúng chỉ dám đứng từ xa thủ thế chứ không dám xông vào.

“ Sao bọn mày lại đứng im như thế, tính sổ nó đi! “ gã áo jean tức tối ra lệnh
“ Thằng nào hạ được nó tao sẽ trọng thưởng. “

Bọn chúng lao vào và liên tiếp bị trúng đòn. Tên cầm dao bị anh đá vào bụng văng ra xa. mấy thằng còn lại hết đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn anh. Tên áo jean tức giận xông vào đã bị phải một cú đá ngay giữa mặt. Hắn hét lên một tiếng đau đớn và ngã vật ra phía sau. Vừa lúc công an phường từ ngoài chạy vào. Bọn chúng vội nhảy lên xe và vù ga chạy thực mạng bỏ lại tên cầm dao đang nằm rên ư ử gần bụi cỏ.

Anh bị choáng vì máu ra nhiều. Tôi vừa băng bó cho anh vừa khóc. Mọi người khuyên tôi nên đưa anh đến bệnh viện khâu lại vết thương và chích ngừa uốn ván chứ để lâu không tốt. Tôi chạy ra ngoài vẫy taxi. Mãi gần mười phút sau, tôi mới vẫy được xe. Anh bước lên xe mà không cần sự giúp đỡ của ai khác. Xe lao nhanh.

“ Tại sao anh liều thế? “ tôi vừa nói vừa khóc “ Bọn chúng đông người và có hung khí. Đáng lẽ, anh nên tránh xa bọn chúng thì hơn. “

“ Anh không thể cho phép bọn chúng làm nhục em, “ anh nói.

Người quản lý phòng trà bảo bọn chúng muốn bảo kê phòng trà nên mới tìm cách gây sự. Và đây không phải là lần đầu tiên bọn chúng làm như thế. Mục tiêu của chúng là bà chủ phòng trà chứ không phải chúng tôi. Nếu anh nhẫn nhịn một chút thì sẽ không đến nỗi như thế này.

“ Anh hỏi em, một người chồng có thể nào đứng nhìn vợ mình bị làm nhục

không? “ anh tỏ vẻ tức giận “ Em hãy để anh làm một người đàn ông đúng nghĩa của nó và đừng biến anh thành một kẻ hèn! “

Tôi khóc. Những giọt nước mắt hạnh phúc tuôn ra như suối. Lần đầu tiên trong đời tôi được một người đàn ông che chở và thốt lên những lời yêu thương chân thành như thế. Tôi không mong gì hơn thế.

“ Cảm ơn anh! “ tôi nói “ Chúng ta chỉ là vợ tạm chồng hờ, vậy mà anh đã xem em như người vợ đích thực. Tại sao anh lại liều lĩnh để bảo vệ cho em? “

Anh nắm chặt tay tôi.

“ Bởi vì anh yêu em! “ anh nói.

Tôi xúc động ngả đầu vào vai anh:

“ Em cũng yêu anh! “

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện. Tôi thanh toán tiền xe rồi dìu anh vào phòng cấp cứu. Các bác sỹ nhanh chóng rửa sạch và khâu lại vết thương và tiêm một mũi vacxin ngừa uốn ván. Sau đó chúng tôi đón taxi về nhà.

Chuyện tình

- 7 -

Thế là kế hoạch ăn điểm tâm ở nhà hàng *Sao Mai*, và sau đó đi ngắm cảnh núi Nhỏ, nơi có bức tượng *Chúa đang tay* đã không thực hiện được, anh bị

thương ở tay không thể lái xe, và chiếc ô tô vẫn còn nằm ở phòng trà *Những Người Bạn*. Tôi không lấy đó làm buồn lòng, thậm chí còn có phần thích thú. Tôi muốn được bên anh ở nơi mà chỉ có hai chúng tôi. Tôi muốn chăm sóc chiều chuộng anh với tư cách một người vợ. Và việc anh bị thương sẽ giúp tôi thực hiện được công việc đó.

Tôi thức dậy sớm, xuống bếp và nấu nồi cháo thịt. Cháo chín tôi vào phòng định đánh thức anh dậy nhưng thấy anh ngủ say quá nên thôi. Trong lúc chờ anh thức dậy tôi giết thời gian bằng cách đọc sách. Tôi chọn một quyển *Đứa Trẻ Cát* của Tahar Ben Jelloun, nhà văn gốc Phi viết bằng tiếng Pháp. Tôi chọn quyển tiểu thuyết này bởi vì tác phẩm này đã đoạt giải Goncourt năm 1987(Một giải thưởng có uy tín khẳng định chất lượng tác phẩm) Tôi đọc đến trang thứ mười bảy thì chuông gọi cửa vang lên. Chắc là người đàn bà mang hoa đến, tôi nghĩ thầm. Và đặt quyển sách lên bàn. Không phải là người phụ nữ mà là một cậu bé trạc mười bốn tuổi, có mái tóc cắt ngắn và đôi chân mày cong vút như con gái. Cậu ta đến đây bằng xe đạp. Bó hoa được đặt ngay ngắn trong giỏ xe.

“ Em đến để giao hoa cho chị, “ cậu bé đưa bó hoa cho tôi, nói. “ Mẹ em bị bệnh nên em đi thay. “

Tôi đón bó hoa từ tay cậu bé.

“ Mẹ em bị bệnh gì? Có nghiêm trọng lắm không? “

“ Không, “ cậu bé lắc đầu, “ mẹ em chỉ bị cảm nhẹ, tuy nhiên cũng cần được nghỉ ngơi. Em sẽ giao hoa trong hai ngày nghỉ. Sáng thứ Hai em phải đi học và mẹ em sẽ tiếp tục công việc. “

“ Em có muốn vào nhà uống một cốc nước không? “ tôi nói “ Đạp xe lên dốc chắc là mệt lắm nhỉ? Nhà chị có sẵn nước ngọt có ga đấy. “

Cậu bé nghiêng người nhìn vào bên trong.

“ Em đứng ngoài này cũng được. Em phải về ngay. Em còn phải giao hoa cho vài địa chỉ nữa. Chị làm ơn cho em cốc nước. Nước ướp lạnh là được rồi, không cần phải nước ngọt đâu. “

Tôi vào trong mở tủ lạnh lấy lon cô ca đưa cho cậu bé. Nó không uống ngay mà cho vào giỏ xe.

“ Về nhà em sẽ uống. Cảm ơn chị nhiều lắm. Chào chị! “

Đoạn cậu bé thót lên xe và đạp đi. Tôi đứng trông theo. Bóng cậu bé nhấp nhô như con sóng trên con đường dốc ngoằn ngoèo.

Tôi quay trở vào trong. Anh vừa thức dậy. Tôi hỏi anh ngủ có ngon không, anh gật đầu bảo ngon. Tôi lại hỏi, anh có còn đau không, anh bảo còn đau âm ỉ. Anh vào nhà vệ sinh. Tôi múc cháo cho vào bát.

“ Bác sỹ dặn phải đến trạm y tế gần nhất thay băng mỗi ngày, “ anh múc thìa cháo cho vào mồm. “ Anh ngại đến những chỗ ấy quá. “

Việc này rất đơn giản. Tôi có thể rửa vết thương và thay băng cho anh. Chỉ khi nào cắt chỉ thì anh mới nên đến bệnh viện. Thật ra việc cắt chỉ cũng rất dễ dàng tuy nhiên cần đến viện để đảm bảo an toàn. Và có thể người ta còn kê toa bán thuốc cho anh. Bị thương cần phải dùng kháng sinh mới chóng lành bệnh.

“ Cảm ơn em! “ anh nhìn tôi bằng cái nhìn triu mến và cảm động “ Em là người vợ tuyệt vời. “

“ Thậm chí ngay cả em mà anh còn nói lời cảm ơn à? “ tôi phì cười “ Chiếc ô tô anh tính như thế nào? “

Anh đáp, sẽ gọi điện nhờ họ mang đến. Nếu không thì anh sẽ đến đó lấy xe về.

“ Anh bị thương làm sao lái được xe? Không khéo lại xảy ra chuyện nghiêm trọng. Thôi, anh ở nhà cho an toàn. Chuyện chiếc xe từ từ hẵng tính. “

Ăn điểm tâm xong, chúng tôi uống cà phê. Anh gọi điện đến phòng trà nhờ

họ mang xe đến. Bà chủ phòng trà hứa sẽ mang xe đến trong thời gian sớm nhất. Bà ta còn cảm ơn anh đã cho bọn thanh niên mất dạy một bài học. Gã thanh niên bị bắt đã khai ra chỗ ở của đồng bọn. Và công an sẽ tóm cổ chúng.

“ Anh muốn mua vài tờ báo. Em có thể giúp anh được không? “

“ Tất nhiên là được. Em cũng cần ra ngoài để mua một ít bông, cùn và vài miếng gạc. Anh còn cần gì để em mua luôn thể? “

“ Em mua cho anh thêm một xấp phong bì và vài cây bút bi nhé? “

Tôi thay quần áo và đi ngay. Tôi vừa bước ra cổng thì thấy một người đàn ông mặc đồ nhân viên bưu điện từ xa trời đến. Sau khi hỏi thăm vài câu, ông ta đưa cho tôi ba bức thư, tất cả đều là thư từ nước ngoài gửi về, và quay xe phóng đi. Tôi mang thư vào đưa cho anh.

Tôi tạt vào hiệu thuốc tân dược mua một lọ ô xy già, cùn, bông và gạc. Sau đó tôi ghé vào hiệu văn phòng phẩm mua phong bì và bút. Trên đường quay trở về tôi mua thêm một ít trái cây và vài tờ báo.

Khi tôi trở về đã thấy chiếc ô tô đỗ ngoài sân. Anh đang trò chuyện với một người thanh niên, mà tôi lập tức nhận ra ngay là một trong số những nhân viên bảo vệ phòng trà. Anh bảo vệ thú nhận là biết lái xe nhưng chưa có bằng lái. Trên đường đi cứ sợ cảnh sát giao thông thổi còi. Với vi phạm này chắc chắn sẽ bị phạt rất nặng và có thể sẽ bị giam xe. Rất may là không có chuyện gì xảy ra. Rồi anh nhân viên phòng trà giục anh kiểm tra lại xe.

Chẳng mất mát thứ gì đâu. Đêm qua anh ta đã ngủ trên xe. Bọn trộm muốn lấy thứ gì thì phải bước qua xác của anh ta.

Anh đưa cho anh chàng nhân viên bảo vệ ít tiền nhưng anh ta lắc đầu không nhận:

“ Tôi không nhận đâu. Anh cất đi. Tôi qua thấy anh đánh nhau với bọn chúng tôi phục anh quá. Anh học võ từ lúc nào vậy? Hôm nào rảnh rồi anh

chỉ thằng em vài thế phòng thân nhé? “

Anh bảo vệ vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ. Tôi bảo anh ngồi xuống, cẩn thận tháo lớp băng trên bắp tay rồi dùng cồn lau sạch vết thương. Sau đó tôi đặt miếng gạc lên và băng lại. Anh ngồi im quan sát tôi, mắt ngời lên những tia sáng rất lạ.

Tôi pha ấm trà mang lên cho anh. Trong lúc anh đọc báo, tôi xuống nhà bếp chuẩn bị bữa trưa. Chợt nhớ đến Khánh Ly, tôi quyết định gọi cho nó.

Khánh Ly càu nhàu vì bị phá hỏng giấc ngủ. Đêm qua nó thức đến hai giờ sáng.

“ Mày không thể gọi vào lúc khác được à? Mày chẳng có chuyện gì làm ngoài việc quấy rầy giấc ngủ của người khác phải không? Đồ quỷ tha ma bắt! “

Tôi hỏi nó đang ở đâu, nó bảo đang trong khách sạn.

“ Với ai? “ tôi nói “ Với anh chàng sinh viên si tình phải không? “

“ Ủ, với hần. “ Khánh Ly uể oải đáp “ Hần vừa ra ngoài chắc là mua điểm tâm cho tao. Thằng nhóc ấy chiều chuộng và cung phụng tao như nữ vương. Tao không biết nên vui hay buồn. “

Có người quan tâm chăm sóc là điều hạnh phúc chứ.

Khánh Ly hoàn toàn không thích cái hạnh phúc nửa vời và quá đổi mong manh này, bởi kết cục sẽ chẳng đi đến đâu và không bậc cha mẹ nào chấp nhận một con điểm mặt hạng như nó làm con dâu cả. Thằng nhóc ấy đang si mê nó, và đây chẳng qua là sự nông nổi nhất thời. Hần sẽ nhanh chóng bỏ nó sau khi có người đàn bà khác. Đàn ông, tất cả đều như thế.

Khánh Ly ca thán với tôi:

“ Tao đang tìm mọi cách cho thằng nhóc ấy chán tao và từ bỏ tao nhưng tất cả nỗ lực đều thất bại. Nó bám chặt vào tao như đĩa đói, dường như kiếp trước tao thiếu nợ nó. Nó ghen kinh khủng! Nó giám sát tao chặt chẽ như

cách người ta giám sát tù vượt ngục. Tao chẳng thể làm được gì. Tao thật sự mệt mỏi vì nó. Giả như lúc đầu tao đừng dây dưa với nó thì bây giờ không phải khổ sở như thế này. Tao đã phải trả giá cho hành động ngu ngốc của mình. “

Tôi muốn biết lão Phiệt có gọi điện cho nó không.

“ Có, tôi qua lão ấy có gọi cho tao. Lão ấy lòng lộn như con thú bị thương. Và đe dọa sẽ trừng phạt mày. Mày hãy cẩn thận đấy. Tao nghĩ, lão không dọa suông đâu, lão làm thật đấy. “

“ Lão có nói khi nào sẽ về Việt Nam không? “ tôi lo lắng “ Lão có biết chuyện của tao không? “

“ Lão không nói thời gian cụ thể nhưng bảo sẽ thu xếp về thật sớm, “ Khánh Ly nói. “ Còn chuyện của mày, tao nghĩ là lão không biết, chẳng qua lão đoán già đoán non mà thôi. Công việc của mày như thế nào? Gã chồng hờ đối xử với mày như thế nào? “

Tôi kể vắn tắt những chuyện vừa xảy ra. Nghe xong, Khánh Ly thốt lên:

“ Sao anh ta lại tốt với mày đến thế. Chẳng lẽ, anh ta thật sự yêu mày? Chuyện này thật là vô lý! Một người đàn ông thuê một cô gái làm vợ và đem lòng yêu cô ta. Không thể tin được. “

Tôi cũng không biết, anh ấy có yêu tôi không. Nhưng những tình cảm anh ấy mang đến cho tôi là rất thật. Thật đến nỗi, tôi hoàn toàn không thấy sự gượng ép hay giả tạo nào. Và anh cố tình giả tạo như thế để làm gì?

“ Chỉ có trời mới biết, anh ta đang toan tính điều gì, “ Khánh Ly nói “ Mày phải hết sức cẩn thận đấy. “

Anh ấy muốn gì ở tôi? Tôi chẳng có gì cho anh ấy ngoài thể xác tật nguyên và tội lỗi này. Thật sự là tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này và càng nghĩ tôi càng sa vào khu rừng rối rắm không sao thoát ra được. Cuối cùng, tôi phó mặc cho sự thể xảy ra như thế nào. Hiện tại tôi đang rất hạnh phúc.

Điều đó là rất thật. Và tôi đang cố nâng niu, gìn giữ nó.

“Mày yêu anh ta rồi phải không?” Khánh Ly nói.

Tôi im lặng.

Khánh Ly bảo, nếu chuyện này là sự thật thì đây là một sai lầm rất ngớ ngẩn của tôi. Tôi đã bị anh cuốn vào cuộc chơi và sẽ trở thành nạn nhân của anh. Rằng anh đang nỗ lực trở thành người đàn ông tuyệt vời để chiếm trọn tình yêu của tôi và sau đó sẽ vất tôi ra đường như cách người ta vất đi món hàng không còn dùng được nữa.

Nhưng anh làm như vậy để làm gì?

Chỉ có Trời mới biết! Có thể đó là một thú vui bệnh hoạn của một người có vấn đề về nhân cách. Anh ta cảm thấy thích thú và thỏa mãn sau khi chinh phục được một người phụ nữ và sau đó bỏ rơi cô ta. Thế thôi.

Suốt bữa ăn tôi hoàn toàn im lặng. Cuộc trò chuyện với Khánh Ly cứ ám ảnh tôi mãi. Thỉnh thoảng tôi kín đáo quan sát anh bằng cái nhìn đầy nghi hoặc và cảnh giác. Anh dường như nhận ra sự thay đổi của tôi.

“Sao em im lặng cả buổi như thế?” anh nhìn tôi lo lắng “Chuyện gì xảy ra với em?”

“Không,” tôi lắc đầu, nói, “chẳng có gì. Đơn giản là em thấy khó chịu trong người.”

“Vậy có thể là em bị bệnh rồi đấy. Em có thấy nóng sốt hay đau đầu không? Chốc nữa anh đưa em đi khám bệnh nhé?”

“Em không sao,” tôi nói, “chỉ hơi choáng đầu chỉ cần nghỉ ngơi một chút là khỏe lại thôi. Anh không cần phải bận tâm đến em một cách thái quá như thế.”

“Làm sao anh không tâm cho được. Chúng ta là vợ chồng phải luôn quan tâm chăm sóc lẫn nhau chứ. Chẳng phải em cũng đang quan tâm và lo lắng đến anh là gì.”

Chúng tôi chỉ là vợ tạm chồng hờ, sau khi chấm dứt hợp đồng thì đường ai nấy đi. Anh không cần phải đóng vai một người chồng tốt như thế. Tôi muốn mọi việc sẽ kết thúc trong nhẹ nhàng thanh thản.

“ Em là vợ anh, mặc dù chúng ta là vợ chồng trong một thời gian ngắn ngủi nhưng những tình cảm anh dành cho em là rất thật. Và anh sẽ làm hết tất cả để chúng ta thật sự hạnh phúc. “

Tôi không cần cái hạnh phúc giả tạo ấy. Tôi khóc.

Tôi bỏ dở bữa cơm và bước vào phòng chốt cửa lại. Anh sửng người một lúc rồi bước đến gõ cửa.

“ Mở cửa cho anh vào! Anh muốn nói chuyện với em. Mở cửa cho anh vào, Bích Ly! “

Tôi nằm úp mặt vào gối khóc nức nở. Anh đứng một lúc rồi bỏ đi. Tôi nghe tiếng chân anh xa dần.

Tại sao tôi lại khóc? Chẳng phải tôi đã thỏa thuận với anh sẽ đóng vai người vợ thật hoàn hảo đó sao? Ngay từ đầu tôi đã biết, đây chẳng qua là một cuộc phiêu lưu tình cảm hữu hạn và tôi chấp nhận trở thành một vai diễn trong cuộc chơi đó. Và anh hoàn toàn không có lỗi gì trong chuyện này. Anh đã hoàn thành vai một người chồng tốt. Phải chăng tôi đã yêu anh. Và nếu điều này xảy ra thì lỗi đó hoàn toàn thuộc về tôi. Tôi tự trách bản thân đã quá yếu mềm trước sự quan tâm, ân cần chăm sóc của anh và đã ngộ nhận đây là một tình yêu đích thực. Tôi đã rất sung sướng và vô cùng hạnh phúc khi được ở cạnh anh và tôi thật sự lo sợ khi phải xa anh. Tôi đã làm lẫn và quá ngộ nhận trước những gì anh mang đến cho tôi. Anh không cần tình yêu của tôi. Hay nói đúng hơn, anh chỉ cần tình yêu giả dối của tôi mà thôi. Vậy thì, tôi chẳng có lý do gì để trách cứ anh cả. Và dù muốn dù không tôi vẫn phải hoàn thành vai diễn của mình. Tôi tự nhủ với lòng, phải gạt hình bóng của anh ra khỏi trái tim. Tôi cảm thấy mệt mỏi và mong mọi việc chóng kết thúc.

*

Mặc dù là ngày cuối tuần không phải đến công ty nhưng anh vẫn làm việc bên máy vi tính. Hầu như cả ngày anh không rời khỏi chiếc máy vi tính xách tay. Ba giờ chiều tôi mang cà phê lên cho anh, lúc ấy anh đang truy cập internet. Anh làm việc bằng sự tập trung cao độ và không nhận ra sự có mặt của tôi.

“ Em mang cà phê cho anh đây! “ tôi nói.

“ Cảm ơn em. Để đây cho anh “ anh nói mà mắt vẫn không rời khỏi màn hình laptop.

“ Em xuống đây. Không làm phiền anh nữa. “

Tôi chưa kịp bước đi thì anh đã nắm tay tôi kéo lại.

“ Hãy quên chuyện phiền toái em nhé? Anh muốn chúng ta có những ngày thật vui vẻ. “

“ Vâng. “ Tôi đáp bằng giọng mai mỉa. “ Chúng ta sẽ là cặp vợ chồng thật hoàn hảo. “

“ Em còn giận anh à? “ anh nói và tháo cặp kính viễn thị đặt lên bàn “ Tối nay chúng ta sẽ đi xem phim nhé? Nếu em không bận thì ngồi lại với anh một chút được không? “

“ Em bận lắm, “ tôi nói “ em còn phải làm rất nhiều việc; dọn dẹp nhà cửa, thay tấm trải giường và chuẩn bị bữa tối. Vả lại, anh cũng đang bù đầu với công việc, “ tôi nói bằng giọng hờn mát.

Anh bảo, chỉ bận rộn trong ngày hôm nay thôi. Ngày mai anh sẽ rảnh rỗi cả ngày. Thật tình anh muốn dành nhiều thời gian ở bên tôi nhưng không hiểu

sao công việc cứ ùn ùn kéo đến. Anh định tạm gác lại vài hôm nhưng không được, bởi việc nào cũng quan trọng và cần thiết cả. Cuối cùng anh mong tôi thông cảm cho anh.

Tôi bước xuống bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Tôi quét nhà bằng chổi sau đó lau nhà bằng cây lau nhà. Sau đó tôi dùng phất trần quét sạch giá sách và tủ rượu. Xong xuôi, tôi vào phòng ngủ thay tấm trải giường. Trong lúc tôi cố dựng tấm đệm lên thì bất ngờ một con gián khá to bỗng chui vào cổ, tôi hoảng sợ kêu thét lên. Nghe tiếng kêu của tôi anh từ tầng trên vội chạy xuống và trượt chân ngã xuống cầu thang. Đầu anh va mạnh vào tường. Tôi vội lao đến đỡ anh dậy.

“ Chuyện gì thế? “ anh nói.

“ Con gián chui vào người em! “

Anh thở phào nhẹ nhõm.

“ Vậy mà anh cứ đinh ninh có chuyện gì xảy ra. Anh không nghĩ em lại sợ gián đến thế. “

Tôi dìu anh ngồi xuống ghế. Lúc này tôi mới phát hiện vết thương ở bắp tay đang chảy máu.

“ Máu ra nhiều quá để em băng lại cho anh, “ tôi nói “ Anh đi đứng thế nào để té ngã như thế? Có đau lắm không? “

Tôi băng bó lại vết thương cho anh. Anh bỗng kéo tôi vào lòng và đặt lên môi tôi nụ hôn. Chúng tôi im lặng và trao nhau những nụ hôn nóng bỏng. Thời gian như dừng lại. Tôi đã hoàn toàn quên hết những phiền toái trong lòng.

“ Anh yêu em! “ anh thì thầm vào tai tôi.

Cơm tối xong, chúng tôi đi xem phim. Anh bị đau tay không thể lái xe, và lại rạp chiếu phim cách chỗ chúng tôi ở không xa chỉ hơn một cây số, vì thế chúng tôi chọn cách đi bộ. Anh mặc chiếc áo sơ mi dài tay, quần Âu màu

cánh gián, chân mang giày da đen bóng. Còn tôi mặc chiếc áo dài màu tím, thân áo có thêu hình bông hoa, chân mang guốc cao gót một tắc có quai hậu. Chúng tôi khoác tay nhau đi trên con đường trải nhựa. Những ánh mắt hai bên đường nhìn chúng tôi ngưỡng mộ. Tôi hỏi anh có thường đi xem phim không?

Anh bảo, gần ba năm rồi anh mới đến rạp đấy. Anh không có thời gian, và lại xem một mình buồn lắm. Nếu không có tôi anh trở thành đồ cổ mất. Tôi chỉ thỉnh thoảng mới đến rạp. Tất nhiên những bộ phim hay tôi không bao giờ bỏ lỡ cơ hội. Tôi thường đi xem với các bạn. Nếu phải xem một mình thì thà rằng ở nhà sướng hơn.

Anh hỏi tôi thích xem những bộ phim gì? Tình cảm phải không? Phụ nữ thường thích phim tình cảm nhuốm đầy bi kịch và nước mắt.

Anh đoán sai rồi! Thật ra, tôi chỉ thích xem những bộ phim hành động và kinh dị thôi. Còn phim tình cảm phải thật sự là những bộ phim hay thật ấn tượng mới có thể kéo tôi đến rạp. Những bộ phim tình cảm suốt mười mấy năm trước thì không bao giờ tôi để mắt đến. Tôi cho rằng đây là loại hình văn hóa cấp thấp. Rồi tôi hỏi anh đã từng xem phim *Nụ hôn của ma cà rồng* chưa? Bộ phim kể về con ma cà rồng có vẻ đẹp mê hồn, bất kỳ người phụ nữ nào một khi nhìn thấy là hồn xiêu phách lạc, sẵn sàng trao thân cho hắn. Và sau khi làm tình với những người phụ nữ đa tình, con ma sẽ cắn cổ họ và hút máu đến chết. Họ tình nguyện hiến thân cho ma cà rồng tất cả tình yêu và sự sống của mình. Họ chết trong hạnh phúc, mãn nguyện. Đối với đàn bà, tình yêu là tất cả, họ sẵn sàng đánh đổi tất cả kể cả sự sống của mình để tìm hạnh phúc cho dù hạnh phúc ấy là rất mong manh và dễ vỡ. Bộ phim ấy đã để lại cho tôi ấn tượng rất sâu đậm.

“ Anh chưa xem phim đó, “ anh lắc đầu, nói “ Anh không ngờ em lại thích những bộ phim như thế. Những người phụ nữ như thế thường có cá tính

mạnh mẽ, trong khi em rất giàu nữ tính.

Tôi không hiểu. Thật sự là tôi rất yếu đuối và khá lẳng mạn. Có một nhà văn đã từng nói thốt lên *Phụ nữ và loài mèo có cùng đặc điểm là thích vuốt ve*.

Ông nhà văn cực đoan này đã đánh đồng con người cấp cao với con vật cấp thấp, tuy nhiên phải thừa nhận là ông ta nói không sai.

Rất đông người chen chúc bên quầy vé. Anh bảo tôi đứng chờ, rồi lách người vào đám đông. Lát sau anh quay trở ra mồ hôi đầm đìa.

“ Hết vé rồi, em ạ, “ anh nhìn tôi lắc đầu chán nản “ Chúng ta đành mua vé chợ đen thôi. “

Anh bước ra ngoài, tiến về phía người đàn bà ăn mặc đồm dáng, son phấn lòe loẹt đang nhai kẹo cao su, mua một cặp vé có chỗ ngồi tốt nhất với cái giá đắt hơn gần gấp đôi. Còn hơn ba mươi phút nữa mới đến xuất chiếu.

Anh rủ tôi vào quán uống một cốc cà phê giải khát. Tôi lập tức gật đầu đồng ý. Chúng tôi tạt vào quán cà phê đối diện với rạp chiếu phim. Quán khá đông khách. Chúng tôi chọn chỗ ngồi sát vỉa hè từ đây có quan sát mọi động tĩnh từ rạp chiếu phim. Anh gọi hai cốc cà phê đá và một bao thuốc lá.

“ Kỷ lục ngồi lâu nhất ở quán cà phê của em là bao lâu? “ anh nhấp một ngụm cà phê rồi đặt xuống chiếc đĩa sành. “

“ Tám giờ đồng hồ, “ tôi suy nghĩ một lúc rồi nói.

Lần đó tôi chờ một người bạn học cùng lớp. Tôi đã chờ anh ta từ hai giờ chiều đến mười giờ đêm. Tôi thường ngồi ở quán cà phê rất lâu nhưng không bao giờ quá bốn tiếng đồng hồ. Đây là cuộc gặp quan trọng nên tôi phải chờ lâu đến thế.

“ Cuối cùng em có gặp anh bạn đó không? “ anh nói.

Anh bạn trên đường đến điểm hẹn thì chẳng may bị tai nạn giao thông và chết trong bệnh viện. Một chiếc xe tải hỏng phanh đã nghiền nát anh ấy. Khi tôi hay tin thì xác của anh ấy đã được đưa về nhà mai táng. Anh ấy chết và

mang theo điều bí mật xuống mồ. Còn anh?

“ Kỷ lục ngồi lâu nhất của anh là hơn mười hai tiếng đồng hồ, “ anh nói “ Anh đã ngồi đồng ở quán cà phê từ mười giờ sáng đến gần mười một giờ đêm. Trong khoảng thời gian đó, anh đã uống hết năm cốc cà phê, ba ấm trà và đốt hai bao thuốc lá. “

“ Anh làm gì mà ngồi lâu như vậy? Anh không thấy mỏi lưng và sốt ruột à? “ tôi tỏ vẻ ngạc nhiên.

“ Chẳng làm gì cả, “ anh nói “ anh chỉ muốn giết thời gian, thế thôi. Đôi lúc anh điên điên như thế. Không biết em có đồng ý với anh không, cuộc sống cần có những lúc điên khùng như thế. “

Anh hút thuốc lá. Một đôi tình nhân trẻ tuổi từ ngoài bước vào. Họ ngồi xuống cạnh chúng tôi và ồn ào bàn tán về bộ phim sắp chiếu.

Tôi ngược mặt nhìn trời.

“ Anh nhìn kia, “ tôi nói, “ cả bầu trời rắng đỏ thế nào chốc nữa cũng có mưa cho mà xem. “

“ Ừ, rất có thể trời sẽ đổ mưa, cả buổi chiều nay không khí vô cùng oi bức. Hy vọng mưa sẽ diễn ra muộn hơn, ít nhất là sau khi chúng ta về đến nhà. “ Rạp chiếu phim bắt đầu mở cửa đón khách. Vài cặp tình nhân khoác tay nhau tiến vào bên trong. Anh uống nốt phần cà phê trong cốc, đoạn dụi mẩu thuốc lá vào chiếc gạt tàn.

“ Mình vào thôi, em. “

Tôi đứng dậy, cùng anh băng qua đường. Trong rạp tối tăm, tôi phải bám chặt vào người anh để khỏi bước hụt chân. Anh vừa đi vừa căng mắt nhìn những con số sơn trên ghế. Sau khi tìm được chỗ ngồi, anh kéo tay tôi ngồi xuống. Lúc này trong rạp bắt đầu đông khách. Nhân viên soát vé tay cầm đèn pin hướng dẫn khách đến vị trí của mình. Bức màn trên sân khấu được kéo sang hai bên. Và buổi chiếu bắt đầu. Tôi thật sự thất vọng vì đây là một

bộ phim tài liệu được chiếu mở màn trước khi phim chính được chiếu. Khán giả hầu như không quan tâm đến bộ phim này, họ đi lại lộn xộn và liên tục làm ồn. Gần hai mươi phút sau, bộ phim tài liệu kết thúc. Lúc này đám đông mới yên lặng cùng hướng mắt nhìn lên màn ảnh. Cảnh đầu tiên bắt đầu...

Tan xuất chiếu chúng tôi bước ra khỏi rạp thì mới hay trời đã mưa được một lúc lâu. Mưa rất to, dường như lão trời già dành dùm nước hàng thế kỷ cho trận mưa đêm nay. Chúng tôi đứng nép người trước rạp chiếu phim, mắt nhìn ra phía trước dõi theo những chiếc xe bị kín lao đi hối hả. Thỉnh thoảng vài chiếc taxi vụt qua, anh chạy ra mép đường đưa tay vẫy vẫy nhưng họ không dừng lại. Anh quay trở vào, khẽ lau bầu, mưa to như thế này chưa chắc đón được xe. Những người đi xem phim có mang theo áo mưa thì đã về cả rồi chỉ còn lại vài người không có áo mưa đành phải đứng trú mưa như chúng tôi. Anh hút thuốc lá rồi thả những vòng khói lên không trung. Và chúng tôi cùng bàn luận về bộ phim vừa xem.

Mưa mỗi lúc càng to. Cảnh vật xung quanh nhạt nhòa như ảo ảnh. Những cơn gió lạnh từ ngoài ập vào, tôi run lên bần bật.

“Hãy nép chặt vào người anh sẽ bớt lạnh.”

Tôi không nghĩ thời tiết lại xấu như thế này. Nếu biết có mưa to tôi đã không đến rạp. Tôi sẽ đi ngủ. Giấc ngủ trong cơn mưa bao giờ cũng gây cho tôi một cảm giác thật khoan khoái, dễ chịu. Tôi hỏi anh sẽ làm gì những lúc mưa gió bão bùng như thế này?

“Anh sẽ uống cà phê và ngắm mưa rơi. Mưa mang đến cho ta cảm giác buồn. Nỗi buồn dịu êm, mông lung và khó tả. Em có thấy, cuộc sống thêm phần thi vị vào những cơn mưa?”

“Những lúc nhìn mưa em hay nhớ về những kỷ niệm rồi em chột cười chột khóc với những kỷ niệm đó. Em ngốc quá phải không, anh?”

“Có khi mưa cả đêm mất, “anh ngược mắt nhìn trời.

“ Chúng ta sẽ làm gì nếu mưa vẫn tiếp tục kéo dài? “ tôi nói “ Chẳng lẽ chúng ta sẽ đứng đây suốt đêm à? Em mỗi chân rồi đây. “

Anh hỏi tôi có thích tắm mưa không? Nếu tôi đồng ý thì cả hai sẽ lội bộ về nhà. Đi dưới cơn mưa cũng là thú đấy chứ. Và lại chúng tôi không thể đứng yên ở đây mãi. Những lúc thời tiết xấu như thế này rất khó tìm được xe.

Tôi gật đầu đồng ý. Chúng tôi cùng nắm tay nhau đi giữa cơn mưa như trú trước những ánh mắt ngỡ ngàng của những người trú mưa ven đường. Có lẽ họ nghĩ chúng đầu óc của chúng tôi có vấn đề.

“ Lạnh quá! “ anh kêu lên “ Em có thấy lạnh không? “

Tôi gật đầu bảo lạnh.

“ Vậy chúng ta chạy cho ấm nhé? Chúng ta sẽ chạy thi xem ai về đến nhà trước nhé. “

Nói rồi, anh xoay người chạy một mạch lên phía trước. Tôi cầm guốc cố đuổi theo anh. Vừa chạy anh vừa ngoảnh lại giục tôi đuổi theo. Tôi chạy đến đứt hơi vẫn không theo kịp anh. Đến gần ngã tư, tôi dừng lại thở dốc.

“ Chờ em với! “ tôi thở hào hển “ Em mệt quá! Anh chạy như vận động viên điền kinh làm sao em theo kịp. “

Anh đứng lại chờ tôi. Lúc này tôi mới phát hiện chân phải tôi đã rướm máu vì va phải đá nhọn. Anh cúi xuống đưa tay nắn chân tôi và nhìn tôi tỏ vẻ lo lắng:

“ Chết thật! Chân em bị chảy máu rồi. Đáng lẽ anh không nên bảo em chạy thi. Anh quên mất con đường này có nhiều đá nhọn. Tất cả là tại anh. Em đi có được không? Đã bớt đau chưa? “

Tôi lắc đầu, tỏ vẻ đau đớn.

“ Anh sẽ công em. “

“ Thôi, không cần đâu. Em sẽ tự đi. Anh dìu em nhé? “

Tôi đi vài bước thì khuỵu xuống. Lúc này tôi mới chịu để anh công tôi.

“ Em nặng không, anh? “

“ Không. Anh có thể cõng em đi hết cuộc đời! “ Rồi anh cười vang.

Tôi áp mặt vào gáy anh. Mãn nguyện, hạnh phúc. Tôi thầm mong con đường dài ra vô tận.

Anh kể: đây là lần thứ hai anh đi dưới cơn mưa như thế này mà không thấy lạnh đấy. Lần thứ nhất là khi anh nhận được giấy báo trúng tuyển đại học. Anh đã đi bộ dưới cơn mưa suốt đoạn đường từ trường về đến chỗ trọ. Lúc ấy cơn mưa thật đáng yêu làm sao.

Về đến nhà, chúng tôi vội thay quần áo. Lúc này tôi mới phát hiện vết thương ở tay của anh đang rỉ máu. Tôi cảm thấy ân hận vô cùng. Và vội vàng thay băng cho anh. Cả người anh tím tái vì lạnh.

“ Em pha trà gừng cho anh uống ấm bụng nhé? “ tôi nói.

Anh khẽ gật đầu. Tôi vội xuống bếp đun nước pha trà gừng mang lên cho anh. Lúc này trông thần sắc của anh đã đỡ hơn. Anh đón cốc trà từ tay tôi và uống một ngụm lớn.

“ Anh có đói không? “ tôi nói “ Em nấu mỳ tôm cho anh ăn nhé? Trong tủ lạnh chẳng còn thứ gì ngoài mấy gói mỳ tôm. Hôm nay bận rộn qua em không kịp đi siêu thị mua sắm. “

Anh lắc đầu bảo không muốn ăn thứ gì cả và chỉ muốn đi nằm. Uống gần hết ấm trà chúng tôi vào phòng ngủ.

Tôi nằm áp mặt lên ngực anh, lắng nghe tiếng mưa rơi gõ nhịp lên cửa sổ.

Anh nằm im có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó. Cơ thể anh bắt đầu ấm dần. Tôi đưa tay xoa ngực anh. Và đếm từng nhịp tim vang lên trong lồng ngực.

“ Thứ Hai tuần tới là sinh nhật lần thứ ba mươi sáu của anh. “ anh nói.

Tôi đôi tư thế nửa nằm nửa ngồi tay chống lên cằm.

“ Thế à! “ tôi thốt lên “ Anh đã có kế hoạch gì chưa? Anh định tổ chức ở nhà hàng hay tại nhà? Anh có mời ai không? “

“ Anh chẳng có kế hoạch gì cả, “ anh nói .

“ Sao lại thế? “ tôi nói “ Anh không định tổ chức sinh nhật cho mình à? “

Anh chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho mình bao giờ. Nói như thế có phần không chính xác, thật ra anh vẫn tổ chức sinh nhật hàng năm nhưng không mời ai cả. Anh tổ chức sinh nhật cho mình bằng cách, đến một nhà hàng nào đó, gọi vài món, một chiếc bánh kem rồi tự nâng cốc chúc tụng cho mình.

Sau đó thì về nhà. Tất cả chỉ đơn giản như thế.

“ Sinh nhật như thế thì chán lắm, “ tôi nói “ Sinh nhật của em bao giờ cũng có vài người bạn đến dự. Sau khi ăn uống no say, cả bọn bắt đầu vượn nhạc và nhảy nhót suốt đêm. Có lúc bọn em phóng xe vi vu trên phố chọc phá người đi đường, hoặc canh sát giao thông đến khi nào chán mới thôi. Anh không có bạn à? Hay là tại sở thích của anh như thế? Em không nghĩ anh lại thích cuộc sống cô đơn như thế. “

Anh im lặng, gương mặt hiển hiện nỗi buồn khôn tả. Có vẻ, anh đang mang nỗi suy tư trĩu nặng trong lòng.

“ Em sẽ làm sinh nhật cho anh nhé? “ tôi nói “ Chỉ có hai chúng ta mà thôi. Anh có đồng ý không? Em sẽ đặt một chiếc bánh kem hai tác, hai tác là đủ rồi, to quá ăn không hết, bỏ thì phí lắm. Sau đó em sẽ làm vài món anh thích, tất nhiên là phải có một chai rượu vang. Anh thấy thế nào? “

Chúng tôi nhìn nhau và im lặng. Anh xoay người hôn vào cổ tôi. Tôi khẽ rụt người lại. Một lúc sau anh đưa tay cởi từng khuy chiếc áo ngủ của tôi. Tôi đuổi thẳng người ra. Bàn tay anh nhẹ nhàng tháo đến chiếc khuy cuối cùng. Tôi ngấm nhìn cơ thể vạm vỡ của anh, đưa tay chạm vào chỗ kín của anh. Nó cương cứng. Anh đưa tay kéo chiếc áo ngủ tuột khỏi vai. Và khi trên người tôi không còn mảnh vải che thân, anh sững sờ ngấm nhìn như người xem tranh chiêm ngưỡng một tác phẩm vĩ đại. Anh đưa tay sờ nhẹ lên bầu vú săn chắc đỏ hồng, áp mặt vào đấy hít một hơi thật mạnh. Bàn tay anh

xoa nhẹ lên bụng rồi vuốt ngược lên cặp hông săn chắc. Tôi cong người lên đón nhận cử chỉ vuốt ve của anh. Anh cởi quần áo rồi đi từ từ vào cơ thể tôi. Cảm xúc của tôi thật mãnh liệt như đang cưỡi trên những cơn sóng khổng lồ.

Chuyện tình

- 8 -

Sáng Chủ Nhật, anh đưa tôi đi ăn phở ở một quán ăn bình dân ở gần bến xe khách liên tỉnh. Quán nhếch nhác và vắng khách. Khi chúng tôi từ ô tô bước xuống, bà chủ quán đang rửa rau sống bên vòi nước nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên, có lẽ bà ta không nghĩ những người sang trọng như chúng tôi lại vào quán của bà. Chúng tôi ngồi xuống chiếc bàn thấp bằng gỗ tạp, bên trên có để sẵn mấy chai tương ớt, hũ ớt sa tế, rau sống, khăn lau miệng và ống đựng đũa. Anh gọi hai bát phở tái và hai cốc cà phê đá.

“Thỉnh thoảng anh đến ăn những quán bình dân như thế này để nhớ lại thời sinh viên vất vả,” anh vừa nói vừa lấy khăn giấy lau sạch đũa “Em có thường đến những nơi như thế này không?”

“Có, nhưng thỉnh thoảng thôi.” tôi nói.

“Em đã từng ăn cơm bụi chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Cơm bụi tất nhiên là không ngon nhưng giá rẻ rất hợp với túi tiền eo hẹp của sinh viên và những người lao động nghèo. Ở Sài Gòn có quán cơm miễn

phí, bất kỳ ai đến ăn đều được đón tiếp nồng hậu. Những lúc nhẩn tui, anh và các bạn vẫn thường đến đây ăn uống miễn phí. Bếp ăn từ thiện ấy do một nghệ sỹ tài trợ. Sau khi ông ấy qua đời, bếp ăn từ thiện cũng không còn tồn tại nữa. Người có lòng từ tâm như thế ngày nay không có nhiều. “

Phở mang ra, chúng tôi cùng ăn vui vẻ. Anh ăn rất nhiều rau sống, nhìn trong bát chỉ thấy toàn rau. Anh ăn rất ngon miệng.

“ Em không ăn rau à? Phở mà thiếu rau sống thì chẳng còn gì là ngon. “

Tôi gật đầu bảo không thích rau. Thật ra, tôi cũng ăn được rau nhưng phải do chính tay tôi rửa mà thôi. Phở ở đây không ngon, nước dùng rất nhạt và thịt bò không được tươi do được ướp trong tủ lạnh. Nếu không có anh tôi đã bỏ dở bát phở.

Ăn xong bát phở, anh hút thuốc lá và uống cà phê, trong khi tôi cố ăn nốt phần phở trong bát.

“ Chốc nữa anh sẽ đưa em đến siêu thị mua một ít thực phẩm và vài thứ linh tinh khác. Em còn mua gì không? “

“ Em sẽ mua vài thứ để trang trí cho buổi tiệc sinh nhật. Keo dán, hoa giấy, tua rua và vài hộp màu. “

Anh bảo, không cần phải long trọng như thế. Anh không muốn tôi mất nhiều thời gian cho những việc vặt vãnh như thế. Mỗi chuyện chuẩn bị vài món ăn đã khiến tôi không có thời gian để thở nữa là...

“ Em biết cách sắp xếp thời gian. Dù sao cũng nên trang hoàng một chút. Anh không phải lo lắng cho em. “

Từ siêu thị trở về tôi thấy một chiếc ô tô đỗ gần cổng. Nhìn kiểu dáng và màu sơn tôi nhận ra là xe của Ba Thương. Ông ta đang đứng hút thuốc lá trên con đường mòn gần lối rẽ vào nhà. Anh ta không đưa vợ đến như đã hứa với tôi.

“ Xin chào đôi vợ chồng trẻ. Đi đâu mà sớm thế khiến tôi phải đợi cả buổi. “

Hai người đàn ông bắt tay nhau thân mật. Ba Thường nheo mắt nhìn tôi, môi mấp máy điều gì đó nhưng lại im lặng. Chúng tôi vào nhà. Tôi định đun nước pha trà thì Ba Thường bỗng xua tay lia lịa:

“ Không cần phải pha trà đâu, “ Ba Thường hát hàm về phía tử rượu ” Tôi chỉ quen uống loại trà bốn mươi lăm độ thôi. “

Anh lấy chai cô nhắc rót ra hai chiếc cốc. Ba Thường uống một ngụm lớn rồi đánh khà một tiếng có vẻ thích chí lắm:

“ Cả tuần rồi bận rộn quá không uống được giọt rượu nào thật bứt rứt và khó chịu. “ Hôm nay tôi với anh phải uống một bữa thật say nhé. “

“ Anh biết rồi, tử lượng của tôi kém lắm làm sao có thể theo kịp anh, “ anh nói “ tôi chỉ có thể ngồi xem anh uống thôi. Nếu anh chấp nhận, anh uống hai, tôi một, thì tôi mới có thể ngồi với anh đến cuối. “

“ Uống như thế thì còn gì hứng thú nữa. “ Đoạn Ba Thường day mặt về phía tôi nói đùa, “ hôm nay cô cho tôi ăn nhờ một bữa nhé. Con vợ vừa già vừa nói dai đã tổng cổ tôi ra cửa rồi. “

Hai người đàn ông hết đưa mắt nhìn nhau rồi quay sang nhìn tôi. Hiểu ý, tôi bèn đứng dậy:

“ Các anh ngồi đây trò chuyện với nhau. Em phải chuẩn bị bữa trưa đây. “

Tôi mang các thứ vừa mua đi thẳng xuống bếp. Hai người đàn ông trò chuyện lúc to lúc nhỏ có vẻ như đang bàn tính công việc kinh doanh. Những từ “ nhập khẩu “ , “ xuất khẩu “ , “ quota “ , “ thuế giá trị gia tăng “ ... chốc chốc được nhắc đến.

Tôi chuẩn bị bữa trưa và làm thêm vài món để hai người đàn ông uống rượu. Hai người đàn ông đã chuyển chủ đề sang lĩnh vực thể thao. Ba Thường có vẻ am tường các giải bóng đá trong nước và quốc tế, nhất là giải ngoại hạng

Anh. Suốt buổi chỉ nghe anh ta nói còn anh hầu như im lặng, thỉnh thoảng đưa vài câu nhận xét vô thưởng vô phạt. Anh có vẻ không sành bóng đá. Tôi bày thức ăn ra bàn và bước ra gian ngoài gọi hai người đàn ông vào ăn cơm. Ba Thường ôm kè kè chai cô nhắc đã vơi một ít.

Ba Thường rót rượu ra ba chiếc cốc. Tôi lắc đầu từ chối, bảo không quen uống rượu có nồng độ cao. Ba Thường lấy chiếc cốc to cho đá và rượu vào, sau đó cho thêm vài giọt chanh.

“ Bây giờ em có thể uống được rồi đấy. Nếu vẫn không uống được thì pha thêm một ít sô đa. “

Tôi uống một ngụm nhỏ và cảm thấy rất ngon.

Chúng tôi cùng chạm cốc rồi ăn uống vui vẻ. Ba Thường liên tục uống hết cốc này sang cốc khác. Gương mặt đỏ bừng như gà chọi.

“ Cảm ơn cô Bích Ly nhé...” Ba Thường nói.

“ Anh cảm ơn em về chuyện gì? “ tôi gấp thức ăn cho mọi người.

“ Về tất cả; bữa ăn ngon và những gì cô mang đến cho cậu Hưng. Cậu ấy rất hài lòng về cô. Tôi thật sự bất ngờ trước sự thích nghi nhanh chóng của cô.

Hy vọng hai bạn sẽ có những ngày thật hạnh phúc. “

Tôi đưa mắt nhìn anh.

“ Cảm ơn em, người vợ tuyệt vời! “ anh nói “ Anh đã có những ngày sống trong hạnh phúc. Chưa bao giờ anh vui sướng như lúc này. “

Tôi im lặng, thoáng buồn. Nếu anh thật sự cảm thấy hạnh phúc khi ở bên tôi, nếu anh yêu tôi thì tại sao anh không chọn tôi làm người bạn đời trăm năm.

Tôi sẵn sàng đi theo anh đến cùng trời cuối đất mà không đòi hỏi bất kỳ thứ gì. Thật là điên rồ khi tôi mang trong đầu ảo tưởng trở thành vợ của anh. Tôi chỉ là một cô gái điếm, một loại người nằm tận cùng dưới đáy xã hội.

Uống hết chai cô nhắc, anh lấy thêm chai khác. Ba Thường mở nắp chai rượu và rót cho mình một cốc đầy. Anh ta định rót cho anh nhưng anh đã

xòe bàn tay lên cốc rượu ra dấu không uống nữa. Tôi chỉ một cốc là đủ.
Ăn uống xong, hai người đàn ông ra phòng khách uống cà phê. Tôi thu dọn chén bát mang đi rửa.

*

Buổi sáng, sau khi điểm tâm xong, trong lúc anh mặc quần áo, thắt ca vát, thì tôi giúp anh đánh bóng đôi giày. Tôi dùng miếng vải mềm lau sạch bụi bám trên giày rồi xát xi vào bàn chải và chải thật kỹ đến khi đôi giày bóng loáng mới thôi. Tôi hỏi anh, hôm nay có về ăn trưa không, anh gật đầu bảo có.

“ Hôm nay là sinh nhật của anh, anh nhớ tranh thủ về sớm nhé? “ tôi nói.

“ Tất nhiên rồi, “ anh xỏ giày vào chân “ Anh sẽ cố gắng thu xếp công việc để về nhà lúc năm giờ. Em không phải chuẩn bị quà cho anh đâu. “

“ Đã sinh nhật là phải có quà tặng chứ, “ tôi nói “ Đây là phép lịch sự tối thiểu. Anh đừng biến em thành người thiếu lịch sự . “

“ Chỉ cần có em bên cạnh là anh hạnh phúc lắm rồi, “ anh nói. “ Anh không cần gì hơn nữa. “

“ Dù anh nói thế nào đi nữa thì em cũng sẽ tặng quà cho anh, “ tôi nói. “ Em đã quyết định rồi, anh đừng ngăn cản em. “

Tôi tiễn anh ra xe. Chúng tôi dừng lại ở bậc cấp. Anh hôn tôi rồi cho xe lao đi.

Tôi nhìn anh đến khi khuất dạng rồi vào bên trong bắt đầu công việc trang trí. Tôi dùng bút kẻ dòng chữ *Chúc mừng sinh nhật* lên miếng xốp rồi dùng

kéo cắt rời từng chữ, sau đó tôi lấy cọ sơn lên rồi bôi keo và dán lên tường. Công việc này mất khá nhiều thời gian và đòi hỏi sự khéo léo. Trong lúc tôi đang hăng say với công việc thì có tiếng còi ô tô từ ngoài vọng vào. Sao anh lại về sớm thế, tôi nghĩ thầm và bước ra mở cổng. Nhìn thấy chiếc ô tô, tôi bỗng rung mình thảng thốt. Không phải anh mà là lão Phiệt.

“ Sao anh biết em ở đây mà đến tìm? “ tôi mở cổng và nép sang một bên cho lão đánh xe vào nhà.

Lão không trả lời câu hỏi của tôi mà hỏi lại:

“ Sao em lại có mặt ở đây? “ lão nhìn tôi bằng cái nhìn xét nét và tức giận. Tôi im lặng lấy nước cho lão uống vừa đưa mắt nhìn lão vừa lo lắng vừa cảnh giác. Nếu lúc này anh bất chợt về nhà tôi không biết sẽ xử trí như thế nào.

“ Sao em không trả lời câu hỏi của anh? “ lão thò tay vào túi áo lôi ra bao malboro châm lửa hút “ Em làm gì ở đây? “

Tôi vội lảng sang chuyện khác. Tôi hỏi lão về Việt Nam từ lúc nào?

“ Em đừng đánh trống lảng! “ lão giận dữ “ Hãy trả lời câu hỏi của anh. Em làm gì ở đây? “

“ Em đến thăm người bạn. Đây là nhà bạn em. “

Lão đưa tay đập mạnh lên bàn, đoạn dụi điếu thuốc hút dở vào chiếc gạt tàn bằng tất cả sự giận dữ.

“ Cô định dối trá đến bao giờ nữa? “ lão đột ngột thay đổi cách xưng hô “ Cô nghĩ tôi bị mù à? Đàn bà như cô thật là ghê gớm! Nhân lúc tôi đi vắng cô tình tứ với người đàn ông khác. Cô còn gì để nói nữa không? “

Thế là lão đã biết tất cả, tôi nghĩ thầm. Ai đã nói chuyện này cho lão biết? Khánh Ly hay chị Kim Loan? Sự thể đến nước này, tôi không thể giấu lão được nữa. Tôi đành phải nói thật.

“ Cô làm như thế nhằm mục đích gì? “ giọng lão gay gắt đầy mỉa mai và

khiêu khích. “ Cô cần tiền hay cái mã đẹp trai của hấn. Anh ta đâu rồi? Tôi muốn gặp hấn để nói chuyện phải trái. Hấn có biết cô là nhân tình của tôi không mà lại làm chuyện đồi bại như thế? “

“ Anh ấy đi vắng rồi, “ tôi nói. “ Và hoàn toàn chẳng biết mối quan hệ giữa anh và em. Tốt nhất, anh đừng động chạm đến anh ấy. Đây là chuyện riêng của hai người và chúng ta hãy tự giải quyết chứ anh đừng lôi anh ấy vào cuộc. Anh ấy là người đàn ông chân chính. Anh cũng nên tôn trọng và không được dùng những lời lẽ xúc phạm đến anh ấy. “

“ Chỉ chung sống với nhau có mấy ngày mà cô đã hết lời bênh vực cho hấn! “ lão cười chế giễu “ Một người đàn ông chân chính mà đi cướp nhân tình của người khác à. Cô muốn tôi phải làm gì với hấn đây? Trao tặng huân chương cho hấn phải không? “

“ Anh về đi, “ tôi nói “ Em sẽ về sau. Hẹn gặp anh tại thành phố. “

“ Tôi sẽ không về nếu cô không đi cùng. Tốt nhất cô hãy đứng dậy thu xếp đồ đạc và đi với tôi, lúc đó tôi có thể nghĩ lại và tha thứ cho cô. “

“ Em không thể về ngay trong lúc này, em phải hoàn tất hợp đồng, “ tôi nói. Lão đứng dậy đi lại quanh phòng tỏ vẻ tức tối.

“ Hấn trả cô bao nhiêu tiền? “ lão nói “ Tôi sẽ trả cho cô gấp đôi. Như thế cô đã vừa lòng chưa? Cô cần tiền đến thế à? “

“ Tiền bạc không phải là quan trọng. Vấn đề là...”

“ Cô thích hấn rồi phải không? “ lão nóng nảy ngắt lời.

Tôi im lặng khiến lão càng điên tiết. Lão hậm hực gào thét một lúc rồi ra lệnh cho tôi phải đi theo lão.

“ Em sẽ không đi! “ tôi thu hết can đảm thét lên “ Đúng vậy, em đã thích anh ấy rồi đấy. Bây giờ anh muốn gì ở em? “

Lão choáng váng như bị cái tát, sững sờ nhìn tôi hồi lâu rồi ngời phịch xuống ghế. Toàn thân lão run lên bần bật như người lên cơn động kinh.

“ Bây giờ cô đã thú nhận rồi đấy! Cô đã hiện nguyên hình là một người đàn bà lăng loàn trác nết. Tôi thật sự kính tởm cô. “

“ Tôi cũng kính tởm anh! “ tôi thét lên khản giọng “ Tôi kính tởm những thú vui bệnh hoạn của anh. Mọi việc coi như kết thúc tại đây. Anh về đi. “

“ Cô dám đuổi tôi à? “ lão đứng bật dậy như chiếc lò xo “ Chưa ai dám đòi xử với tôi như thế này bao giờ. Cô thật đê tiện và mù quáng. Rồi cô hãy chống mắt mà xem, sau khi chuyện này kết thúc nhất định cô sẽ chạy đến quỳ dưới chân tôi mà khóc lóc van xin tôi tha thứ. Cô không thể sống mà thiếu tôi. Những thứ mà cô đang mặc, tiền bạc cô đang tiêu xài phũ phề chẳng phải là của tôi hay sao. Cô suốt đời chỉ là loài ký sinh sống bám cơ thể của kẻ khác mà thôi. Loại người hèn mạt như cô không đáng giá đến một xu! Cô nghe rõ chưa, không đến một xu! “

Tức giận khiến tôi bật khóc.

“ Anh cút đi! “

Lão bước ra đến cửa thì ngoáy cổ lại nhìn tôi cười nhếch mép.

“ Chúc cô gặp nhiều hạnh phúc bên gã chồng hờ. Cô quá ngu ngốc và ảo tưởng khi cho rằng hắn yêu cô thật lòng à? Buồn cười quá! Chẳng qua hắn cần cô để thỏa mãn cơn động cựa thôi. Rồi đến lúc hắn sẽ vứt bỏ cô như cách người ta vất xác một con vật chết thối vào thùng rác! Ha...ha... “

“ Cút đi đồ khốn! “

Tôi gào lên tức tưởi rồi vợ lấy những thứ trong tầm tay ném mạnh về phía lão. Tiếng ô tô xa dần. Tôi ôm mặt khóc nức nở.

Do bận trang trí cho buổi sinh nhật của anh, tôi nấu cơm khá muộn. Chuẩn bị xong bữa trưa thì đã mười hai giờ, mười lăm phút. Tôi dọn thức ăn ra bàn rồi ngồi chờ anh. Trong lúc chờ đợi, tôi tranh thủ khâu lại chiếc cúc áo bị

đứt. Cũng như lần trước chiếc cốc có dấu hiệu bị cắt. Tôi nghĩ mãi vẫn không thể nào hiểu được. Mười hai giờ rưỡi anh vẫn chưa về. Tôi sốt ruột gọi điện thoại cho anh.

“ Anh đang ở đâu thế? “ tôi nói “ Sao giờ này anh chưa về ăn trưa? Cơm canh nguội lạnh cả rồi. “

“ Anh bận công việc đột xuất không thể về kịp. Em ăn một mình nhé? Để em phải đợi cơm như thế này anh rất áy náy nhưng công việc là quan trọng. Anh đang giải quyết một số việc ở thành phố Hồ Chí Minh. “

“ Ở tận thành phố Hồ Chí Minh cơ à? “ tôi thốt lên “ Chiều nay anh có kịp về dự sinh nhật không? “

“ Anh sẽ về kịp lúc. Anh đang dành bụng để thưởng thức những món em nấu đấy. Anh vội lắm. Thôi, anh tắt máy đây. Hôn em. “

Tôi đành phải ăn trưa một mình. Bụng đói nhưng tôi ăn chẳng thấy ngon. Miệng nhạt thếch. Ăn xong lưng bát cơm, tôi thu dọn các thứ rồi tiếp tục công việc trang hoàng nhà cửa. Đến gần hai giờ chiều thì công việc đã hoàn tất. Tôi đứng ngắm những thành tựu của mình và cảm thấy hài lòng. Nhớ đến chuyện vừa xảy ra với lão Phiệt, tôi bèn gọi cho Khánh Ly.

“ Mày kể chuyện của tao cho lão Phiệt phải không? Lão ấy vừa đến đây làm âm ỉ cả lên. Nếu không phải mày thì ai vào đây? “

“ Thật à? Lão Phiệt vừa đến chỗ mày à? Tao cứ đinh ninh lão ấy đang mãi vi vu bên trời Tây cơ đấy. Thề có quỷ thần hai bên vai vác, tao chẳng biết chuyện gì cả. Làm sao lão ấy tìm được ra chỗ ở của mày nhỉ? Như vậy có thể má mị Kim Loan đã nói cho lão biết. Tao sẽ điều tra việc này và sẽ gọi cho mày sau. Chắc là lão ấy điên tiết lắm phải không? Những lão già bị chứng bất lực mà có tình nhân trẻ tuổi và xinh đẹp thì ghen khủng khiếp. “
Tôi báo tin đã chia tay với lão ấy rồi.

“ Thật à? “

“ Thật. “

Khánh Ly chúc mừng tôi. Nó bảo, đáng lẽ tôi phải kết thúc việc này sớm hơn. Tôi hỏi chuyện của nó với anh chàng sinh viên đại học Bách khoa đã đi đến đâu rồi. Khánh Ly thở phào nhẹ nhõm:

“ Thằng nhóc đó bị người nhà dẫn độ về nhà rồi. Nhẹ cả người! “

Sau khi ăn tối về, Khánh Ly và Ngạn, tên chàng sinh viên si tình, dẫn nhau vào khách sạn. Ngạn mang theo một chai vốt ca và một ít trái cây. Sau khi uống vài cốc rượu, ăn một ít trái cây, Ngạn đòi làm tình. Khánh Ly không chịu, bởi vì không thấy hứng thú. Thế là Ngạn đè nghiêng Khánh Ly xuống, cởi phăng chiếc váy... Anh chàng đã trở thành người đàn ông thật sự. Trong lúc cả hai đang quần vào nhau như đôi rắn hổ mang thì cánh cửa phòng bỗng bị phá tung, tiếp theo là bốn thanh niên tướng tá bặm trợn xông vào. Trong khi hai người đang còn ngơ ngác thì mấy thằng ôn dịch đã bẻ ngoặc tay anh chàng sinh viên đẩy ra cửa và mất dạng. Lúc ấy Khánh Ly cứ đinh ninh, Ngạn đã chọc giận phải tay anh chị nào đó. Nhưng hóa ra không phải. Ngạn vừa đi khỏi thì một người đàn ông trạc sáu mươi tuổi từ ngoài bước vào. Ông ta tự giới thiệu là bố Ngạn. Sau một rao giảng về những giá trị luân lý, đạo đức, cuối cùng ông ta đề nghị Khánh Ly nên chấm dứt mối quan hệ tréo ngoe này bằng những lời lẽ kịch cớm và sắc mùi hiếu chiến. Ông ta còn đe sẽ thuê bọn xã hội đen dạy Khánh Ly một bài học nếu nó còn tiếp tục ve vãn con trai của họ. Tính tình Khánh Ly, tôi còn lạ gì nữa. Nếu ông ta tệ hơn, khéo léo hơn, và nhẹ nhàng hơn thì có lẽ nó đã chấp nhận yêu cầu của ông ta. Tuy nhiên, trước những lời lẽ xúc phạm ấy khiến Khánh Ly nổi giận. Và thế là nó nghênh mặt thách thức. Các người có con thì hãy cố giữ nó chứ đừng để nó ra đường và lên cơn động cựa như thế. Tôi chẳng ve vãn ai cả. Là gái điếm chuyên nghiệp hễ ai đưa tiền là tôi chiều theo ý người đó. Và nếu ông thích thì xin mời lên giường! Tôi sẽ phục vụ ông từ A đến Z, bảo

đảm hơn đứt bà vợ già của ông ở nhà. Ông ta giận tím mặt lui nhanh ra ngoài, sau khi để lại lời hăm dọa sẽ thuê bọn xã hội đen tạt acid.

“ Sao mày đánh đá thế? “ tôi nói “ Cả người lớn tuổi mày cũng không tha. “

“ Ủ, tao là vậy đấy. Còn chuyện gì nữa không? Tao tắt máy đây. Đang trang điểm nửa chừng thì mày gọi đến. Chốc nữa tao có cuộc hẹn với vị khách người Ba Lan. Lần đầu tiên tao đi chơi với khách Đông Âu đấy. Không biết dân Đông Âu làm tình kiểu gì . “

Tôi thay quần áo và vẫy taxi ra phố. Công việc đầu tiên của tôi là mua quà cho anh. Tôi ghé vào cửa hàng bán quà lưu niệm ngắm nghía hồi lâu mà chẳng biết mua thứ gì. Cuối cùng tôi quyết định mua một chiếc tàu thủy bằng gỗ được gia công rất tinh xảo bởi đôi tay tài hoa. Sau đó, tôi đến tiệm bánh lấy chiếc bánh kem đã đặt từ chiều hôm trước.

Về đến nhà là tôi bắt tay vào chuyện bếp núc đến bốn giờ, ba mươi phút chiều thì mọi việc đã hoàn tất. Thực đơn tiệc sinh nhật gồm có các món; long phụng giao duyên, gà sốt ba tê gan, bò bóp thấu và cơm chiên ngũ sắc. Tất nhiên để nấu được từng ấy món tôi phải chuẩn bị từ sớm. Xong xuôi, tôi mang quần áo đi tắm. Tôi không tắm dưới vòi sen như mọi khi mà ngâm mình trong bồn với các loại dầu tắm. Tôi muốn thân thể thật thơm tho để tặng anh nhân dịp sinh nhật. Tắm xong tôi ngồi vào bàn trang điểm. Sau khi trang điểm rất cẩn thận và kỹ lưỡng , tôi mặc một chiếc váy ngắn có dây thắt ngang hông. Tôi còn mang thêm đôi tất lưới màu đen kéo dài từ bàn chân đến tận đùi. Tôi bước ra phòng khách, bật ti vi chọn một kênh có phim truyện vừa xem phim vừa đợi anh về. Tập một bộ phim đã kết thúc, xen kẽ giữa hai bộ phim là chương trình thời sự mười lăm phút. Lúc này là sáu giờ kém mười lăm phút mà anh vẫn chưa về. Kết thúc chương trình thời sự và quảng cáo, tập hai bộ phim tiếp tục chiếu. Tôi vừa xem phim vừa nhìn đồng hồ tỏ vẻ sốt ruột. Bảy giờ kém mười lăm phút, chương trình chiếu phim kết

thúc. Tôi gọi vào số di động của anh nhưng không sao liên lạc được. Lúc này tôi thật sự lo lắng.

Bảy giờ ba mươi phút anh vẫn chưa về. Quá sốt ruột, tôi bèn đi ra ngã ba, con đường dẫn vào nhà nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Và mỗi khi nhìn thấy chiếc ô tô từ xa lao đến là tim tôi se lại. Một lúc sau có hai người đàn ông từ xa đi đến. Họ mang hành lý linh kính trên vai và bàn tán về một vụ tai nạn giao thông khủng khiếp vừa xảy ra. Tôi rưng rờ hồn vía vội đuổi theo hai người đàn ông.

“ Anh ơi, làm ơn cho em hỏi thăm, “ tôi rói rít “ Các anh vừa nói đến một tai nạn giao thông phải không ạ? “

Người đàn ông có gương mặt xương xẩu nhìn tôi rồi khẽ gật đầu.

“ Đúng vậy, một tai nạn giao thông khủng khiếp vừa xảy ra ở ngay góc đường Lê Hồng Phong. Một chiếc xe tải chở bình ga do đi quá tốc độ không làm chủ được tay lái đã đâm thẳng vào chiếc ô tô bốn chỗ. Kết quả là chiếc ô tô bị biến thành đồng sắt vụn còn người đàn ông ngồi trong xe đã chết ngay sau đó. “

Tôi choáng váng tưởng chừng đứng không vững.

“ Người đàn ông đó khoảng bao nhiêu tuổi có đặc điểm gì không? “

“ Làm sao tôi biết được. Thân thể anh ta nát như đến người thân còn nhận không ra nữa là...”

“ Thi thể người đàn ông đó bây giờ đang ở đâu, các anh có biết không? “ lúc này tôi gần như mất trí.

“ Người ta đã đưa vào nhà xác bệnh viện, “ người đàn ông thứ hai xen vào “ Có lẽ họ cần mổ giám định tử thi. “

Tôi bật khóc và lao vội ra phố vẫy taxi đến ngay bệnh viện. Người quản lý nhà xác gật đầu xác nhận, họ vừa tiếp nhận thi thể một người đàn ông vừa

qua đời vì tai nạn giao thông.

“ Sáng nay các bác sỹ sẽ tiến hành mổ pháp y. Nhận định sơ bộ, có thể nạn nhân đã uống rượu trước đó. “

“ Tôi có thể xem qua thi thể nạn nhân không? “ tôi vừa nói vừa khóc.

“ Cô là gì của nạn nhân? “ người quản lý nhà xác nhìn tôi hồi lâu.

“ Có thể anh ấy là chồng của tôi, “ tôi nói.

“ Làm sao cô khẳng định điều đó? “

“ Chồng tôi hẹn chiều nay sẽ về sớm nhưng mãi đến giờ này vẫn chưa thấy mặt. “ tôi nói “ Anh ấy cũng có một chiếc ô tô bốn chỗ. Tôi lo lắng quá. Xin anh làm ơn giúp tôi. “

Người quản lý nhà xác suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý. Anh ta thò tay vào túi áo lôi ra chùm chìa khóa rồi mở cửa nhà xác và bước vào. Nạn nhân nằm trên bàn, cơ thể được phủ bằng tấm ra trắng. Tôi từ từ bước đến. Tim tôi như ngừng đập. Trước khi kéo tấm ra, tôi lẩm nhẩm mấy câu đọc kinh lộn xộn mà tôi từng thuộc lõm bõm. Đoạn tôi nín thở, nhắm nghiền mắt lại và từ từ kéo tấm ra. Không phải anh ấy! Tôi thốt lên và thở phào nhẹ nhõm. Người đàn ông này dù cơ thể đã nát như nhưng tôi vẫn nhận ra không phải anh vì chiều cao cân nặng. Nạn nhân thấp và béo hơn anh rất nhiều.

Tôi hồi hả quay trở về nhà. Từ ngoài nhìn vào, tôi đã thấy chiếc ô tô của anh đang đỗ trước sân. Anh đã trở về bình yên. Tôi bước nhanh vào bên trong. Anh đang ngồi ngả lưng trên ghế xa lông với gương mặt mệt mỏi. Tôi lao đến ôm chầm lấy anh và khóc nức nở.

“ Em căm ghét anh! Tại sao anh lại về muộn như thế. Anh có biết em đã lo lắng cho anh như thế nào không? “

Tôi đưa tay đâm vào ngực anh rồi áp mặt vào vai anh thổn thức. Tôi khóc như chưa từng được khóc. Anh sững người giây lát rồi siết chặt tôi vào lòng. Tôi đã khóc thật lâu, khóc đến hết nước mắt. Vừa khóc tôi vừa kể lể liên tu bất tận. Anh hôn lên những giọt nước mắt nóng hổi của tôi.

“Đừng khóc nữa. Dù sao anh cũng đã về với em an toàn và nguyên vẹn.”

“Tại sao anh không trả lời điện thoại của em. Anh muốn em chết vì lo lắng phải không? Anh thật đáng ghét! Quỷ tha ma bắt anh đi!”

“Điện thoại hết pin thì làm sao anh có thể trả lời cho em được. Thôi, lau nước mắt đi. Anh đói còn cào rồi đây. Em không định bỏ đói anh vào đúng sinh nhật của anh chứ?”

Tôi bừng tỉnh vội bước nhanh xuống nhà bếp xếp đặt các thứ. Anh mang quần áo vào nhà tắm. Trong lúc tôi đang bung thức ăn lên phòng khách thì anh gọi tôi mang cho anh cái khăn.

“Anh đúng là thần hồn nhất thần tính, đi tắm mà quên mang theo khăn!”

Tôi bày thức ăn lên bàn. Đặt chiếc bánh kem bên cạnh chậu hoa. Sau đó tôi lấy hai cây nến số tám vào chiếc bánh. Rồi tôi lấy chai rượu và hai chiếc cốc pha lê đặt ngay ngắn lên bàn.

Anh từ nhà tắm bước ra với bộ đồ sang trọng và lịch sự. Anh đưa mắt nhìn xung quanh nhà và tỏ vẻ hài lòng.

“Em trang trí đẹp lắm. Anh không ngờ em khéo tay đến thế!”

Tôi mỉm cười sung sướng. Anh ngồi xuống cạnh tôi và bắt đầu thắp nến.

“Anh nhắm mắt lại và cầu nguyện đi.”

Anh làm theo lời tôi. Tôi lặng im quan sát anh bằng tất cả niềm thích thú.

Tôi cầm hộp quà chưa kịp trao cho anh thì ánh sáng trong phòng bỗng nhiên tắt ngấm.

“Mất điện rồi!” tôi kêu lên.

“Em hãy ngồi im đây, anh sẽ về ngay.”

Anh bước nhanh ra chiếc ô tô và cho xe lao đi. Chừng vài phút sau anh quay trở về với một túi đầy nến.

“ Làm sao mà anh mua nhiều nến thế? “ tôi nói “ Em hiểu rồi anh muốn thắp sáng căn phòng này đúng không? “

Anh khẽ gạt đầu. Tôi và anh cùng thắp nến thành một vòng tròn xung quanh phòng khách. Tôi đếm có tất cả ba mươi sáu ngọn nến bằng số tuổi của anh. Nhìn những ngọn nến lung linh huyền ảo lòng tôi trào dâng biết bao cảm xúc. Chưa bao giờ tôi dự một bữa tiệc dưới ánh sáng những ngọn nến như thế này. Thật là thú vị. Tôi không ngờ anh nghĩ ra chuyện này đây. Anh lãng mạn hơn tôi nghĩ.

Anh mỉm cười vui sướng, tay cầm chai rượu rót ra hai chiếc cốc. Chúng tôi nhìn nhau hồi lâu, cùng chạm cốc và uống một ngụm nhỏ. Vài ngọn nến bị gió thổi tắt. Và chúng tôi lại thắp sáng chúng, sau đó đóng chặt cửa sổ lại không cho gió vào.

Chúng tôi ăn uống và kể lể cho nhau nghe những câu chuyện vui buồn. Gần mười giờ đêm thì điện có trở lại nhưng chúng tôi vẫn không bật đèn lên. Chúng tôi thích ngồi bên nhau trong ánh nến như thế này. Tôi ngả đầu vào vai anh. Anh đưa tay vén tóc tôi và đặt lên môi nụ hôn cháy bỏng.

“ Em yêu anh! “ tôi thì thào.

Anh nhìn thật lâu vào đôi mắt tôi và sưng người trong giây lát.

“ Anh cũng yêu em. Yêu say đắm! “

Tôi muốn nói với anh rằng tôi yêu anh bằng trái tim chân thành, tha thiết. Tôi muốn cùng anh đi đến cuối con đường tình. Nhưng tôi không đủ can

đảm thốt ra.

Anh mở bản hòa tấu nước ngoài giai điệu slow rồi dịu tôi bước ra giữa phòng anh. Tôi đặt hai tay lên vai anh để cho anh dìu đi theo điệu nhạc, ánh mắt nhìn nhau đắm đuối, và chúng tôi hôn nhau. Cơ kích thích mãnh liệt ập đến. Chúng tôi run rẩy cởi quần áo cho nhau. Lần đầu tiên tôi là người chủ động. Tôi hôn mắt, hôn môi anh. Nụ hôn chuỗi dài xuống bên dưới. Tôi cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể anh tràn ngập vào môi tôi. Anh run người lên, đưa hai tay nắm chặt hông và nhấc bổng tôi lên và đặt người tôi đi sâu vào anh, tôi tì tay lên ngực anh bật lên, anh ghì tôi xuống sự phối hợp nhịp nhàng. Bồng bềnh. Hai ánh mắt đắm đuối tìm nhau, cả hai thể xác hoà quyện vào nhau ngập chìm trong cảm xúc mê ly và tận cùng khoái lạc...

Chuyện tình

- 9 -

Tôi đau đớn thú nhận với lòng là đã yêu anh bằng tình yêu cuồng si, đớn đau và tuyệt vọng. Nhìn những tờ lịch phũ phàng rơi xuống từng ngày như những nhát dao đâm thẳng vào tim tôi chảy máu. Tôi đã khóc, khóc thật nhiều khi nghĩ đến những ngày phải sống mà không có anh bên cạnh.

“ Tại sao em khóc? “ anh xuất hiện bên khung cửa “ Có chuyện gì à? “

Tôi im lặng múc thức ăn trong chảo cho vào đĩa. Anh bước đến vòng tay ôm

bụng tôi. Mùi thuốc lá quen thuộc thoảng vào mũi.

“ Chuyện gì đã xảy đến với em? “ anh hôn nhẹ lên tóc tôi “ Em giận anh phải không? Anh đã làm gì sai khiến em phải khóc? “

Tôi đẩy anh ra. Tôi muốn gào lên thật to, tại sao anh cứ giả vờ ngây thế như thế? Anh không biết hay cố tình không biết rằng em đã yêu anh. Tại sao anh hững hờ một cách nhẫn tâm như thế?

Anh sưng người nhìn tôi hồi lâu, cặp môi động đậy như muốn nói điều gì đó. Tôi nín thở và chờ đợi. Nhưng anh không nói mà chỉ thở ra một cái thật mạnh rồi ngồi xuống ghế và liên tục nhả khói.

Suốt bữa ăn chúng tôi hoàn toàn im lặng, chỉ có tiếng hàm răng nghiền thức ăn vang lên một cách nhẫn nại và đều đặn. Thỉnh thoảng tôi len lén quan sát anh. Nét mặt anh tỏ vẻ trầm tư và căng thẳng.

“ Thức ăn thật là ngon! “ anh tìm cách xua tan bầu không khí ngột ngạt. “ Em có thể trở thành đầu bếp chuyên nghiệp rồi đấy. Em gấp thức ăn đi. Cả buổi cơm em không động đến thức ăn. “

Anh gấp thức ăn cho tôi. Và thông báo thứ Bảy tuần này vợ chồng ông Yuri Antonov sẽ đến dùng cơm tối với chúng tôi. Anh muốn tôi chuẩn bị vài món ăn. Anh tỏ vẻ ngại ngùng khi nhờ tôi làm việc này. Và mong tôi chịu khó giúp anh lần này.

Ông Yuri Antonov là đối tác tin cậy của anh. Anh và ông ấy đã quen biết nhau trong nhiều năm. Anh đã từng đến thành phố Saratov, nơi vợ chồng ông ấy đang sinh sống, và đã từng dùng tối với họ. Bà Larisa đã đãi anh món thịt mỡ muối với bánh mỳ. Anh hỏi tôi có biết thịt mỡ muối là như thế nào không. Tôi lắc đầu. Anh bảo, người ta dùng mỡ ướp với muối và để khoảng hai mươi ngày và sau đó chỉ việc lấy ra ăn với bánh mỳ. Bà Larisa, vợ ông ấy rất quý anh và tỏ vẻ quan tâm đến cuộc sống riêng tư của anh. Lần này bà

ấy theo chồng sang Việt Nam với mục đích đi du lịch, và có ý định thăm chỗ ở của anh. Chuyện này xảy ra ngoài dự kiến. Và anh mong tôi hết sức thông cảm.

Anh uống một ngụm rượu:

“ Em không cần phải nhọc công làm những món Tây đâu, bởi chúng ta không thể chế biến ngon như họ, vả lại, anh muốn vợ chồng ông Antonov có dịp thưởng thức những món dân dã của Việt Nam như; chả giò rán, lẩu thập cẩm, cháo cá lóc rau đắng đất... “

Tiếng ô tô từ ngoài vọng vào, tiếp theo là tiếng chuông cửa. Anh đứng dậy đi mở cửa vừa lẩm bẩm, ai lại đến vào giờ này nhỉ? Tôi ăn nốt phần cơm trong bát rồi thu dọn các thứ mang đi rửa. Vài phút sau anh từ phòng khách bước và giục tôi ra tiếp khách. Gương mặt anh lộ vẻ không hài lòng.

“ Ai thế nhỉ? “ tôi nói.

“ Một người đàn ông ăn mặc sang trọng, tự xưng là chủ tịch ngân hàng. Anh chỉ biết có vậy. Em tiếp khách nhé, anh có một số việc cần giải quyết. “

“ Lão Phiệt! “ tôi hoảng hốt kêu lên. “ Anh quay lên và bảo với lão ấy là em rất bận không thể tiếp ông ta được. “

Anh nhìn xoáy vào mắt tôi:

“ Em ra tiếp khách đi. Ông ấy tỏ vẻ rất sốt ruột muốn gặp em. Anh không biết giữa hai người có mối quan hệ như thế nào nhưng dù sao em cũng nên tiếp ông ấy. Lẩn tránh không phải là cách hay. “

Tôi lúng túng lẩn tránh cái nhìn tra xét của anh rồi bước ra phòng khách.

Lão Phiệt đang ngồi xoay mặt vào bên trong, mồm phì phà điều thuốc lá, vừa nhìn thấy tôi lão liền đứng bật dậy. Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện và cảm thấy vô cùng khó xử. Tôi có cảm giác anh đang nhìn tôi từ phía sau. Tôi hỏi lão tìm tôi để làm gì?

Lão đặt điều thuốc hút dở lên chiếc gạt tàn. Những ngón tay chuối mẩn gỗ

nhịp lên mặt bàn.

“ Anh đến để đón em về. “

“ Tôi sẽ không đi với anh. Tất cả đã kết thúc. Và chúng ta không còn gì ràng buộc với nhau nữa. Anh về đi. “

“ Anh sẽ không về nếu không có em đi cùng, “ lão nhoài người nắm lấy tay tôi “ Anh nhớ em đến phát điên. Hãy đi với anh! “

Tôi vội rút tay lại.

“ Anh đã xúc phạm tôi, “ tôi cố nén giận, nói “ Và tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Anh đừng phí lời vô ích. Tôi sẽ không bao giờ quay lại ngôi nhà ấy nữa. Anh nghe rõ chưa? “

“ Anh đã hành động không đúng tất cả là vì anh quá yêu em. Em hãy tha thứ cho anh. Chúng ta hãy nhanh chóng quên đi chuyện cũ và làm lại từ đầu. Lúc này anh mới biết, em quan trọng với anh dường nào. Anh thật sự cần em! “

Tôi lắc đầu một cách dứt khoát.

“ Chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Tôi thật sự không tình cảm với anh. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ yêu anh. “ Tôi nhìn xoáy vào mắt lão” chắc anh cũng rõ điều này hơn ai hết. “

Lão nhìn tôi choáng váng.

Mối quan hệ của tôi và lão nói một cách sòng phẳng như là một sự giao dịch. Lão dùng tiền để đổi lấy nhan sắc và tuổi trẻ của tôi. Và cuộc giao dịch đến đây đã kết thúc.

Lão ngồi im một lúc lâu, gương mặt đỏ bừng. Yết hầu liên tục di chuyển theo chiều thẳng đứng. Lão bảo tôi đừng hòng dùng những lời khiêu khích như thế để khiến lão phải bỏ cuộc. Nói tóm lại lão sẽ không rời khỏi nơi này nếu không có tôi đi cùng! Lão đã tiêu tốn khá nhiều cho cuộc tình này và lão không ngu ngốc để mất tất cả. Rằng lão phải đòi lại những thứ thuộc về

lão.

Đây không thể gọi là tình yêu. Thật là lố bịch khi lão nhân danh tình yêu để buộc tôi phải phục tùng lão. Tôi chưa từng yêu lão và không bao giờ có ý định yêu lão.

Lão giận dữ, môi mím chặt, cặp mắt lồi ra như hai viên bi chực rơi xuống bàn. Đoạn lão thở hắt một cái thật mạnh như vừa quyết định một việc vô cùng khó khăn.

“ Đây chẳng qua là những lời nói trong lúc nóng giận đúng không? “ lão vót vát hy vọng cuối cùng. “ Thôi được, anh sẽ về trước. Sau khi kết thúc hợp đồng đáng nguyên rửa này, anh sẽ đến đón em. “

Tôi lắc đầu:

“ Đây là sự thật. Anh đừng huyễn hoặc bản thân nữa. Tôi sẽ không trở lại ngôi nhà ấy. Tôi cũng xin trả lại những gì anh đã mua cho tôi; quần áo, xe cộ và những quà tặng đắt tiền khác. Tôi sẽ ra đi mà không mang thứ gì. Anh hãy dành những thứ đó cho người đàn bà khác. “

Lão Phiệt gầm lên:

“ Hắn đã nói gì với em mà chỉ trong một thời gian ngắn em thay đổi đến thế? Chỉ cần nhìn dáng vẻ bề ngoài và trao đổi dăm ba câu, anh cũng dễ dàng đoán ra hắn là người không có tư cách. Nói đúng hơn, hắn một tên đầu giả! Loại đàn ông mặt hạng như thế mà em cũng tin à? “

“ Anh không được phép xúc phạm đến anh ấy! “ tôi rít lên giận dữ “ Muốn người khác tôn trọng mình thì trước hết anh phải biết tôn trọng người khác. Anh ấy không phải là loại người như anh nghĩ. Anh ấy là một người đàn ông thật sự. “

“ Người đàn ông thật sự ư? “ lão cười phá lên. Tiếng cười đầy vẻ châm chọc và khiêu khích “ Cướp tình nhân của người khác mà là người đàn ông thật sự à? “

“ Anh ấy không cướp đoạt của ai cả. Tôi tự nguyện đến với anh ấy. “

“ Em thích hắn rồi phải không? “

Tôi im lặng.

“ Sao lại im lặng như thế? “ lão nói như hét “ Hãy trả lời đi chứ. Em yêu hắn rồi phải không? “

Vâng, tôi đã yêu anh ấy.

“ Em đã trao nhầm tình yêu cho quỷ dữ. Hắn không bao giờ yêu em mà chỉ muốn lợi dụng em mà thôi. Tại sao em lại ngây thơ đến thế. “

Tôi yêu anh ấy vô điều kiện. Tôi không đòi hỏi bất kỳ thứ gì từ anh ấy, kể cả chuyện anh ấy có yêu tôi hay không. Tôi tự nguyện dấn thân vào cuộc phiêu lưu này và tôi sẵn sàng chấp nhận tất cả.

Lão Phiệt bỗng hét lên thật to cốt để anh nghe thấy:

“ Hắn đâu rồi? Anh muốn gặp hắn nói chuyện để rõ ràng trắng đen. Hắn đâu? Tên giết người yêu của người khác đâu rồi? “

Tôi sợ hãi nhìn lên căn phòng ở tầng trên, nơi anh đang làm việc. Chắc chắn anh đã nghe thấy những lời khiêu khích của lão Phiệt.

“ Đến nhà người khác làm ồn anh không thấy xấu hổ à? “ tôi giận dữ “ Xin anh giữ phép lịch sự tối thiểu cho. Anh ấy đang rất bận không thể tiếp anh trong lúc này được. “

Tôi vừa dứt lời thì đã thấy anh xuất hiện ngay khung cửa.

“ Tôi đây, “ anh nói và ngồi xuống chiếc ghế trống “ Ông tìm tôi có việc gì? “

Phong thái tự nhiên điềm tĩnh của anh khiến lão Phiệt mất dần tự nhiên. Lão nhìn anh lúng túng rồi cất giọng ồm ồm:

“ Tôi muốn gặp anh để nói về người đàn bà này “ lão hất hàm về phía tôi “ Anh có biết cô ấy với tôi có quan hệ với nhau như thế nào không? Cô ấy là người yêu của tôi. Chúng tôi đã từng sống với nhau như vợ chồng. Vui vẻ,

hạnh phúc. Và sự xuất hiện của anh đã làm rối tung lên tất cả. Bây giờ tôi muốn anh trả tất cả trở về đúng vị trí của nó. “

“ Tôi không bận tâm đến chuyện riêng của hai người trước đó, “ anh nói. “ Tôi chỉ biết hiện tại Bích Ly là vợ tôi, ít nhất là đến khi hợp đồng kết thúc. Và tôi có trách nhiệm phải che chở và bảo vệ cô ấy, tôi sẽ không tha thứ cho những ai xúc phạm đến cô ấy. Ông nghe rõ rồi chứ? “

Lão Phiệt tái mặt ngồi im. Ngừng một lát anh nói tiếp:

“ Tốt nhất, ông nên trở về nhà và kiên nhẫn chờ đợi. Nếu cô ấy thật sự còn tình cảm và quan tâm đến ông thì cô ấy sẽ tìm đến ông. Tôi cũng cần cảnh báo cho ông biết, nếu ông tiếp tục đến nhà tôi gây huyên náo thì tôi sẽ không còn giữ lịch sự với ông nữa. “

“ Anh đe dọa tôi đấy à? Tôi không phải là người dễ bắt nạt đâu nhé? “

“ Tôi không đe dọa ai cả mà chỉ nói những điều cần nói mà thôi. Ông sẽ phản ứng như thế nào, khi bỗng dưng có người đàn ông lạ vào nhà ông gây rối? Tôi nghĩ lúc ấy ông sẽ rất giận dữ và sẵn sàng trừng trị người đàn ông mất lịch sự đó một bài học thích đáng. Nếu lịch sự hơn thì ông sẽ nhẹ nhàng mời người đàn ông đó ra khỏi nhà. Còn nếu tức giận, ông sẽ ném vị khách không mời đó ra khỏi cửa. Tôi rất muốn cư xử với ông theo cách thứ nhất. “
Đoạn anh đứng dậy xem như kết thúc câu chuyện. Lão Phiệt hậm hực đứng dậy bước ra phía cửa.

“ Tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Các người hãy đợi đấy! “

*

Anh đi làm chừng mười phút thì người đàn bà mang hoa đến cho tôi. Hôm

nay chị mặc chiếc áo bà ba bằng vải xoa, chân mang dép nhựa. Chị phải chờ tôi khá lâu vì lúc ấy tôi đang ở trong nhà vệ sinh. Tôi mở cửa mời chị vào nhà. Chị suy nghĩ một lúc rồi bước vào phòng khách. Trong lúc tôi pha trà, chị ngồi im đưa mắt nhìn xung quanh và liên tục đưa tay che miệng ngáp vặt. Chị bảo, cả đêm qua hầu như không chợp mắt vì phải canh chừng cậu con trai bị sốt cao.

“ Khổ thế đấy. Hết mẹ rồi đến con thi nhau bệnh, chị ạ. Sáng nay tôi định nghỉ bán một hôm để đưa con đến bệnh viện. Rất may là cơn sốt đã tạm lui và cháu đã có thể đến trường. Tôi bảo nó nên nghỉ một hôm cho khỏi hẳn nhưng nó không chịu. Nó vốn là đứa ham học. Và lúc nào cũng là học sinh xuất sắc. Đây là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của những bậc làm cha mẹ. Tôi không mong gì hơn. “

Tôi rót nước đưa cho chị. Chị uống một ngụm rồi đặt xuống bàn.

“ Chồng chị làm nghề gì? “ tôi nói “ Anh ấy có giúp được gì cho chị không? “

“ Anh ấy sức khỏe vốn dĩ không được tốt, ốm đau liên miên bởi chứng bệnh tim bẩm sinh “ người đàn bà thở dài chán nản “ Hồi chúng tôi chuẩn bị lấy nhau tôi đã vấp phải sự phản đối quyết liệt từ phía gia đình, bè bạn và những người xung quanh nhưng chúng tôi vẫn quyết định đến với nhau. Tôi bảo, cho dù sống với anh ấy chỉ một ngày tôi cũng quyết lấy anh ấy. Và cũng vì chuyện này mà ba má tôi đã không nhìn nhận tôi là con suốt một thời gian dài. Và cả bạn bè cũng xa lánh tôi. Tôi không trách ai cả bởi mọi người đều chỉ muốn tốt cho tôi mà thôi...”

Tôi hỏi chị có tìm được hạnh phúc bên người chồng bệnh tật như thế không?

“ Tôi cảm thấy hạnh phúc khi được sống bên cạnh anh ấy, “ người đàn bà nói “ Thật ra anh ấy chỉ làm chồng được một thời gian ngắn ngủi. Khoảng ba

tháng sau ngày cưới anh ấy hoàn toàn bất lực. Một người đàn bà trẻ tuổi và khá lãng mạn lại sống với người chồng như thế tất nhiên có lúc không khỏi bị dao động, có lúc tôi cảm thấy ân hận về quyết định có phần vội vã của mình, nhưng rồi tôi nghĩ lại và chấp nhận thực tại. Chồng tôi cũng rất khó tâm. Anh ấy nhiều lần đề nghị tôi ly dị, anh ấy muốn giải thoát gánh nặng cho tôi nhưng tôi không đồng ý. Tôi không thể bỏ mặc anh ấy trong lúc khó khăn như thế. Vợ chồng sống với nhau dù chỉ một ngày đầu cạm tình cũng còn cái nghĩa. Thật tình, tôi không sợ tiếng đời thị phi mai mỉa, tôi chỉ lo anh ấy sẽ sống như thế nào nếu không có tôi bên cạnh. “

Chị là người đàn bà cao thượng. Tôi thật sự khâm phục nghị lực và tấm lòng nhân hậu của chị.

“ Tôi không dám nhận những lời ngợi khen của chị đâu, “ người đàn bà cười nhẹ “ Tôi chỉ làm bổn phận của mình mà thôi. Niềm hạnh phúc lớn nhất của tôi bây giờ là được chăm sóc những người thân, được nhìn thấy đứa con duy nhất lớn lên từng ngày. “

Chị im lặng, thấm giọng bằng một ngụm trà.

“ Chồng chị là người đàn ông hết mực yêu vợ, “ người đàn bà nói. “ Tôi chưa thấy người đàn ông nào lại chăm chỉ tặng hoa cho vợ mỗi ngày. Đàn ông nào cũng vậy lúc còn yêu nhau thì ra sức chiều chuộng, săn đón, đến khi đã thành vợ chồng rồi thì tung hê tất cả, thậm chí sinh nhật của vợ cũng không thềm tặng một đóa hoa. Tôi có biết chuyện, một ông giám đốc sáng nào cũng tặng hoa cho cô bồ nhí còn bà vợ đang tắt bật ở nhà thì chẳng bao giờ ngó ngang đến. “ Ngừng một lúc người đàn bà nói tiếp, “ đàn ông có tính tốt như chồng chị ngày nay không có nhiều, nếu không nói chỉ đếm trên đầu ngón tay. Chị hãy cố giữ chặt anh ấy. “

Tôi im lặng thoáng buồn. Người đàn bà đưa tay vân vê chiếc ly rỗng, đoạn ngẩng mặt nhìn tôi:

“ Hai người lấy nhau đã lâu chưa? “

“ Cũng khá lâu rồi, “ tôi lúng túng vội lảng sang nơi khác “ Chúng tôi lấy nhau đã được vài năm. “

“ Lâu như thế sao hai người chưa quyết định có con? “ người đàn bà thốt lên ngạc nhiên “ Theo tôi, chị cần có một đứa con. Đây chính là sợi dây ràng buộc hai người với nhau. Vợ chồng mà không có con chẳng khác nào hai người hàng xóm góp gạo thổi cơm chung mà thôi. Đứa con sẽ mang niềm vui vô bờ bến cho đời sống vợ chồng. Nói thật với chị, nếu không có con có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại đề nghị ly dị của chồng tôi. Bây giờ thì chẳng gì có thể chia lìa chúng tôi được nữa. “

“ Cảm ơn chị. Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này. “ giọng tôi biến dạng.

“ Vài hôm nữa vợ chồng chị chuyển sang chỗ ở khác phải không? “

“ Sao chị biết? “ tôi ngạc nhiên.

“ Chồng chị nói với tôi, “ người đàn bà nói “ Thật ra, anh ấy không tự nói ra mà do tôi hỏi. Tôi thắc mắc tại sao chồng chị chỉ đặt hoa có mười mấy hôm và anh ấy giải thích như thế. Anh ấy bảo, sẽ chuyển sang chỗ ở khác. Sau khi, rời khỏi chỗ này anh chị định về đâu? “

“ Tôi chưa biết. “

“ Anh chị về thành phố phải không? “ người đàn bà nói “ Ở thành phố dù sao cũng thoải mái hơn ở đây với đầy đủ tiện nghi. Đôi với những người khác từ nơi xa đến thì biển vô cùng hấp dẫn họ, còn tôi sinh ra và lớn lên ở đây lúc nào cũng nhìn thấy biển đến phát chán. “

Tôi im lặng.

“ Vài hôm nữa tôi không còn dịp mang hoa đến cho chị, “ người đàn bà nói “ Ngoài việc mất đi một khoản thu nhập nho nhỏ, tôi còn mất đi niềm vui là mang hạnh phúc đến cho mọi người. Chị biết không, mỗi lần mang hoa đến cho chị là trong tôi lại vấy lên niềm vui khó tả. “

Người đàn bà trò chuyện thêm một lúc rồi đứng dậy ra về. Trước khi rời khỏi nhà, chị ta còn khuyên tôi nên sớm có một đứa con. Tôi ôm bó hoa vào lòng và nước mắt tuôn lũ chã.

Tôi gọi vào số di động của Khánh Ly nhưng nhận cuộc gọi là một giọng nam lạ hoắc.

“Chị tìm ai? Khánh Ly à?”

“Vâng, tôi tìm Khánh Ly.”

“Khánh Ly đang ngủ. Chốc nữa chị gọi lại nhé?”

“Anh làm ơn đánh thức cô ấy dậy. Tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.”

“Chị là ai vậy?” giọng người thanh niên tỏ vẻ cảnh giác và khó chịu. “Có phải chị là Kim Loan không?”

“Không. Tôi tên Bích Ly, là bạn thân của cô ấy.”

“Bích Ly à!” người thanh niên reo lên “Tôi đã nghe Khánh Ly nói nhiều về chị. Chị đang ở Vũng Tàu phải không? Chừng nào chị về thành phố? Tôi là Ngạn, bạn trai của Khánh Ly. Chắc chị đã từng nghe Khánh Ly kể về tôi phải không? Cô ấy nói về tôi như thế nào? Khánh Ly cứ gọi tôi là thằng nhóc. Tôi rất ghét kiểu gọi đó.”

“Vâng. Vài hôm nữa. Anh cho tôi gặp Khánh Ly nhé? Tôi vội lắm.”

Chừng một phút sau tôi nghe giọng uể oải, ngáy ngủ của Khánh Ly.

“A lô! Bích Ly phải không? Có gì, nói nhanh lên để tao còn ngủ. Mày biết tao là con ma ngủ ngày còn gì.”

Tôi hỏi, tại sao anh chàng sinh viên si tình ấy lại ở chung với nó? Chẳng phải nó đã bảo với tôi, hắn ta bị *dẫn độ* về nhà là gì.

“Hắn trốn thoát và tìm đến chỗ ở của tao,” Khánh Ly nói “Bây giờ hắn bám chặt tao chẳng cách nào thoát ra được. Bây giờ tao chỉ muốn thằng nhãi con đó biến mất khỏi thế gian này để được tự do mà thôi. Đêm qua tao vừa cãi nhau với thằng nhóc ấy.”

“ Về chuyện gì? “

Chung quy cũng tại gì anh chàng sinh viên quá ghen. Hắn ta giám sát tất cả cuộc điện thoại của Khánh Ly. Mỗi khi Khánh Ly bước ra khỏi nhà là hắn lại tò tò sau lưng như cái đuôi khiến cô nàng chẳng thể làm gì được cả.

Khánh Ly bảo, hắn là gã đàn ông mặt dày nhất mà nó từng tiếp xúc.

Tất cả là do nó mà ra thì bây giờ mày phải cố mà chịu lấy. Tôi cứ thắc mắc, tại sao nó không thẳng thắn với Ngân một lần cho xong.

“ Tao nói đến ráo cả nước bọt nhưng thằng nhóc chẳng thèm nghe. Nó còn đe sẽ giết tao rồi tự sát nếu phát hiện tao đi với người đàn ông khác. Nhìn gương mặt dữ tợn của nó, tao nghĩ nó sẽ làm thật chứ không phải dọa suông. Chó chết thật! “ Ngừng một lát, Khánh Ly nói tiếp “ Mày biết chuyện gì chưa? “

“ Chuyện gì? “ tôi nói.

“ Má mì Kim Loan chưa gọi điện cho mày à? “

“ Chưa. “

Tôi qua lão Phiệt đến nhà chị Kim Loan quây một trận tung bừa. Tất cả là do chuyện của tôi mà ra. Lão Phiệt đã gào thét, chửi bới và đập phá những thứ trong tầm tay. Và đe dọa sẽ cho chị Kim Loan một bài học thích đáng.

“ Chẳng lẽ chị Kim Loan chịu ngồi im để lão hành động như thế à? “ tôi nói.

“ Tất nhiên là không. Mặt cưa, mướp đắng mà. Má mì Kim Loan đâu phải là người dễ bị bắt nạt. Sau một hồi cãi nhau ầm ĩ, má mì Kim Loan gọi điện cho mấy thằng đàn em mang mã tấu, gậy gộc đến. Vừa nhìn thấy bộ mặt đặng đặng sát khí của bọn chúng, lão Phiệt lập tức xì hơi...”

“ Sau đó mọi chuyện diễn ra như thế nào? “ tôi ngắt lời.

“ Tất nhiên, lão phải xin lỗi và bồi thường thiệt hại. Má mì Kim Loan còn dọa, sẽ đưa lên mặt báo nếu lão còn tiếp tục để những chuyện như thế này xảy ra. Lúc ấy, lão sẽ thân bại danh liệt. Cách đây vài hôm lão ấy đến tìm

mày phải không? “

“ Đúng vậy, “ tôi nói “ Lão cố thuyết phục tao trở về với lão nhưng tao đã thẳng thừng từ chối. Tao thật sự khinh bỉ lão. Và cảm thấy ân hận vì đã dính líu tình cảm với lão. “

“ Được rồi. Xong vụ này tao sẽ giới thiệu cho mày một tay là giám đốc công ty kinh doanh bất động sản giàu như Bill Gate. Lão này đã ly thân với vợ cách đây vài năm và đang làm thủ tục ly dị. Lần này mày có cơ hội làm chính thiếp chứ không phải làm bồ nhí nữa. Mày thấy thế nào? “

Tôi chẳng quan tâm đến chuyện này. Tôi thú nhận đã yêu anh thật sự và muốn có một đứa con với anh.

“ Cái gì? “ Khánh Ly giật mình thốt lên “ Mày có điên không đấy? Yêu anh ta à? Tao không nghĩ một người từng trải như mày lại có thể hồ đồ như thế. Mày định dùng đứa con để trói buộc anh ta à? “

Tôi hoàn toàn không có ý nghĩ đó. Đơn giản là tôi yêu anh và khao khát có một đứa con với anh mà thôi.

“ Đây là một hành động ngu ngốc! “ Khánh Ly nói “ Mày có cần đánh đổi tất cả vì một người đàn ông hoàn toàn chẳng yêu mình hay không. Anh ta chẳng bao giờ yêu mày và không có ý định trao gửi tình yêu cho một người như mày. Mày có biết, mày đã bị hạnh phúc giả tạo đánh lừa hay không. Mày có biết, đang được ru ngủ bởi những giấc mơ huyền hoặc. “

“ Tao hiểu điều đó, “ tôi nói “ Và tao sẵn sàng chấp nhận tất cả. Tao yêu anh ấy vô điều kiện. “ Ngừng một lúc, tôi nói tiếp “ cách đây vài hôm tao đã không uống thuốc ngừa thai nữa. Tao muốn có một đứa con trai giống hệt anh ấy. “

“ Đồ điên! “ Khánh Ly thét lên “ Nếu làm như thế coi như tất cả đã kết thúc và mày sẽ phải an phận là người đàn bà mồi côi. Mày có đủ bản lĩnh để vượt qua tất cả hay không? Mày sẽ làm gì để sống? “

“ Tao sẽ tìm một công việc lương thiện nào đó, “ tôi nói.

“ Anh ta có biết tình cảm của mày không? “

“ Tao không biết, “ tôi nói “ Có lẽ anh ấy đã lờ mờ đoán ra. “

“ Thái độ của anh ta như thế nào? “

“ Anh ấy vẫn quan tâm và chăm sóc tao như người chồng hết lòng yêu thương vợ, tuy nhiên anh ấy hoàn toàn chẳng đả động gì đến mối quan hệ. Có vẻ anh ấy muốn lẩn tránh sự thật. “

“ Rõ ràng anh ta chẳng mảy may bận tâm đến cảm xúc của mày, “ Khánh Ly nói. “ Anh ta không yêu mày, vậy tại sao mày lại đem lòng yêu anh ta? Đây là mối tình đơn phương điên rồ và tuyệt vọng. “

Tình yêu không thể đặt lên chiếc cân lý trí. Tôi không biết giải thích với nó như thế nào, chỉ biết rằng tôi thật sự hạnh phúc khi nghĩ đến anh. Chừng ấy cũng đủ tôi đánh đổi tất cả.

*

Sáng thứ Bảy, anh đánh xe đưa tôi ăn điểm tâm ở nhà hàng Thượng Uyển. Nhà hàng kiến trúc theo lối cổ, xung quanh có trồng rất nhiều hoa. Chúng tôi ngồi bên chiếc bàn kê sát lan can, từ đây có thể nhìn ra phía biển. Anh gọi món trứng ốp la, chả, pa tê và bánh mỳ. Tôi gọi một bát phở. Anh bảo, sau khi ăn điểm tâm xong sẽ đưa tôi ra chợ mua sắm vài thứ. Tôi gật đầu đồng ý. Việc bếp núc mất khá nhiều thời gian phải đi chợ sớm để còn kịp chuẩn bị. Tôi đang lo, không hiểu thức ăn Việt có hợp khẩu vị với những người bạn Nga hay không.

“ Em không phải băn khoăn về chuyện này. Ông Antonov đã từng sống ở

Việt Nam thời gian khá lâu. Ông ấy rất thích các món ăn Việt Nam. Em biết không, ông Antonov đã từng ăn thịt chó với mắm tôm nữa đấy! “

“ Thế à! “ tôi kêu lên thích thú “ Em không nghĩ người châu Âu có thể ăn được những món như thế. Ông ấy sang Việt Nam để làm gì? “

Trước đây, ông Antonov là chuyên gia dầu khí. Sau này ông ấy thôi không làm ở giàn khoan nữa mà chuyển sang lĩnh vực kinh doanh. Công ty của ông ấy chuyên kinh doanh các sản phẩm may mặc. Ông ấy nói tiếng Việt rất sôi. Còn bà Larisa, vợ ông ấy trước đây là hiệu trưởng một trường trung học phổ thông. Sau khi chồng thành lập công ty, bà ấy xin thôi việc và trở thành người quản lý công ty của chồng. Họ là những người trí thức rất năng động. Tôi hỏi, Bà Larisa có nói được tiếng Việt không?

“ Chắc là không. “

“ Họ có con không? “

Vợ chồng ông Antonov có hai con. Một trai, một gái. Cậu con trai đã tốt nghiệp đại học dầu khí và đang làm việc tại Baku, còn cô con gái đang học đại học kinh tế. Sang năm sẽ tốt nghiệp. Nói tóm lại, đây là một gia đình hạnh phúc và khá thành đạt. Cuối cùng anh bảo, anh từng ước mơ có một gia đình như thế.

Tôi im lặng. Nỗi buồn xâm chiếm lòng tôi. Anh nhìn tôi hồi lâu như đang suy nghĩ điều gì đó. Từ lúc ấy chúng tôi không trao đổi với nhau lời nào nữa. Ăn xong, anh đưa tôi ra chợ. Sau khi mua đầy đủ thực phẩm, anh đưa tôi về nhà. Trên đường đi anh ghé hiệu kinh doanh đồ điện mua vài chiếc đèn ống và một cuộn băng keo điện.

Về nhà, tôi nhanh chóng thay quần áo và lao vào chuyện bếp núc. Anh mặc chiếc áo may ô, quần short kaki vừa thay bóng đèn vừa huýt sáo giai điệu bài *Một côi đi ve* của nhạc sỹ Trịnh Công Sơn. Anh bảo trong số những sáng tác nổi tiếng của Trịnh Công Sơn, anh thích nhất bài này.

“ Sau khi thay xong bóng đèn, anh sẽ xin một chân phụ bếp nhé? “

Tôi im lặng mỉm cười, thái thịt thành từng miếng mỏng rồi cho vào máy xay. Anh rửa sạch tay rồi bước bên cạnh quan sát tôi làm việc bằng sự thích thú. Tôi bảo anh lột vỏ củ hành tím.

“ Em định rán chả giò bây giờ à? “

“ Không. Em chỉ chuẩn bị trước thôi. Chừng nào khách sắp đến thì bắt tay vào rán là vừa. Chả giò phải giòn ăn mới ngon. Trưa nay em không nấu nướng gì đâu, chúng ta phải giải quyết hết số thức ăn thừa hôm qua. “

Tôi lấy dao lam cạo sạch lông cái chân giò. Anh hỏi tôi giò heo để làm gì. Tôi bảo sẽ nấu món heo giả cày. Cạo sạch lông hai cái chân giò, tôi vặn bếp ga và bắt đầu mang giò heo đem thui.

Anh bảo, cạo sạch lông rồi em thui làm gì cho tốn công?

“ Anh không biết gì cả. Phải thui thì mới ra món heo giả cày chứ. Anh đã từng ăn món này chưa? “

“ Chưa, “ anh lắc đầu “ anh chỉ nghe nói chứ chưa thưởng thức lần nào. Để anh thui cho, em làm việc khác đi. “

Tôi gật đầu đồng ý và dặn anh phải cẩn thận kéo bị cháy. Tôi mang củ riềng đem rửa, cạo sạch lớp vỏ bên ngoài rồi cho vào cối giã nhuyễn.

“ Anh thui xong rồi. Em xem có được chưa? “

Tôi bảo chưa được, cần phải thui thêm một lúc nữa. Anh răm rắp làm theo như cậu học trò ngoan. Sau đó tôi chặt giò heo thành nhiều đoạn rồi đem ướp với củ riềng, mắm tôm và một số gia vị khác.

“ Anh giúp em rửa rau sống nhé? Anh phải rửa thật sạch đấy. “

Đến gần giữa trưa thì mọi thứ đã chuẩn bị xong. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“ Xong rồi. Chúng ta có thể nghỉ tay và ăn cơm trưa. Khoảng ba giờ chiều nay em sẽ bắt tay vào nấu nướng. Anh mời khách mấy giờ? “

“ Sáu giờ. “

Mười sáu giờ chắc phải bảy giờ họ mới đến. Như vậy tôi sẽ nấu muộn một chút để thức ăn còn nóng.

“ Người châu Âu giờ giấc rất chính xác em ạ, mười sáu giờ thì nhất định sáu giờ họ sẽ có mặt. Một lần ông Antonov có dự đám cưới của người Việt. Ông ta vô cùng ngạc nhiên vì sự muộn màng của chúng ta. Ông ấy bảo, thời gian là vàng bạc và các bạn đang lãng phí vàng bạc một cách đáng trách. Sau lần đó, ông Antopnov không dự đám cưới của người Việt lần nào nữa. “

Chúng tôi rửa tay sạch sẽ rồi bắt đầu ăn trưa. Trong bữa ăn anh không dă động đến chuyện chúng tôi sắp chia tay. Còn ba hôm nữa tôi sẽ mất anh vĩnh viễn. Ý nghĩ đó khiến tôi muốn khóc.

“ Sau khi chia tay với em, ai sẽ chăm sóc cho anh? “ tôi nói.

“ Anh sẽ tự chăm sóc bản thân như trước kia. Tất nhiên anh sẽ cảm thấy khó khăn đôi chút nhưng anh sẽ chóng quen thôi. “

“ Sao anh không lấy vợ để có người chăm lo cho anh? “

Anh im lặng, cử chỉ lúng túng.

“ Anh có bạn gái chưa? Chắc là cô ấy xinh lắm phải không? “

Anh tiếp tục im lặng. Cảm thấy không tiện, tôi không hỏi nữa. Và chúng tôi im lặng suốt bữa ăn.

Rửa bát xong tôi vào phòng ngủ ngả lưng một chút. Một lúc sau anh từ phòng khách bước vào và nằm xuống cạnh tôi. Cả hai đều im lặng và đeo đuổi theo những ý nghĩ riêng tư của mình. Tôi nghĩ về anh, về những ngày đã qua và những ngày sắp đến. Anh ngồi dậy hút thuốc lá. Những vòng khói trắng tựa như chiếc khăn tang gây cho tôi nỗi buồn thâm thiết. Tôi muốn nói với anh thật nhiều nhưng thấy anh dường như cố tình lảng tránh nên thôi.

“ Sao anh chẳng bao giờ hỏi về quá khứ của em? “ giọng tôi vừa buồn vừa như hờn trách.

“ Anh không bận tâm đến chuyện này, “ anh nói “ Anh chỉ quan tâm đến

hiện tại làm sao chúng ta có những ngày thật vui vẻ bên nhau. Quá khứ như bóng ma ám ảnh mãi số phận chúng ta. Tốt nhất là đừng bao giờ nhớ đến nó.

“

Tôi im lặng thờ dài. Anh dụi mắt thuốc lá vào chiếc gạt tàn rồi nằm xuống cạnh tôi.

Anh muốn làm tình với tôi nhưng tôi cảm thấy không hứng thú. Đầu óc của tôi đang bị chi phối bởi những chuyện khác. Tôi nằm im bất động như con ma nơ canh để anh cởi bỏ quần áo. Anh hôn lên khắp cơ thể tôi rồi từ từ đi vào tôi. Mắt tôi bị nhòe đi... Cơ thể anh bỗng giãn ra. Anh ngồi dậy mặc quần áo cho tôi rồi bước vào nhà vệ sinh. Lúc sau tôi nghe tiếng nước chảy từ bên trong vọng ra. Lúc này tôi mới bật khóc thành tiếng.

Sáu giờ kém mười mọi thứ đều đã chuẩn bị xong. Trước đó tôi đã tắm rửa, trang điểm và mặc chiếc áo dài màu tím. Anh mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt đen, chân mang giày da. Đúng sáu giờ, từ ngoài có tiếng còi ô tô vọng vào. Anh và tôi cùng bước ra đón khách. Vợ chồng ông Antonov đến bằng taxi. Khi chúng tôi bước ra thì bà Larisa đang thanh toán tiền xe cho bác tài có bộ râu quay nón. Ông Antonov là người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, dáng vẻ hồng hào khỏe mạnh với mái tóc nâu mềm mượt và cặp mắt xanh nước biển. Ông cầm trên tay một bó hoa to tướng được bọc trong lớp giấy bóng. Ông đưa bó hoa cho tôi và chào một câu bằng tiếng Việt phát âm khá chuẩn.

“ Chào cô. Đây là hoa của cô. Rất hân hạnh được làm quen với cô! “

“ Chào ông! “ tôi nói “ Cảm ơn ông vì bó hoa này. “

Hai người đàn ông ôm nhau một cách thân mật như đôi bạn thân lâu ngày gặp lại. Bà Larisa cũng trạc tuổi chồng, dáng cao và gầy. Tôi thật sự ấn tượng với mái tóc bạch kim và nước da nâu vì rám nắng. Anh bước đến bắt tay bà Larisa. Hai người chào nhau bằng tiếng Nga. Sau đó mọi người cùng bước vào bên trong phòng khách.

Ông Antonov đảo mắt nhìn quanh ngôi nhà một lúc.

“ Tổ ấm của các bạn trông cũng được đấy! Tôi cũng rất thích có một ngôi nhà gần biển để hít thở không khí trong lành nhưng không sao thực hiện được, chắc phải đợi vài năm nữa khi con gái tôi có thể quản lý được công việc thay tôi. “

Bà Larisa nhìn tôi hồi lâu rồi nói một câu tiếng Nga. Tất nhiên là tôi không hiểu gì cả.

“ Vợ tôi khen chiếc áo dài của cô thật đẹp và giàu nữ tính, “ ông Antonov nói “ Bà ấy muốn có một chiếc áo như thế. Không biết cô Bích Ly có sẵn lòng giúp đỡ hay không? Mới gặp nhau lần đầu mà đã nhờ vả tôi thấy áy náy vô cùng. “

“ Rất sẵn lòng, “ tôi nói “ Nếu chị thích tôi sẽ đưa chị đến một cửa hiệu chuyên may áo dài. Ở đây có sẵn các loại vải với đủ màu sắc khác nhau, chúng ta sẽ dễ dàng chọn lựa mẫu vải thích hợp. Chị sẽ ở lại Việt Nam bao lâu? “

“ Một tuần. “ ông Antonov dịch lời của vợ.

“ Tôi sẽ hối thúc họ làm thật sớm để chị có chiếc áo dài mang về nước. “ tôi nói.

Bà Larisa gật đầu cảm ơn tôi. Anh khui chai sâm panh ướp lạnh, nút chai vọt lên chạm đến trần nhà. Anh rót rượu ra bốn chiếc cốc. Sau đó mọi người cùng nâng cốc và uống một ngụm nhỏ. Anh kể tên từng món, cách chế biến và cách thưởng thức chúng. Bà Larisa vừa lắng nghe vừa đưa mắt nhìn những món ăn tỏ vẻ rất thích thú. Tôi gấp miếng chả giò cho vào bát của bà và giục bà nếm thử.

“ Ngon lắm! “ bà Larisa gật đầu, nói “ Tôi không ngờ món ăn Việt lại ngon như thế này. “

Bà Larisa nếm thử tất cả các món và đều rất vừa ý. Bà tỏ vẻ thán phục tài nội

trợ của tôi. Uống hết cốc sâm panh, anh mang chai cô nhắc năm sao ra đãi khách. Riêng tôi chỉ uống sâm panh. Tôi không uống được rượu có nồng độ cao.

Ông Antonov nhấp một ngụm cô nhắc:

“ Có một dạo ở các cửa hàng rượu nước tôi có bày bán rượu đế Hiệp Hòa của các bạn với cái giá khá đắt, thậm chí còn đắt hơn cả rượu Vốt ca. Tôi đã có dịp uống thử và phải thật lòng thú nhận là rượu của các bạn không ngon lắm. Có vẻ nghệ thuật chưng cất rượu của các bạn không cầu kỳ và phức tạp như rượu của chúng tôi. Các bạn biết rồi, rượu Vốt ca Nga nổi tiếng khắp thế giới. “

Anh gật đầu tán đồng:

“ Đúng vậy, nghệ thuật cất rượu của chúng tôi không thể bì được với các bạn. Tuy nhiên rượu đế ngon nhất của Việt Nam phải kể đến rượu đế Gò Đen. Đây là loại rượu do người dân ở Gò Đen – Long An pha chế theo công thức gia truyền có nồng độ và mùi vị rất hấp dẫn. Tiếc rằng tôi không có sẵn loại rượu đó để thiết các bạn. Hy vọng lần sau sẽ có dịp...”

Ông Antonov nói:

“ Tôi đã từng đến Trung Quốc và uống thử rượu Mao Đài. Đây là loại rượu ngon có mùi thơm rất đặc biệt, tuy nhiên tôi vẫn thích rượu Vốt ca hơn.

Không biết có phải do tôi quá bảo thủ không nhỉ? “

Uống gần cạn chai cô nhắc, cuộc trò chuyện bỗng nhiên chia thành hai nhóm. Anh nói chuyện bằng tiếng Nga với bà Larisa, còn ông Antonov nói chuyện với tôi bằng tiếng Việt. Tôi không hiểu anh và bà Larisa đã trao đổi với nhau những gì chỉ thấy thỉnh thoảng bà Larisa bỗng cười ngặt ngoẻo.

“ Cô Bích Ly có ý định sang Nga du lịch không? “ ông Antonov uống cạn phần rượu trong cốc.

Tôi đưa mắt nhìn anh như thăm nói, mọi quyết định tùy thuộc vào anh.

“ Nếu có dịp cô nên đi Nga một chuyến. Đây là một đất nước tươi đẹp và vô cùng thân thiện. Chúng tôi rất tự hào về đất nước của mình. Matxcova là thành phố rộng lớn xinh đẹp và rất năng động, tuy nhiên tôi vẫn thích thành phố Saint Petersburg hơn. Nơi đây từng là kinh đô của các Sa Hoàng. Cung điện Mùa đông và cung điện Mùa hè hàng năm thu hút cả triệu khách du lịch. Và đây cũng là quê hương của vợ tôi. “

Đoạn ông Antonov đưa tay đặt lên vai anh:

“ Cậu đi nước Nga thường xuyên như thế sao không đưa bà xã đi cùng. Cậu ngại tốn tiền vé hay vì một lý do nào khác? Nói thật đi nhé! “ Đoạn ông Antonov cất một tràng cười sảng khoái.

Anh đưa mắt nhìn tôi tỏ vẻ lúng túng. Ông Antonov rót rượu cho mọi người rồi tiếp tục câu chuyện:

“ Cậu lấy vợ từ khi nào mà không cho chúng tôi biết để đến dự ngày vui của hai bạn. Trước đây cậu đã từng tuyên bố sẽ mãi là tín đồ chủ nghĩa độc thân, bây giờ bỗng nhiên lấy vợ. Tất nhiên là tôi rất vui mừng trước quyết định này của cậu. Thượng đế tạo ra một người nam, một người nữ để họ gắn chặt với nhau, tội tình chi phải đày đoạ bản thân mình. Dù sao tôi cũng bất ngờ trước quyết định đột ngột của cậu. Cậu luôn khiến người khác phải bất ngờ. “

Anh nói:

“ Chúng tôi chỉ lấy nhau được vài tháng. Tất nhiên nếu có dịp tôi sẽ đưa Bích Ly sang Nga du lịch một chuyến nhưng không phải là lúc này. Chúng tôi còn nhiều việc phải làm. “

Bà Larisa xen vào:

“ Vợ chồng son còn có nhiều thời gian rồi rãi nếu không tranh thủ thì sau này sinh con đẻ cái thì không còn cơ hội nữa. Công việc là cả một đời chứ không phải một ngày một buổi. Vợ chồng anh nên thu xếp đi du lịch một

chuyến. Nếu các bạn quyết định sang Nga, tôi xin tình nguyện làm hướng dẫn viên nhiệt tình. “

Bà Larisa nhìn tôi mỉm cười. Hỏi tôi đã từng nhìn thấy tuyết rơi chưa, tôi lắc đầu bảo chưa. Giọng tôi nghẹn nước.

Bà Larisa nói, nếu sang Nga du lịch nên đi vào tháng mười lăm ấy chúng tôi sẽ có dịp ngắm những bông tuyết đầu mùa. Vào những ngày như thế những người dân Nga thường tổ chức tiệc tùng no say rồi kéo nhau ra phố để chào đón mùa đông đến. Trái với suy nghĩ của nhiều người, những hôm tuyết rơi trời rất ấm và phong cảnh rất đẹp. Và chúng tôi không nên bỏ lỡ những dịp như thế. Bà khuyên chúng tôi nên mặc đủ ấm và nên mang theo chiếc máy ảnh để chụp vài kiểu để ghi lại những khoảnh khắc tuyệt vời của thiên nhiên.

Ông Antonov uống cạn phần rượu trong cốc rồi tham dự vào câu chuyện. Ông kể, ông có người bạn thân tên Levsenco là một giám đốc một công ty kinh doanh mặt hàng trang trí nội thất rất phát đạt. Một lần, ông Levsenco sang Hàn Quốc du lịch và phải lòng cô hướng dẫn viên du lịch duyên dáng và xinh đẹp của xứ sở kim chi. Sáu tháng sau hai người chính thức đi đến hôn nhân. Do cô vợ không chịu được thời tiết khắc nghiệt của nước Nga, nên ông Levsenco đành phải ở lại quê vợ. Và phải bắt đầu sự nghiệp bằng đôi bàn tay trắng. Nhưng người bạn không hề nuối tiếc về lựa chọn của mình. Kết thúc câu chuyện, ông Antonov khuyên anh không nên bỏ lỡ cơ hội thụ hưởng hạnh phúc và đừng để công việc chi phối đời sống vợ chồng. Bà Larisa hỏi chúng tôi đã dự tính có con chưa, anh im lặng nhìn tôi lúng túng.

Ông Antonov nói:

“ Cậu có một người vợ tuyệt vời. Đừng bao giờ rời xa cô ấy. Hãy giữ chặt cô ấy thật chặt! “

Lời nói vô tình như nhát roi vụt xuống người, tôi rúm người lại một cách đau đớn. Tôi bỗng ôm mặt òa lên nức nở và vụt chạy vào bên trong trước ánh mắt ngơ ngác của hai người khách Nga.

Chuyện tình

- 10 -

Tôi thức dậy sớm chuẩn bị bữa điểm tâm cuối cùng cho anh. Cả đêm tôi hầu như không chợp mắt. Ý nghĩa phải xa anh khiến cõi lòng tôi tan nát. Tôi vừa nấu món mỳ vừa khóc nức nở. Tôi không thể hình dung cuộc gặp gỡ với anh lại gieo vào lòng tôi những nỗi buồn sâu đậm đến thế. Tôi đã yêu anh. Nhiều lần tôi cố gạt ý nghĩ này ra khỏi đầu nhưng rốt cuộc tôi đành bất lực. Anh vụt qua đời tôi như một áng mây nhưng đã gieo vào lòng tôi niềm hạnh phúc vô bờ và nỗi đau truyền kiếp mà suốt đời tôi không thể nào quên được. Tôi yêu anh và cũng căm ghét sự lạnh lùng đến tàn nhẫn của anh.

Tiếng chuông gọi cửa vang lên, tôi vận nhỏ lửa rồi bước ra mở cửa. Người đàn bà bán hoa xuất hiện với gương mặt mệt mỏi vì thiếu ngủ do phải thức đêm để chăm sóc chồng bị bệnh. Tôi ao ước được như chị ta. Hạnh phúc lớn nhất của người đàn bà là được lo lắng chăm sóc người mình yêu.

“ Chào chị, “ người đàn bà nói. “ Đây là bó hoa cuối cùng tôi mang đến cho

chị. Chùng nào chị rời khỏi chỗ này? “

“ Sáng mai, “ tôi ghen ngào.

“ Thật tiếc, “ người đàn bà lấy tay che miệng ngáp vật. “ Tôi muốn hai người ở đây mãi để được mang hoa đến mỗi ngày. Dù sao công việc vẫn là quan trọng. Vợ chồng chị sẽ đến đây nữa chứ? “

“ Tôi không biết, “ tôi lắc đầu buồn bã. “ Rất có thể, đây là lần cuối cùng. Mời chị vào nhà. “

“ Không. Tôi đứng bên ngoài được rồi. Chị bảo lần cuối cùng à? Tại sao thế nhỉ? Thành phố biển này cũng đẹp đấy chứ. Tôi biết rồi, chồng chị bận rộn không đi được phải không. “

Tôi im lặng đón bó hoa từ tay chị. Người đàn bà đưa tay gạt mái tóc che kín mặt.

“ Chị đã nói với chồng chị chưa? “

“ Chuyện gì? “

Chuyện chúng tôi nên có một đứa con. Chị khuyên, dù bận rộn như thế nào chúng tôi cũng nên sớm có một đứa con kéo sau này trở tay không kịp. Chị kể, chị có quen người bạn đã lấy chồng cách đây hơn mười năm. Thời gian đầu đôi vợ chồng trẻ mãi mê đeo đuổi theo sự nghiệp riêng mà không chịu có con. Đến nay thì họ đã trở thành cặp vợ chồng thành đạt nhưng lại không thể sinh con, hậu quả của những lần nạo thai. Cô bạn của chị bây giờ rất đau khổ và vô cùng ân hận. Nhưng tất cả đã quá muộn. Phụ nữ mà bị tước đoạt mất quyền làm mẹ thì không có cực hình nào khủng khiếp hơn.

Ngừng một lúc, người đàn bà tiếp tục câu chuyện:

“ Chị hãy cố thuyết phục chồng. Nếu chồng chị không đồng ý thì chị hãy tự quyết định lấy. Đàn ông bao giờ cũng xem sự nghiệp là quan trọng. Đôi với họ, đây là niềm vui, niềm hạnh phúc. Còn phụ nữ chúng ta, con là tất cả.

Thôi, tôi phải đi đây. Chào chị. Chúc vợ chồng chị có cuộc sống hạnh phúc. Nếu có dịp đến Vũng Tàu, rất mong anh chị ghé thăm gian hàng hoa của tôi.

“

Người đàn bà đi khỏi, tôi gieo người xuống ghế, ôm mặt khóc nức nở. Chị ta đâu biết rằng tôi chị là cô vợ hờ. Tôi chẳng có vị trí nào trong cuộc đời của anh.

Tôi xuống bếp tiếp tục chuẩn bị bữa sáng. Trong lúc ăn điểm tâm, anh thông báo sẽ nghỉ trọn ngày để ở bên tôi. Anh hỏi tôi, hôm nay muốn đi đâu, anh sẽ đưa tôi đi. Tôi lắc đầu, bảo không muốn đi đâu cả, tôi chỉ muốn ở nhà. Những nơi cần đến chúng tôi đều đã đến, vả lại, lúc này tôi muốn được yên tĩnh để gặm nhấm nỗi đau của mình.

Cuối cùng anh quyết định, chúng tôi sẽ ở nhà cả ngày. Anh có ý định đưa tôi lên thành phố vào sáng ngày mai. Tôi lắc đầu từ chối bảo, không cần phải như thế. Anh hãy lo công việc của mình. Tôi tự đi được và không muốn làm phiền đến anh. Anh bảo, đã thu xếp công việc đâu vào đấy rồi. Anh sẽ đưa tôi đi. Vả lại, anh còn phải thăm vài người bạn đang công tác ở thành phố Hồ Chí Minh. Xem như một công đôi việc. Tôi im lặng, không phản đối và cũng không đồng ý. Thật tình tôi rất sợ một cuộc chia tay ngập chìm trong nước mắt.

“ Sao mắt em sưng húp như thế kia? Em khóc à? Chuyện gì khiến em phải khóc? “

“ Không, “ tôi đáp. “ Bị mất ngủ nên mắt em sưng như thế. Anh đừng bận tâm đến em. “

Tôi muốn gào lên tại sao anh cứ giả vờ đóng kịch như thế? Tại sao anh cứ nhẫn tâm trước nỗi đau của em. Anh có biết rằng em sẽ đau khổ như thế nào

khi phải xa anh.

Ăn xong, tôi rửa bát rồi pha cà phê. Anh uống một ngụm nhỏ rồi lấy thuốc lá châm lửa rít vài hơi.

“Thật sự là em sẽ không trở lại nhà lão Phiệt nữa phải không?”

“Không, “tôi nói “em đã dứt khoát với lão.”

“Em sẽ ở đâu?”

Ở thành phố thiếu gì chỗ trọ. Thời gian đầu tôi sẽ ở cùng với Khánh Ly. Sau đó sẽ tìm một chỗ trọ thích hợp. Tôi hình dung những khó khăn mà tôi sẽ gặp phải sau khi rời khỏi nhà lão Phiệt.

“Khánh Ly là ai? Có phải cô bạn thỉnh thoảng gọi cho em phải không?”

“Vâng, “tôi gật đầu. “Em với Khánh Ly chơi với nhau rất thân do hai đứa có cùng cảnh ngộ. Cô ấy mồ côi cha mẹ từ bé phải sống với bà thím vô cùng khắc nghiệt. Mười bảy tuổi, Khánh Ly bỏ lên thành phố và trở thành gái mãi dâm chuyên nghiệp. Cuộc đời của Khánh Ly là cả chuỗi dài bi kịch.”

Anh nhìn tôi một lúc rồi nói ngập ngừng:

“Em có ý định thay đổi công việc không?”

Tôi im lặng nhìn anh lúng túng.

“Thật tình, anh rất ngại khi nói đến chuyện này. Nhưng theo anh, em nên suy nghĩ kỹ vấn đề anh vừa nói. Tuổi em còn trẻ và tương lai còn dài...”

Tôi bỗng ôm mặt khóc. Anh bước đến ôm tôi vào lòng. Tôi áp mặt vào ngực anh. Nước mắt tuôn ra như xối.

“Anh xin lỗi! Em đừng khóc nữa.”

Tôi vẫn khóc. Nước mắt như mạch nước ngầm chảy hoài không dứt.

“Tại sao anh vô tình một cách nhẫn tâm như thế?” tôi nói qua làn nước mắt

“Anh có biết rằng em đã yêu anh. Tại sao anh cứ làm như vô tình giẫm lên nỗi đau của em? Anh thật đáng ghét! Em căm thù anh!”

Tôi liên tục đâm vào ngực anh. Anh đứng im và nhìn tôi bằng ánh mắt đau buồn, đôi môi khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng anh lại im lặng. Lúc này đây tôi muốn nghe những lời chân thành của anh, mặc dù những lời nói ấy có thể làm tôi bị tổn thương ghê gớm.

Tôi đã yêu anh ngay từ những ngày đầu chúng tôi chung sống với nhau. Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi. Tại sao anh chiều chuộng vuốt ve và thì thầm bên tai tôi những lời yêu thương say đắm. Giá như anh cư xử với tôi như những người đàn ông khác, giá như anh hành hạ, lăng nhục tôi, giá như anh xem tôi như món hàng giải trí và kinh tởm tôi như người mang mầm bệnh chớ đại thì tôi đã không yêu anh, thậm chí tôi sẽ căm ghét anh như đã từng căm ghét những người đàn ông khác. Và lúc đó tôi sẽ không phải khổ sở, đau đớn vì anh. Anh đã gieo vào lòng tôi biết bao hy vọng, biết bao cảm xúc hạnh phúc dâng trào mà từ lâu tôi không bao giờ có được và chính anh là người đã gieo vào lòng tôi nỗi tuyệt vọng khôn nguôi. Anh đâu biết rằng từ lâu tôi luôn nhìn đời bằng ánh mắt hoài nghi, xa lạ và đầy đổ kỵ. Tôi căm ghét tất cả loài người trên thế gian này, bởi vì, họ đã xô đẩy tôi vào vũng bùn tội lỗi. Và tôi luôn tâm niệm là phải trả thù đời. Tôi phải cho họ nếm mùi đau khổ như cách họ đã làm với tôi. Tôi sống dửng dưng trước nỗi đau người khác và xem sự bất hạnh của đồng loại làm thú vui. Tôi đã khiến bao gia đình tan nát, bao nhiêu gã đàn ông đã vì tôi mà thân bại danh liệt, thậm chí có người phải sa vào vòng lao lý. Tôi không bận tâm, không đoái hoài đến họ, chưa bao giờ tôi nhỏ một giọt nước mắt thương xót họ. Trong suy nghĩ của tôi, họ đáng phải bị trừng phạt như thế. Tôi đã cười vang đắc thắng. Khạc nhổ vào bất hạnh của nhân sinh. Có đôi lúc nghĩ lại tôi thấy kinh tởm chính bản thân mình nhưng ý nghĩ ấy chỉ vụt qua như cơn mưa bóng mây ào một chốc rồi lại tanh. Và chắc chắn tôi sẽ tiếp tục sống như thế nếu không tình cờ gặp được anh. Anh là nguồn suối mát rửa sạch tội tình. Anh đã mang

đến cho tôi ý nghĩa đích thực của cuộc sống. Anh đã thắp sáng ngọn lửa tình yêu trong tôi từ lâu đã tàn lụi. Anh đã làm thay đổi cuộc đời tôi. Và anh cũng là người mang đến cho tôi biết bao đau khổ. Đã nhiều lần tôi tự hỏi, phải chăng đây duyên phận hay là nỗi bất hạnh khiến xui tôi gặp anh. Tại sao lại là tôi mà không là người đàn bà khác? Phải chăng, Tạo hóa muốn tôi phải trả giá cho những hành động nông nổi của mình? Phải chăng, đây là lúc tôi phải nếm mùi đau khổ đau khi gieo đau khổ cho bao người khác. Tôi muốn anh trả lời cho tôi biết, tại sao anh lại chọn một người phụ nữ làm vợ và nhẫn tâm bỏ rơi cô ta sau khi đã gieo vào lòng cô gái ấy một tình yêu mãnh liệt với biết bao hy vọng và tuyệt vọng? Anh căm thù phụ nữ hay vì một lý do nào khác? Phải chăng lúc này anh đang vui sướng hả hê vì đã gieo trồng hạt giống đau thương tuyệt vọng vào tâm hồn một cô gái như tôi?

Anh nhìn tôi hồi lâu rồi gieo người xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu. Tôi đọc được nỗi đau giằng xé trong đôi mắt anh. Hồi lâu anh nói rằng anh không phải là kẻ lừa tình phụ nữ. Những tình cảm anh dành cho tôi là rất thật. Anh không có ý nghĩ gây đau khổ cho tôi. Anh chỉ muốn có cuộc sống gia đình trong một thời gian ngắn. Anh không biết giải thích như thế nào để tôi hiểu.

Nếu muốn có cuộc sống gia đình tại sao anh không chọn một cô gái xinh đẹp, đoan trang và hiền thực làm vợ? Tại sao anh lại chọn một người như tôi làm vợ trong thời gian ngắn ngủi? Phải chăng anh đang mang chặt điều gì trong lòng không thể nói ra? Anh căm ghét phụ nữ và muốn họ phải đau khổ vì anh?

Anh im lặng. Tôi vẫn khóc.

Những ngày gần gũi sống bên anh, tôi thật sự tìm thấy hạnh phúc và ý nghĩa đích thực của cuộc sống. Tôi yêu anh bằng trái tim chân thành và cuồng nhiệt. Cảm ơn anh đã mang đến cho tôi những khoảnh khắc tuyệt vời như thế và tôi sẽ lưu giữ mãi những kỷ niệm đẹp này đến hết cuộc đời. Và tôi cũng căm ghét anh, người đàn ông đã gieo vào lòng tôi vết thương không bao giờ liền sẹo.

Chúng tôi nhìn nhau đón đau và tuyệt vọng. Qua cơn xúc động tôi phần nào đã trấn tĩnh lại. Tôi nhìn sâu vào đôi đồng tử của anh hy vọng sẽ đọc được những ý nghĩ thầm kín trong đó. Và tôi đã hoàn toàn thất vọng, đôi mắt ấy bị che lấp bởi lớp sương mù dày đặc.

“ Em yêu anh! “

“ Anh yêu em! “

Đây có phải là những lời nói xuất phát từ đáy lòng của anh hay anh cố tình đóng vai yêu thương đến giờ phút cuối? Tôi không cần những lời yêu thương giả dối của anh. Tôi cần một người đàn ông yêu tôi thật sự. Nếu yêu tôi, tại sao chúng ta không đến với nhau? Tôi biết, tôi không có quyền đòi hỏi gì ở anh. Một cô gái mặt hạng như tôi không có quyền đòi hỏi bất kỳ điều gì. Tôi không xứng đáng với tình yêu của anh. Và chẳng ai trên đời này chấp nhận một cô gái điếm làm vợ cả. Với điều kiện sẵn có, anh dễ dàng chọn một người phụ nữ theo ý muốn của mình. Dù sao thì tôi cũng yêu anh bằng mọi tình đơn phương tuyệt vọng. Tôi không biết mình sẽ sống ra sao trong những ngày còn lại. Ý nghĩ, sống mà không có anh bên cạnh khiến tôi đau đớn.

“ Anh có nỗi đau không thể giải bày, “ anh nói “ Và em đừng nói những lời đau lòng như thế với anh. Anh lúc nào cũng tôn trọng em. Anh không bận tâm đến quá khứ của em. Em là người phụ nữ chu toàn mọi lễ. Thật hạnh phúc cho người đàn ông nào có được tình yêu của em. “

Nếu không bận tâm đến quá khứ của tôi, tại sao anh không sẵn sàng mở lòng ra với tôi? Tôi sẽ làm tất cả những gì anh muốn miễn sao được sống cạnh anh.

Anh nắm lấy tay tôi.

“ Đây là một việc quan trọng, “ anh nói. “ Và anh chưa sẵn sàng cho một sự thay đổi. Nếu yêu anh em hãy kiên nhẫn chờ đợi...”

Tôi òa khóc vì hạnh phúc.

“ Anh nói thật chứ? “ tôi thốt lên run rẩy “ Anh sẽ lấy em chứ? Anh đừng gieo vào lòng em niềm hy vọng hão huyền nhé? Em yêu anh. Và sẽ chờ anh đến khi nào anh thay đổi quyết định. Bây giờ em sẽ làm gì? “

Anh lẩn tránh cái nhìn của tôi.

“ Em hãy tìm một công việc lương thiện. Anh sẽ gửi cho em một số tiền, em sẽ dùng nó học một nghề để kiếm sống. “ Anh suy nghĩ một lúc, “ có thể là nghề may. Anh thích phụ nữ làm nghề này. “

“ Vâng, em sẽ học may. Em sẽ trở thành thợ may giỏi. Anh sẽ tìm em chứ? “

“ Nhất định là như thế, “ anh gật đầu, “ anh sẽ tìm em. “

“ Nhưng anh biết em ở đâu mà tìm? “ tôi lo lắng không yên “ Anh cho em địa chỉ của anh nhé? “

“ Anh không ở một nơi cố định vì thế không thể đưa cho em địa chỉ được. “ Anh nhìn tôi tỏ vẻ lúng túng, “ em không phải lo lắng vì điều này. Tình yêu sẽ dẫn lối cho chúng ta. “

“ Em sẽ chờ anh như người vợ chờ chồng, “ tôi nói. “ Buồn cười quá phải không, anh. Anh đừng để em phải chờ lâu quá nhé. Và lúc nào anh cũng phải nhớ rằng ở một nơi nào đó có người đàn bà đang mong ngóng anh từng ngày. Thật hạnh phúc và vui sướng biết bao khi bên đời có anh. “

Tôi ngả vào lòng anh. Những giọt nước mắt hạnh phúc tuôn ra như xối. Anh nhìn tôi xúc động rồi anh cúi xuống hôn tôi. Hạnh phúc quá bất ngờ khiến

tôi cứ nghĩ đó chỉ là một giấc mơ.

“ Có phải em đang mơ? “

“ Không. Đó là sự thật. Chúng ta đang ở bên nhau. Giả như có một điều ước, em sẽ ước những gì? “

Tôi sẽ ước thời gian dừng trôi để chúng tôi mãi mãi bên nhau như thế này.

Và nếu có một điều ước anh sẽ ước những gì?

Anh đưa tay véo nhẹ lên mũi tôi.

“ Thì em đã ước hộ anh rồi còn gì. “ Anh bỗng trầm tư, “ anh sẽ ước nhân loại không còn khổ đau nữa. Mọi người sẽ sống yêu thương, chan hòa với nhau. “

Tôi phì cười.

Ước mong to tát như thế đến thần linh cũng bó tay thôi. Triết lý nhà Phật từng thốt lên *Đời là bể khổ*. Thế nhưng bao giờ bể đời cũng chật chội và đông đúc hơn bể Như Lai . Con người luôn tự dần thân vào đau khổ triền miên.

Anh im lặng rít thuốc lá. Trán nhăn lại suy tư.

Đau khổ luôn gắn liền với cuộc hiện sinh. Nếu không còn bất hạnh và đau khổ thì con người sẽ không còn tồn tại nữa. Lúc ấy con người sẽ đi ngược lại quá trình tiến hóa, trở về loài động vật cấp thấp như thời cộng sản nguyên thủy.

Im lặng một lúc tôi nói:

“ Những gì anh vừa nói với em là thật phải không? “

“ Tất nhiên rồi. Em không tin anh à? “

Tôi tin anh nhưng tôi lo sợ. Một nỗi sợ mơ hồ không sao lý giải được. Lời nói như gió thoảng mây bay, tôi sợ anh sẽ quên tôi. Nếu chuyện này xảy ra tôi sẽ vô cùng đau khổ và tuyệt vọng. Dù sao tôi cũng sẽ chờ đến khi nào anh tìm đến tôi cho dù đau đớn và tuyệt vọng thì tôi vẫn cứ chờ.

Anh nhìn tôi cảm động.

“ Nếu vì một nghịch cảnh nào đó, “ anh nói, “ anh không tìm em thì em vẫn chờ anh sao? “

Tôi đưa tay bịt miệng anh lại:

“ Anh đừng nói những lời xui xẻo như thế! Anh phải hứa dù hoàn cảnh nào xô đẩy thì anh nhất định phải đi tìm em nhé. “ Im lặng một lúc, tôi nói, ” em sẽ chờ anh đến chết. Kể từ lúc này trong trái tim em chỉ có mỗi hình bóng của anh. Và không ai có thể thay thế những hình ảnh đó. Em sẽ chờ cho dù anh không đến. Nếu yêu em, xin anh đừng để em tuyệt vọng. “

Anh cúi xuống hôn tôi. Tôi vòng tay qua cổ anh ghì xuống. Anh áp mặt vào ngực tôi. Tôi muốn giữ nguyên tư thế này mãi mãi, tôi sợ buông ra anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời tôi.

Tôi bắt tay vào chuẩn bị bữa trưa. Anh cũng tham gia làm bếp với tôi. Việc bếp núc gần xong thì điện thoại cầm tay của tôi bỗng vang lên. Chắc là Khánh Ly gọi đến, tôi nói với anh rồi lấy giẻ lau tay và cầm điện thoại lên. Nhìn những con số hiển thị trên màn hình tôi mới biết chị Kim Loan gọi cho tôi.

“ Chào em, chị, Kim loan đây. Em đang làm gì thế? “

“ Em đang thổi cơm. Có chuyện gì mà chị gọi cho em? “

“ Khánh Ly chết rồi! “ chị Kim loan buồn rầu nói.

“ Cái gì? “ tôi kêu lên thảng thốt “ Khánh Ly chết rồi sao? Chị không nói đùa đấy chứ. Cách đây vài hôm chúng em còn trò chuyện vui vẻ với nhau. Hai đứa còn hẹn khi nào em về thành phố sẽ ghé quán bánh xèo A Phủ ăn một bữa no căng bụng mới thôi. Chị không đùa em phải không? “

“ Chuyện hệ trọng như thế chị đùa với em làm gì. “ Kim Loan thở dài náo ruột, “ Khánh Ly chết lúc chín giờ sáng hôm nay. Thi thể đang được lưu tại nhà xác bệnh viện Chợ Rẫy. “

“ Chuyện gì đã xảy ra với nó? Tai nạn giao thông à? “ toàn thân tôi run bắn lên.

“ Chẳng tai nạn nào cả. Nó bị người ta đâm chết. Em có biết gã sinh viên đại học Bách khoa tên Ngạn không? Chính hắn là thủ phạm. “

“ Trời ơi! “ tôi bật khóc.

Tối hôm qua, Khánh Ly và Ngạn dắt nhau vào vũ trường uống rượu và khiêu vũ. Khánh Ly được một ông khách người Ý mời nhảy bản tango. Gã sinh viên dùng dùng nổi cơn ghen, hắn đã cầm vỏ chai rượu đập vào đầu ông khách ngoại quốc đến vỡ đầu. Sau đó, hai người cãi nhau ầm ĩ. Mọi việc chỉ tạm lắng xuống khi công an phường xuống can thiệp. Ngạn phải đóng phạt và phải xin lỗi cũng như bồi thường thuốc men cho ông khách người Ý. Rồi cả hai về nhà trọ tiếp tục uống rượu và lại cãi nhau. Trong lúc nóng giận, Khánh Ly đã tát Ngạn một cái đau điếng và đuổi anh ta ra khỏi nhà. Ngạn đi khỏi chừng vài phút sau thì quay lại với con dao chọc tiết heo, chẳng nói chẳng rằng hắn đâm dao đâm thẳng vào giữa ngực Khánh Ly. Sau đó, Ngạn tự đâm vào người tự sát. Mọi người sống gần đấy vội đưa hai đứa vào bệnh viện cấp cứu. Tuy nhiên chỉ có mỗi Ngạn ấy được cứu sống còn Khánh Ly thì không qua khỏi.

Chị Kim Loan chép miệng than:

“ Tội nghiệp con bé xinh đẹp như thế mà sớm đoán mệnh. “

“ Ngạn bây giờ ra sao? “ tôi nói.

Chị Kim Loan khuyên tôi không nên bận tâm đến anh chàng sinh viên đó làm gì cho nhọc xác. Hắn đã qua cơn nguy kịch và đang được công an giám sát chặt chẽ. Ngạn thoát chết nhưng phải đối mặt với án tù rất nặng vì tội giết người. Xem như phần đời còn lại hắn sẽ phải giam mình trong bốn bức tường nhà giam. Khánh Ly cũng có lỗi trong chuyện này, thiên hạ thiếu gì người sao lại dan díu với một người hời hợt và nông nổi như Ngạn. Ngay từ

đầu mọi người đã cảnh báo nhưng Khánh Ly không thềm nghe để bây giờ phải trả giá bằng mạng sống của mình. Chẳng có cái đại nào như cái đại này. Ngừng một lúc chị Kim Loan nói tiếp:

“ Em đừng khóc nữa. Nước mắt không thể giúp người chết sống lại. Bây giờ em phải thật tỉnh táo để bàn tính chuyện ma chay cho nó. Ngày mai em về Sài Gòn phải không? “

“ Vâng. “

“ Máy giờ em có mặt ở thành phố? “

“ Em sẽ tranh thủ về sớm, “ tôi nói. “ Chuyện chôn cất Khánh Ly, mình tính như thế nào hả chị? “

Lúc đầu chị Kim Loan định tổ chức đám tang ở chỗ Khánh Ly thuê trọ cho tiện nhưng chủ ngôi nhà không đồng ý. Họ sợ bị xui xẻo, sợ bị ma ám...

Lòng dạ con người chó má đến thế. Hàng tháng họ chỉ biết ngửa tay lấy tiền nhà đến khi tang ma bồi rồi thì họ thẳng tay xua đuổi như đuổi tà.

“ Chủ nhà không đồng ý thì chúng ta sẽ tổ chức ở đâu hả, chị? “

Chị Kim Loan bảo, có ý định tổ chức mai táng cho Khánh Ly tại nhà tang lễ ở bệnh viện.

“ Đành phải vậy thôi, “ tôi gật đầu, nói “ chúng ta chẳng còn lựa chọn nào khác. Tội nghiệp Khánh Ly, lúc sống không có một chỗ ở đàng hoàng đến khi chết không có chỗ đặt quan tài. Cuộc đời của nó toàn gặp những điều bất hạnh. “

“ Hồng nhan bạc mệnh em ạ, “ chị Kim Loan nói “ Chúng ta sẽ quản linh cữu ở nhà quản một ngày, sau đó sẽ đưa đi hỏa táng. Thật ra, nếu có điều kiện thì chôn cất vẫn tốt hơn. Nhưng Khánh Ly không có ai là người thân thích chăm sóc mộ phần sau này nên hỏa táng là cách vẹn toàn nhất...”

Tôi bật khóc. Khánh Ly vốn là đứa sợ lửa, vậy mà, đến lúc chết lại hóa thân vào lửa đỏ. Tôi thương nó quá. Tôi hỏi chị Kim Loan, chúng ta sẽ làm gì với

tro cốt của Khánh Ly?

Chị Kim Loan im lặng một lúc như đang suy tính điều gì.

“ Lúc đầu chị định rải xuống sông Đồng Nai nhưng sau khi suy nghĩ lại chị thay đổi ý định. Lúc còn sống, Khánh Ly gây ra nhiều nghiệp chướng nên chị định mang tro cốt của nó gửi vào chùa sớm hôm nghe tiếng kệ lời kinh để mau siêu thoát. Hy vọng kiếp sau nó thành người tử tế chứ không phải làm nghề mặt hàng như chị em mình nữa. Còn chuyện của em thế nào rồi? Anh chồng hờ của em đối xử với em có tốt không? “

Tôi kể vắn tắt câu chuyện. Nghe xong, chị Kim Loan lập tức phản ứng dữ dội.

“ Anh ta nói như thế mà em cũng tin à? Sao em ngốc đến thế. Là một người từng trải trong trường đời, chị hiểu rằng anh ta làm như thế để cốt để xoa dịu em mà thôi. Anh ta hoàn toàn không yêu em và chẳng bao giờ chấp nhận một người như em làm vợ. Em quá ngây thơ và mơ mộng viễn vông. Em đã sai lầm khi yêu anh ta và đang tiếp tục sai lầm khi nghĩ anh ta yêu em và sẽ lấy em làm vợ. “

Tôi nghĩ tình cảm của anh ấy dành cho tôi là rất thật. Tôi không nhận thấy sự giả dối nào từ anh. Anh rất chân thành. Và tôi tin những gì anh ấy đã hứa với tôi.

“ Đồ ngốc! “ chị Kim Loan nói. “ Anh ta đang cố đóng vai một người đàn ông hào hiệp đấy. Tại sao em không suy nghĩ vấn đề một cách thấu đáo? Nói thật em đừng giận, một người đàn ông thành đạt và có những phẩm chất như thế sẽ không bao giờ chọn một cô gái điếm làm vợ. Tốt nhất em hãy từ bỏ ảo tưởng đó và nhanh chóng tống khứ hình ảnh của anh ta trong suy nghĩ của mình, nếu em muốn tâm hồn trở nên thanh thản. “

Nhưng anh ấy làm như thế để làm gì?

Chị Kim Loan thở dài. Có Trời mới biết anh đang rắp tâm những gì. Có thể

anh muốn tôi vui và không muốn nhìn thấy tôi đang tuyệt vọng. Lỗi lầm này thuộc về tôi, nếu tôi không bày tỏ tình cảm với anh thì chuyện này nhất định sẽ không xảy ra. Chị Kim Loan thật sự ngạc nhiên trước sự yếu đuối của tôi. Đã từng tiếp xúc với bao nhiêu loại người tại sao tôi lại có thể ngờ nghệch đến thế. Nếu tôi có ý định thay đổi số phận chị ấy hoàn toàn ủng hộ. Tôi có thể chọn một công việc lương thiện rồi lấy chồng rồi sinh con như bao người phụ nữ khác. Cuối cùng chị khuyên tôi hãy từ bỏ ảo tưởng một ngày nào đó anh sẽ đến tìm tôi như trong chuyện cổ tích. Chị không muốn tôi phải trả giá cho những hành động xốc nổi của mình.

Tôi tắt điện thoại và ngồi thừ một lúc lâu. Nỗi lo sợ như bàn tay bóp chặt tim tôi. Anh nhìn tôi lo lắng:

“ Có chuyện gì mà em ngồi thừ ra như thế? “ anh nói.

“ Khánh Ly chết rồi! “ tôi bật khóc.

Buổi chiều anh rủ tôi ra biển để ngắm hoàng hôn nhưng tôi từ chối. Lúc này tôi chẳng hứng thú gì cả. Cái chết của Khánh Ly và cuộc trò chuyện với chị Kim Loan về anh khiến tôi bị ám ảnh đến tuyệt vọng. Làm sao anh có thể chấp nhận một người như tôi. Tôi đã quá ngây thơ và ảo tưởng khi xây một lâu đài hạnh phúc trên cát.

“ Anh sẽ tìm em chứ? “ tôi suýt khóc “ Anh không dỗi gạt em phải không? “

“ Anh sẽ tìm em, “ anh nói. “ Em đừng lo lắng như thế. Nhất định anh sẽ tìm em. Tất nhiên rồi. “

“ Anh sợ em buồn, em khóc nên mới nói như thế phải không? “

“ Em phải tin anh, tin vào tình yêu của chúng ta chứ. “ Anh hôn tôi, “ chẳng lẽ những ngày sống bên nhau anh không gieo được niềm tin nơi em sao? “

“ Em tin anh nhưng em lo sợ, “ tôi nói.

Anh khuyên tôi hãy gạt nỗi lo ấy sang một bên để tiếp tục vui sống. Anh yêu tôi. Và sẽ tìm tôi. Và chúng tôi sẽ sống bên nhau hạnh phúc.

Tôi nhìn xoáy vào mắt anh.

“ Thật chứ? “

“ Thật. “

Anh kéo tôi vào lòng và nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi. Phút chốc bao nhiêu lo toan canh cánh bỗng nhiên vụt đi mất. Tôi tin anh. Tin những gì anh nói. Tôi không cần gì ngoài anh bên cạnh. Tôi chỉ ước mơ có ngôi nhà nhỏ bên cạnh người chồng và những đứa con. Tôi sẽ phấn đấu để trở thành người vợ, người mẹ thật tốt. Thật tình tôi vụng lắm và chưa làm được việc gì cho ra hồn cả nhưng tôi sẽ hết sức cố gắng.

“ Em đã có một quá khứ tội lỗi. Em sống buông thả, trác táng và bất cần đời. Cuộc đời em như cỗ xe không phanh vùn vụt lao xuống dốc, em sống hôm nay không cần biết đến ngày mai. Em là một cô gái hư hỏng. Cuộc đời em đã dần thay đổi từ khi có anh. Cảm ơn cuộc đời đã có anh để em nhớ em thương và đau khổ. Nhờ có anh mà em biết thế nào là tình yêu. Em đã qua tay với bao người đàn ông nhưng họ không để lại ấn tượng nào trong em. Tất cả chỉ là ảo ảnh nhạt nhòa. Anh là ánh sáng soi thấu những góc tối trong tâm hồn em. Em yêu anh và vô cùng biết ơn anh. Xin anh đừng để em tuyệt vọng. “

“ Cảm ơn em đã nghĩ tốt về anh, “ anh nói. “ Thật ra, anh chỉ sống như đã từng sống. Những ngày vừa qua là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời của anh. Và anh sẽ luôn mang theo nó bên mình. Nó sẽ giúp anh vượt qua bao khó khăn sóng gió cuộc đời. Cảm ơn em yêu! “

Cả đêm hôm đó chúng tôi hoàn toàn không ngủ. Chúng tôi làm tình và cùng say sưa vẽ lên những viễn cảnh xa xôi. Anh ước mơ đứa con đầu lòng là con gái giống mẹ như tạc. Rồi anh than công việc quá bận rộn không sao thoát ra được.

“ Con người thời hiện đại đang dần đánh mất bản ngã của mình em ạ, “ anh

thở dài, nói, “ họ bị trói buộc bởi quy tắc chuẩn mực, những định kiến hẹp hòi và những rào cản xã hội... Tất cả biến thành chiếc vòng kim cô quái ác buộc con người phải khuất phục vô điều kiện. Họ nghiễm nhiên biến thành những con robot biết khóc, biết cười. “

Càng gần sáng tôi càng lo sợ mất anh. Tôi vừa ôm chặt anh khóc suốt mướt vừa đếm từng nhịp thời gian trôi đi một cách hững hờ tàn ác.

“ Em muốn giữ chặt anh mãi mãi, “ tôi thổn thức “ Em sợ buông anh ra là sẽ mất anh vĩnh viễn. “

Anh ngồi dậy hút thuốc lá. Gương mặt anh đăm chiêu đang suy nghĩ điều gì đó. Tôi yêu anh, yêu cả những cử chỉ, dáng ngồi và cả cách nhả khói của anh.

“ Chúng ta sẽ ở bên nhau thêm một ngày nữa được không anh, “ tôi van lơn “ Một ngày thôi, em sẽ không đòi hỏi nhiều hơn thế. “

Anh khẽ lắc đầu và nhìn tôi triu mến. Anh có nhiều việc phải làm. Thời hạn thuê nhà cũng đã hết. Và lại, tôi còn phải về thành phố để chuẩn bị đám tang của Khánh Ly.

Nhắc đến Khánh Ly tôi chợt ứa nước mắt. Tôi không ngờ Khánh Ly lại có kết cục bi thảm như thế. Tôi không hiểu có phải do linh cảm hay không mà thời gian gần đây Khánh Ly thường nhắc đến cái chết. Khánh Ly là người phụ nữ chán đời nhất trong số những người chán đời. Phải chăng đấy cũng là một sự giải thoát?

“ Cố ấy đã hoàn thành một tồn tại nghiệt ngã của mình, em ạ. “ anh thở dài. Khánh Ly là bạn thân nhất của tôi. Đạo tôi mới chân ướt chân ráo lên thành phố, Khánh Ly là người đã cứu mang tôi. Nó luôn hết lòng vì bạn bè. Nếu trong nhà có mỗi một ổ bánh mỳ nhưng thấy bạn bè đói, cô ấy sẵn sàng những khẩu phần của mình cho bạn. Tính Khánh Ly có phần nóng nảy và cực đoan nên giữa chúng tôi thường xảy ra những trận cãi nhau tóe lửa. Sau

đó, hai đứa lại nhanh chóng làm lành và tiếp tục chơi thân với nhau như chưa có chuyện gì xảy ra. Trước kia, Khánh Ly có yêu một người đàn ông, là cán bộ ngân hàng nông nghiệp, hai người đã chung sống với nhau như vợ chồng. Sau khi phát hiện người đàn ông ấy đã có gia đình và có hai đứa con, Khánh Ly choáng váng và vô cùng tuyệt vọng. Nó lập tức bỏ lên thành phố và trở thành gái mãi dâm. Người đàn ông ấy đã vài lần tìm đến chỗ ở và thuyết phục Khánh Ly quay về sống với ông ta. Nhưng nó dứt khoát từ chối. Khánh Ly bảo rằng chẳng thà làm vợ khắp thiên hạ chứ nhất quyết không chịu làm nhân tình cho một kẻ lừa tình như ông ta. Cuối cùng tôi hỏi anh, có nên báo tin này cho người đàn ông đó biết không?

Anh bảo là không cần. Mọi chuyện đã qua rồi hãy để nó kết thúc đừng khơi lại làm gì. Vả lại, chắc gì người đàn ông đó chịu nhọc xác đến thấp vài nén hương. Cái mà ông ta cần là thân xác của Khánh Ly, bây giờ thân xác ấy không còn nữa.

Anh ngừng nói đưa tay xem giờ:

“ Sáng rồi, mình dậy thôi. “

Tôi ghì chặt người anh:

“ Hãy ở lại với em thêm ít phút nữa. Mong anh đừng cự tuyệt lời thỉnh cầu tha thiết của em. “

Anh nằm xuống. Tôi gối đầu lên ngực anh. Trước khi đến đây, tôi chưa từng nghĩ sẽ yêu một người đàn ông nào, vậy mà bây giờ tôi đã biết yêu rồi đấy.

“ Cảm giác của em như thế nào? “

“ Vô cùng thú vị, “ tôi nói. “ Nó tựa như nguồn vui hòa lẫn với nỗi đau bất tận chảy hoài chảy mãi lên tới non cao và xuống tận thác ghềnh. Em có lãng mạn quá không, anh? Lãng mạn đâu chỉ dành cho những nhà thơ. Không biết, anh có cảm giác giống em không nhỉ? “

Chúng tôi nằm bên nhau im lặng hồi lâu. Anh bảo, chốc nữa sẽ đưa tôi đi ăn điểm tâm rồi đưa tôi về thành phố. Anh tỏ vẻ tiếc vì không có đủ thời gian để dự đám tang Khánh Ly. Đoạn anh giục tôi ngồi dậy chuẩn bị đồ đạc. Từ đây về đến thành phố phải mất vài giờ đồng hồ.

Tôi miễn cưỡng ngồi dậy thu xếp đồ đạc cho vào va li. Anh chải răng, cạo râu, thay quần áo rồi ngồi uống trà đợi tôi. Tôi muốn đi tắm nhưng không kịp thời gian nên rửa ráy qua loa rồi ngồi vào bàn trang điểm. Sau đó chúng tôi mang hành lý ra xe. Anh rút mẫu thuốc lá đang hút dở rồi cho xe lao đi. Vòng vèo một lúc chiếc ô tô dừng trước quán ăn sang trọng. Chúng tôi vào quán chọn chỗ ngồi và gọi hai bát phở. Mặc dù bụng đói nhưng tôi không muốn ăn.

“ Em ăn đi kẻo nguội mất. “

Tôi cố ăn được lưng bát thì buông đũa. Vài người khách từ ngoài bước vào. Họ vừa ăn uống vừa chuyện trò âm ỉ. Thanh toán xong bát phở, anh uống cà phê và hút thuốc lá. Anh bảo, sẽ đưa tôi đến thẳng bệnh viện.

Tôi gật đầu đồng ý:

“ Vâng, anh cứ đưa em đến đây. Em đang lo không biết thủ tục nhận xác như thế nào có phức tạp lắm không. “

“ Chắc cũng đơn giản thôi, “ anh nói “ Họ chẳng giữ cái xác để làm gì. Tất nhiên em phải hoàn tất một số thủ tục theo quy định nhưng sẽ không rắc rối lắm đâu. Nếu cảm thấy khó khăn em nên tìm thêm người giúp sức. “

“ Ủ, đúng đấy. Có thể mà em nghĩ không ra. Mình đi thôi, anh. “

Anh cho xe hướng về thành phố. Tôi gọi điện cho chị Kim Loan, dặn chị chờ tôi ở nhà xác bệnh viện. Chị đồng ý ngay lập tức.

“ Chúng ta sẽ không nghỉ dọc đường để kịp thời gian, “ anh nói. “ Nếu lúc nào em thấy khát thì bảo anh dừng xe lại mua vài chai nước lọc. “

Xe lao nhanh trên con đường quốc lộ. Càng đến gần thành phố, cảm giác

mắt anh càng gần. Tôi khóc. Tôi căn dặn anh nên giữ gìn sức khỏe, ăn uống và nghỉ ngơi điều độ. Anh hứa sẽ thực hiện những lời khuyên của tôi.

“ Anh sẽ không có người phụ nữ khác phải không? “

“ Nhất định là như thế, “ anh đáp. “ Sẽ không có người phụ nữ nào ngoài em. “

“ Anh sẽ đi tìm em nhé? “

Anh im lặng gật đầu và cho xe lao nhanh. Khoảng mười giờ sáng chúng tôi đã có mặt trước cổng bệnh viện Chợ Rẫy. Anh xuống xe mở cửa. Tôi run rẩy bước xuống, mắt nhòa lệ. Tôi linh cảm kể từ lúc này tôi vĩnh viễn mất anh.

“ Em sợ, “ tôi nói.

“ Em sợ gì? “

“ Sợ mất anh. Sợ anh sẽ bỏ rơi em. “

“ Hãy cứng rắn lên, em yêu. Anh sẽ tìm em. Anh xin hứa. Em hãy tin anh, tin vào tình yêu của chúng ta. “

Anh mở cửa xe lấy ra một xấp tiền khá dày đưa cho tôi:

“ Em hãy cầm lấy và xoay xở tạm trong thời gian đầu. Hãy hứa với anh là em sẽ từ bỏ công việc mà em đang làm. “

“ Em hứa. “

“ Vậy anh yên tâm rồi. Em hãy chọn một công việc nghiêm túc. Và hãy nghĩ rằng lúc nào cũng có anh bên cạnh. “

Làm sao tôi có thể quên được anh. Tôi sẽ nhớ anh trong từng miếng ăn giấc ngủ, cả những lúc vui sướng và những lúc buồn phiền.

“ Anh sẽ nhớ em chứ? “ mắt tôi ngân ngấn nước.

Anh khẽ gật đầu:

“ Nỗi nhớ sẽ là chiếc cầu nối liền hai chúng ta. Nó sẽ giúp chúng ta vượt qua bao khó khăn thử thách. Em hãy yên lòng và đừng lo lắng cho anh. Thôi, anh đi đây. Tạm biệt em. Tạm biệt tình yêu của anh. “

Anh siết chặt tay tôi rồi bước nhanh ra xe. Tôi nhìn theo đến khi khuất dạng rồi ôm mặt khóc thảm thiết.

*

Tôi và chị Kim Loan vào bệnh viện làm thủ tục nhận xác. Do không phải là thân nhân của nạn nhân nên chúng tôi phải chờ ý kiến của ông giám đốc bệnh viện. Cuối cùng thì thủ tục cũng đã hoàn tất. Nhân viên nhà xác đưa chúng tôi vào bên trong. Vừa nhìn thấy Khánh Ly tôi đã òa lên nước nỡ. Chị Kim Loan cũng không cầm được nước mắt. Sau đó chúng tôi liên hệ với trại hòm nằm cách nhà xác chừng vài chục mét để lo việc mai táng. Ông chủ trại hòm hứa sẽ lo tất cả thủ tục từ khâu liệm, động quan và lo cả chi phí hỏa táng. Ông ta hỏi tôi muốn hỏa táng bằng ga hay bằng củi. Nếu bằng ga thì chi phí sẽ cao hơn. Tôi trao đổi với chị Kim Loan rồi quyết định hỏa táng bằng ga.

Khoảng hai giờ sau, Khánh Ly đã được đặt vào quan tài. Lúc này ở nhà quan có thêm một đám tang nữa. Một thanh niên nhập cư trong lúc làm việc đã rơi từ giàn giáo xuống đất chết ngay tại chỗ. Đám tang của anh không có người thân mà chỉ có vài người bạn đồng nghiệp cùng dàn nhạc tang tếu khúc nhạc buồn ai oán gây nên không khí thê lương và ảm đạm vô cùng. Đưa tang Khánh Ly chỉ có tôi, chị Kim Loan cùng vài người bạn. Người khiêng hòm bảo với tôi, đây là đám tang buồn nhất mà anh ta từng thấy. Tám giờ sáng bắt đầu làm lễ động quan. Sáu đô tùy khỏe mạnh khiêng chiếc quan tài đặt lên xe nhà đòn. Chiếc xe uể oải bò đi trên những con phố chật

hẹp rồi rẽ vào nghĩa trang Bình Hưng Hòa, nơi có lò thiêu xác. Đến nơi, người ta khiêng quan tài đặt xuống một chiếc bàn. Các nhà sư tụng kinh, gõ mõ một lúc quan tài được đưa vào lò thiêu. Nhìn chiếc quan tài bốc cháy rừng rực tôi òa lên nước mắt. Khánh Ly ơi, cầu cho linh hồn mày được siêu thoát về với đức Chúa vĩnh hằng. Đây là chốn bình yên, không còn khổ đau và đầy dẫy nữa.

*

Sau khi đưa tro cốt Khánh Ly vào chùa, tôi âm thầm bắt tay vào kế hoạch của mình. Ban đầu, tôi mang tất cả quần áo thời trang đem tặng hết cho bè bạn và chỉ giữ lại những bộ quần áo mà Ba Thương đã may cho tôi. Sau đó, tôi tìm một chỗ trọ khá xa và kín đáo để mọi người không tìm ra tôi. Tôi muốn từ bỏ quá khứ của mình. Chỗ ở mới của tôi là khu nhà xập xệ, đa phần là dân nhập cư từ nơi khác đến, làm việc ở những khu chế xuất, một số ít làm nghề tự do. Tôi ở cùng năm cô gái làm việc ở công ty giày da. Sáu người phải sống chui rúc trong căn phòng rộng không đến mười sáu mét vuông. Những ngày đầu sống trong cảnh chật chội, ẩm thấp khiến tôi khó chịu vô cùng, tôi đã quen sống trong nhà cao cửa rộng với nệm ấm chăn êm. Nhưng rồi, tôi cũng quen dần. Sau khi ổn định chỗ ở, tôi đi xin học nghề may. Tôi đến vài địa chỉ quảng cáo trên báo nhưng chẳng nơi nào khiến tôi vừa ý. Chỉ trong một thời gian ngắn mà có thể cắt may thuần thục các loại y phục là điều không tưởng. Sau nhờ cô bạn cùng phòng với thiệu đến tiệm may nằm trong con hẻm ngoằn ngoèo ở gần Xóm Chợ. Chủ tiệm may là người đàn bà trạc bốn mươi tuổi, tên Thanh, mặc dù nhan sắc khá mặn mà

nhưng chị vẫn chưa có gia đình. Khi tôi đến chị đang may áo bà ba cho khách.

“ Em muốn theo chị học nghề à? “ chị Thanh dùng chân dậm mô tơ, mở to cặp mắt hai mí nhìn tôi “ Trước đây chị chưa từng nhận ai học nghề cả, chị ngại ồn ào và phiền phức. “

Tôi phải năn nỉ cả buổi chị mới xiêu lòng.

“ Thôi được, chị sẽ nhận em, “ chị Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói. “ Nhưng chị nói trước, chị chỉ có khả năng dạy em các loại y phục phụ nữ thôi, đặc biệt là áo bà ba, áo dài. Nếu em muốn học các loại Âu phục thì nên tìm địa chỉ khác. “

Chị im lặng quan sát tôi hồi lâu rồi tiếp tục câu chuyện. Chị bảo, kinh nghiệm cho thấy, chỉ cần thành thạo vài kiểu quần áo là thành công rồi. Biết nhiều thứ mà không thạo thứ nào thì cũng xem như vớt. Thời gian làm việc của chị là từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều. Và cho dù bất kỳ nguyên do nào tôi cũng không được đến muộn về sớm. Riêng những ngày cận lễ hay giáp tết thì phải có mặt sớm và về muộn hơn. Nếu tôi đồng ý thì sáng may đến đây bắt đầu công việc.

Tám giờ sáng hôm sau, tôi có mặt. Do quá bận rộn để kịp giao hàng cho khách đúng hẹn nên suốt cả tuần liền chị hầu như chẳng dạy gì cho tôi, ngoài chuyện đơm nút, là quần áo và những việc linh tinh khác. Chị Thanh là người tốt bụng và rất dễ gần. Tôi cứ thắc mắc mãi, tại sao chị không kiếm một tấm chồng để hoàn thành thiên chức phụ nữ? Chị quá khắt khe hay vì một nguyên nhân nào khác?

“ Chị có người yêu rồi. “

“ Vậy tại sao anh chị không đi đến hôn nhân? “ tôi ngạc nhiên kêu lên. “

Từng tuổi này mà chưa lập gia đình là quá muộn rồi, chị ạ. Phải chăng giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó? “

Chị Thanh có mối tình đầu với người bạn học cùng lớp. Hai người đã yêu nhau say đắm và từng thề non hẹn biển là nếu không lấy được nhau thì sẽ ở vậy suốt đời. Năm một nghìn, chín trăm, tám mươi sáu, lúc ấy người yêu của chị vừa tròn mười tám tuổi thì có lệnh gọi nhập ngũ. Và đúng một năm sau anh đã hy sinh khi làm nghĩa vụ quốc tề trên đất bạn. Kể từ đó chị sống một mình và giữ mãi trong tim hình bóng người chồng chưa cưới.

Tôi bảo, dù sao thì anh ấy cũng đã chết. Đáng lẽ chị phải lấy chồng chứ. Tôi nghĩ người đang nằm dưới mồ cũng sẽ thông cảm cho chị thôi. Chẳng lẽ chị không thấy buồn chán khi phải sống một mình hay sao?

Chị dỗi mắt nhìn về nơi xa xăm rồi buông tiếng thở dài. Chị đã từng có ý định đó nhưng trái tim buống bình không nghe theo mệnh lệnh của chị. Quả tim ấy chỉ chứa mỗi hình ảnh duy nhất là anh ấy. Và lại, bây giờ chị cũng đã có tuổi rồi không còn thích hợp để tính chuyện chồng con nữa. Chị đã chấp nhận số phận an bài.

Tôi kể chuyện của tôi cho chị nghe. Chị nhìn tôi ngơ ngác hồi lâu rồi cười một tràng dài:

“Chị em ta là hai con điên! Là những người còn sót lại từ thời cộng sản nguyên thủy đáng lẽ phải được đưa vào triển lãm ở viện bảo tàng!”

Bỗng chị nín cười nghiêm mặt nhìn tôi:

“Em yêu anh ấy nhiều lắm phải không?”

Tôi yêu anh ấy hơn tất cả những gì quý báu nhất trên thế gian này. Mỗi khi nghĩ đến anh ấy là tôi tìm được hạnh phúc và sự bình yên trong tâm hồn.

“Em tin anh ấy không?”

Tôi gật đầu.

Chị khuyên tôi hãy giữ mãi niềm tin đó. Và đừng để niềm tin đó phai mờ theo năm tháng. Anh ấy sẽ tìm tôi.

Tôi nhìn chị bằng ánh mắt cảm động và biết ơn. Ít ra tôi cũng đã tìm được

người cảm thông, chia sẻ.

Tôi ra hiệu thuốc Tây mua que thử thai. Trong lúc chờ kết quả tim tôi run lên vì hồi hộp. Que thai xuất hiện hai vạch màu hồng thật đậm. Tôi đã có thai, tôi reo lên trong ngập tràn hạnh phúc. Cuối cùng tôi đã có được giọt máu của anh ấy. Tôi đem việc này kể lại cho chị Thanh. Và chị tỏ ra rất vui mừng.

“ Như vậy là em bắt đầu làm mẹ rồi đấy. Chúc mừng em! Có được một đứa con với người mình yêu là niềm hạnh phúc vô bờ. Chỗ ở của em phức tạp quá, em dọn về ở chung với chị nhé. Chị ở một mình cũng buồn. “

Thế là từ hôm ấy tôi về ở hẳn với chị. Chị quan tâm và chăm sóc tôi như đứa em gái. Tôi không ngờ mình lại may mắn đến thế gặp được người chị tốt cư mang đùm bọc trong lúc khó khăn như thế này.

Tôi học nghề rất nhanh trước sự kinh ngạc lẫn thán phục của chị Thanh. Sau ba tháng, tôi đã có thể tự đo và cắt áo dài cho khách. Lần đầu tiên tôi may chiếc áo dài tay raglan cho một bà khách khó tính. Khi bà ta vào phòng thay quần áo mặc thử, tim tôi như ngừng đập. Lúc sau bà khách bước ra nhìn tôi bằng ánh mắt hài lòng. Cô may khéo lắm. Tôi rất vừa ý. Đêm ấy tôi đã khóc vì vui sướng. Anh ơi, em đang đi đúng con đường mà anh đã vạch.

Tôi đi khám thai. Bác sỹ bảo thai nhi phát triển rất tốt và khuyên tôi nên khám thai đều đặn hàng tháng và tăng dần lên vào tháng cuối của thai kỳ. Ông ta còn cẩn thận căn dặn tôi nên khám vào giờ nghỉ trưa hoặc sau giờ làm việc sẽ cho kết quả chính xác hơn. Và việc khám thai thường xuyên sẽ loại bỏ các nguy cơ cho đứa trẻ.

“ Cô há miệng ra cho tôi xem. “

Tôi làm theo lệnh của ông bác sỹ sản khoa và ngạc nhiên tự hỏi những vấn đề về răng miệng thì có ảnh hưởng gì đến đứa trẻ?

Ông bác sỹ bảo việc giữ vệ sinh răng miệng lúc mang thai là vô cùng quan

trọng. Bởi vì, vệ sinh răng miệng kém sẽ liên quan đến nguy cơ sinh non. Tuy nhiên khi đi khám răng nên cho bác sỹ nha khoa biết mình đang có thai để tránh chụp X – quang. Khám xong, ông ta bảo, răng miệng của tôi rất tốt không có vấn đề gì. Và hỏi tôi ăn ngủ có được không.

Tôi ăn rất ít và chỉ ngủ vào ban đêm. Tôi thật sự lo lắng không hiểu những chuyện như thế có ảnh hưởng đến thai nhi hay không.

Ông bác sỹ khẽ gật đầu, tất nhiên là có. Tình trạng chán ăn thường xuất hiện vào ba tháng đầu của thai kỳ. Và khuyên tôi nên chia các bữa ăn thành nhiều bữa nhỏ trong ngày. Ăn đủ chất kết hợp uống vitamin bổ sung và nên tranh thủ chợp mắt vào buổi trưa sẽ giúp cơ thể loại bỏ sự mệt mỏi. Ông ta hỏi tôi có nghiện cà phê không?

“ Tôi không nghiện cà phê nhưng ngày nào cũng uống, “ tôi nói.

“ Như thế coi như đã nghiện rồi, “ ông bác sỹ sản khoa nói “ Cô nên giảm lượng caffein bởi nhiều quá có thể gây ra sảy thai. Cô không nên lo lắng thái quá. Cô không cần phải kiêng hoàn toàn nhưng nên hạn chế. Cô nên nhớ rằng caffein có cả trong sô đa và trà. “

Có thai đến tháng thứ tư thì một tai nạn nhỏ xảy đến với tôi. Tôi bị trượt chân ngã từ cầu thang xuống. Cú ngã khiến bụng tôi quặn đau. Tôi đã bật khóc vì lo lắng. Nếu đứa trẻ trong bụng có mệnh hệ nào, tôi sẽ không tha thứ cho mình. Chị Thanh vội lao đến đỡ tôi dậy:

“ Chết thật! Em có sao không? Có thai phải đi đứng cẩn thận chứ. Em có thấy lạ trong người không? “

Tôi kêu đau ở bụng. Chị vội gọi taxi đưa tôi đến bệnh viện. Phòng khám đông người, tôi phải chờ khá lâu. Trong thời gian đó tim tôi dường như ngừng đập. Tôi không ngớt si vả bản thân. Mẹ thật đáng trách. Con hãy thứ lỗi cho mẹ. Mẹ sẽ không làm con đau nữa.

Đến lượt tôi vào khám. Tôi vừa khóc vừa kể lể. Ông bác sỹ bảo tôi leo lên

giường và khám thật kỹ. Tôi dán chặt mắt vào gương mặt theo dõi từng phản ứng của ông ta. Hồi lâu gương mặt ông bác sỹ giãn ra:

“ Không sao, tất cả đều ổn. Rất may là cô không ra máu. Nếu điều đó xảy ra thì vô cùng tồi tệ. Trong thời gian mang thai cô nên đi lại cẩn thận. “

Tôi òa khóc vì vui sướng. Bác sỹ hỏi tôi, thời gian gần đây thấy trong người như thế nào? Có ổn không? Tôi bảo thường xuyên bị choáng đầu và cảm thấy mệt mỗi khi làm quá sức. Tôi cũng bị chứng mất ngủ về đêm.

Choáng đầu và mệt mỏi là do cơ thể tôi thiếu chất sắt. Bác sỹ khuyên tôi nên ăn nhiều thực phẩm chứa nhiều chất sắt và uống viên sắt mỗi ngày. Để điều trị chứng mất ngủ, trước tiên, vào bữa tối nên ăn nhẹ, không nhiều calo quá vì như thế sẽ gặp khó khăn trong tiêu hóa gây khó ngủ. Trước khi đi ngủ, không nên tranh luận mà nên thư giãn, có thể uống một ly sữa nóng. Nằm lâu trên giường mà vẫn không ngủ được, nên đứng dậy vận động nhẹ nhàng cho đến khi thấy buồn ngủ. Khi ngủ, nên chú ý nằm nghiêng về phía bên trái, chân trái duỗi, chân phải gấp lại, nếu cần thiết có thể để một chiếc gối ôm dưới đầu gối của chân gấp. Và tôi nên ngủ những giấc nhỏ để xóa đi mệt mỏi, lý tưởng nhất là vào buổi sáng và buổi trưa. Tôi nên thường xuyên thư giãn khi có thể. Nằm dài hoặc ngồi trên ghế, chân duỗi ra. Không nghĩ ngợi, tập trung thở từ từ và đều đặn. Đây là cách chữa chứng mất ngủ tốt nhất.

Tiệm may của chị Thanh lúc nào cũng đông khách. Những ngày cận tết chúng tôi hầu như thức trắng đêm cặm cụi bên chiếc máy may để kịp giao hàng cho khách. Lo lắng cho sức khỏe của tôi, chị không cho tôi thức quá khuya và thường mua thức ăn bồi bổ cho tôi. Tôi đã học được những đức tính tốt của chị.

“ Em muốn đưa con là trai hay gái? “ chị nói.

Tôi thích con trai giống cha như tạc. Như thế, tôi sẽ tìm thấy anh qua hình bóng của con. Tuy nhiên anh lại thích một đứa con gái giống hệt mẹ.

Chị Thanh bảo, thích con gái hơn, vì con gái sống tình cảm và dễ dạy. Con trai thường nghịch phá và khó bảo.

Tôi đi siêu âm. Bác sỹ bảo con gái. Khởi phải nói tôi hạnh phúc như thế nào. Cuối cùng mong ước của anh đã trở thành sự thật. Tuy nhiên tôi vẫn thầm mong con tôi sẽ giống cha.

“ Anh ấy có biết em mang thai không? “ chị Thanh nói.

“ Không, “ tôi nói. “ Anh ấy hoàn toàn không biết. Anh ấy không nghĩ em sẽ có thai. Chuyện này, do em hoàn toàn chủ động. Anh ấy không biết gì cả. “
Ngừng một lúc tôi nói:

“ Giả sử anh ấy không đến tìm em, em cũng không vì thế mà tuyệt vọng. Em yêu anh ấy và có một đứa con với anh ấy chỉ bấy nhiêu là đủ rồi. Em bằng lòng với hiện tại và không đòi hỏi gì hơn thế nữa. “

Chị ngồi thừ một lúc rồi lẩm bẩm:

“ Tình yêu khiến người ta đau khổ và thăng hoa. “

Tôi may những bộ quần áo dành cho trẻ sơ sinh. Và ngắm nghía những thành tựu của mình bằng niềm vui khôn tả. Con của tôi sẽ được mặc những chiếc áo do chính tay mẹ nó may.

Chị Thanh hỏi tôi định sinh con ở đâu, tôi bảo sẽ về quê sinh con. Chị bảo, bụng mang dạ chửa đi xa như thế không tốt cho sức khỏe, vả lại các bệnh viện phụ sản thành phố bao giờ cũng tốt hơn ở các tỉnh lẻ, chẳng thế mà các bà mẹ tương lai từ các tỉnh xa xôi cũng cất công lên thành phố để sinh con. Chị khuyên tôi nên sinh con tại thành phố. Chị sẽ chăm sóc tôi.

“ Em ngại làm phiền đến chị, “ tôi nói.

Chị nhìn tôi rồi phì cười. Chị em mình mà em còn nói những lời khách sáo như thế à? Chị bảo tôi cứ sinh con tại đây. Sau khi con cứng cáp hãy nghĩ đến chuyện về quê. Và, nếu tôi muốn có thể ở lại với chị. Ngôi nhà này đủ rộng để chứa ba người phụ nữ. Có tôi bên cạnh chị cũng khuây khỏa nỗi

buồn.

Tôi nghe lời chị, sẽ ở lại đây đến lúc sinh con. Nhưng tôi sẽ về quê. Tôi muốn tự lập và mở một tiệm may như đã hứa với anh.

Tôi chuyển bụng vào buổi chiều. Chị Thanh vội thu xếp đồ đạc, đưa tôi đến bệnh viện phụ sản. Con đau co thắt tăng dần đến chảy nước mắt. Ông bác sỹ khoa sản khám tôi thật kỹ rồi nói tôi đã có dấu sinh và sẽ sinh con.

“Bác sỹ có biết chính xác chừng nào tôi sẽ sinh con không?” tôi vừa rên rỉ vừa nói. “Đau quá, tôi không thể chịu được nữa.”

Bác sỹ bảo, thời gian đau đẻ trung bình ở lần vượt cạn đầu tiên thường là mười hai đến mười tám tiếng đồng hồ với rất nhiều đau đớn mà sản phụ phải trải qua. Ông ta khuyên tôi đừng quá lo lắng và bận tâm đến chuyện khi nào bé chào đời. Tất nhiên, đây là những câu hỏi chính đáng nhưng sẽ là không phù hợp nếu như chúng khiến tôi mất tập trung vào công việc chính. Vì thế, tôi đừng bận tâm đến cái đồng hồ. Quá trình đau đẻ diễn ra lâu thường đòi hỏi người phụ nữ cần bình tĩnh hơn. Đây cũng là cơ hội rất tốt để nghỉ ngơi, thậm chí là có một giấc ngủ ngắn.

“Tôi không thể ngủ với cơn đau như thế này,” tôi nói.

“Lời khuyên tốt nhất là hãy lờ nó đi,” ông bác sỹ nói. “Cô hãy tự hỏi bản thân lý do tại sao cô chưa thể đau đẻ. Tôi không thể đau đẻ bây giờ vì tôi vẫn chưa chuẩn bị quần áo cho bé, vì chưa đến ngày sinh. Cô không cần vội vàng, hãy sẵn sàng và hưởng thụ những phút giây cuối cùng trước khi sinh. Chính vì vậy, khi sinh con, hãy nhớ tất cả phụ thuộc vào cách cô xử lý đau đẻ theo hướng tích cực, có lợi cho bản thân và con của cô nữa.”

“Tại sao việc này lại ảnh hưởng đến con của tôi.”

Bác sỹ bảo, đau đẻ là nỗi sợ hãi của nhiều thai phụ, đặc biệt là những phụ nữ sinh con lần đầu như tôi. Điều này ảnh hưởng rất nhiều đến việc tiết sữa. Vì thế, bài học đầu tiên cho các bà mẹ trước khi sinh là phải biết chế ngự cơn

đau.

Tôi biết sinh con là phải đau nhưng sao bây giờ tôi sợ đau quá. Khi bác sĩ thăm khám, tôi cố thả lỏng, thở đều như ông đã hướng dẫn, nhưng khi cảm giác nhói đau lan tỏa đến từng đầu dây thần kinh, tôi quên hết mọi thứ. Tôi co mình, gồng cứng khiến tay của bác sĩ không thể đưa vào sâu được. Ông ấy ôn tồn khuyên tôi bớt sợ, hít thở ... nhưng tôi không làm sao kiểm soát được phản xạ tự nhiên của cơ thể mình. Rồi tôi mê đi. Khi mở mắt đã thấy mình nằm bất động trên băng ca, vết mổ dưới bụng đau nhói.

“ Con tôi đâu? “ tôi kêu lên. “ Tôi muốn nhìn mặt con tôi. “

Cô nữ hộ sinh mang con đến cho tôi. Nhìn thấy đứa con do mình rút ruột sinh ra, đẹp như thiên thần tôi trào nước mắt hạnh phúc và tự nhiên những cơn đau bỗng trở nên vô nghĩa.

Chị Thanh từ ngoài bước vào. Chị bế đứa trẻ trên tay và ngắm nhìn nó như báu vật. Chị khen tôi khéo đẻ con. Con bé này xinh lắm, lớn lên nó sẽ trở thành hoa hậu cho mà xem. Đây, nhìn kỹ chị thấy nó chẳng giống em chút nào cả. Nó giống ông hàng xóm thôi.

“ Nó giống cha, chị ạ, “ tôi nói trong hạnh phúc. “ Suốt thời gian mang thai em luôn nghĩ đến anh ấy. Người ta bảo, khi mang thai mà thường nghĩ đến ai thì khi sinh con nó sẽ giống người đó. “

Chị nheo mắt nhìn tôi, phì cười. Chuyện vớ vẩn như thế mà em cũng tin à? Chị bảo sẽ tạm đóng cửa tiệm vài ngày để chăm sóc cho tôi.

Tôi từ chối, bảo có thể tự chăm sóc mình được. Trong thâm tâm, tôi không muốn làm phiền chị. Chị đã quá vất vả vì tôi.

Chị bảo, chị em với nhau chẳng cần phải khách sáo như thế. Tôi mới sinh con sức khỏe còn yếu làm sao có thể tự chăm sóc bản thân được, vả lại, cũng cần có người chăm sóc đứa trẻ nữa chứ. Chị khuyên tôi không phải băn khoăn về chuyện này. Và chị đã quyết định rồi.

Bác sĩ bảo tôi phải ráng ngồi dậy cho bé bú, ráng tập đi lại sớm để không bị dính ruột... Tôi không nhắc nổi chân mình lên lấy gì ngồi mà cho con bú. Tôi bảo chị Thanh đặt bé nằm bên cạnh để cho bú. Chị lập tức phản đối rất gay gắt:

“Be còn nhỏ quá cho bú nằm nó rủi sặc vào phổi chết biết làm sao, nếu không thì cũng bị viêm tai, bại não...Em lười vừa thôi chứ. Đã không biết cách chăm sóc con thì đừng có đẻ!”

Đoạn chị ra lệnh cho tôi phải ngồi dậy cho con bú.

Ngày đầu tiên sau mổ, tôi phải nhờ chị Thanh dìu để tập đi. Mỗi một bước đi là mỗi một lần vết mổ nhói đau, tôi phải ráng gồng người lại. Lúc này tôi mới thấy, sự có mặt của chị là rất cần thiết.

Tám ngày sau, tôi được xuất viện. Chị Thanh đón taxi đưa mẹ con tôi về nhà. Chị hỏi tôi đặt tên con là gì? Tôi ngẩn người suy nghĩ một lúc, tên Thảo My được không chị.

Chị Thanh bảo tên rất đẹp. Và hỏi tôi con sẽ mang họ mẹ hay họ cha, tôi bảo mang họ mẹ. Tôi không biết họ của anh là gì. Tôi tự giấu bản thân mình. Chung sống với một người đàn ông và có con với anh ấy, vậy mà, tôi còn không biết họ tên của anh là gì.

Tôi ở với chị Thanh thêm ba tháng, sau khi đã khá vững tay nghề và bé My đã cứng cáp. Tiền mẹ con tôi ra bến xe Miền Tây chị đã khóc rất nhiều. Chị chúc tôi gặp nhiều may mắn. Khi nào có dịp lên thành phố nhớ ghé thăm chị. Chị lúc nào cũng mong gặp tôi và bé My.

“Vâng,” tôi gật đầu. “Cám ơn chị nhiều lắm. Nếu không có sự giúp đỡ tận tình của chị, em không biết sẽ xoay xở như thế nào. Nhất định em sẽ ghé thăm chị mỗi khi có dịp lên thành phố. Chúc chị gặp nhiều may mắn.”

Chị ẵm bé My, hôn lên đôi má đỏ hồng của nó. Chị khóc, bảo sẽ nhớ con bé nhiều lắm. Nó thật đáng yêu. Chị ao ước giá như cũng có một đứa con như

tôi để sớm hôm có người bầu bạn đỡ buồn.

“ Nó cũng là con của chị, “ tôi nói. “ Em sẽ bảo nó gọi chị là má Hai nhé? “

Chị tỏ ra rất vui sướng:

“ Ủ, má Hai. Như vậy chị có được một đứa con rồi đấy. “ Đoạn chị đưa tay véo nhẹ lên má nó, “ Bé My thỉnh thoảng lên thành phố thăm má Hai nhé. Má nhớ con nhiều lắm. Con phải ăn nhiều chóng lớn và không được khóc nhè nhé. Con của má Hai phải là đứa trẻ ngoan! “

Chị giúp tôi mang hành lý lên xe. Chị dặn tôi nếu có khó khăn gì thì cứ tìm đến chị. Tôi gật đầu, nhìn chị cảm động:

“ Chị tốt với em quá. Không biết đến bao giờ em mới đền đáp được công ơn của chị. Chị đi về đi kéo muộn. “

Chị hôn bé My rồi bước xuống xe. Xe từ từ lăn bánh. Tôi ngoáy cổ nhìn về phía sau, chị đưa tay vẫy chào tạm biệt, mắt nhòa lệ. Tôi cũng khóc.

Tôi không về Vĩnh Long, quê tôi mà đến Tiền Giang. Tôi thuê một ngôi nhà cũ để làm chỗ ở và mở tiệm may. Thời gian đầu tiệm luôn vắng khách, tôi phải bươn chải đủ nghề để sống lây lất qua ngày. Rất may là tôi luôn đủ sữa cho con bú. Khoảng sáu tháng sau tiệm may của tôi bắt đầu đông khách, và tôi phải làm việc liên tục từ lúc tờ mờ sáng đến chập tối vẫn chưa hết việc. Tôi bắt đầu tích lũy một số tiền để phòng những khi cần thiết.

Bé My được bảy tháng thì chứng sốt cao, khó thở và chảy nước mũi. Tôi lập tức đưa cháu lên thành phố chữa trị tại bệnh viện Nhi đồng. Hay tin, chị Thanh lập tức vào bệnh viện tìm tôi. Hai chị em ôm nhau mừng mừng tủi tủi. Chị bảo, mới có mấy tháng mà trông tôi khác quá. Già dặn và từng trải hơn. Chị hỏi, người đàn ông mà bấy lâu tôi chờ đợi đã đến tìm tôi chưa, tôi lắc đầu nén tiếng thở dài, bảo chưa. Chị khuyên tôi không nên tuyệt vọng. Anh ấy sẽ tìm tôi.

Bác sỹ bảo bé My bị chứng viêm phổi. Ông ta bảo, mùa lạnh, cơ thể trẻ giảm

sức đề kháng là điều kiện tốt cho virus, vi khuẩn phát sinh và phát triển gây nên bệnh hô hấp.

Ngày nào chị Thanh cũng mang cơm cho tôi. Chị thường ngồi cả buổi để ngắm bé My và trò chuyện với tôi. Sau khi điều trị kháng sinh, bé My đã khỏe hơn rất nhiều, chứng thở khò khè cũng đã biến mất. Sau khi xuất viện, tôi đến nhà chị ở thêm một ngày rồi mới đón xe về Tiền Giang. Chị hứa sẽ thu xếp công việc về quê tôi một chuyến.

Vào một buổi tối thứ Sáu, một ngày tháng tư, chị gọi điện thoại thông báo sẽ về quê thăm tôi vào hôm Chủ Nhật. Tôi mừng rỡ, dặn chị khi nào khởi hành thì báo cho tôi biết để tôi đi đón chị. Chị bảo khoảng mười giờ sáng sẽ đến Tiền Giang. Chín giờ, ba mươi phút, tôi có mặt ở bến xe. Chuyển xe mười giờ không có chị. Và tôi chờ đến tận chiều tôi vẫn không thấy chị. Quá sốt ruột và lo lắng, tôi gọi điện thoại cho chị. Chuông đổ hồi lâu mà không có người nhắc máy, lòng tôi nóng như lửa đốt. Tôi muốn lên thành phố để xem chuyện gì đã xảy ra nhưng do quá bận rộn công việc mãi nửa tháng sau tôi mới thực hiện được ý định, sau khi gửi con cho một người hàng xóm tốt bụng chăm nom giúp. Tôi đến nơi thì thấy cánh cửa ngôi nhà được khóa kín. Đứng tần ngần hồi lâu, tôi sang nhà bên cạnh hỏi thăm. Người đàn bà trạc sáu mươi tuổi ngơ ngác nhìn tôi:

“ Cô không biết gì à? Chị Thanh mất rồi! “

Tôi giật mình đánh rơi chiếc làn trên tay:

“ Sao lại chết? Chị ấy chết từ lúc nào? “

“ Chị ấy chết vì chứng nhồi máu cơ tim cách nay khoảng nửa tháng, vào buổi sáng thứ Bảy. Chị ấy được chôn ở nghĩa trang Đa Phước. “

Tôi đón xe đến nghĩa Trang Đa Phước. Sau một hồi vòng vo tìm kiếm tôi tìm được ngôi mộ chị. Nhìn thấy chân dung của chị trên bia đá tôi òa lên nước nỡ. Thế là tôi đã vĩnh viễn mất đi một người bạn tốt.

Tôi quay về quê tiếp tục công việc. Khi bé My vừa thôi nôi, tôi gửi cháu vào nhà trẻ nằm cách nhà chừng ba trăm mét. Bé My rất sợ đi nhà trẻ. Cháu bầu chặt người tôi không chịu để tôi đặt xuống. Và khóc thét đuối theo tôi. Nhìn thấy cảnh đó, tôi đau lòng quá. Cháu đi nhà trẻ được vài hôm thì tôi quyết định cho cháu ở nhà, nguyên do cháu cứ khóc suốt buổi và tôi cứ bồn chồn lo lắng không yên khi không có cháu bên cạnh. Tuy nhiên đến tuổi bé My phải vào mẫu giáo, tôi dứt khoát đưa cháu đến trường. Cháu phải được học hành tử tế.

Thuê nhà đến năm thứ hai, thì người chủ ngôi nhà dọn lên thành phố ở cùng đứa con trai. Bà có ý bán ngôi nhà đó. Và đã có vài người đến xem nhà. Sau vài đêm suy nghĩ tôi quyết định mua ngôi nhà đó. Để đủ tiền mua nhà tôi phải cần có sự giúp đỡ của bạn bè. Và phải gần hai năm sau tôi mới trả xong nợ. Thế là ước mơ có ngôi nhà riêng đã thành sự thật. Tôi vô cùng hạnh phúc.

Đối diện với tiệm may của tôi là tiệm sửa và tân trang xe máy. Chủ tiệm là chàng thanh niên tên Điệp, chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, có nước da trắng trẻo và đôi chân mày cong vút như con gái. Anh đã từng đi bộ đội và đóng quân ở biên giới. Sau khi xuất ngũ, anh lên thành phố học nghề sửa xe và trở về quê mở tiệm. Tiệm của anh lúc nào cũng đông khách và anh nhiều khi phải làm đến tận đêm mới xong việc. Những lúc rỗi rãi hiếm hoi, anh thường ngồi ngả người trên chiếc ghế xếp, dán chặt mắt vào mấy trang thể thao. Anh thường nhìn sang phía tôi, quan sát tôi làm việc. Khi tôi ngẩng mặt lên, anh vội vàng lảng đi chỗ khác, mặt đỏ bừng. Bằng linh cảm phụ nữ, tôi biết anh thích tôi.

Bé My thường sang chơi với anh. Hai chú cháu liên tục huyền thuyên đủ chuyện trên trời, dưới đất. Anh có óc khôi hài và cách kể chuyện rất cuốn hút làm con bé cười như nắc nẻ. Vài lần anh còn đặt nó lên xe, chở đi khắp

nơi, và lần nào anh cũng mua quà cho nó. Con bé rất mến anh. Anh đang âm thầm tìm cách chinh phục tôi.

“ Con không được qua chỗ chú Điệp chơi nữa nhé? “ tôi nói.

“ Tại sao vậy hở, mẹ? “ bé My nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên.

“ Chú ấy bận rộn nhiều việc lắm, con không nên làm phiền chú ấy. “

“ Con chỉ sang nhà chú ấy mỗi khi chú ấy rảnh rỗi thôi, “ con bé suy nghĩ một lúc rồi nói. “ Con thích chú Điệp, bởi chú ấy là người tốt. Chú ấy thuộc rất nhiều chuyện cổ tích, mẹ ạ. “

“ Dù sao con cũng không được sang bên ấy. Đó là lệnh. Nếu con không nghe lời mẹ sẽ bị phạt đòn. “

Con bé ngơ ngác và âm ức nhìn tôi không hiểu chuyện gì xảy ra. Mấy hôm liền không sang nhà chú Điệp, con bé có vẻ bồn chồn không yên. Thỉnh thoảng nó len lén nhìn sang phía bên kia đường. Anh Điệp cũng nhìn nó rồi cầm mấy cái bánh dừa dứ dứ trước mặt và đưa tay vẫy vẫy. Nó kín đáo nhìn tôi rồi khẽ lắc đầu mấy cái. Tuy nhiên tôi không thể cấm cản được con.

Những lúc tôi đi vắng là nó lập tức lao sang nhà anh Điệp. Có lần nó ngồi bên anh Điệp, vừa nhìn thấy tôi, sợ quá nó vội lao sang đường trong khi một chiếc xe tải từ xa lao đến. Tôi kêu thét lên và đưa tay ôm mặt. Anh Điệp bật dậy như chiếc lò xo, lao đến xóc nách nó băng qua đường và ngã dúi vào đồng đá bên vệ đường. Thần Chết chỉ cách trong gang tấc.

“ Ôi, con tôi! “ tôi vừa khóc vừa sờ nắn khắp người nó. Và sau khi biết chắc chắn nó không bị suy suyễn gì tôi mới thở phào nhẹ nhõm. “ Tại sao con lại ngốc đến thế. Mỗi khi băng qua đường phải nhìn trước nhìn sau chứ. “

Anh Điệp nhìn tôi tỏ vẻ lúng túng:

“ Tôi cũng có lỗi trong chuyện này...Thật tình, tôi rất mến cháu.

Tôi...tôi...”

Anh cúi xuống hỏi han con tôi có đau chỗ nào không. Và xin được đưa cháu

đến bệnh viện khám tổng quát.

“ Cháu không sao chỉ hơi đau một chút thôi, “ bé My nói.

“ Có thật là cháu không sao chứ? Cháu có thấy đau chỗ nào không? Chân cháu bị trầy xước rồi đây, để chú lấy bông lau sạch vết thương cho cháu. “
Rồi anh đi vội vào nhà, lát sau mang ra một bịch bông và chai cồn. Con bé ngồi im để anh lấy băng tẩm cồn lau sạch vết thương. Lúc này tôi mới phát hiện khuỷu tay anh đang chảy máu do đá nhọn đâm vào.

“ Tay anh cũng chảy máu rồi kìa để tôi băng bó cho anh. “

Anh Diệp lắc đầu từ chối bảo chẳng cần băng bó làm gì. Đoạn anh cúi xuống bế bé My vào nhà tôi. Con bé có vẻ thích thú khi được anh bế.

Tôi rót nước mời khách. Anh lúng túng giấu bàn tay dính đầy dầu mỡ dưới gầm bàn, đoạn đưa mắt nhìn quanh nhà và dừng lại hồi lâu trước bản điện mắc chằng chịt như tơ nhện. Anh bảo, dây điện mắc như thế này không an toàn chút nào dễ bị chập điện gây hỏa hoạn. Nhà có trẻ con rất nguy hiểm. Tôi nhìn anh bảo không sao. Từ khi dọn về ở thì nó đã như thế và chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

“ Đợi xảy ra chuyện thì nói làm gì nữa, “ anh uống một ngụm nước, “ lúc ấy chỉ biết ân hận mà thôi. “

Rồi anh nói liền một mạch về những nguy hiểm do chập điện mang đến.

Cuối cùng anh xin được thiết kế lại toàn bộ hệ thống điện nhà tôi. Anh bảo, công việc này chỉ mất khoảng một ngày.

Thật tình, tôi không muốn làm phiền anh, vả lại anh còn công việc của mình. Tôi sẽ nhờ bác thợ điện trong xóm làm giúp. Dù sao tôi cũng cảm ơn anh đã quan tâm đến chúng tôi.

Anh tỏ vẻ thất vọng. Trước khi ra về, anh hôn bé My.

“ Chị sẽ cho bé My sang nhà tôi chơi chứ? “ anh nói bông đùa “ Chú cháu tôi đã phải lòng nhau mất rồi. Hôm nào không gặp được cháu là lòng tôi bứt

rút không yên cứ như con nghiện thiếu thuốc. “

Kể từ hôm ấy dù muốn dù không tôi vẫn phải chấp nhận cho hai chú cháu gặp nhau. Nhìn thấy hai chú cháu thân mật và vui vẻ bên nhau, trong lòng tôi có chút ghen tỵ. Tôi chỉ muốn bé My là vật sở hữu duy nhất của tôi. Phải chăng tôi đã quá ích kỷ?

Thỉnh thoảng bé My mang về cho tôi một ít trái cây, tấm bánh, bảo là của chú Điệp gửi, tôi nhất quyết không nhận và bảo con mang trả lại. Sau vài lần như thế anh không dám gửi thứ gì cho tôi nữa.

“ Tại sao mẹ không nhận quà của chú Điệp? “

“ Mẹ không thích. “

Con bé nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

“ Mẹ rất thích những thứ đó, sao bây giờ mẹ bảo không thích? “

“ Chuyện của người lớn con không cần biết làm gì. “

Con bé phụng phịu tỏ vẻ không vui. Nó hoàn toàn không biết, anh có tình ý với tôi. Tâm hồn của trẻ bao giờ cũng trong sáng.

“ Mẹ ơi, bà Sáu, mẹ chú Điệp bảo chú ấy lấy vợ đấy, “ bé My nhìn tôi tỏ vẻ nghiêm trọng.

“ Vậy sao, “ tôi hững hờ nói “ Chú ấy đã lớn tuổi rồi cần phải có vợ. Con không muốn chú ấy lấy vợ à? “

“ Không, “ con bé lắc đầu, “ con không muốn chú ấy có vợ. Có vợ rồi, chú ấy sẽ có em bé và không chơi với con nữa. “

Vài hôm sau, bé My từ nhà anh Điệp chạy về, gương mặt nó đỏ bừng. Vừa nói, nó vừa thở hổn hển:

“ Chú Điệp không chịu lấy vợ mẹ ạ. “

“ Sao con biết? “

“ Con nghe chú ấy nói chuyện với bà Sáu. Chú ấy bảo, chỉ lấy người mà chú ấy yêu thôi. Bà Sáu hỏi chú ấy yêu ai thì chú lại im lặng. “

Tôi nghiêm mặt nhìn con:

“ Con hư hỏng quá rồi đấy. Tại sao con lại nghe lén chuyện người lớn. Lần sau còn như thế là mẹ đánh đòn con đấy. “

Con bé có vẻ vui khi hay tin này. Mỗi ngày dù không muốn thì chúng tôi vẫn nhìn thấy nhau. Bây giờ anh Điệp đã trở nên dạn dĩ hơn, không lẩn tránh những cái nhìn của tôi nữa. Ánh mắt anh thiết tha nhìn tôi như muốn nói, anh yêu em say đắm. Em hãy chấp nhận tình yêu của anh. Là người đàn bà còn khá trẻ và có nhan sắc, có lúc tôi thấy tim tôi xao động nhưng tất cả chỉ thoáng qua trong chớp mắt. Tôi nhớ Hưng quay quắt và thầm mong anh sẽ đến tìm tôi như anh đã từng hứa với tôi. Tôi đã chờ anh gần năm năm và tôi sẽ chờ anh mãi mãi đến khi nào anh tìm đến tôi. Tôi linh cảm ngày ấy sẽ đến rất gần.

Một hôm tôi đến trường mẫu giáo đón con như mọi khi. Không như những lần trước, bé My không chơi đùa cùng các bạn mà rúc mình vào một góc riêng với gương mặt buồn thiu.

“ Mẹ ơi, tại sao con không có ba? Tất cả các bạn cùng lớp đều có ba chỉ có mỗi mình con là không. Ba con đâu hở, mẹ? “

Tim tôi nhói đau. Tôi kéo con vào lòng vỗ về nó:

“ Ba con đang ở một nơi rất xa. “ Nước mắt tôi chực trào ra.

“ Tại sao ba lại đi xa như thế? “

“ Ba phải đi làm để kiếm tiền, con ạ. “

“ Chờng nào ba về? “

“ Ba sẽ về, nhanh thôi, “ tôi hôn con. “ Chờng nào con thật ngoan thì ba sẽ về với con. “

“ Con ngoan rồi, “ bé My nói, “ con được năm bông hoa đấy. Con được cô giáo khen con là bé khỏe bé ngoan đấy thôi, vậy sao ba không về. Ba không thương mẹ, ba không thương con phải không? “

“ Ba thương con, “ tôi khóc, “ nhưng ba chưa thể về với con được. “

“ Vậy tại sao các bạn trong lớp bảo con là đứa con hoang không có cha? “ nó tiếp tục truy vấn tôi đến cùng.

“ Các bạn không biết mới nói như thế, con đừng để ý đến chuyện đó. Để mẹ nói với cô chủ nhiệm. “

“ Ba con có tốt như chú Điệp không? “

“ Ba con tốt lắm, bất kỳ người cha nào cũng đều tốt với con cái. “

“ Tại sao mẹ hay ngồi khóc một mình vậy? Mẹ nhớ ba phải không? “

“ Sao con biết? Mẹ khóc từ bao giờ? “

“ Đêm hôm qua, con giật mình thức giấc thì thấy mẹ ngồi khóc bên cửa sổ. Mẹ khóc không thành tiếng nhưng mà nước mắt chảy nhiều lắm. Lần khác, con cũng thấy mẹ khóc như thế. Sao mẹ khóc hoài vậy? “

Anh Điệp vẫn tìm mọi cách để sang nhà tôi và lần nào cũng cố nán lại rất lâu. Đã xuất hiện những lời bàn tán về mối quan hệ của chúng tôi. Và tôi hoàn toàn dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra. Một lần, bà Sáu, mẹ anh Điệp bị bệnh phải nhập viện. Tôi nấu cháo và mang vào cho bà. Tôi giúp bà ngồi dậy và đút từng thìa cháo. Bà nhìn tôi cảm động. Bà cảm ơn tôi và bảo tôi là người phụ nữ chu toàn và nhân hậu. Bà biết con trai bà yêu tôi. Và, nếu tôi cũng yêu con bà thì cả hai nên tính tới. Bà không câu nệ quá khứ của tôi, miễn sao hai người sống bên nhau hạnh phúc là bà vui rồi. Tôi lắc đầu, bảo chỉ xem anh Điệp như người bạn tốt mà thôi.

“ Ban đầu là tình bạn sau đó thành tình yêu, “ bà Sáu nói. “ Thằng Điệp nó rất quý bé Thảo My nhà cháu. Chắc chắn con bé sẽ không phản đối khi có một người cha như thế. Cháu nên về nhà suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời cho bác biết. Nhà bác cảnh mẹ góa con cô và nhà cháu cũng tương tự như thế.

Những mảnh đời cô cút hàn gắn lại với nhau sẽ tìm được hạnh phúc, bác tin là như thế. “ Im lặng một lúc bà Sáu nói tiếp bằng giọng mệt mỏi của người

bệnh, “ đây là cơ hội cho cả hai. Và bác luôn mong muốn có một cô con dâu như cháu. “

Tuy nhiên mối quan hệ của chúng tôi vẫn giậm chân tại chỗ. Tôi hoàn toàn không có ý nghĩ sẽ trở thành vợ của anh Điệp. Tôi vẫn không nguôi hy vọng, một ngày nào đó bỗng dung Hưng xuất hiện và ôm tôi vào lòng.

Một hôm tôi phải lên thành phố để lấy vải. Trước khi đi, tôi có nhờ anh Điệp đón bé My và coi sóc nó đến khi nào tôi trở về. Anh hỏi tôi đi bao lâu, tôi bảo sẽ trở về vào lúc chập tối. Anh vui vẻ đồng ý và bày tỏ ý định đưa tôi ra bến xe nhưng tôi đã lịch sự từ chối. Tôi không sợ mang tiếng mà chỉ sợ mối quan hệ tôi sẽ trở nên rắc rối không gỡ ra được. Sau khi lấy vải ở chợ Soái Kinh Lâm, tôi ra bến xe Miền Tây mua vé về Tiền Giang. Không hiểu sao lúc ấy trong ruột tôi nóng như lửa đốt, linh cảm có chuyện gì xảy ra. Về đến Tiền Giang thì trời đổ mưa như trút. Tôi gõ cửa nhà anh. Một lúc sau bà Sáu, mẹ anh Điệp mở cửa ra với đôi mắt sưng húp.

“ Cháu đến đón bé My về, “ giọng tôi run rẩy vì lạnh.

“ Bé My bị lạc mất rồi. Chú Điệp và mọi người đang đi tìm cháu. “

Tôi bủn rủn cả chân tay, mồm nói lắp bắp:

“ Tại sao cháu bị lạc. Lạc từ bao giờ? “

Sau khi đón bé My về nhà, anh Điệp cho bé My chơi với mấy đứa trẻ cùng xóm, anh tiếp tục công việc sửa xe. Sau khi xong việc thì không thấy bé My đâu nữa. Hỏi mấy đứa trẻ cùng chơi thì chúng bảo bé My đã đi theo mấy đứa trẻ trai đi bắt dế. Anh Điệp bèn lao đến nhà bọn chúng thì tất cả đều đã về nhà. Anh vội tri hô mọi người cùng xóm mang đèn pin đi tìm.

“ Ôi, con tôi! “ tôi gào lên và lao nhanh ra đồng, nơi bọn trẻ bắt dế lúc chiều. Gần mười người đi dưới cơn mưa tầm tã, họ sục sạo khắp nơi vừa gào thét lạc giọng. Tôi gằn như mất trí cứ liên tục gọi tên con và khóc nức nở. Mưa to và đêm tối như thế này biết tìm con ở đâu.

“ Thảo My con ơi! Thảo My, con có nghe mẹ gọi không? Thảo My! “

Tìm kiếm một lúc không có kết quả, mọi người lục tục kéo nhau ra về, chỉ còn lại tôi và anh Điệp với chiếc đèn pin duy nhất.

“ Tôi xin nhận lỗi, tất cả là do tôi. Thật tình, tôi không nghĩ cháu lại đi xa như thế. Chị đừng khóc nữa. Tôi hứa sẽ tìm được cháu. “

“ Mưa sẽ nhấn chìm nó mất thôi, “ tôi khóc rống lên.

Chúng tôi dò dẫm bước đi vừa gọi to. Mưa mỗi lúc càng to, sấm chớp vang trời.

Trong lúc tận cùng tuyệt vọng, chúng tôi chợt nghe tiếng “ Mẹ ơi! “ thoảng qua theo gió. Tôi bừng tỉnh cuống cuồng gọi con:

“ Thảo My, con ở đâu? “

“ Mẹ ơi, con ở đây. Con lạnh quá! “

Tôi òa khóc lao về phía phát ra tiếng kêu. Dứa con gái ngọc ngà châu báu của tôi đang ngồi co ro trong chiếc ống cống giữa cánh đồng hoang. Thân hình nó lả đi vì đói lạnh và sợ hãi.

“ Trời ơi, con tôi! “

Anh Điệp bước đến xốc nó lên vai và chạy như bay đến bệnh viện dưới cơn mưa trút nước. Tôi vừa đuổi theo vừa nức nở. Con ơi, nếu con có mệnh hệ gì thì mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

Bé My được nhanh chóng đưa vào phòng cấp cứu. Các bác sỹ nhanh chóng làm ấm và truyền huyết thanh.

“ Cô bé không sao. Mọi việc sẽ ổn thôi, mọi người đừng lo lắng thái quá. Tất nhiên cháu có thể sẽ bị ảnh hưởng thần kinh trong một thời gian ngắn. “

Hồi lâu bé My tỉnh lại, nó đưa mắt nhìn tôi như thâm trách, sao mẹ lại bỏ con?

“ Mẹ ơi, con sợ quá. Mẹ đừng bỏ con! “ Nó ôm chặt tôi hoảng loạn.

Tôi ôm con vào lòng, nước mắt ngấn dài:

“ Mẹ sẽ không bao giờ để con một mình nữa. Lần sau nếu có đi đâu mẹ sẽ đưa con theo cùng, con yêu của mẹ. “

Anh Điệp đưa tay xoa mái tóc đen bóng ướt nước của nó:

“ Cháu làm chú sợ mất cả hồn vía. Thế nào, có còn đi bắt đẽ nữa không?

Con gái mà chơi đẽ chọi à? “

“ Cháu bắt được hai con nhưng cháu đã thả nó đi mất rồi. “

Anh Điệp bảo, lần sau, nếu có muốn chơi đẽ thì nói một tiếng, anh sẽ bắt cho, không cần phải lội ra ruộng như thế.

“ Chú hứa rồi đấy nhé, “ bé My hồ hởi. “ Chú phải bắt cho cháu con đẽ thật to nhé. “

Cả hai chú cháu cùng nhìn nhau và cười vang. Nhìn thấy cảnh đó lòng tôi vô cùng xốn xang. Con gái tôi cần có một người cha.

Sau đó, bé My ngủ thiếp đi. Hai chúng tôi bước ra hành lang và ngồi xuống băng ghế. Anh hỏi tôi có nghĩ đến tương lai của bé My không? Tôi im lặng nhìn những giọt mưa xiên rơi trên mái nhà. Anh bảo, bé Thảo My cần có một người cha. Thật bất công khi để bé My phải sống buồn tẻ như thế này. Một người đàn ông hết lòng yêu thương con tôi và sẽ là chỗ dựa vững chắc để nó bước vào đời.

Tôi bảo với anh, con gái tôi đã có cha.

“ Nhưng người đàn ông ấy đang bỏ rơi em và con. (Anh đột ngột thay đổi cách xưng hô; gọi tôi là “ Em “ và xưng “ Anh) “ Anh ta không may mắn may đoái hoài đến nỗi đau mà cả hai đang gánh chịu. Anh hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng anh không thể chấp nhận sự thờ ơ đến tàn nhẫn của người đàn ông đó.”

Tôi yêu anh, và vẫn mãi mãi yêu anh, cho dù anh có đến tìm tôi hay không. Chỉ cần nghĩ đến anh, nghĩ đến những kỷ niệm êm đềm đã qua là tôi mãn nguyện rồi.

“ Nhưng đây là một cuộc tình vô vọng không lối thoát, “ anh Điệp nói .

“ Em chấp nhận tất cả, “ tôi thở dài, nói. “ Em không sao quên được anh ấy, và lại em không xứng đáng với tình yêu của anh. Anh không thể lấy một người đàn bà chẳng hề yêu anh. “

Anh Điệp thở dài. Anh yêu tôi và yêu tất cả những gì thuộc về tôi. Anh biết tôi chưa sẵn sàng đón nhận tình yêu của anh. Anh sẽ chờ.

“ Vô ích thôi, anh ạ, “ tôi nói, “ em sẽ không yêu ai ngoài anh ấy ra. Thật tình là em rất quý mến anh nhưng đây không phải là tình yêu. “ Ngừng một lát, tôi nói tiếp, “ anh là một người đàn ông tốt, và đáng được hưởng hạnh phúc. Em như một con thuyền rách nát không thể đưa anh đến bến bờ hạnh phúc. “

Anh đứng dậy, lảo đảo bước ra ngoài dưới cơn mưa tầm tã.

Sau đêm hôm đó tôi cố ý lẩn tránh anh. Những cuộc gặp gỡ thưa dần, tuy nhiên bé My mỗi ngày vẫn sang chơi với anh.

Bé My bắt đầu vào lớp lá. Cháu luôn hỏi tôi chừng nào ba về. Sự chờ đợi mỗi mòn khiến cháu không còn tin vào những hứa hẹn của tôi nữa.

“ Ba sẽ không về, “ nó thét lên. “ Mẹ đừng dối con! “

Nó giận dỗi bỏ vào phòng và đóng chặt cửa lại. Tôi đứng bên ngoài áp tai vào cánh cửa, tiếng khóc của con vọng ra khiến tim tôi nhói đau.

Tôi đã chờ anh suốt sáu năm dài đằng đẳng, bao nhiêu hy vọng đã lụi dần theo năm tháng nhưng tôi sẽ tiếp tục chờ anh. Tôi sẽ chờ anh đến bao giờ?

*

Câu chuyện của Nguyệt Hà cứ ám ảnh tôi mãi khôn nguôi. Một cô gái thông minh, xinh đẹp với bao ước mơ vô cùng lãng mạn và tốt đẹp đã bị chính mẹ ruột của mình vùi dập một cách không thương tiếc bằng cách cưỡng ép đưa con gái cho chính mình rút ruột sinh ra bán đi trinh tiết cho một ông khách người Trung Quốc để lấy tiền cung phụng cho nhân tình. Cô đã hoàn toàn đánh mất niềm tin vào cuộc sống. Cô hận đời, hận cả bản thân mình, và trở thành gái mãi dâm chuyên nghiệp. Suốt một thời gian dài cô xem việc trả thù đời, gây đổ vỡ hạnh phúc cho bao gia đình làm niềm vui, làm lẽ sống. Cô mỗi lúc càng trượt xuống vũng bùn tội lỗi. Và cuộc chán chường không lối thoát sẽ tiếp tục kéo dài mãi nếu cô không tình cờ gặp được người đàn ông ấy. Thế nhưng, người đàn ông ấy chỉ gieo vào lòng Nguyệt Hà những giấc mơ không có thật. Tôi không hiểu tại sao, Nguyệt Hà lại dễ dàng tin lời đường mật của người đàn ông ấy một cách mù quáng như con chiên nghe lời Chúa cứu rồi mà không chịu đào sâu suy nghĩ.

“ Anh ấy sẽ tìm tôi chứ? “ Nguyệt Hà nhìn tôi bằng ánh mắt van lơn cầu khẩn cứ như mỗi lời nói của tôi sẽ quyết định số phận của chị.

Tôi bối rối nhìn người đàn bà tội nghiệp. Suốt bao nhiêu năm làm cán bộ tư vấn trang Hôn nhân và Gia đình, tôi chưa từng phải đối mặt với trường hợp khó khăn và phức tạp như thế này. Tôi muốn nói với Nguyệt Hà rằng người đàn ông ấy sẽ không đến tìm chị. Rằng anh ta đã lừa dối chị. Và chị cũng đừng đặt niềm tin vào những lời dối trá như thế. Nhưng tôi không đủ can đảm để nói ra, tôi sợ Nguyệt Hà sẽ tuyệt vọng.

“ Chị nói đi, “ Nguyệt Hà nói. “ Anh ấy sẽ tìm tôi chứ? “

Từ lâu, Nguyệt Hà luôn sống trong sự khinh bỉ, ghen ghét của tất cả. Mọi người xa lánh chị như người mang bệnh truyền nhiễm. Tảng băng mặc cảm mỗi lúc càng dày thêm, đến khi gặp được một người đàn ông bày tỏ những cử chỉ chân thành tha thiết và tôn trọng thì ngay lập tức tảng băng ấy bỗng

tan chảy thành nước. Chị không hề may mắn biết rằng sự chân thành ấy chỉ là dối trá. Chị đâu biết rằng người đàn ông ấy không hề yêu chị. Thật tình, người đàn ông ấy làm như thế cũng xuất phát từ thiện ý, tuy nhiên anh ta không thể ngờ rằng Nguyệt Hà lại tin những lời hứa như thế để chờ đợi trong mỗi mòn.

“ Anh ấy đã bỏ rơi tôi rồi phải không? “ Nguyệt Hà nói như khóc “ Chị hãy nói thật đi. Anh ấy đã quên tôi rồi phải không? Tôi hiểu rồi, anh ấy đã quên mất sự tồn tại của tôi trên đời. Ánh mắt của chị đã nói lên tất cả. Chị sợ tôi đau lòng phải không? “

Nguyệt Hà ôm mặt khóc nức nở:

“ Tôi đã chờ anh ấy với biết bao hy vọng. Vậy mà...Tôi phải làm gì đây hở, chị? Tôi phải làm cách nào để anh ấy quay về với tôi? Tôi không thể sống mà thiếu anh ấy. Anh ấy là tất cả của đời tôi. “

“ Nguyệt Hà này, “ tôi cố nén tiếng thở dài, “ người đàn ông ấy có thể tìm chị hoặc không. Nhưng điều này không còn là vấn đề nữa, điều quan trọng là cuộc gặp gỡ ngăn ngui với người đàn ông đó đã thay đổi số phận của chị. Chị hãy tiếp tục con đường đã chọn. Và hãy nắm lấy những cơ hội đến với mình. Sẽ tốt hơn nếu chị xếp người đàn ông ấy vào chiếc ngăn ký ức.

Tương lai chị còn dài. Và bé Thảo My cần có một người cha. “

Nguyệt Hà cúi mặt khóc rung rức.

“ Tôi đã hoàn toàn đoạn tuyệt với quá khứ rồi chị ạ, “ Nguyệt Hà thở dài náo nùng. “ Nhớ lại quá khứ tội lỗi của mình tôi càng kinh tởm bản thân. Tôi mang ơn anh ấy nhiều lắm. Nếu không có anh ấy tôi không biết mình sẽ ra sao, chắc là sẽ có một kết thúc bi thảm như bao cô gái làm nghề bán thân nuôi miệng khác. Cho dù mọi người có nói như thế nào đi nữa thì tôi sẽ tiếp tục chờ anh ấy. Lấy người mà mình không yêu là tội lỗi, chị ạ. Đã sáu năm trôi qua tôi đã sống mà không có anh ấy, và tôi sẽ tiếp tục sống như thế. “

“ Điệp là một người đàn ông tốt...” tôi nói.

“ Vâng, “ Nguyệt Hà khẽ gật đầu, “ anh ấy sẽ là một người chồng tốt cho bất kỳ phụ nữ nào nhưng không phải là tôi. Tôi quý mến, kính trọng anh ấy và xem anh ấy như một người bạn. Tất cả chỉ có thế. “

“ Chị vẫn tiếp tục chờ người đàn ông ấy? “

“ Vâng, tôi đang chờ và sẽ tiếp tục chờ anh ấy đến hơi thở sau cùng. Và, nếu có kiếp sau tôi sẽ vẫn chờ anh ấy. Được chờ đợi và nhớ thương khắc khoải cũng là niềm hạnh phúc đấy, chị ạ. “

Mười giờ đêm, tôi tiễn hai mẹ con người đàn bà tội nghiệp ra bến xe Miền Tây. Tôi siết chặt tay Nguyệt Hà và chúc chị gặp nhiều hạnh phúc. Chị nhìn tôi bằng ánh mắt xúc động:

“ Cảm ơn chị nhiều lắm. Chị đã dành thời gian lắng nghe câu chuyện tình của tôi. Có lẽ tôi phải bằng lòng với hạnh phúc đang có thôi. Nếu có dịp về Tiền Giang mời chị ghé thăm mẹ con tôi. Tạm biệt chị. Chúc chị gặp nhiều may mắn. “

*

Tôi kể câu chuyện tình kỳ lạ này cho chồng tôi và các bạn đồng nghiệp. Mọi người rất ngạc nhiên và rất xúc động. Chồng tôi bảo, anh chưa từng nghe một chuyện tình kỳ lạ như thế bao giờ. Anh có cảm giác như đọc phải quyển tiểu thuyết của một nhà văn lãng mạn có óc tưởng tượng hết sức phong phú. Giá như có một kết thúc có hậu thì đây sẽ là chuyện tình đẹp.

“ Anh có nghĩ người đàn ông ấy sẽ tìm Nguyệt Hà chứ? “

“ Chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra, “ anh trầm ngâm hồi lâu rồi nói. “

Người đàn ông ấy vừa đáng khen vừa đáng trách, anh ta đã làm thay đổi một số phận và cũng đẩy một số phận vào chỗ tuyệt vọng. Anh không hiểu tại sao cô ấy lại cả tin như thế, những lời lẽ của người đàn ông ấy cũng ví như vài tờ tiền lẻ của khách qua đường bỏ thí cho ăn mày mà thôi. “

Tôi đăng câu chuyện tình kỳ lạ này vào số đặc biệt đặc san *Đời sống Phụ nữ*. Liên tiếp những ngày sau đó, tôi nhận nhiều thư tay, thư điện tử và những cuộc gọi từ khắp nơi gọi đến bày tỏ sự cảm thông sâu sắc. Một số ít còn xin địa chỉ của Nguyệt Hà để gửi thư riêng, tuy nhiên cũng có ít người tỏ vẻ nghi ngờ tính xác thực của câu chuyện, họ không tin một cô gái từng trải và căm thù đời như Nguyệt Hà lại dễ dàng tin một lời hứa suông của một người đàn ông. Cuối cùng họ kết luận, chuyện ấy chỉ xảy ra trong cổ tích mà thôi. Bài báo được đăng khoảng hai tuần, vào một buổi sáng thứ Bảy, trong lúc tôi và mọi người trong nhà chuẩn bị đi chơi công viên nước Đầm Sen thì một người đàn ông ăn mặc sang trọng xuất hiện trước ngưỡng cửa nhà tôi, trên tay cầm quyển đặc san *Đời sống Phụ nữ*.

“ Chào chị. Xin lỗi, chị có phải là Hải Phượng, tác giả bài báo này phải không? “ anh ta lật bài báo và chia trước mặt tôi.

Tôi khẽ gật đầu và đưa mắt nhìn người đàn ông, anh ta trạc ngoài bốn mươi tuổi có gương mặt vuông chữ điền, cặp lông mày rậm như hai lưỡi mác nom rất nam tính, tự nhiên tim tôi run lên. Phải chăng đây là người đàn ông mà Nguyệt Hà đang moi mòn chờ đợi từng ngày?

“ Anh là Hưng phải không? “ giọng tôi rè đi vì xúc động, đôi mắt dán chặt vào gương mặt người đàn ông đối diện. Tôi chờ một cái gật đầu.

“ Vâng, tôi là người đàn ông mà chị nhắc đến trong bài báo. “ Đoạn anh ta lúng túng nhìn xung quanh, “ thật tình tôi rất ngại khi đến làm phiền chị vào những ngày nghỉ cuối tuần như thế này. Có vẻ mọi người đang chuẩn bị đi đâu đó. Tôi sốt ruột quá không thể chờ lâu hơn, vả lại, tuần sau tôi sẽ bay

sang Mỹ để ký hợp đồng với đối tác. Chị có thể dành cho tôi ít thời gian được không? “

Tôi mừng rỡ mời khách vào bên trong phòng khách. Sau đó tôi thuyết phục chồng tôi đưa các con đi chơi còn tôi phải ở lại tiếp khách. Chồng tôi vui vẻ nhận lời. Anh tỏ vẻ ngạc nhiên và vui mừng khi thấy người đàn ông mà Nguyệt Hà đêm ngày mong mỏi ngóng chờ bất ngờ xuất hiện. Tôi pha trà mời khách. Người đàn ông uống một ngụm nhỏ rồi nhìn tôi và thú nhận:

“ Tôi không phải tên Hưng. Tôi tên Trục, Lê Thế Trục. Hưng chỉ là cái tên giả. Chị hiểu cho, tôi không muốn gặp rắc rối sau này. Đêm hôm qua trên chuyến bay từ Matxcova về thành phố Hồ Chí Minh, tôi tình cờ đọc được bài báo này của một hành khách ngồi bên cạnh. Thế là sáng hôm nay tôi vội đến tìm chị. Tôi nóng lòng muốn tin tức về Nguyệt Hà và đứa con gái của tôi. “

Trục đột ngột im lặng, đôi bàn tay đan xen vào nhau và siết mạnh để chế ngự cảm xúc. Những tia nắng buổi sáng len lỏi chiếu xuống mặt bàn. Tôi đứng dậy kéo rèm cửa lại.

“ Anh đã biến đi đâu suốt sáu năm nay? “ tôi nhìn Trục bằng ánh mắt trách móc. “ Anh có biết Nguyệt Hà đã mãi mòn chờ anh trong tuyệt vọng. Anh có biết cô ấy đã đau khổ đến dường nào. “

“ Vâng, “ Trục thở dài ân hận. “ Tôi chỉ biết chuyện này cách đây vài giờ đồng hồ. Tôi không nghĩ Nguyệt Hà lại có thể chờ đợi tôi lâu đến thế. Tôi cứ đinh ninh cô ấy cô ấy vẫn tiếp tục công việc cũ hoặc đã có người đàn ông khác. Tôi không ngờ... Mọi việc xảy ra quá bất ngờ, thậm chí tôi còn không tin đó là sự thật. ”

Trục xin phép được hút thuốc lá. Anh rít liên tục. Khói bay khắp phòng.

“ Nguyệt Hà vẫn khỏe chứ? “

Tôi thở dài. Làm sao một thể xác có thể khỏe mạnh khi trong lòng mang

nặng vết thương nhưc nhói?

Trực gục mặt nhìn xuống nền nhà. Mái tóc thả cong xuống trán như dấu chấm hỏi. Không khí ngột ngạt.

“ Bé My giống anh như tạc, “ tôi nói. “ Cháu xinh xắn, hồn nhiên và rất đáng yêu. Tội nghiệp cho cháu phải trải qua những năm tháng tuổi thơ thiếu vắng tình thương của người cha. “

Gương mặt người đàn ông liên tục biến đổi theo cảm xúc, có lúc bừng sáng vì hạnh phúc, có lúc lại tối sầm xót xa ân hận.

“ Tôi không ngờ mình có được một đứa con. Nếu biết kết cục như thế này, tôi đã tìm cô ấy từ lâu. Tôi thật sự ân hận về những việc làm của mình. Tôi đã gây nhiều đau khổ cho cô ấy. Và bây giờ là lúc tôi phải chuộc lại những lỗi lầm đó. “

“ Anh có yêu cô ấy không? “ tôi nói.

Trực ngồi im bất động hồi lâu, trán nhăn lại nhấp nhô những rãnh cày.

“ Thật tình từ trước đến giờ tôi chưa từng có ý định yêu ai cả. Tôi hoàn toàn đánh mất niềm tin vào cuộc đời này. Chị hãy thông cảm cho tôi, không có niềm tin thì làm sao có tình yêu. “

“ Vậy tại sao anh có ý định tìm cô ấy? “ tôi nói “ Phải chăng vì đứa con? Và, nếu thật sự anh có ý định như thế theo tôi, anh không nên tìm Nguyệt Hà và bé My làm gì, họ quá bất hạnh rồi, anh đừng nên gây thêm đau đớn cho họ. “

“ Nghị lực, niềm tin và tâm hồn cao thượng của Nguyệt Hà đã thức tỉnh tôi. Lúc này tôi mới thấy cô ấy đối với tôi là vô cùng cần thiết. Tôi yêu cô ấy và sẽ lấy cô ấy làm vợ. “

Tôi thở phào:

“ Anh không ân hận về quyết định của mình chứ? “

“ Không, tôi không ân hận điều gì cả, “ Trực nói một cách cương quyết. “

Tôi đã vấp nhiều sai lầm trong cuộc đời và lần này tôi nhất quyết không để

nó tiếp tục lặp lại. Tôi phải giữ chặt những gì thuộc về tôi. Tôi cần một người phụ nữ yêu tôi, cần một đứa con gọi là cha. Nguyệt Hà cần một người chồng. Bé My cần một người cha. Chúng tôi cần có nhau. “

Giương mặt người đàn ông giãn ra như vừa trút xong gánh nặng. Tôi cũng thấy nhẹ nhõm trong lòng.

“ Mọi người cứ thắc mắc, tại sao anh không lấy vợ mà thuê một người phụ nữ đóng vai vợ tạm như thế? Phải chăng anh có những nỗi niềm riêng? Nếu cảm thấy không bất tiện, tôi rất mong được anh chia sẻ. ”

“ Vâng, tôi có nỗi niềm riêng giấu kín suốt nhiều năm qua. Nó như khối u ăn sâu vào cơ thể mà mỗi khi trái gió trở trời nó lại hành hạ tôi nhức nhối. Nó đã biến tôi thành một kẻ lạnh lùng đến tàn nhẫn. Bây giờ đã đến lúc tôi phải cắt bỏ đi khối u đau nhức đó. “

*

Tôi là một đứa trẻ mồ côi. Tôi chào đời mà không biết cha tôi là ai, mẹ tôi là ai. Một bà lão ăn xin ở trong túp lều xiêu vẹo nằm bên bờ sông, trong lúc bới tìm trong đồng rác đã tìm thấy tôi. Lúc ấy cơ thể tôi tím tái vì lạnh. Đàn kiến lửa bu khắp người. Có lẽ người sinh ra tôi không muốn tôi sống. Bà lão nhặt tôi mang về tắm rửa, sưởi ấm cho tôi bằng manh áo rách, cho tôi uống nước cháo loãng và ru tôi bằng giọng khàn khàn hụt hơi. Kể từ lúc ấy tôi gắn chặt vào bà lão ăn xin như hình với bóng. Mỗi buổi sáng bà mang tôi ra chợ, chọn một chỗ thuận tiện rồi bắt đầu hành nghề ăn xin. Lạy ông đi qua, lại bà đi lại làm ơn bố thí cho hai bà cháu năm gạo, củ khoai để no lòng. Nhiều người đi qua nhìn chúng tôi bằng ánh mắt dung dung, thỉnh thoảng có người

tốt bụng cảm cảnh móc vôi vãi tờ tiền lẻ cho vào chiếc nón rách rồi vôi bước đi như sợ lây phải bệnh hủi. Buổi trưa sau khi tan chợ, bà lão ghé vôi vào quán cơm bình dân, kêu một đĩa cơm đạm bạc. Vừa ăn bà vừa nhai cơm cho vào miệng tôi. Sau đó hai bà cháu về nhà và ngủ vùi trong chiếc chăn rách. Cứ thế chúng tôi sống nhờ vào tình thương đồng loại. Tôi lên ba tuổi, năm ấy là một mùa đông khắc nghiệt, vào một đêm giá rét bà lão tốt bụng đã đột ngột từ giã cõi đời. Tôi hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra với bà. Tôi gọi mãi nhưng bà không thức dậy. Có lẽ bà mệt và muốn ngủ. Và tôi đã ở cạnh xác bà lão suốt ba ngày, những lúc đói tôi lấy mỳ gói ra nhai rồi sau khi đã ăn uống no nê tôi lại nằm xuống cạnh bà. Đến ngày thứ tư thì mọi người mới phát hiện ra bà lão đã chết và mang đi hỏa táng. Còn tôi được đưa vào trại tẻ mồ côi.

Ở trại mồ côi, tôi được nuôi nấng và học hành tử tế. Tôi không có tên. Sau khi bàn bạc hồi lâu, bà giám đốc trại đặt tên tôi là Trục, họ Lê, cùng họ với bà giám đốc. Thế là từ lúc ấy tôi nghiễm nhiên mang họ của người khác. Và mãi mãi tôi chẳng bao giờ biết tên họ thật của mình.

Tôi học rất giỏi, năm nào cũng đứng đầu lớp. Năm mười tám tuổi tôi thi đỗ vào đại học với số điểm khá cao. Và, đây cũng là lúc tôi chính thức rời khỏi trại và bắt đầu bước vào cuộc sống bươn chải.

Tôi vừa học vừa lao động cật lực để kiếm tiền trang trải cuộc sống, không việc gì tôi từ nan; từ việc dạy kèm, làm nhân viên tiếp thị, đến rửa bát ở quán ăn...Hầu như đêm nào tôi cũng không lên giường trước hai giờ sáng với toàn thân ê ẩm. Sự nỗ lực của tôi khiến nhiều người cảm phục, vài bạn nữ trong lớp bắt đầu quan tâm đến tôi. Nhưng tôi không sẵn sàng đón nhận tình cảm của họ, tôi mặc cảm thân phận mồ côi, phận nghèo, và lại tôi không muốn chuyện yêu đương làm ảnh hưởng đến việc học. Tôi muốn tiến xa trên con đường sự nghiệp. Tôi tự tâm niệm với lòng, tôi phải là người thành đạt

và giàu có để xóa đi quá khứ gieo neo của mình.

Năm đại học thứ hai, tôi giành được suất học bổng toàn phần bên Nhật.

Cuộc đời tôi đã được lật sang một trang mới huy hoàng và xán lạn. Trong thời gian học ở nước ngoài tôi vẫn tiếp tục đi làm. Tôi nhận bỏ báo cho các đại lý. Mỗi sáng tôi phải dậy thật sớm mang báo đến từng nhà. Người Nhật vốn rất khó tính, nếu báo đặt không đúng chỗ quy định là họ gọi điện phàn nàn với đại lý. Và lúc ấy tôi phải quay trở lại đặt tờ báo đúng vị trí của nó và kèm theo là lời xin lỗi. Đến năm thứ ba thì tôi xin làm nhân viên pha chế rượu trong một nhà hàng sang trọng thu nhập cũng thoải mái hơn việc giao báo.

Tôi chơi thân với Tâm, là sinh viên cùng khóa với tôi. Tâm quê ở Cà Mau. Nhà nghèo phải chạy ăn từng bữa. Cũng như tôi, Tâm luôn mặc cảm thân phận của mình. Và quyết tâm trở thành một người nổi tiếng và giàu có. Ở Nhật giá cả mọi thứ vô cùng đắt đỏ, chúng tôi phải tiện tặn từng xu. Từ ngày sang nhật đến khi về Việt Nam, tôi chưa một lần đi taxi. Xe điện ngầm và xe đạp là phương tiện giao thông của đám sinh viên nghèo chúng tôi. Một lần tôi và Tâm rủ nhau vào nhà hàng ăn món sushi. Sau khi nhìn hóa đơn thanh toán, cả hai đưa đều choáng váng suýt nữa nhồi máu cơ tim. Từ đó trở đi chúng tôi không bao giờ đặt chân bất kỳ nhà hàng nào nữa.

“ Về nước cậu sẽ làm gì? “ tôi hỏi Tâm.

“ Tôi sẽ thành lập doanh nghiệp, “ Tâm nói một cách quả quyết.

“ Đó cũng là một ý hay và không kém phần táo bạo, “ tôi nói. “ Cậu sẽ kinh doanh những mặt hàng gì? “

“ Hàng dệt may, “ Tâm đáp liền. “ Cậu có thấy loại hàng này ở bên Nhật đắt khủng khiếp. Chúng ta sẽ xuất hàng sang đây và các nước châu Âu. Nếu cậu quan tâm thì hãy tham gia với tôi. “

“ Đồng ý, “ tôi nói. “ Nhưng chúng ta làm gì có vốn? “

“ Hầu hết các nhà kinh doanh thành đạt đều bắt đầu bằng hai bàn tay trắng đấy thôi, cậu chẳng phải lo gì cả. Có vốn nhỏ thì làm nhỏ, sau đó sẽ dần khuếch trương lên. “

Chúng tôi lao vào kiếm tiền như điên, hầu như không có thời gian để ngủ. Một lần Tâm chẳng may bị tai nạn ô tô máu ra nhiều phải đưa vào bệnh viện cấp cứu. Bệnh viện đang thiếu máu. Và rất may là chúng tôi có cùng nhóm máu với nhau. Tôi đã hiến liền một lúc mấy đơn vị máu. Tỉnh dậy, Tâm nắm tay tôi siết chặt:

“ Cảm ơn cậu nhiều lắm. Ngoài gia đình tớ ra, cậu là người bạn thân duy nhất của tớ. Kể từ giờ phút này trong huyết quản của tớ có dòng máu nóng của cậu. Tớ sẽ giữ mãi dòng máu nghĩa tình đó. “

Đến cuối đại học, chúng tôi lân la đến các siêu thị, cửa hàng kinh doanh hàng may mặc và đặt vấn đề hợp tác với họ. Hầu hết họ đuổi chúng tôi như đuổi tà, tuy nhiên có vài người cũng tỏ vẻ quan tâm. Họ bảo cần phải thấy hàng hóa và thương lượng giá cả trước khi quyết định ký hợp đồng chính thức.

Về nước, chúng tôi nhanh chóng bắt tay vào thực hiện ý định. Chúng tôi thuê một miếng đất khá rộng ở ngoại thành làm văn phòng và xưởng sản xuất. Tâm làm giám đốc, còn tôi làm phó. Thời gian đầu chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn do giá thành sản xuất khá cao và mẫu mã hàng hóa không thật sự có ấn tượng. Không nản chí, chúng tôi bắt tay vào nghiên cứu các mẫu quần áo thời trang và cắt giảm tối thiểu chi phí sản xuất. Một năm sau công ty chúng tôi bắt đầu ăn nên làm ra, đơn đặt hàng mỗi lúc một nhiều. Chúng tôi bèn vay vốn ngân hàng mua thêm máy móc, tuyển thêm công nhân. Sau bốn năm công ty chúng tôi trở thành một công ty vừa và nhỏ kinh doanh phát đạt. Cũng trong thời gian này tôi đã có người yêu. Cô gái ấy tên Hân, kế toán công ty chúng tôi.

Hân hai mươi bốn tuổi, từng tốt nghiệp trường đại học kinh tế, khoa Tài chính – Kế toán, là cô gái thông minh, xinh đẹp và khá sắc sảo. Lần đầu tiên gặp Hân ở phòng phỏng vấn, tôi thật sự ngạc nhiên vì một sinh viên tốt nghiệp loại giỏi lại từ chối vào làm tại các công ty có tên tuổi mà xin vào làm việc tại một “ tổ hợp “ nhỏ bé mới phôi thai của chúng tôi.

“ Em muốn thử thách bản thân, “ Hân nói một cách tự tin. “ Em muốn cùng các anh đưa công ty này phát triển. “

Chúng tôi quen nhau từ đó. Thật tình, chính Hân là người chủ động đến với tôi. Cô ấy thường tìm mọi cách được gần tôi và bắt chuyện với tôi. Hân có cách nói chuyện rất có duyên khiến người khó tính nhất cũng bật cười. Có lần Hân kể cho tôi câu chuyện về ông Adam và bà Eva.

“ Anh nghĩ như thế nào về chuyện ông Adam và bà Eva? Có phải ông Adam nghe lời xúi giục của bà Eva ăn trái cấm để bị trừng phạt không? “

Tôi gật đầu. Hân háp háy ánh mắt tinh nghịch nhìn tôi:

“ Trật lất! Thật ra ông Adam biết tất cả. Ông ta làm như thế để được làm người mà thôi. Anh thử so sánh thử xem, nếu được sống đời đời bằng cuộc sống nhàm chán và đơn điệu ngày nào cũng như ngày nào giữa cuộc sống nhọc nhằn bộn bề lo toan và ngập tràn hạnh phúc hữu hạn thì anh sẽ chọn bên nào? Tất nhiên em sẽ chọn cõi Người chứ không về với cõi Chúa. “

Sau giờ làm việc, tôi đẩy xe ra cổng, chưa kịp nổ máy thì thấy Hân đang loay hoay bên chiếc xe của mình với đôi tay dính đầy dầu mỡ. Tôi bèn bước xuống xe, tiến lại gần:

“ Xe em bị làm sao thế? “ tôi nói.

“ Em không biết, bỗng dưng nó giờ chúng không chịu nổ máy, “ Hân chùi tay vào miếng giẻ rồi ngẩng mặt nhìn tôi cầu cứu.

“ Chắc là tại cái bugi, “ tôi nói. “ Để anh xem thử. “

Hân dịch người sang một bên nhường chỗ cho tôi. Tôi lấy dụng cụ tháo

bugi, lau chùi cẩn thận rồi lắp vào. Tuy nhiên nó vẫn không nổ máy.

“ Không lửa thì xăng, “ tôi nói.

Tôi kiểm tra cẩn thận ống dẫn xăng, bình xăng con. Nhưng chiếc xe vẫn nằm ì như cục sắt vụn.

“ Phải nhờ đến bác thợ lành nghề thôi, anh chịu thua rồi. “ Tôi đưa tay xem đồng hồ, “ bây giờ đã muộn. Tạm thời mang xe vào công ty, sáng mai mang ra tiệm. Anh sẽ đưa em về. “

Tôi giúp Hân mang xe cất vào bên trong rồi đưa Hân về nhà. Vào giờ tan tầm, người và phương tiện tham gia giao thông đông như mắc cửi.

“Anh thuê nhà ở cùng anh Tâm à? “ Hân nói.

Tôi gạt đầu vù ga vượt chót đèn. Mùi nước hoa từ cơ thể Hân thoảng vào mũi gây cho tôi cảm giác thật dễ chịu.

“ Các anh tự nấu cơm à? “

“ Chỉ thỉnh thoảng thôi, “ tôi nói. “ Bọn anh thường ăn cơm bụi. Đàn ông con trai ngại chui vào bếp lắm, vả lại bọn anh làm gì có thời gian. “

Đi ngang qua chợ Chiều, Hân bảo tôi dừng lại. Cô bước xuống xe, nhanh chóng vào chợ. Lúc sau trở ra với chiếc túi chứa đầy thực phẩm.

“ Hôm nay em sẽ đãi anh một bữa cơm vì sự nhiệt tình của anh. Anh không được từ chối đâu nhé. “

Chỗ ở của Hân nằm trong con hẻm dài hun hút. Ngôi nhà có hàng rào bao quanh, cửa sổ sơn xanh. Trên ban công có treo mấy chậu lan.

“ Em sống một mình à? “ tôi tắt máy xe và đẩy vào dựng trước sân.

“ Vâng, em sống một mình. “ Hân nói. “ Ngôi nhà này của người bác ruột. Bác ấy bảo em về đây ở để trông chừng nhà. Bác em là dân kinh doanh bất động sản. “

Chúng tôi vào bên trong. Đồ đạc trong nhà được bày trí gọn gàng ngăn nắp. Hân lấy nước trong tủ lạnh mời tôi.

“ Anh uống nước nhé. Em xuống bếp chuẩn bị bữa tối. Em làm vèo một cái là xong, anh không phải chờ lâu đâu. “

Tôi ngồi ở phòng khách uống nước trà và tranh thủ lướt qua mấy trang báo. Hân vừa làm bếp vừa ngân ngân mấy câu hát không đầu không cuối. Bỗng tôi nghe tiếng Hân kêu thét lên. Tôi vội lao xuống bếp thì thấy Hân đang cầm ngón tay trở máu chảy lênh láng.

“ Em vô ý cắt phải tay. Đau quá! “

Tôi vội lấy thuốc lá đắp vào vết thương cầm máu rồi lấy băng quấn lại. Hân nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ. Rồi cô ấy bỗng nhiên kiễng chân và đặt nụ hôn vào môi tôi. Tôi bàng hoàng trong giây lát rồi ghì chặt Hân vào lòng và hôn như mưa. Kể từ lúc ấy chúng tôi thuộc về nhau.

Chúng tôi đã trải qua một thời gian vô cùng hạnh phúc. Hân là người phụ nữ chu toàn mọi lễ. Cô ấy chăm sóc tôi như người mẹ chăm sóc con. Là đứa trẻ mồ côi lớn lên thiếu vắng tình thương người mẹ, tôi vô cùng sung sướng những vì Hân mang đến cho tôi. Bỗng nhiên tôi nghĩ đến mẹ tôi, người đàn bà đã nhẫn tâm vất đứa con của mình vào bãi rác vào một đêm giá rét, tôi đã khóc.

Hân biết nhiều quán cà phê ngon trong thành phố. Những lúc rỗi rãi chúng tôi thường đến đó ngồi bên nhau hàn huyên suốt buổi. Chúng tôi say sưa bàn tính tương lai. Nói chuyện với Hân, tôi mới phát hiện ra một điều; Hân là người có tính cách mạnh mẽ và nhiều tham vọng. Tự nhiên tôi cảm thấy lo lắng không yên, một nỗi lo mơ hồ không sao giải thích được. Và thỉnh thoảng giữa chúng tôi xảy ra những trận cãi nhau kịch liệt do bất đồng quan điểm, tuy nhiên tôi vẫn yêu cô ấy. Yêu tha thiết.

Một thời gian sau, tôi thấy Tâm có vẻ thân thiết với Hân. Hai người thường buông ra những câu nói đùa nửa úp nửa mở đại loại như “ Đêm qua anh ngủ không được vì nhớ em đấy. “ Anh nhớ em thật à? Em hạnh phúc quá. Nhưng

muốn có được tình yêu của em, anh phải bước qua xác của anh Trục đấy nhé? “. “ Chẳng cần phải làm như thế đâu. Cậu Trục luôn hết lòng vì bạn và sẵn sàng hiến tặng tình yêu cho anh. “. “ Vậy thì em sẽ yêu anh. Nhưng anh có đủ sức để cung phụng tình yêu hay không? “. “ Vì em, anh sẽ bán cả công ty này. Được chưa? “ Tôi không mấy may nghi ngờ những câu nói đùa như thế. Nhưng thật lòng trong thâm tâm tôi không hài lòng chút nào. Vài lần tôi nhắc nhở Hân không nên nói đùa như thế. Hân lập tức phản ứng rất gay gắt, chỉ là những câu đùa vui để giảm căng thẳng trong công việc. Anh ghen à? Anh không ghen. Tuy nhiên một người phụ nữ có phẩm hạnh không thể vui đùa một cách quá đáng như vậy. Thế là chúng tôi lại cãi nhau, rồi mặt nặng mặt nhẹ, hờn giận cả tuần.

Một buổi sáng vào giờ làm, cậu Hoát, tổ trưởng tổ may, kéo tôi ra một góc và nói khẽ:

“ Tôi qua tôi thấy anh Tâm và chị Hân cùng ngồi bên nhau ở quán cà phê sân vườn đấy. Trông họ có vẻ tình tứ lắm. “

Tôi choáng váng nhưng cố giữ vẻ điềm tĩnh:

“ Hai người chỉ là bạn bè thôi. Bạn bè cũng có thể ngồi uống cà phê với nhau chứ. Cậu đừng suy diễn lung tung nữa. “

“ Bạn bè mà tay nắm tay, ngả đầu vào vai nhau à? “ cậu Hoát trợn mắt nhìn tôi. “ Anh cẩn thận kéo mất bạn lẫn người yêu đấy. Chuyện này chỉ có tôi và anh biết. Anh đừng nói ra kéo tôi bị đuổi việc đấy. “

Tôi mang chuyện này hỏi Hân. Cô ấy lập tức chôi đay đay:

“ Ai bảo với anh như thế! Tôi qua em nằm nhà xem ti vì chẳng hề bước chân ra ngoài. Chắc là có sự nhầm lẫn mà thôi. Tại sao lại có người thích hóng hớt chuyện thiên hạ thế nhỉ. Ai đã nói với anh, em muốn đổi chất với người đó để rõ ràng trắng đen. Em không thể chịu đựng được sự vu khống trắng trợn như thế này. “

Tâm cũng một mực phủ nhận thông tin đó:

“ Tới qua tới đến nhà người bạn. Tới với cậu là đôi bạn thân, chẳng lẽ cậu không tin tới? Nếu cậu tin thiên hạ hơn bạn bè thì tới chẳng còn gì để nói nữa.
“

Cuối cùng tôi tin Tâm và Hân. Tôi nghĩ, có lẽ thị lực của cậu Hoát có vấn đề. Những người thân thiết của tôi không thể hành động như thế.

Công việc kinh doanh của chúng tôi bắt đầu gặp khó khăn. Những doanh nghiệp vừa và nhỏ không thể cạnh tranh nổi với các công ty lớn. Muốn thoát khỏi tình trạng bi đát này chúng tôi cần có một số vốn khá lớn để nhập dây chuyền hiện đại và khuyến khích sản xuất nhưng chúng tôi không thể tìm đâu ra vốn. Giữa lúc khó khăn như thế thì hàng loạt phía đối tác nước ngoài thông báo sẽ không tiếp tục duy trì hợp đồng với chúng tôi nữa bởi giá thành sản phẩm của chúng tôi cao hơn những sản phẩm cùng loại của các doanh nghiệp khác. Giữa lúc công ty đang đứng trên bờ vực phá sản thì một tai nạn khủng khiếp lại xảy đến với tôi. Một buổi tối, tôi đưa Hân về nhà. Trên đường đi chẳng may bị chiếc ô tô chở gạch đi ngược chiều lấn tuyến đâm phải. Tôi bị hất tung lên như chiếc lá...Mười ngày sau tôi tỉnh dậy trong bệnh viện với chiếc đầu cạo trọc lóc và quần băng trắng toát. Người đầu tiên tôi nhìn thấy không phải là Hân hay Tâm mà là cậu Hoát.

“ Sao tôi lại nằm ở đây? “

Hoát nắm tay tôi lắc nhẹ mấy cái:

“ Anh bị chấn thương sọ não hôn mê từ hôm ấy đến nay. Số anh lớn đấy, tôi cứ đinh ninh anh không qua khỏi. “

“ Hân và cậu Tâm đâu? Sao tôi không thấy? “

Hoát nhìn tôi thờ dãi:

“ Họ đi cả rồi. Trước khi đi họ đã móc nối với một cán bộ ngân hàng biến chất khai khống tài sản của công ty để thuê chấp vay ngân hàng một số tiền

khá lớn hơn giá trị thật. Bây giờ anh đang phải đối mặt với khoản nợ khổng lồ. “

Tôi giật mình ngòm dậy nhưng Hoát đã giữ tôi lại.

“ Họ đi đâu? Sao lại đi? “

“ Có trời mới biết họ đi đâu. Có lẽ hai người đang xây tổ uyên ương ở một nơi xa lắc nào đó. Tôi đã nói anh rồi, vậy mà, anh có thèm nghe đâu để bây giờ phải gánh lấy hậu quả. Trường đời đã dạy tôi, không nên tin bất kỳ ai ngoài bản thân mình. “

Xuất viện, tôi lại bắt đầu từ hai bàn tay trắng với vết thương lòng nhức nhối khôn nguôi. Cha mẹ bỏ rơi tôi, người yêu và bạn thân phản bội tôi. Tôi còn biết tin ai trên đời này?

*

Kết thúc câu chuyện, người đàn ông ngược mặt nhìn tôi bằng cái nhìn ảo não. Tôi không ngờ cuộc đời của anh, số phận của anh lại gặp nhiều bi kịch đến thế.

“ Con người sinh ra để chịu đọa đày, “ Trục nói “ Nhưng nỗi đọa đày của tôi là quá khủng khiếp, nó tựa như quả núi lớn đè nặng cuộc đời tôi. Tôi càng vùng vẫy lại càng tuyệt vọng. “

Tôi hỏi anh, sau lần đó, anh còn gặp lại họ không?

“ Không, “ Trục lắc đầu. “ Tôi nghe loáng thoáng họ đang sống rất hạnh phúc ở Hà Nội bằng số tiền cướp đoạt. Nhưng tôi không muốn tìm họ. Đối với tôi, họ coi như đã chết. “

Chúng tôi im lặng nhìn nhau hồi lâu. Người đàn ông này vừa đáng thương

vừa đáng giận. Sau những cú sốc nặng nề như thế, Trục không còn tin ai nữa. Và đó cũng là lý do tại sao mãi anh không chịu lấy vợ.

Trục khẽ gật đầu:

“ Đúng vậy. Mặc dù, có nhiều cô gái tự nguyện đến với tôi nhưng tôi không mở lòng ra đón họ. Tôi như con chim bị tên thấy cành cong là sợ. Trong suy nghĩ của tôi, đàn bà thật đáng sợ. “

Im lặng một lúc, Trục nói tiếp:

“ Tôi là một người thiếu thôn tình thương từ thuở bé. Nỗi khát khao một mái ấm gia đình luôn ám ảnh tôi. Tôi thèm được chăm sóc, được vuốt ve chiều chuộng, thèm được nghe những lời âu yếm bên tai... nhưng tôi không đủ niềm tin và can đảm để vượt qua số phận. Tôi... “

Tôi xen vào:

“ Tôi hiểu rồi, để thỏa mãn những nhu cầu đó anh đã thuê người làm vợ hờ, đúng không? “

“ Đúng thế, “ Trục gật đầu. “ Những tình cảm của tôi đối với họ là rất thật. Tôi đã cố tạo cho mình niềm hạnh phúc huyễn hoặc. Và sau mỗi lần như thế, tôi cảm thấy rất thỏa mãn. Tôi quay trở lại với công việc với tâm trạng nhẹ nhàng và thanh thản như vừa trút xong gánh nặng. Tôi cảm thấy hài lòng với những việc mình đã làm. Tôi bỏ ra một số tiền để mua hạnh phúc hữu hạn. “

“ Như vậy, anh đã từng sống với nhiều cô gái? “ tôi nói.

Trục gật đầu:

“ Tôi đã sống với nhiều cô gái. Và với ai tôi cũng đều có những cử chỉ ân cần chăm sóc và thốt lên những lời yêu đương say đắm như thế. Tôi làm như thế không phải để cho họ mà là cho tôi, vì tôi. “

Tôi cầm phích rót nước vào bình trà.

“ Chị biết không, “ Trục nói “ hầu hết những người đàn bà mà tôi từng chung sống đều đón nhận những tình cảm của tôi bằng sự thờ ơ lạnh lẽo, họ

nghĩ tôi là một thằng hề đang cố diễn một vai hạnh phúc. Họ cười nhạo báng và phỉ nhổ vào trò lố bịch của tôi. Chỉ một người duy nhất để lại ấn tượng nơi tôi là Nguyệt Hà. Tuy nhiên, tôi chỉ nghĩ đơn giản là cô ấy đang cố giúp tôi diễn vai hạnh phúc. Làm sao tôi có thể tin, một người đàn bà có thể yêu tôi, cố tình có con với tôi và chờ đợi tôi trong hoàn cảnh như thế, cho dù có nằm mơ tôi cũng không bao giờ nghĩ chuyện này có thể xảy ra. “ Thế mà chuyện ấy lại xảy ra. Cũng như Trục, Nguyệt Hà đã hoàn toàn đánh mất tất cả vào niềm tin cuộc sống. Đến khi có một người bày tỏ những lời yêu thương chân thành thì trái tim cô ấy thức tỉnh và niềm tin dần khôi phục lại. Cô ấy yêu Trục và sẽ chờ anh ta mãi mãi. Thời gian sáu năm là cuộc thử thách quá dài. Đã đến lúc Trục nên tìm cô ấy.

Tôi gọi điện cho Nguyệt Hà bảo là sẽ đến Tiền Giang trong vài giờ nữa. Tất nhiên tôi hoàn toàn giấu kín chuyện của Trục, tôi muốn cô ấy có một bất ngờ thú vị. Nguyệt Hà mừng rỡ reo lên trong ống nghe:

“ Tốt quá. Hôm nay là ngày nghỉ, mẹ con tôi ở nhà. Để tôi chuẩn bị vài món đãi chị. Chờ nào chị đến, để tôi và bé My ra bên xe đón chị. “

“ Không cần thiết phải như thế. Ô tô sẽ đến tận nhà. “

Chúng tôi trao đổi thêm vài câu rồi gác máy. Sau đó tôi bước ra ô tô. Trục khởi động xe và cho xe lao nhanh. Gần giữa trưa thì chúng tôi đến nơi. Từ xa đã thấy Nguyệt Hà và bé My đứng trước cửa chờ sẵn.

Xe dừng lại. Tôi mở cửa bước xuống. Nguyệt Hà bước đến nắm tay tôi siết chặt, đôi mắt rung rung xúc động:

“ Chị đến tôi mừng quá! Tôi cứ đinh ninh phải lâu lắm mới gặp được chị. “

Tôi hướng ánh mắt về phía người đàn ông đang mở cửa bước ra:

“ Chị xem, tôi đưa ai đến đây. “

Nguyệt Hà đưa mắt nhìn người đàn ông. Hai ánh mắt chạm vào nhau hồi lâu, Nguyệt Hà bỗng khóc ngất lên và lao về phía Trục:

“ Anh Hưng! Cuối cùng anh đã về với mẹ con em! Em biết là anh sẽ về. Tại sao anh để em chờ lâu như thế? Anh có biết em đã tuyệt vọng đến đường nào. Anh đừng bao giờ rời bỏ mẹ con em nữa nhé. “

“ Kể từ giờ phút này anh sẽ mãi mãi bên em và con. Anh sẽ không bao giờ làm em phải buồn, phải khổ. Anh sẽ bù đắp cho em tất cả. “

Hai người ôm nhau khóc như mưa. Nguyệt Hà xoay mặt về phía con:

“ Thảo My, đây là ba của con. Hãy đến với ba đi con! “

“ Ba! “

“ Con! “

Hai cha con âm thầm lấy nhau. Bé My khóc sụi sụi:

“ Ba đừng đi nữa nghe ba? Nếu có đi đâu ba nhớ mang mẹ và con đi theo nhé? Ba hứa với con đi. “

Trực gạt đầu lia lịa, mắt nhòa lệ:

“ Ba hứa. “

Cảnh trùng phùng thật cảm động và đầy nước mắt. Tôi vội quay đi chỗ khác, lấy khăn lau nước mắt. Nắng chói chang.

HẾT

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 19 tháng 5 năm 2009